

REGELE FURIEI

— KING OF WRATH —

AUTOAREA SERIEI BESTSELLER INTERNATIONAL TWISTED

ANA HUANG

*Ea este soția pe care nu și-a dorit-o,
dar a devenit slăbiciunea lui.*

Nemilos. Meticulos. Arogant.

Dante Russo și-a pus viața la punct până la ultimul detaliu,
profesional și personal. Este un tip obsedat de control.
Nu avea de gând să se însoare niciodată, până când un șantaj
îl forțează să accepte o logodnă cu o tânără necunoscută:

Vivian Lau, moștenitoarea unui lanț de bijuterii.

Nu contează cât de frumoasă și de fermecătoare este ea.

Dante e hotărât să facă tot ce îi stă în putere
pentru a distruge dovezile șantajului și a rupe logodna.

Dar situația se complică: acum, că o are aproape...,
lui Dante îi este imposibil să renunțe la ea.

Elegantă. Ambițioasă. Manierată.

Vivian Lau este fiica perfectă și biletul de intrare
al familiei sale în cercurile selecte ale înaltei societăți.

Pentru familia ei, căsătoria cu un bărbat
care se bucură de un asemenea statut înseamnă
deschiderea unor uși care altfel ar rămâne închise.

Autoritar și evaziv, Dante este departe de a fi un partener de vis
pentru Vivian. Totuși, dintr-un puternic simț al datoriei,
ea este de acord cu viitoarea lor căsătorie.

La un moment dat, tânăra descoperă
că tânjește după atingerea lui Dante.

Dar acest fapt nu făcea parte din aranjament.
Și nici să se îndrăgostească de viitorul ei soț.

Cover art: Cat @TRC Designs

www.edituraepica.ro

ISBN: 978-606-9713-92-1

9 786069 713921

EpicLove

Ficțiune contemporană
pentru tineri +18 ani

ANA HUANG

REGELE FURIEI

— KING OF WRATH —

SERIA
KINGS OF SIN,
CARTEA 1

Traducere din limba engleză și note de
MĂDĂLINA MANGALAGIU

*Să lupți pentru persoana pe care o iubești —
chiar și pentru tine.*

Această carte cuprinde descrieri sexuale explicite,
înjurături, violență și subiecte care pot fi
sensibile pentru unii cititori.

Playlist

Empire State of Mind — Jay-Z feat. Alicia Keys

Luxurious — Gwen Stefani

Red — Taylor Swift

Teeth — 5 Seconds of Summer

Partition — Beyoncé

Pretty Boy — Cavale

All Mine — PLAZA

Can't Help Falling in Love — Elvis Presley

We Found Love — Rihanna

Counting Stars — One Republic

The Heart Wants What It Wants — Selena Gomez

Stay — Rihanna

CAPITOLUL 1

Vivian

— Nu-mi vine să cred că a venit și el! Nu participă nicio dată la evenimentele de genul acesta, decât dacă sunt găzduite de vreun prieten de-ai lui.

— Ai văzut că l-a detronat pe Arno Reinhart în topul miliardarilor alcătuit de *Forbes*? Săracul Arnie aproape că a suferit o cădere nervoasă în restaurantul Jean-Georges când a aflat.

Șușotelile au început cam pe la jumătatea evenimentului anual de strângere de fonduri al Frederick Wildlife Trust, pentru animalele pe cale de dispariție.

Anul acesta, micuțul fluierar gri era presupusa vedetă a spectacolului, dar niciunul dintre cei două sute de invitați nu discuta despre soarta păsării în timp ce savura cannoli cu caviar și beau șampanie Veuve Clicquot.

— Am auzit că vila familiei lui de pe malul Lacului Como e în curs de renovare și că îi costă *un milion* de dolari. Casa aia e veche de secole, deci bănuiesc că era și cazul...

Șușotelile se auzeau din ce în ce mai tare și erau urmate de ocheade și suspine.

Nu m-am întors să văd cine îi agita atât de tare pe membrii obișnuiți din înalta societate a Manhattanului. Nu-mi prea

păsa. Eram extrem de concentrată asupra unei anumite moștenitoare, a cărei familie deținea un lanț de magazine. Aceasta se îndrepta spre masa cu produse promoționale, purtând pantofi cu toc amețitor de înalt. A aruncat repede o privire în jur, apoi a luat una dintre pungile cu cadouri personalizate și a vârât-o în geantă. Imediat ce s-a îndepărtat de masă, am rostit în microfonul căștilor:

— Shannon, cod roz la masa cu produse promoționale! Află a cui era punga pe care a luat-o și înlocuiește-o cu alta.

Fiecare pungă din seara asta conținea produse în valoare de peste opt mii de dolari, dar era mai ușor să acoperim noi costul decât să-i cerem socoteală moștenitoarei familiei Denman.

Asistenta mea a mârâit:

— *Iar* Tilly Denman? Nu are destui bani să-și cumpere tot ce găsește pe masa aia și să-i mai și rămână câteva milioane?

— Ba da, dar nu e vorba de bani, ci de adrenalină, am răspuns eu. Hai, fugi! Îți iau mâine o budincă de la brutăria Magnolia, ca să mă revanșez pentru sarcina obositoare de a înlocui punga. Și, pentru numele lui Dumnezeu, află unde s-a dus Penelope! Ea ar trebui să păzească masa cu cadouri.

— Ha-ha! a exclamat Shannon, imitându-mi tonul sarcastic. Bine, mă ocup de pungile cu cadouri și de Penelope, dar mă aștept să primesc o budincă *mare* mâine.

Am râs și am scuturat din cap. Cât se ocupa ea de problema cadourilor, eu dădeam roată încăperii, cu ochii pe alte posibile dezastre.

Când începusem să proftez în acest domeniu, mă simțeam ciudat să organizez evenimente la care, în mod normal, aș fi fost invitată. Dar, pe parcursul anilor, mă obișnuisem, iar salariul îmi permitea să fiu oarecum independentă de ai mei.

Salariul nu consta în bani din fondul meu fiduciar, nici din moștenire. Erau bani pe care îi câștigam cinstit, ca organizatoare

de evenimente de lux în Manhattan. Îmi plăcea să organizez evenimente frumoase de la zero, iar oamenii bogați se dădeau în vânt după lucrurile frumoase. Cu toții aveam de câștigat din treaba asta.

Făceam iarăși probe de sunet pentru discursul de deschidere care urma să aibă loc ceva mai târziu, când am văzut-o pe Shannon repezindu-se spre mine.

— Vivian! Nu mi-ai zis că e și el aici! a spus ea printre dinți.

— Cine?

— *Dante Russo.*

Am alungat toate gândurile despre pungile de cadouri și verificările de sunet. Mi-am îndreptat iute privirea spre Shannon. Ochii îi străluceau și era roșie în obraji.

— Dante Russo? am întrebat și mi-a stat inima. Dar n-a acceptat invitația!

— Da, păi, el nu ține cont de vreo regulă, a răspuns ea entuziasmată. Nu-mi vine să cred că și-a făcut apariția! Oamenii o să vorbească despre asta *săptămâni întregi!*

Acum înțelegeam de ce toată lumea sușotea mai devreme.

Dante Russo, enigmaticul director executiv al Russo Group, un conglomerat de firme de lux, rareori participa la evenimentele publice care nu erau găzduite de el însuși, de unul dintre prietenii săi apropiați sau de unul dintre asociații săi de afaceri. Frederick Wildlife Trust nu se încadra în niciuna dintre aceste categorii.

Era, de asemenea, printre cei mai bogați oameni și, ca atare, unul dintre cei mai cunoscuți și urmăriți bărbați din New York. Shannon avea dreptate. Oamenii o să vorbească despre prezența lui aici săptămâni la rând, poate chiar luni bune.

— Foarte bine, am zis, încercând să-mi stăpânesc bătaile inimii. Poate că o să dea mai multă importanță problemei păsării fluierar.

— Vivian, nimănui nu-i pasă.

Shannon și-a dat ochii peste cap, apoi s-a oprit brusc, a aruncat o privire prin încăpere și mi-a șoptit:

— *Nu dă nimeni doi bani* pe păsări. Mă întristează că sunt pe cale de dispariție, dar hai să fim sinceri, oamenii au venit aici pentru bârfe.

Avea dreptate, din nou. Totuși, indiferent de motivul pentru care se aflau aici, invitații strângeau bani pentru o cauză bună, iar evenimentele îmi țineau afacerea pe piață.

— Subiectul important din seara asta, a continuat Shannon, e cât de bine arată Dante. N-am mai văzut niciodată un bărbat care să arate așa de bine îmbrăcat în costum.

— Ai un iubit, Shan.

— Și ce-i cu asta? Avem voie să ne minunăm de frumusețea altor oameni.

— Da, păi, eu cred că te-ai *minunat* destul. Trebuie să ne facem treaba, nu să ne holbăm la invitați, am zis și am împins-o încet spre masa cu deserturi. Mai aduci niște tarte vieneze? Au rămas cam puține.

— Ce mai știi să strici cheful omului! a mormăit ea, dar s-a conformat.

Am încercat să mă concentrez iar asupra probei de sunet, însă nu m-am putut abține să nu îl caut cu privirea pe invitatul-surpriză. Am aruncat o ocheadă spre DJ și spre ecranul care arăta o pasăre fluierar tridimensională, iar privirea mi-a zăbovit asupra grupului de oameni de la intrare.

Erau atât de mulți, încât nu puteam să-i văd decât pe cei din margine, dar aș fi pus pariu pe toți banii mei că Dante era în centrul atenției. Suspiciunile mi-au fost confirmate când grupul s-a răsfiat puțin și i-am văzut părul brunet și umerii lați.

Un val de conștientizare mi-a străbătut spinarea.

Eu și Dante ne învârteam în cercuri sociale relativ apropiate, dar nu făcuserăm niciodată cunoștință. Având în vedere câte auzisem despre reputația lui, eram mulțumită că nu ne cunoscuserăm.

Totuși, prezența lui era puternică și i-am simțit magnetismul din cealaltă parte a sălii.

O vibrație insistentă m-a scăpat de furnicăturile de pe piele și mi-am întors privirea de la fanii lui Dante. Am simțit un gol în stomac când mi-am scos telefonul din poșetă și am văzut cine mă suna.

N-ar trebui să răspund când mă sună un apropiat în timpul unui eveniment de la muncă, dar pur și simplu nu puteam să-l ignor pe Francis Lau. M-am asigurat că nicio urgență nu-mi solicita atenția, apoi m-am strecurat în cea mai apropiată baie.

— Bună, tată!

Am rostit salutul formal cu ușurință, după douăzeci de ani de exercițiu.

Obişnuiam să-i spun „tati”, dar după ce Lau Jewels devenise o companie de succes și ne mutaserăm din apartamentul nostru îngrămădit, de două camere, în vila din Beacon Hill, el insistase să-i zic „tată”. Aparent, suna mai „s sofisticat” și mai „aristocratic”.

— Unde ești? m-a întrebat cu o voce profundă. De ce se aude un ecou?

— Sunt la muncă. M-am dus în baie ca să-ți răspund, i-am zis, sprijinindu-mă de chiuveră.

Apoi m-am văzut obligată să adaug:

— Organizez un eveniment caritabil pentru pasărea fluierar, care e pe cale de dispariție.

Am zâmbit când l-am auzit oftând adânc. Tata nu prea avea răbdare să asculte discuții despre cauzele obscure pe care oamenii

le foloseau drept pretext pentru a se distra. Însă participa și dona și el, fiindcă așa se cuvenea.

— În fiecare zi aud despre vreun animal pe cale de dispariție, a mormăit el. Mama ta e în comitetul de strângere de fonduri pentru un pește sau ceva de genul, de parcă noi nu mâncăm fructe de mare în fiecare săptămână.

Mama mea, fostă esteticiană, devenise o mondenă get-beget și era membră a unui comitet de caritate.

— Din moment ce ești la muncă, nu te țin mult. Ne-ar plăcea să ni te alături vineri seară la cină. Vrem să-ți dăm o veste importantă.

În ciuda formulării, nu era o simplă invitație, ci suna mai mult a obligație.

— Vinerea *asta*? am întrebat și mi-a pierit zâmbetul.

Era marți, iar eu locuiam în New York. Ai mei, în Boston. Era prea din scurt chiar și pentru ei.

— Da, a adăugat tata, fără să mai adauge alte detalii. Cina este la șapte. Să nu întârzi!

După aceea a închis.

Am ținut telefonul la ureche pentru încă o clipă. Mi-a alunecat din mână umedă și aproape că s-a izbit de podea, dar l-am prins și l-am băgat înapoi în geantă.

Amuzant că o singură propoziție putea să mă tulbure!

Vrem să-ți dăm o veste importantă.

Oare se întâmplase ceva în firmă? Se îmbolnăvisese cineva? Era cineva pe moarte? Voiau ai mei să vândă casa și să se mute în New York, așa cum mă amenințaseră cândva?

Mintea mea o lua razna de la atâtea întrebări și posibilități.

Nu aveam un răspuns, dar un lucru îmi era clar: o convocare de urgență la conacul Lau nu era niciodată de bun augur.

CAPITOLUL 2

Vivian

Salonul părinților mei semăna cu imaginea unei încăperi scoase din revista *Architectural Digest*. Canapelele confortabile erau așezate în unghi drept față de mesele din lemn sculptat; seturile de cești din porțelan, pentru ceai, stăteau înghesuite pe lângă tot felul de flecuștețe decorative. Chiar și aerul era rece și impersonal, ca un odorizant generic scump.

Unii oameni aveau case; ai mei aveau o piesă de rezistență.

— Pielea ta pare ternă, a zis mama în timp ce mă cerceta cu privirea. Ți-ai mai făcut tratamentele lunare?

Stătea în fața mea, iar pielea îi strălucea ca o perlă.

— Da, mamă, am răspuns eu.

Mă dureau obrazii de la zâmbetul politicos și forțat. Ajunsesem în urmă cu zece minute în casa unde copilărisem și deja îmi fusese criticat părul (prea ciufulit), unghiile (prea lungi), iar acum și tenul.

O seară ca oricare alta la reședința Lau.

— Foarte bine! Ține minte, trebuie să te îngrijești. Nu ești căsătorită încă.

M-am abținut să oftez. Iar discuția asta!

În ciuda carierei mele înfloritoare în Manhattan, unde piața de planificare a evenimentelor era mai acerbă decât lichidările de stoc ale produselor de lux, părinții mei erau obsedați de faptul că nu aveam un iubit și că, prin urmare, nu aveam să mă căsătoresc curând.

Îmi tolerau munca pentru că nu mai era ceva obișnuit ca o moștenitoare să stea degeaba, dar *își doreau enorm* un ginere care să le sporească popularitatea în cercurile bogaților.

Și noi eram bogați, însă nu aveam să facem niciodată parte din grupul celor care își moșteniseră averile de la generațiile anterioare. Nu în generația asta, cel puțin.

— Sunt încă tânără, am răspuns eu, răbdătoare. Am destul timp la dispoziție să cunosc pe cineva.

Aveam doar douăzeci și opt de ani, dar părinții mei se comportau de parcă urma să devin paznicul unei cripte odată cu împlinirea vârstei de treizeci de ani.

— Ai aproape treizeci de ani. Nu întinerești și *trebuie* să începi să te gândești la căsătorie și la copii. Cu cât aștepți mai mult, cu atât găsești mai greu pe cineva.

— *Mă gândesc și la asta.*

La anii de libertate pe care îi mai am înainte să fiu forțată să mă căsătoresc cu un bancher care are un numeral ordinal după numele său.

— Cât despre întinerit, de-aia există botoxul și operațiile estetice, am adăugat.

Dacă soră-meă ar fi fost aici, ar fi râs. Dar, fiindcă nu era prezentă, gluma mea a fost considerată mai nereușită decât un suflu crud.

Mama a făcut o grimasă. Lângă ea, tata și-a unit sprâncenele groase și aproape cărunte.

În vârstă de șaiszeci de ani, vioi și în formă bună, Francis Lau era întruchiparea directorului executiv care pornise de jos. Datorită lui, Lau Jewels, un magazin mic, de familie, devenise o multinațională aflată de peste trei decenii pe piață. O singură privire tăcută din partea lui era de ajuns ca să mă fac mică în fața lui.

— De fiecare dată când aducem în discuție căsătoria, tu glumești, a zis el, pe un ton dezaprobat. Căsătoria *nu* e o glumă, Vivian. E un lucru important în familia noastră. Ia-o drept exemplu pe sora ta. Datorită ei, avem conexiuni cu familia regală din Eldorra.

Mi-am mușcat limba atât de tare, încât am simțit gust de sânge.

Sora mea se căsătorise cu un conte eldorran, văr de gradul doi de-al reginei acelui regat. Deci „conexiunile” cu familia regală din micul regat european erau o exagerare, dar în ochii tatălui meu, un statut de aristocrat tot era important.

— Știu că nu e o glumă, am zis eu și m-am întins după ceai, fiindcă trebuia să-mi țin mâinile ocupate. Dar nu e nici ceva la care trebuie să mă gândesc *în momentul de față*. Ies la întâlniri. Văd ce opțiuni am. Sunt o mulțime de burlaci în New York. Trebuie doar să-l găsesc pe cel potrivit pentru mine.

Nu le-am mai menționat detaliile neplăcute, cum ar fi că erau mulți burlaci în New York, dar că cei heterosexuali, cu bun-simț și întregi la minte erau și mai puțini.

Ultimul tip cu care ieșisem la o întâlnire încercase să mă convingă să particip la o ședință de spiritism, în care să o contactez pe mama lui moartă. Voia ca aceasta să „mă cunoască și să mă aprobe”. Evident, nu ne mai văzuserăm de atunci.

Dar nu era nevoie ca ai mei să știe acest aspect. Din punctul lor de vedere, eu ieșeam la întâlniri cu tipi chipeși, moștenitori de fonduri de investiții.

— Ți-am oferit destul timp să-ți găsești un partener în ultimii doi ani, a zis tata, care părea neimpresionat de discursul meu. N-ai mai avut niciun iubit serios de la ultima ta *relație*. E clar că nu te prea interesează problema, așa că am decis să mă ocup eu de ea.

Am încremenit cu ceașca de ceai în mână.

— Adică?

Credeam că vestea importantă este despre sora mea sau despre companie. Dar dacă...

Mi-a înghețat sângele în vine. *Nu, n-are cum.*

— Adică ți-am făcut rost de perechea perfectă.

Tata mi-a dat vestea fără niciun avertisment și fără nicio emoție.

— Am avut puțin de tras, dar am bătut palma, a adăugat.

Ți-am făcut rost de perechea perfectă.

Cuvintele lui mi-au străpuns pieptul și era cât pe aci să-mi pierd cumpătul. Am trântit ceașca de ceai pe farfurioară, iar mama s-a încruntat. Pentru prima dată, eram prea ocupată să înțeleg ce se întâmplă ca să îmi mai fac griji de ce credea ea.

Căsătoriile aranjate erau o practică obișnuită în lumea noastră, a marilor afaceriști și a jocurilor de putere, și nu erau considerate parteneriate romantice, ci doar niște alianțe. Ai mei fi aranjaseră căsătoria soră-mii pentru un titlu regal. Știam că îmi va veni și mie rândul. Doar că nu mă așteptam să se întâmple atât de... *atât de repede*.

Simțeam un amestec de șoc, teamă și groază. Mi se cerea să închei un contract pe viață, pentru care tatăl meu avusese „puțin de tras”.

Fix ce vrea orice femeie să audă.

— Te-am lăsat de capul tău mult prea mult timp, iar înruirea cu acest bărbat ne va aduce multe avantaje, a continuat tata. Sunt sigur că o să fi și tu de acord după ce îl vei cunoaște, la cină.

Amestecul de senzații de mai devreme s-a transformat într-o otravă care mă măcina pe dinăuntru.

— Cină? Adică cina *de diseară*?

Vocea îmi suna distantă și ciudată, de parcă eram într-un coșmar.

— De ce nu mi-ai zis mai devreme?

Să fiu luată prin surprindere cu o căsătorie aranjată era deja nasol. Să îmi cunosc viitorul logodnic fără să mă pregătesc dinainte era de o sură de ori mai rău. Nu era de mirare că mama mă critica mai mult decât de obicei. Îl avea ca invitat pe viitorul ei ginere.

Brusc am simțit un gol în stomac, iar posibilitatea de a vomita pe prețiosul covor persan al maică-mii era pe cale să devină realitate. Totul se întâmpla prea repede: invitația la cină, vestea logodnei, întâlnirea iminentă — mi se învârtea capul.

— Nu și-a confirmat prezența până azi, din cauza unor complicații legate de planificare, a zis taică-meu și și-a aranjat cămașa. Cândva tot trebuia să-l cunoști. Nu contează dacă o să se întâmple diseară, peste o săptămână sau peste o lună.

De fapt, contează. Există o diferență între a fi pregătită să-l cunosc pe logodnicul meu și a-l cunoaște așa, dintr-odată.

Replica îmi stătea pe limbă, dar nu aveam cum să-i arunc cuvintele astea în față. Nu aveai voie să comentezi în casa Lau. Trebuia să mă supun regulilor, chiar dacă eram adultă. În caz contrar, aveam să îndur pe loc o pedeapsă și un potop de cuvinte tăioase.

— Vrem să ne mișcăm cât mai repede posibil, a adăugat mama. O să ne ia ceva timp să planificăm o nuntă ca la carte, iar logodnicul tău e... ăăă... greu de mulțumit.

Ce amuzant că deja îl numea „logodnicul” meu, când eu nici măcar nu-l întâlnisem pe tip!

— *Mode de Vie* l-a numit anul trecut unul dintre cei mai eligibili burlaci cu vârsta sub patruzeci de ani. E bogat, frumos, puternic. Sincer, tatăl tău s-a întrecut pe sine, a zis ea și l-a bătut ușor pe braț pe tata, radiind de fericire.

Nu o mai văzusem atât de încântată de când reușise să organizeze licitația de vinuri a Boston Society, anul trecut.

— Super..., am zis și buzele mi-au tremurat în timp ce încercam să-mi păstrez zâmbetul.

Cel puțin partenerul meu avea, probabil, toți dinții în gură. Nu m-aș fi mirat dacă ai mei mi-ar fi găsit vreun miliardar ramolit, aflat pe patul de moarte.

Banii și statutul erau importante, restul, mai puțin. Am inspirat adânc și m-am abținut să mă gândesc la *asta*.

Vino-ți în fire, Viv!

Oricât de supărată eram pe ai mei că mă puseseră în această situație, puteam să-mi pierd mințile mai târziu, *după* ce se încheia seara. Nu era ca și cum îmi permiteam să mă opun. Dacă m-aș împotrivi, ai mei m-ar dezmoșteni.

În plus, viitorul meu soț — mi s-a întors iar stomacul pe dos — avea să-și facă apariția din moment în moment, și nu puteam să fac scandal.

Mi-am șters palma de coapsă. Eram năucită, dar mă ascundeam sub masca pe care o purtam mereu acasă. Eram detașată, calmă, respectabilă.

— Deci, am înghițit eu în sec și m-am forțat să vorbesc pe un ton relaxat, domnul perfect are și un nume sau e cunoscut doar după averea lui?

Nu-mi aduceam aminte de toți bărbații din topul *Mode de Vie*, iar cei pe care îi *știam* nu-mi inspirau multă încredere. Dacă el...

— Doar străinii mă știu după avere. Prietenii și familia îmi știu numele.

Am încremenit când i-am auzit brusc vocea joasă în spatele meu. Era atât de aproape, că puteam să-i *simt* cuvintele pe propriul corp. Alunecau pe pielea mea precum mierea încălzită de soare — bogate și senzuale, cu un ușor accent italian. Fiecare nerv din corp mă furnica de plăcere.

M-am încălzit deodată, din cap până în picioare.

— Ah, aici erai! a zis tata și s-a ridicat, cu o privire ciudat de triumfătoare. Mulțumesc că ai venit, deși ai fost anunțat din scurt!

— Cum aș putea rata ocazia de-a o cunoaște pe fiica dumneavoastră adorabilă?

A rostit cuvântul „adorabilă” cu o urmă de batjocură, ceea ce a risipit instantaneu orice atracție pe care o aveam față de vocea lui. Un val rece ca gheața mi-a spulberat arșița din vene. *S-a zis cu domnul perfect!*

Când venea vorba despre oameni, învățasem să-mi urmez intuiția, iar intuiția îmi spunea că posesorul vocii era la fel de încântat de cină cum eram și eu.

— Vivian, salută-l pe invitatul nostru!

Dacă maică-mea ar fi zâmbit și mai larg, probabil și-ar fi rupt fața în două.

Mă așteptam să își sprijine obrazul în mână și să suspine visătoare, ca o școlăriță îndrăgostită. Dar mi-am scos bărbia în afară și mi-am alungat imaginea oribilă din minte.

M-am ridicat.

M-am întors.

Și am rămas fără aer.

Păr brunet, des. Ten măsliniu. Un nas puțin coroiat, care mai degrabă îi sporea farmecul profund masculin.

Îmbrăcat în costum, viitorul meu soț arăta răvășitor. Nu avea acel gen de frumusețe convențională, dar prezența lui era atât de puternică și de convingătoare, încât absorbea tot oxigenul din încăpere, ca o gaură neagră care înghițea o stea nou-născută.

Existau bărbați care arătau bine, și exista *el*. Spre deosebire de vocea lui, fața lui îmi era extrem de cunoscută. Am rămas mută de uimire.

Imposibil! Nu avea cum să fie el logodnicul meu. Sigur era o glumă.

— Vivian? m-a muștrătat mama.

Ah, da! Cină. Logodnic. Întâlnirea.

Mi-am revenit din stupoare și am zâmbit încordat.

— Vivian Lau. Îmi pare bine de cunoștință! am spus și i-am întins mâna.

A trecut o clipă până să mi-o strângă. Căldura lui mi-a cuprins palma și mi-a dat fiori.

— Așa se pare că te cheamă, dacă luăm în calcul de câte ori te-a strigat mama ta pe nume.

Vorbele lui trăgănate îmi indicau că făcuse o glumă. Spre deosebire de privirea lui dură.

— Dante Russo. Plăcerea e de partea mea!

Iarăși mă ironiza. Subtil, dar tăios.

Dante Russo.

Directorul general al Russo Group, o legendă din topul de cinci sute de companii de succes al revistei *Fortune*, bărbatul care crease haosul de la gala Frederick Wildlife Trust, în urmă cu trei zile. Nu era doar un burlac eligibil; el era *cel mai râvnit* burlac. Miliardarul greu de prins în plasă, pe care toate femeile și-l doreau și pe care nimeni nu-l putea cuceri.

Avea treizeci și șase de ani, muncea nonstop și, până acum, nu dăduse vreun semn că ar vrea să renunțe la viața lui de burlac. Și atunci, de ce, dintre toți oamenii, Dante Russo însuși ar fi de acord cu o căsătorie aranjată?

— M-aș prezenta spunând ce avere am, a început el, însă ar fi nepolitic să te consider o străină, având în vedere scopul cinei din seara asta.

Zâmbetul lui nu era afectuos.

M-am îmbujorat când mi-am adus aminte că îmi auzise gluma făcută pe seama lui. Nu o spusese din răutate, dar să discuți despre banii altora era considerat vulgar, chiar dacă toată lumea bârfea.

— Foarte frumos din partea dumneavoastră, am răspuns eu cu răceală, mascându-mi rușinea. Nu vă faceți griji, domnule Russo! Dacă aș fi vrut să știu ce avere aveți, aș fi căutat pe Google. Sunt sigură că informațiile astea sunt la fel de ușor de obținut precum poveștile despre farmecul dumneavoastră legendar.

Ochii i-au scânteiat, însă nu am reușit să-l provoc să mai zică ceva.

În schimb, l-am fixat cu privirea pentru încă o clipă apăsătoare, după care el și-a retras mâna dintr-a mea și m-a măsurat din cap până în picioare, indiferent. Mâna îmi era caldă, dar,

răceala îmi cuprindea corpul, ca indiferența unui zeu aflat în fața unui muritor.

Am încremenit din nou sub căutătura lui Dante, foarte conștientă de costumul meu cu fustă aprobat de Cecelia Lau, de cerceii mei cu perle și de pantofii cu tocuri joase. Renunțasem chiar și la rujul meu roșu preferat în favoarea culorii neutre care îi plăcea ei.

Aceasta era ținuta mea standard pentru a-mi vizita părinții și, judecând după grimasa lui Dante, el nu era deloc impresionat de ea.

Un amestec de neliniște și iritare mi-a răscolit stomacul când acei ochi întunecați și neierrători i-au găsit, din nou, pe ai mei.

Schimbaserăm doar câteva cuvinte, însă deja îmi erau clare două lucruri.

Unu, Dante avea să fie logodnicul meu.

Doi, s-ar putea să ne omorâm unul pe celălalt înainte să ajungem la altar.

CAPITOLUL 3

Dante

— Nunta va avea loc peste șase luni, a spus Francis. E destul timp pentru a planifica petrecerea, fără să ne lungim prea mult. Ar trebui să dăm sfară în țară cât mai repede.

A zâmbit. Tonul și expresia lui cordială nu îi dădeau de gol șiretenia. Imediat după sosirea mea, ne mutaserăm în living și începuserăm să discutăm despre nuntă.

M-a cuprins un sentiment de repulsie. *Normal* că voia ca lumea să afle cât mai repede că fiică-sa se cupla cu un bărbat din familia Russo. Indivizii ca Francis ar face orice să urce în ierarhia socială, inclusiv să mă șantajeze, cu tupeu, în biroul *meu*, așa cum se întâmplase în urmă cu două săptămâni, chiar după moartea bunicului meu.

Deveneam din ce în ce mai nervos. Dacă ar fi fost după mine, Francis nu ar fi părăsit New Yorkul cu toate oasele întregi. Din păcate, aveam mâinile legate. Până nu găseam o cale *de scăpare*, trebuia să mă comport frumos.

În general.

— Ba nu, n-ar trebui, am zis eu și am luat în mână paharul de vin, închipuindu-mi cum îl strâng pe Francis de gât.

Nimeni n-o să creadă că mă căsătoresc cu cineva așa din scurt, decât dacă s-a întâmplat ceva.

De exemplu, dacă fiica ta a rămas însărcinată, iar asta e o căsătorie forțată.

Insinuarea mea i-a făcut pe toți să se foiască pe scaun. Mi-am păstrat chipul inexpresiv și vocea plictisită.

Îmi era greu să mă abțin. Dacă nu-mi plăcea de cineva, mă asiguram că persoana în cauză știe asta, însă circumstanțele extraordinare cer măsuri extraordinare.

— Și atunci ce sugerezi? a întrebat Francis, cu o grimasă.

— Un an este un termen mai rezonabil.

Ar fi mai bine ca nunta să nu aibă loc *niciodată*, dar, din păcate, asta nu era o opțiune. Un an ar fi ideal. Un termen suficient de scurt pentru Francis și suficient de lung cât să găsesc o cale de a distruge dovezile cu care mă șantaja. Cel puțin așa speram.

— Și ar trebui să facem anunțul public tot mai târziu, am adăugat eu. O lună ne-ar fi de ajuns să născocim o poveste plauzibilă, dat fiind că eu și fiica ta nici măcar n-am fost văzuți vreodată împreună în public.

— Nu avem nevoie de o lună ca să născocim o poveste! s-a răstit el.

Deși căsătoriile aranjate erau frecvente în înalta societate, părțile implicate făceau tot posibilul să ascundă adevăratul motiv din spatele nunții. Recunoașterea faptului că o familie s-a unit cu alta doar din motive de statut era considerată vulgară.

— Două săptămâni, a adăugat el. Vom anunța în weekendul în care Vivian se va muta la tine.

Mi-am încordat maxilarul. Lângă mine, Vivian a încremenit. Era clar, vestea că va trebui să se mute cu mine înainte de

nuntă a luat-o prin surprindere. Aceasta era una dintre condițiile lui Francis ca să își țină gura. Deja mi se făcea silă. Uram când oamenii îmi invadau spațiul personal.

— Sunt sigur că și familia ta ar vrea ca lumea să afle mai repede, nu crezi? a continuat el, punând accentul pe cuvântul *familie*.

L-am privit fix în ochi, până s-a uitat în altă parte.

— Bine, atunci peste două săptămâni.

Nu conta când aflau ceilalți. Voiam doar ca planificarea nunții să fie cât mai dificilă pentru el. În schimb, data nunții era importantă.

Un an.

Un an să distrug pozele și să rup logodna. Avea să urmeze un scandal imens, dar acesta nu-mi strica reputația. În schimb, reputația familiei Lau avea să fie afectată.

Pentru prima dată în acea seară, am zâmbit.

Francis și-a schimbat din nou poziția pe scaun și și-a dres glasul:

— Excelent! Vom lucra împreună la redactarea...

— O să redactez eu anunțul. Mai departe!

I-am ignorat privirea urâtă și am mai luat o gură de Merlot.

Conversația a devenit plictisitoare. Discutam despre invitați, despre flori și despre un milion de alte lucruri pe care eu nu dădeam doi bani. Fierbeam de nervi în timp ce îi contraziceam pe Francis și pe soția lui. Vineri seara, în loc să lucrez la afacerea Santeri sau să mă relaxez la clubul Valhalla, trebuia să mă ocup de rahaturile lor.

Lângă mine, Vivian mânca în liniște, dusă pe gânduri. După câteva minute de tăcere încordată, mi s-a adresat:

— Cum a fost zborul tău?

— OK.

— Apreciez că ți-ai făcut timp să zbori până aici, când am fi putut să ne întâlnim direct în New York. Știu că probabil ești ocupat.

Am tăiat o bucățică de carne de vită și am dus-o la gură. Vivian mă pirona cu privirea, iar eu mestecam încet.

— Am auzit și că, dacă cineva are multe zerouri în contul bancar, nu prea e capabil să scoată multe cuvinte pe gură.

Vocea ei înșelător de plăcută ar fi putut tăia în carne vie.

— Tu confirmi zvonul, a adăugat ea.

— Credeam că o moștenitoare ca tine știe că nu se cade să discute despre bani în prezența celor din înalta societate.

— Asta presupune ca tu să faci parte dintr-o asemenea societate.

Un mic zâmbet mi s-a întins pe buze.

În mod normal, mi-ar fi plăcut Vivian. Era frumoasă și surprinzător de isteasă, cu ochi căprui, ageri și cu tipul de structură osoasă rafinată pe care nicio sumă de bani nu o putea cumpăra. Dar cu perlele alea și în costumul Chanel, arăta fix ca maică-sa și ca toate celelalte moștenitoare încrezute și interesate numai de statutul lor social.

În plus, era fiica lui Francis. Nu era vina ei că el era taică-său, dar chiar nu-mi păsa. Propria frumusețe nu putea să o scape de soarta asta.

— Nu e *politicos* să-i vorbești unui invitat așa, am luat-o eu peste picior.

M-am întins după sare, iar mâneca mea i-a atins brațul. A încremenit.

— Ce ar spune ai tăi?

Îi observasem deja reținerile, la mai puțin de o oră de când făcuserăm cunoștință. Perfecționismul, frica de conflicte, nevoia disperată de validare din partea părinților ei.

Plictisitor, plictisitor, plictisitor.

— Se spune că *oaspeții* ar trebui să respecte regulile de politețe socială la fel de mult ca și gazda, inclusiv să facă un efort pentru a purta o conversație politicoasă, a răspuns ea și a mijit ochii.

— A, da? Regulile de politețe socială spun și că ar trebui să te îmbraci de parcă ai fi o nevastă casnică și ultraconservatoare? am întrebat-o și i-am privit perlele și costumul.

Nu-mi păsa dacă oamenii precum Cecelia purtau astfel de ținute, dar Vivian părea prost îmbrăcată în hainele alea pono-site, de parcă era un diamant într-un sac de pânză. Mă scotea din sărite, dintr-un motiv oarecare.

— Nu, dar acestea nu includ nici să strici o cină fiindcă ești bădăran, a răspuns Vivian, pe un ton rece. Ar trebui să cumperi, pe lângă costumul de pe tine, și niște maniere. Din moment ce ești directorul general al unei companii care vinde produse de lux, ar trebui să știi că un accesoriu urât poate strica toată ținuta.

Iar m-a făcut să zâmbesc.

Deci nu e chiar atât de plictisitoare pe cât credeam.

Cu toate acestea, amuzamentul meu s-a stins când mama ei s-a băgat în conversația noastră:

— Dante, e adevărat că toți membrii familiei Russo se căsătoresc la moșia familiei, pe malul Lacului Como? Am auzit că renovările vor fi gata vara viitoare, fix înainte de nuntă.

M-am încordat. Apoi m-am întors să văd expresia înversunată a Ceceliei.

— Da, toate nunțile din familia noastră au avut loc la vila Serafina, încă din secolul al optsprezecelea.

Stră-stră-străbunicul meu construisese vila și o numise după soția sa. Familia mea provenea din Sicilia, dar mai târziu

emigrase în Veneția și făcuse o avere din comerțul cu textile de lux. Când creșterea economică din Veneția intrase în declin, ei își diversificaseră activitățile de comerț suficient încât să-și păstreze bogățiile, pe care le folosiseră pentru a achiziționa proprietăți în toată Europa.

Acum, secole mai târziu, rudele mele erau împrăștiate prin toată lumea — New York, Roma, Elveția, Paris —, dar vila Serafina încă era unul dintre cele mai dragi locuri familiei mele. Aș prefera să mă înec în Marea Mediterană decât să întinez locul cu o nuntă făcută de ochii lumii.

Iarăși m-am enervat.

— Minunat! s-a bucurat Cecelia. Of, sunt atât de încântată că o să faci parte din familie! Tu și Vivian sunteți *perfecti* unul pentru celălalt! Ea știe șase limbi, cântă la pian și la vioară și...

— Mă scuzați puțin! i-am tăiat eu vorba Ceceliei și mi-am împins scaunul în spate.

Picioarele acestuia au scos un sunet aspru, satisfăcător.

— Trebuie să merg la baie.

S-a lăsat liniștea. Comportamentul meu era șocant de grosolan.

N-am mai așteptat vreun răspuns. I-am lăsat în urma mea: pe Francis, extrem de nervos, pe Cecelia, confuză și pe Vivian, rușinată.

Furia mă pârjolea pe sub piele, dar cu fiecare pas pe care îl făceam ca să mă îndepărtez de ei, senzația începea să pălească.

În trecut, mă răzbunaseră iute pe oamenii care mi se opuneau. La naiba cu expresia „răzbunarea e arma prostului”! Motto-ul meu a fost întotdeauna: „Lovește rapid, tare și la rădăcină!”.

Lumea se schimba prea repede și trebuia să țin pasul. Rezolvam situațiile într-o manieră destul de severă, ca să mă

asigur că nu voi mai avea probleme în viitor, apoi mergeam mai departe.

Dar, ca să rezolv problema cu familia Lau, trebuia să fiu răbdător. Răbdarea nu îmi era o virtute familiară. Mi se potrivea la fel de bine ca un costum care îmi era mic.

Ecoul pașilor mei se estompa pe măsură ce treceam de pe podelele de marmură pe mochetă. Vizitasem destule conace cu amenajări similare și puteam să ghicesc unde se afla toaleta, dar am ocolit-o în favoarea ușii solide de mahon, de la capătul holului.

O răsucire a clanței a scos la iveală un birou decorat în stilul unei biblioteci englezești: lambriuri din lemn, mobilier tapitat cu piele, nuanțe de verde.

Sanctuarul lui Francis.

Cel puțin încăperea asta nu era decorată în nuanțe aurii, ca restul casei. Începeau să mă doară ochii.

Am lăsat ușa deschisă și m-am îndreptat încet spre birou. Dacă Francis avea ceva de comentat în legătură cu faptul că îmi băgam nasul prin sanctuarul lui, nu avea decât să mă înfrunte.

Nu era chiar atât de prost încât să lase pozele în vreun sertar descuiat, mai ales că știa că voi fi și eu aici în seara asta. Și chiar dacă aş găsi pozele *aici*, sigur mai avea niște copii pe undeva.

M-am așezat pe scaunul lui, apoi am luat un trabuc cubanez dintr-o cutie care se afla într-un sertar și l-am aprins, studînd încăperea. Mi-am alungat iritarea, ca să gândesc limpede.

Eram tentat să deschid calculatorul, însă îl lăsasem pe Christian să se ocupe de hacking. El căuta deja copiile digitale ale pozelor. M-am uitat apoi la o poză înrămată, cu Francis și familia lui, în Hamptons. Aveau o casă în Bridgehampton și aş paria pe noul meu tablou de Renoir că ținea acolo măcar o parte din dovezi.

Unde în altă parte?

— Ce faci?

Fumul trabucului acoperea fața lui Vivian, dar i-am auzit clar tonul dezaprobat. Ce rapizi au fost! Mă așteptam să treacă măcar încă cinci minute înainte s-o oblige ai ei să vină după mine.

— Mă bucur de o pauză de țigară, am zis și am tras leneș fumul în piept.

De obicei nu mă atingeam de tutun, însă ocazional mă răsfățam cu un trabuc Cohiba. Francis măcar avea gusturi bune la capitolul ăsta.

— În biroul tatălui meu?

— Evident.

O senzație sumbră de satisfacție mi-a cuprins pieptul când fumul a dispărut și i-a dat la iveală încruntarea. În sfârșit se citea ceva pe fața ei. Începusem să cred că mă pricopsisem cu un robot.

A traversat încăperea, mi-a luat trabucul din mână și i-a dat drumul în paharul cu apă de pe birou, fără să-și dezlipească ochii dintr-ai mei.

— Înțeleg că probabil ești obișnuit să faci ce te taie capul, dar e extrem de urât să te sustragi de la o cină și să fumezi în biroul gazdei, a spus ea, încordată. Te rog să te întorci în living! Ți se răcește mâncarea.

— Asta e problema ta, nu a mea, am zis și m-am lăsat pe spate. De ce nu mi te alături? Îți promit că o să te distrezi mai bine decât atunci când o auzi pe mama ta cum se plânge de aranjamentele florale.

— Mă îndoiesc, având în vedere interacțiunea noastră de până acum! a izbucnit ea.

Am privit-o amuzat cum a tras adânc aer în piept și a expirat prelung.

— Nu înțeleg de ce ai venit, a spus Vivian, pe un ton mai calm. E clar că nu-ți convine înțelegerea. N-ai nevoie nici de bani, nici de legătura cu familia mea și poți să ai orice femeie îți dorești.

— Chiar așa? Și dacă te vreau pe tine?

— Nu mă vrei pe mine, mi-a întors-o ea, strângându-și pumnii pe lângă corp.

— Te subestimezi.

M-am ridicat și am dat un ocol biroului, până am ajuns aproape de ea. Am observat că vena de la gât îi zvâcnea. Cât de repede i-ar bate inima dacă mi-aș înfige degetele în părul ei și i-aș da capul pe spate? Dacă aș săruta-o până i s-ar umfla buzele și dacă aș atinge-o pe sub fustă până m-ar implora să i-o trag?

Un val de fierbințeală mi s-a scurs în vintre.

Nu voiam să mă culc cu ea, dar era atât de elegantă și de cuminte, încât ar fi păcat să nu o corup.

Tăcerea era asurzitoare. Mi-am ridicat mâna și mi-am trecut degetul mare peste buza ei de jos. Vivian a început să respire greoi, dar nu s-a clintit.

Mă țintuia cu privirea, sfidătoare, în timp ce îi exploram încet buzele. Erau pline, moi și tulburător de tentante, în comparație cu restul înfățișării ei rigide.

— Ești o femeie frumoasă, am spus eu, trăgănat. Poate că te-am văzut la vreun eveniment și m-am îndrăgostit rău de tine, apoi i-am cerut mâna ta lui Francis.

— Mă îndoiesc că asta s-a întâmplat. Ce înțelegere ai cu tata?

Amintirea înțelegerii a risipit instantaneu senzualitatea momentului.

Degetul meu mare s-a oprit pe buza ei, apoi mi-am lăsat mâna în jos, înjurând în sinea mea. Pielea mă furnica în absența moliciunii ei.

Îl uram pe Francis pentru că mă șantaja, dar o detestam pe Vivian pentru că era marioneta lui. Deci ce dracului făceam de mă tot jucam cu ea în biroul tatălui ei?

— Ar trebui să-l întrebi pe dragul tău tată, am zis și am afișat un zâmbet crud. Detaliile sunt mai puțin importante. Dar, ca să știi și tu, dacă aș fi avut de ales, nu m-aș fi însurat. Numai că afacerile sunt afaceri și tu..., am zis, ridicând din umeri, tu ești doar o parte din înțelegere.

Vivian nu știa că tatăl ei mă manipula. Francis mă avertizase să nu suflu o vorbă; nu că aș fi avut de gând s-o fac, oricum. Cu cât știau mai puțini oameni despre șantaj, cu atât mai bine. Individul îmi descoperise câteva puncte slabe. Să fiu al dracului dacă aveau să afle și alții despre ele!

— Ești un nemernic! a exclamat ea, nervoasă.

— Da, chiar sunt! Mai bine te obișnuiești, *mia cara*¹, pentru că o să fiu soțul tău. Acum, scuză-mă! am spus și mi-am netezit sacoul cu grijă. Trebuie să mă întorc la cină. Așa cum ai spus și tu mai devreme, mi se răcește mâncarea.

Am trecut pe lângă ea. Indignarea ei îmi făcea plăcere.

Într-o zi, i se va îndeplini dorința tăcută și logodna va fi ruptă. Până atunci, voi aștepta momentul potrivit și mă voi preface, pentru că ultimatumul lui Francis fusese clar.

Sau mă căsătoresc cu Vivian, sau fratele meu moare.

¹ Draga mea (în it., în orig.)

CAPITOLUL 4

Dante

Nici Francis, nici Cecelia nu au comentat lipsa mea îndelungată de la cina de vineri seară. Vivian nu a suflat nicio vorbă despre discuția noastră din birou, iar eu m-am întors la New York nemulțumit și tensionat.

Aș fi putut să ard din temelii casa familiei Lau, folosind o simplă brichetă.

Din păcate, dacă aș fi făcut asta, m-aș fi trezit la ușă cu poliția. O acuzație de incendiere nu ar fi dat bine pentru afacerea mea. Nici nu mă coborâsem până la a comite o crimă — încă. Dar unii oameni îmi testau limitele în fiecare zi, iar unul dintre ei chiar îmi era rudă.

— Care e urgența? m-a întrebat Luca în timp ce se întindea și căsca. Tocmai ce am coborât din avion. Lasă-mă și pe mine să dorm puțin!

— Conform bârfelor, n-ai mai dormit de vreo lună.

În schimb, a tot fost pe la petreceri în jurul lumii. În Mykonos, apoi în Ibiza. Ultima dată a trecut prin Monaco, unde a pierdut cincizeci de mii de dolari la poker.

— Exact! a căscat el din nou. De-aia am nevoie de somn.

Mi-am încordat maxilarul.

Luca era cu cinci ani mai mic decât mine și, cu toate astea, se comporta de parcă avea douăzeci și unu de ani, nu treizeci și unu. Dacă n-ar fi frate-miu, aș scăpa de el fără să stau pe gânduri, *mai ales* fiindcă m-am pomenit în toată harababura asta tocmai din cauza lui.

— Nu ești curios să știi de ce te-am rugat să ne întâlnim?

Luca a ridicat din umeri, fără să observe haosul care se ascundea sub masca mea de calm.

— Pentru că ți-a fost dor de frățiorul tău?

— Nu chiar, am zis eu, apoi am scos un dosar din sertarul meu și l-am așezat pe birou. Deschide-l!

S-a uitat ciudat la mine, însă a făcut cum i-am zis. L-am fixat cu privirea în timp ce răsfoia pozele. La început a fost lent, dar apoi le-a răsfoit din ce în ce mai repede, panicându-se.

Când și-a ridicat ochii spre mine, am simțit o satisfacție sinistră. S-a albit la față.

Măcar înțelegea cât de gravă era situația.

— Știi cine e femeia din poze? l-am întrebat eu.

Luca a înghițit anevoie.

— Maria Romano, am zis și am bătut cu degetul în teancul de fotografii. Nepoata mafiotului Gabriele Romano. O văduvă în vârstă de douăzeci și șapte de ani, feblețea unchiului ei. Numele ar trebui să-ți sune cunoscut, având în vedere că i-o trăgeai înainte de a pleca în Europa, după cum se poate observa din aceste fotografii.

— Cum ai...? a zis și și-a strâns pumnii pe lângă corp.

— Nu-i o întrebare bună, Luca. O întrebare mai pertinentă ar fi ce fel de coșciug vrei să ai la înmormântare, pentru că asta te așteaptă dacă Romano o să afle *vreodată!*

Am răbufnit pe la jumătatea răspunsului meu, după săptămâni întregi de frustrare și nervi. Luca s-a făcut mic pe scaunul lui, iar eu m-am ridicat în picioare. Tremuram din tot corpul fiindcă frate-meu dădea dovadă de atâta *idiotenie*.

— O prințesă a mafiei? Îți bați *dracului* joc de mine?

Am azvârlit dosarul de pe masă cu o mișcare furioasă, dărâ-mând și un prespapier din sticlă. Acesta s-a spart cu un zgomot asurzitor, iar fotografiile au zburat pe jos.

Luca a tresărit.

— Ai făcut multe lucruri tâmpite la viața ta, dar ăsta a umplut paharul! Ai idee ce ți-ar face Gabriele Romano dacă ar afla? Te-ar eviscera ca pe un pește, în cel mai încet și dureros mod posibil! Nicio avere nu te-ar putea salva! Ar fi în stare să-ți agațe cadavrul de vreun panou de pe autostradă drept avertisment — asta *dacă* ar mai rămâne ceva din corpul tău!

Ultimul tip care a atins o femeie din familia Romano fără permisiunea lui a ajuns cu scula tăiată și cu creierii zburați pe pereți. Și tipul doar o pupase pe verișoara lui Romano pe obraz. Umbla vorba că Romano nici măcar *n-o plăcea* pe vară-sa.

Dar dacă ar afla că Luca s-a culcat cu nepoata lui dragă? Frate-meu ar ajunge să se roage pentru îndurare și pentru a fi omorât odată.

Luca părea extrem de palid, aproape bolnăvicios.

— Nu înțelegi...

— Ce *dracu* a fost în capul tău? De unde mama dracului vă știți?

Familia Romano era renumită pentru intoleranța lor. Gabriele își ținea oamenii în frâu, iar aceștia rareori se aventurau în afara locurilor controlate de familie.

— Ne-am întâlnit într-un bar. N-am pălăvrăgit prea mult, dar ne înțelegeam bine, așa că am făcut schimb de numere de

telefon, a rostit Luca iute cuvintele, de parcă îi era teamă că îl voi ataca dacă se oprea din vorbit. Nu mai e în centrul atenției acum, că e văduvă, dar jur că abia după ce ne-am tras-o am aflat cine este. Mi-a spus că tatăl ei lucrează în construcții.

O venă îmi pulsa la tâmplă.

— Taică-său chiar *lucrează* în construcții, i-am zis.

Asta pe lângă celelalte cluburi de noapte, restaurante și multe alte companii de fațadă în spatele cărora își ascundea afacerile murdare.

Dacă ar fi fost vorba de altcineva în afară de Romano, aș fi subminat amenințarea lui Francis, mituindu-l sau încheind o înțelegere reciproc avantajoasă. Dar, spre deosebire de unii afaceriști care erau înguști la minte și se încurcau cu lumea interlopă, eu nu mă încurcam cu mafia. Odată ce făceai așa ceva, puteai să scapi doar dacă ajungeai într-un coșciug, iar eu aș prefera să-mi dau foc decât să trebuiască să le ofer lor explicații.

Francis voia avantajele pe care le dobândeai odată cu numele meu. Romano? El ar vrea și ultimii mei dolari, și ultima mea picătură de sânge, chiar și *după* ce i-ar tăia gâtul lui frate-meu.

— Știu că pare nasol, dar nu înțelegi, a spus Luca, afișând o expresie chinuită. O iubesc.

— O iubești, am zis eu, pe un ton îngrozitor de calm.

— Da. E incredibilă. Frumoasă, deșteaptă...

— O iubești, dar ți-ai tras-o cu tot ce mișcă în ultimele două săptămâni.

— Ba *nu*, a spus el și s-a înroșit tot. Am făcut-o ca să-mi mențin reputația, înțelegi? A trebuit să dispar pentru o vreme, fiindcă verișorul ei a fugit de acasă, iar unchiul ei a pedepsit toată familia, dar amândoi am avut grijă.

Niciodată nu mi-am dorit atât de mult să-mi omor un membru al familiei.

— Aparent, nu *suficientă grijă!* m-am răstit eu, iar el a tresărit iar.

Am inspirat adânc și am așteptat să mă calmez, apoi m-am așezat încet, ca nu cumva să-mi strâng de gât propriul frate.

— Vrei să știi cum am făcut rost de pozele astea, Luca?

A deschis gura, după care a închis-o la loc și a scuturat din cap că nu.

— Francis Lau a venit în biroul meu acum două săptămâni și mi le-a aruncat pe masă. Întâmplător, venise în oraș și te văzuse cu Maria. Vă recunoscuse și vă urmărise. Odată ce a aflat ce voia, a venit la mine să facem un târg, am zis și am afișat un zâmbet scurt. Vrei să știi care sunt termenii înțelegerii?

Frate-meu a refuzat din nou cu un gest din cap.

— Eu mă căsătoresc cu fică-sa, iar el o să țină pozele pentru el. Dacă nu fac asta, o să-i trimită pozele lui Romano și tu o să mori.

Beneficiam de pază privată excelentă. Oamenii mei erau bine instruiți, adevărați profesioniști. Erau, de asemenea, suficient de flexibili din punct de vedere moral pentru a le face față intrușilor, într-un mod care să-i descurajeze pe viitorii băgăcioși să mă calce pe coadă.

Totuși, era o diferență între securitate și un război cu mafia.

Luca a făcut ochii mari.

— *La dracu'!* a izbucnit el și și-a frecat fața. Dante, eu...

— Tac! Uite ce *o să faci* tu în continuare, am zis și l-am pironit cu privirea. Din clipa asta, o să rupi orice legătură cu Maria. Nu-mi pasă dacă e sufletul tău pereche și dacă n-o să mai găsești vreodată iubirea vieții tale. De acum încolo, ea nu mai există pentru tine. N-o s-o mai vezi, n-o să mai vorbești cu ea și n-o s-o mai contactezi în niciun fel. Dacă îmi încalci

cuvântul, o să-ți tai accesul la toate conturile bancare pe care le ai și îi trec pe lista neagră pe toți cei care te ajută cu bani.

Bunicul nostru știuse că Luca cheltuie banii ca nebunul și, conform testamentului, m-a lăsat pe mine să am grijă de companie și de averea familiei. Dacă eu îl treceam pe lista neagră pe frate-meu, toți ceilalți din cercul nostru social urmau să facă același lucru. Nici măcar prietenii idioți ai lui Luca nu erau atât de proști, încât să riște să-l ajute.

— Îți reduc banii de buzunar la jumătate, până îmi demonstrezi că ești capabil să iei decizii mai bune.

— Ce?! a exclamat Luca. Dar nu poți...

— Dacă mă mai întrerupi o dată, nu-ți mai dau nimic! am răspuns, pe un ton rece.

A rămas mut, dar i se citea răzvrătirea pe chip.

— Cealaltă jumătate o *vei câștiga* după ce te angajezi la unul dintre magazinele noastre, unde o să fi tratat ca oricare alt angajat. Nu o să ai parte de niciun avantaj pe baza statutului tău, nu o să bei și nu o să ți-o tragi cu nimeni de acolo, și nici nu o să pleci în pauza de masă și nu o să te întorci când vrei tu, după două ore. Dacă te culci pe-o ureche, o să te las de tot fără bani, mă auzi?

După o pauză lungă, a făcut o grimasă și a aprobat încet din cap.

— Foarte bine. Acum ieși *dracului* din biroul meu!

Dacă ar trebui să-l privesc încă o clipă, aș face un lucru pe care apoi l-aș regreta.

Probabil că și-a dat seama de pericolul în care se afla, pentru că s-a ridicat și s-a îndreptat grăbit spre ieșire, fără să mai scoată un cuvânt.

— Luca? l-am strigat eu înainte să apuce să deschidă ușa. Dacă aflu că nu mi-ai respectat regulile și că ai contactat-o pe Maria din nou, te omor cu mâinile mele!

L-am lovit puternic cu pumnul în stomac. Prima lovitură din seara asta.

Simțeam adrenalina. Kai a scos un geamăt de durere. În locul lui, oricine altcineva și-ar pierde echilibrul și răsuflarea. Dar, fiind vorba despre Kai, el doar s-a oprit câteva secunde, ca să își revină.

— Pari supărat, a spus el și mi-a dat un croșeu de stânga. Am reușit să mă feresc la milisecundă.

— Ai avut o zi nașpa la muncă? m-a întrebat ironic, deși tocmai îi dădusem una.

— Ceva de genul.

Broboane de sudoare îmi picurau pe frunte și mi se scurgeau pe spate în timp ce îmi vărsam frustrările în ring.

Venisem direct la clubul Valhalla după serviciu. Majoritatea membrilor preferau centrul spa, restaurantele sau clubul de lux pentru domni, facilități puse la dispoziție de club. Sala de box era rar frecventată. Doar eu și Kai mai veneam pe aici.

— Am auzit că înțelegerea cu Santeri merge bine, deci nu asta e problema.

Kai nu respira deloc greu, în ciuda primei runde, care fusese destul de agresivă.

— Poate că nu e vorba despre muncă. Poate... are de-a face cu logodna ta cu o anumită moștenitoare.

A scos un alt geamăt slab când l-am lovit în coaste, dar asta nu l-a împiedicat să râdă de încruntarea mea.

— Ar trebui să știi că degeaba încerci să ții secrete. Tot biroul vorbește despre logodnă.

— Personalul tău ar trebui să petreacă mai mult timp muncind, și mai puțin bârfind. Poate că așa ar merge treaba mai bine.

Anunțul logodnei mele nu era programat să apară în frumoasa secțiune Style a site-ului *Mode de Vie* decât la jumătatea lunii septembrie, însă publicația de modă de lux și lifestyle era piesa de rezistență a imperiului media care aparținea familiei Young. Aș fi fost surprins dacă Kai nu ar fi știut despre logodnă din timp.

— Nu credeam c-o să te văd vreodată căsătorit. Și tocmai cu Vivian Lau! a comentat el, ignorându-mi înțepătura. Cum ai reușit s-o ții ascunsă atâta timp?

— Nu suntem căsătoriți încă, am spus și m-am ferit de încă un pumn. Și n-am ținut-o secret. Logodna noastră e o înțelegere de afaceri. N-am ieșit niciodată cu ea la întâlniri.

Cuvântul „logodnă” mi-a lăsat un gust amar în gură. Gândul de a mă lega de cineva pentru tot restul vieții îmi surâdea la fel de mult ca ideea de a sări în ocean, cu bolovani legați de picioare.

Preferam să muncesc, în loc să stau cu oamenii. Multora nu le convenea că eu consideram contractele și ședințele mai importante decât ei. Să faci afaceri este o activitate profitabilă, practică și, în mare parte, previzibilă. Relațiile cu oamenii sunt așa.

— Acum are mai mult sens. Ar fi trebuit să știu că fuziunile și achizițiile vor pune stăpânire chiar și pe viața ta personală.

— Ce amuzant ești!

I-a pierit râsul când l-am lovit în maxilar cu un uppercut. El a ripostat cu un pumn care m-a lăsat fără aer. Conversația noastră a încetat, fiind înlocuită de mormăituri și injurături, în timp ce ne băteam cu pumnii.

Kai era cel mai blând om pe care îl știam, dar era teribil de competitiv. Practicam boxul împreună de anul trecut, iar

el devenise opțiunea mea pentru a mă descărca, fiindcă nu se abținea niciodată să dea în mine.

Cine are nevoie de psihoterapie, când poți să-ți pocnești prietenul în fiecare săptămână?

Lovitură, aplecare, eschivă, lovitură. Iar și iar, până când am terminat meciul la egalitate și cu mai multe vânătași. În cele din urmă, m-am calmat. La întâlnirea cu Kai, în vestiar, după duș, îmi revenisem suficient pentru a nu-mi pierde mințile din cauza situației cu frate-meu.

După discuția noastră din după-amiaza aceea, fusesem *la un pas* de a-i tăia craca de sub picioare, în ciuda promisiunilor și a condițiilor mele. I-ar fi prins bine, dar nu aveam energia necesară pentru a mă confrunta cu criza lui de isterie chiar atunci.

— Te simți mai bine? m-a întrebat Kai, care era deja îmbrăcat.

Purta o cămașă, sacou și ochelari cu ramă subțire, neagră. Nici urmă de luptătorul letal din ring. Acum era întruchiparea bărbatului sofisticat.

— Puțin.

M-am îmbrăcat și mi-am frecat maxilarul inflammat.

— Bă, dar știi să dai cu pumnul!

— De-asta m-ai sunat. Nu ți-ar plăcea dacă te-aș lua ușor.

— Nici ție nu ți-ar plăcea să pierzi, am pufnit eu.

Am ieșit din sală și am luat liftul până la primul etaj.

Clubul Valhalla era o organizație globală exclusivistă, pentru cei cu o anumită valoare netă. Avea filiale în întreaga lume. Cu toate acestea, sediul din New York era cel mai mare și mai opulent, ocupând trei etaje într-un complex de clădiri din Manhattan.

— Am întâlnit-o pe Vivian de câteva ori, a spus Kai când s-a deschis ușa liftului. E frumoasă, deșteaptă, fermecătoare. Puteai să nimerești mai rău, să știi!

Am simțit un zvâcnet de iritare în piept.

— În cazul ăsta, poate ar trebui să te însori tu cu ea.

Nu-mi păsa dacă fata asta era un fotomodel și o sfântă care în timpul ei liber salva cățeluși din clădirile în flăcări. Era doar o persoană pe care trebuia s-o tolerez, până distrugeam toate pozele.

Din păcate, Christian îmi confirmase că Francis stocze pozele și digital, și în variantă fizică.

Christian se putea ocupa cu ușurință de dovezile digitale dar distrugerea celor fizice era mai complicată, căci nu știam câte copii avea Francis. Nu puteam risca să fac o mișcare pe când nu eram sură la sură sigur că îi găsisem întregul set de poze.

— Dacă aș putea, aș face-o, a răspuns el și sclipirea din ochi i-a dispărut pe loc.

Ca moștenitor al averii Young, viitorul său era chiar mai bățut în cuie decât al meu.

— Nu-ți spun decât să nu te comporți ca un nemernic și adăugat el.

A făcut un semn de salut din cap spre un alt membru al clubului care trecea pe lângă noi și a așteptat ca acesta să se îndepărteze, înainte să continue:

— Nu e vina ei că s-a pricopsit cu o brută ca tine.

De-ar ști el!

— Îngrijorează-te mai puțin de viața mea personală și mai mult de a ta!

Am ridicat o sprânceană când i-am văzut butonii de la manșete. Lei aurii, cu ochi de ametist — o parte din blazonul familiei Young.

— Leonora Young nu va aștepta la nesfârșit să fii tu nepot.

— Din fericire pentru ea, are deja doi, grație surorii mele.
Și nu încerca să schimbi subiectul!

Am traversat podeaua din marmură neagră, lucioasă, până la ieșire.

— Vorbeam serios despre Vivian. Comportă-te civilizat cu ea! a continuat el.

Am scrâșnit din dinți.

Fie că-mi plăcea, fie că nu, Vivian era logodnica mea și mă cam săturasem să-l tot aud pe el cum îi rostea numele.

— Nu-ți face griji! am spus. O voi trata exact așa cum merită.

CAPITOLUL 5

Vivian

— Cum adică n-ai mai vorbit cu logodnicul tău de când v-ați logodit? m-a întrebat Isabella, încrucișându-și brațele la piept și fixându-mă cu o privire dojenitoare. Ce fel de relație e asta?

— Una aranjată, am zis eu, în timp ce camera se învârtea cu mine.

Poate că n-ar fi trebuit să beau două cocktailuri Mai Tai unul după altul, dar *happy hour*-ul meu săptămânal cu Isabella și Sloane era singurul moment în care mă puteam relaxa.

Ele nu mă judecau. Nu eram nevoită să fiu perfectă și „adecvată”.

Și ce dacă eram puțin beată? Barul se numea *Capra beată*. Era de așteptat să se întâmple asta.

— E mai bine că n-am mai vorbit, am adăugat eu. Nu e cel mai plăcut partener de conversație.

Chiar și acum, prima și singura mea întâlnire cu Dante îmi stârnea indignarea.

Nu arătase niciun pic de remușcare legat de faptul că se ridicase de la masă în mijlocul cinei, pentru a fuma în biroul tatălui

meu, ca să nu mai spun că plecase fără să ne mulțumească ori să ne ureze o seară frumoasă.

Dante era miliardar, dar avea manierele unui gnom prost-crescut.

— Atunci de ce te căsătorești cu el? a întrebat Sloane, ridicând dintr-o sprânceană perfect pensată. Spune-le alor tăi să-ți găsească pe cineva mai bun.

— Asta e problema. *Nu există* un partener mai bun în ochii lor. Ei cred că e perfect.

— Dante Russo? Perfect? Echipa lui de securitate a băgat un individ în spital după ce acesta a încercat să intre prin efracție în casa lui. Tipul a fost în comă luni întregi, cu coastele rupte și cu rotulele crăpate. E ceva impresionant, dar n-aș spune că el e perfect.

Numai Sloane putea să creadă că este impresionant să bagi pe cineva în comă.

— Crede-mă, știu, dar nu pe mine trebuie să mă convingi, am bolborosit eu.

Nu că ar fi contat pentru ai mei cât de crud era el. Dante ar putea să împuște pe cineva în timpul orei de vârf, în centrul Manhattanului, și ai mei ar zice că persoana aia a meritat glonțul din plin.

— Nu înțeleg de ce ai accepta *să te logodești*, a zis Sloane, scuturând din cap. N-ai nevoie de banii alor tăi. Poți să te căsătorești cu oricine vrei tu și ei nu au ce să facă în privința asta.

— Nu e vorba despre bani.

Chiar dacă ai mei m-ar dezmoșteni, tot aș rămâne cu destui bani, din job, din investiții și din fondul fiduciar la care am primit acces când am împlinit douăzeci și unu de ani.

— E vorba despre... am făcut eu o pauză, căutând cuvântul potrivit. Familie.

Isabella și Sloane s-au privit una pe cealaltă.

Nu era prima dată când vorbeam cu ele despre logodna mea sau despre relația mea cu ai mei, dar mă simțeam obligată să le iau apărarea.

— Căsătoriile aranjate sunt ceva normal în familia mea. Soră-mea s-a căsătorit din același motiv și așa voi face și eu. Știam că asta mă așteaptă de când eram adolescentă.

— Da, dar ce o să faci dacă îi refuzi? m-a întrebat Isabella. O să te dezmoștenească?

Am simțit un gol în stomac. M-am forțat să râd.

— Poate.

Absolut.

Ai mei o lăudaseră pe mătușa mea fiindcă o dezmoștenise pe vară-mea, după ce aceasta refuzase o bursă la Princeton, pentru că voia să deschidă o tonetă cu mâncare. Să refuz să mă căsătoresc cu un Russo era de o mie de ori mai rău.

Dacă aș rupe logodna, ai mei n-ar mai vrea să aibă de-a face cu mine. Nu erau perfecți, dar ideea de a fi dată laoparte și de a rămâne singură îmi răscolea neplăcut cocktailurile în stomac.

Isabella nu aveam cum să înțelegă. Făceam parte din aceeași cultură, dar ea era chinezoaică din Filipine, nu din Hong Kong. Provenea dintr-o familie mare și iubitoare, care era de acord cu mutarea ei în cealaltă parte a țării pentru a fi barmanișă și pentru a-și urma visul de a fi scriitoare.

Dacă le-aș spune alor mei că am asemenea dorințe, ori m-ar închide în camera mea ca să mă exorcizeze, ori m-ar arunca pe străzi doar cu hainele de pe mine.

— Nu vreau să-i dezamăgesc, am spus eu. M-au crescut și au sacrificat multe ca eu să am viața de acum. Căsătoria mea cu Dante ne-ar ajuta *pe toți*.

Relațiile familiale nu ar trebui să fie tranzacționale, dar nu puteam scăpa de sentimentul că le sunt îndatorată părinților mei pentru tot: oportunitățile mele, educația, libertatea de a trăi și de a lucra unde voiam, fără să am grija banilor. Majoritatea oamenilor nu aveau acest lux, așa că nu îl luam de-a gata.

Părinții aveau grijă de copiii lor. Când copiii creșteau, aceștia aveau grijă, la rândul lor, de părinți. În cazul nostru, copiii se căsătoreau cu persoane cu un statut bun și sporeau averea și influența familiei.

Așa funcționa lumea noastră.

Isabella a oftat. Eram prietene de când ne cunoscuserăm la un curs de yoga, pe când aveam douăzeci și doi de ani. Lecțiile de yoga nu duraseră prea mult; prietenia noastră, da. Ea știa că nu avea de ce să se certe cu mine în legătură cu familia mea.

— OK, dar asta nu schimbă faptul că n-ai mai vorbit cu el deloc, iar *săptămâna viitoare* te muți cu el.

Mă jucam cu brățara mea cu safire. N-aș fi vrut să renunț la apartamentul din West Village, pentru a mă muta în penthouse-ul lui Dante, din Upper East Side, dar care ar fi fost rostul să mă opun ideii? Mi-aș fi irosit timpul certându-mă cu tata.

În afară de adresa lui Dante, nu mai știam nimic despre mutare. Nu aveam nici chei, nici detalii despre clădire, nimic.

— Va trebui să vorbești cu el la un moment dat, a adăugat Isabella. Nu fi mototoală!

— *Nu sunt* mototoală, i-am răspuns și m-am întors spre Sloane. Sau sunt?

Ea și-a ridicat privirea din telefon. Teoretic, niciuna dintre noi nu avea voie să își verifice notificările în timpul ieșirii noastre. Cea care încălca regula trebuia să plătească nota.

Practic, Sloane ne plătise băuturile în ultimele șase luni. Era dependentă de muncă.

— Deși nu sunt de acord cu sfaturile Isabellei în cam șaptezeci și opt la sută din cazuri, acum are dreptate. Trebuie să vorbești cu el înainte să vă mutați împreună, a zis ea și a ridicat din umeri. Diseară va fi o expoziție de artă acasă la el. Ar trebui să te duci și tu.

Dante deținea o colecție de artă impresionantă, despre care se zvonea că valora sute de milioane de dolari. Expoziția sa privată anuală, în care își prezenta ultimele achiziții, era una dintre cele mai râvnite evenimente din Manhattan.

Teoretic vorbind, eram logodiți și, dacă nu m-aș simți atât de ușurată, aș crede că e penibil să nu fiu invitată.

După ce mă voi muta, va trebui să petrec *fiecare noapte* cu el, așa că mă bucur de propria libertate cât mai pot. Ideea de a împărți o cameră, un *pat* cu Dante Russo e... tulburătoare.

Mi-a apărut în minte imaginea cu el stând la biroului tatălui meu: ochii întunecați, postura arogantă, fumul de țigară care se încolăcea în jurul chipului său atrăgător.

Am simțit brusc o fierbințeală neașteptată între picioare.

Degetul lui mare pe buza mea, sclipirea sumbră din ochii săi când mă privea... Preț de o clipă, am crezut că mă va săruta. Nu pentru a-și arăta afecțiunea, ci pentru a mă întina. Pentru a mă domina și a mă corupe.

Fierbințeala mi-a ajuns în pântec, până când privirile pline de nerăbdare ale prietenelor mele m-au adus înapoi în prezent. Nu eram în biroul tatei. Eram într-un bar, iar ele așteptau un răspuns.

Expoziția. Corect. Realitatea mi-a stins pe loc arșița din corp.

— Nu pot să mă duc acolo neinvitată, am spus, sperând să nu observe niciuna că m-am aprins la față, și nu din cauza alcoolului. E nepoliticos.

— Dar tu nu ești o persoană oarecare. Ești *logodnica* lui, chiar dacă n-ai încă inelul, a adăugat Isabella. În afară de asta, te muți cu el în curând. Ia-o ca pe o vizită a noii tale case, în care nu te poți muta decât dacă *vorbești* cu el!

Am oftat, dorindu-mi să dau timpul cu o lună înapoi, ca să mă pot pregăti sufletește pentru ce avea să urmeze.

— Urăsc când ai dreptate.

— Ca majoritatea oamenilor, mi-a zis cu un zâmbet. Aș merge cu tine, pentru că îmi place să dau buzna la petrece... să fac turul caselor, dar diseară lucrez.

Ziua, era o autoare de thrillere erotice. Noaptea, le vindea băuturi scumpe bărbaților în vârstă, într-un bar din East Village. Ura barul ăla și clienții, iar managerul i se părea dubios. Era în căutarea altui loc de muncă, dar până nu găsea ceva mai bun, trebuia să rămână acolo.

— Sloane, tu poți? am rugat-o eu, pe un ton plin de speranță.

Dacă aveam să dau ochii cu Dante în seara asta, trebuia să am întăriri.

— Nu pot. Asher Donovan și-a bușit Ferrariul în Londra. E teafăr, a adăugat Sloane când eu și Isabella am scos un țipăt.

Nu ne păsa niciuneia dintre noi de sport, însă faimosul jucător de fotbal era prea drăguț ca să moară.

— Dar trebuie să liniștesc apele în presă. E a doua mașină pe care o distruge în câteva luni.

Sloane conducea o firmă de relații publice și avea o listă mică de clienți, dar unii erau foarte influenți. *Întotdeauna* liniștea apele.

I-a făcut semn chelnerului să ne aducă nota de plată, a plătit-o și m-a pus să-i promit că o voi suna dacă am nevoie de ceva. Apoi părul ei blond și parfumul Jo Malone au dispărut pe ușa.

Isabella a plecat la scurt timp spre muncă, dar eu am zăbovit la masă, gândindu-mă ce să fac mai departe. Dacă aş fi deşteaptă, m-aş duce acasă şi aş termina de împachetat. Nu ieşi nimic bun dacă mi-aş face brusc apariţia la petrecerea lui Dante. Pot să-l sun mâine, dacă vreau cu adevărat informaţii de la el.

Bagaje, duş, somn, am decis.

Ăsta era planul meu şi aveam să mă țin de el.

— Îmi pare rău, doamnă, dar nu sunteţi pe lista invitaţilor. Nu contează dacă sunteţi mama, sora sau *logodnica* domnului Russo, a spus tipa de la intrare, uitându-se chiorâş la degenul meu golaş. Nu vă pot lăsa să intraţi fără o invitaţie.

— Dacă-l sunaţi pe Dante, o să vă confirme cine sunt, am spus, zâmbind, deşi nu eram sigură că el o să facă asta.

O să mă descurc eu când o să-l sune.

— Pur şi simplu, a omis să mă treacă pe listă.

Mă dusesem acasă, aşa cum plănuisem, dar îmi luase douăzeci de minute să cedez în faţa sugestiei Isabellei şi a lui Sloane.

Fetele aveau dreptate. Nu puteam să stau şi să aştept să mă sune el, mai ales că în curând urma să locuim sub acelaşi acoperiş. Trebuia să mă resemnez şi să îl văd, oricât de mult mă enerva sau mă deranja acest lucru.

Ca să îl pot vedea, trebuia, bineînţeles, să *intru* la petrecere.

Tipa s-a înroşit toată de furie şi a adăugat:

— Vă asigur că nu există omiteri. Suntem foarte atenţi...

— Vivian, aici erai! ne-a întrerupt cineva cu un accent britanic aristocratic.

M-am întors, uimită să-l văd pe asiaticul atrăgător zâmbindu-mi. Chipul cizelat și ochii pătrunzători și întunecați ar fi fost aproape *prea* perfecți, dacă nu și-ar fi pus pe nas ochelarii cu rame negre, simple, care îl făceau să pară mai prietenos.

— Dante mi-a trimis un mesaj adineaori. Te căuta, dar nu i-ai răspuns la telefon.

S-a apropiat de mine și a scos din buzunar o invitație elegantă, de culoare crem. I-a dat-o tipei de la intrare.

— Sunt Kai Young și am o invitată în plus. Pot s-o conduc eu pe domnișoara Lau, ca să nu-l deranjăm pe Dante în seara asta importantă.

Ea m-a privit lung, dar i-a oferit lui Kai un zâmbet forțat.

— Sigur, domnule Young! Distracție plăcută!

S-a dat laoparte, la fel ca perechea de paznici în costum, din spatele ei.

Spre deosebire de cluburile de noapte sau de baruri, la astfel de evenimente exclusiviste rareori se cereau acte de identitate. Se presupunea că personalul a reținut chipurile invitaților și le poate asocia cu numele lor.

Am așteptat până când am ieșit din raza lor vizuală, înainte de a mă întoarce spre Kai, cu un zâmbet recunoscător:

— Mulțumesc! Nu trebuia să faci asta.

Eu și Kai nu eram prieteni apropiați, dar participam deseori la aceleași petreceri și discutam ori de câte ori ne întâlneam. Comportamentul său grijuliu și rezervat era ca o gură de aer proaspăt în jungla narcisistă a înaltei societăți din Manhattan.

— Cu plăcere! a răspuns el pe un ton formal, care m-a făcut să zâmbesc.

Kai se născuse în Hong Kong, fusese crescut în Londra și școlit la Oxford și Cambridge. Manierele lui reflectau clar educația primită.

— Sunt sigur că doar a omis să te pună pe listă, a spus și a luat două pahare de șampanie de pe tava unui chelner, apoi mi-a oferit unul. Că tot veni vorba, felicitări pentru logodnă! Sau ar trebui să spun, mai degrabă, condoleanțe?

— Rămâne de văzut, am râs eu.

Din ce auzisem, Kai și Dante erau prieteni. Nu știam ce îi spusese Dante despre logodna noastră, dar eram precaută. Lumea credea că suntem un cuplu fericit, că ne iubim și că suntem în al nouălea cer pentru că ne logodiserăm.

— Bine spus! Majoritatea oamenilor îl tratează pe Dante ca pe un zeu, a zis el și i-au sclipit ochii. Are nevoie de cineva care să-i aducă aminte că e muritor, exact ca noi toți.

— Ah, crede-mă când îți spun: nu-l consider deloc un zeu. *El este, mai degrabă, diavolul trimis să mă calce pe nervi.*

Kai a râs. Am mai flecărit timp de câteva minute, apoi s-a dus să stea de vorbă cu un prieten din facultate.

De ce nu puteam să fiu cu cineva ca el? Kai era politicoș, fermecător și destul de bogat cât să îndeplinească așteptările părinților mei. În schimb, m-am ales cu un italian înspăimântător, care n-ar fi recunoscut bunele maniere nici dacă acestea l-ar fi plesnit peste față.

Am oftat și mi-am așezat paharul gol pe o tavă din apropiere, apoi m-am plimbat prin penthouse, admirând arhitectura și decorul superb.

Dante evitase minimalismul modern, atât de popular printre amicii lui burlaci, în favoarea mobilierului lucrat manual și a nuanțelor vibrante. Pardoselile strălucitoare erau acoperite cu covoare de mătase turcești și persane, iar draperiile de catifea luxuriantă încadrau ferestrele din tavan până la podea, cu vederi panoramice spre Central Park și spre orizontul emblematic al orașului.

Am trecut pe lângă două saloane, patru toalete, o sală de proiecții și o sală de jocuri, înainte de a intra în galeria lungă, luminată, unde avea loc expoziția propriu-zisă.

Nu-l zărisem încă pe Dante, dar, cel mai probabil, era...

Am încetinit când mi-a apărut în față un cap familiar, cu păr negru, lucios.

Dante era în celălalt capăt al holului, vorbind cu o roșcată frumoasă și cu un bărbat de origine asiatică. Le zâmbea, iar pe chip avea o expresie caldă.

Deci chiar era capabil să simtă emoții umane. *Bine de știut.*

Un foc mi s-a aprins în vene, fie de la alcool, fie pentru că i-am văzut zâmbetul adevărat. Cred totuși că alcoolul era de vină.

Probabil că Dante mi-a simțit prezența, căci s-a oprit din vorbit și s-a întors spre mine. Când ni s-au întâlnit privirile, toată căldura de pe chip i-a dispărut precum soarele după orizont.

Inima mi-a luat-o la goană.

Ne despărțea un hol lung, dar nemulțumirea lui era atât de puternică, încât se răspândea în aer și în corpul meu ca o otravă mortală. Dante s-a scuzat și s-a îndepărtat de oaspeții săi. A pornit spre mine, corpul său puternic și musculos străbătând mulțimea cu siguranța unui prădător concentrat asupra prăzii lui.

M-au trecut fiori pe șira spinării. M-am forțat să rămân pe loc, cu toate că instinctul îmi striga *să fug*.

E în regulă. Nu o să te omoare în public. Probabil. Poate.

— Ce petrecere frumoasă! Din păcate, invitația mea s-a pierdut pe drum, dar am ajuns și eu, am spus când s-a apropiat de mine.

Am luat un pahar de pe o tavă din apropiere și i l-am întins.

— Vrei șampanie?

— Invitația ta nu s-a pierdut, *mia cara!*

Alintul rostit pe un ton mieros m-ar fi înmuiat din cap până în picioare dacă nu aș fi văzut că spumega de nervi. Nu s-a atins de băutura oferită.

— Ce cauți aici? m-a întrebat.

— Mă bucur de mâncare și de artă, am zis, apoi am ridicat paharul la buze și am luat o gură.

Nu era nimic mai dulce pe lume decât o picătură de alcool care să-mi dea curaj.

— Ai gusturi splendide, însă ai mai putea lucra la maniere.

— E ironic că-mi ții morală legat de maniere, când tu ai apărut neinvitată la un eveniment privat, mi-a răspuns el, iar un zâmbet crud i s-a întins pe buze.

— Suntem logodiți, am spus eu, fără să mă mai ascund după deget, căci, cu cât abordam mai repede subiectul, cu atât puteam să plec mai repede. N-am mai schimbat o vorbă de la cină, chiar dacă ar trebui să mă mut cu tine *săptămâna viitoare*. Nu mă aștept să-mi faci declarații de dragoste sau să-mi trimiți flori în fiecare zi — *deși ar fi frumos* —, dar mă aștept la o atitudine politicoasă și la comunicare. Din moment ce pari incapabil să iei inițiativa, ți-am luat-o înainte.

Mi-am terminat băutura și am lăsat paharul jos.

— Ah, și să nu crezi că am venit neinvitată! Mai degrabă, ți-am acceptat invitația mai devreme. La urma urmei, ai fost de acord să mă mut aici, nu-i așa? Am vrut doar să arunc o privire în noua mea casă, înainte de a locui în ea.

Pulsul mi s-a întetit, dar mi-am păstrat tonul calm. Nu puteam stabili un precedent de a bate în retragere ori de câte ori Dante era supărat. Dacă ar simți vreo slăbiciune, s-ar repezi la mine.

Zâmbea, însă nu era un zâmbet sincer.

— Dar ce discurs ai pregătit! Cu siguranță n-ai avut atât de multe de spus și la cină, acum două seri.

Tonul său rece a devenit mai blând. Mă măăsura cu privirea și simțeam că mă încălzesc toată.

— Aproape că nu te mai recunosc, a adăugat.

Apropoul lui îmi pulsa în vene, stârnindu-mi o senzație stranie între picioare.

Tweedul și perlele mele erau bine ascunse în fundul dulapului acum, că mă întorsesem la New York. În schimb, purtam o rochie de seară neagră, clasică, tocuri și rujul meu roșu preferat. Diamante îmi străluceau în jurul gâtului și la urechi. Nu era mare lucru; atât reușisem să pun pe mine în criză de timp.

Cu toate acestea, intensitatea privirii lui Dante mă făcea să mă simt ca și cum aș fi apărut la o reuniune a enoriașilor, îmbrăcată într-un bikini cu șnur.

Stomacul mi s-a făcut ghem când privirea lui a coborât de la fața mea spre piept, apoi asupra rochiei, care mi se mula pe șolduri. S-a uitat la picioarele mele lungi și goale, privirea lui fiind aproape obscenă în încetineală și erotică în minuțiozitate, ca o mângâiere a unui iubit hotărât să pună cap la cap fiecare centimetru al corpului meu.

Mi s-a uscat gâtul. O scânteie s-a aprins în pântecul meu și, brusc, mi-am dorit să mă fi îmbrăcat cu un costum modest la evenimentul ăsta. Așa, aș fi mers la sigur. Mîntea nu mi-ar mai fi întunecată de vorbe aspre și de atracție electrică.

Despre ce vorbeam?

— Ocaziile diferite necesită abordări diferite, am balmăjit eu, sperând că replica mea are sens.

Am ridicat dintr-o sprânceană și m-am rugat în sinea mea ca Dante să nu audă cât de repede îmi bătea inima. Știam că

este imposibil din punct de vedere fizic, dar tot nu scăpam de senzația stranie că putea să vadă direct prin mine, ca și cum ar fi făcută dintr-o mie de bucăți de sticlă spartă, transparentă.

— Cred că ți-ar prinde bine și ție strategia asta, am adăugat, hotărâtă să continui conversația, ca să nu mă mai pierd în privirea lui. Oamenii s-ar putea să te placă mai mult.

— Aș face-o dacă mi-ar păsa de opiniile celorlalți, a replicat el și mi-a aruncat iar o privire batjocoritoare. Spre deosebire de unii dintre stimații mei oaspeți, eu nu mă bazez pe ceea ce cred oamenii despre mine.

Insinuarea lui a fost ca un pumn în stomac, iar pielea mea a devenit într-o clipită rece ca gheața. Nimeni nu putea să se schimbe dintr-un tip tolerabil într-un nesimțit mai repede decât Dante Russo. Abia m-am abținut de la a-i arunca cea mai apropiată băutură în față.

Avea ceva tupeu, dar partea cea mai rea era că nu se înșela. Insulte cu un sămbure de adevăr dor întotdeauna cel mai tare.

— Foarte bine! Te asigur, ei nu au o părere prea bună despre tine! m-am răstit eu.

Nu-l plesni! Nu face scandal!

Am inspirat adânc și am încheiat conversația înainte să-mi încalc sfatul:

— Oricât de minunată mi se pare discuția noastră, sunt nevoită să plec. Trebuie să ajung și în alte locuri. Aștept un e-mail de la tine, cu toate informațiile legate de mutarea mea, până mâine la prânz. Nu mi-ar plăcea să apar în fața clădirii în care locuiești și să-ți dezvălui incompetența în fața vecinilor, am spus eu și mi-am atins pandantivul de la gât. Imaginarea și cât de jenant ar fi dacă oamenii ar afla că marele Dante Russo nu a fost în stare să se ocupe de ceva atât de simplu precum mutarea logodnicei sale în casa lui!

Privirea lui Dante ar fi putut topi ramele aurii agățate pe pereți.

— Poate că nu-ți pasă de ce cred alții despre tine, dar reputația înseamnă totul în afaceri. Dacă nu poți face față vieții de familie, cum ai putea să te descurci cu munca?

Am scos o carte de vizită din geanta mea plic și am băgat-o în buzunarul sacoului său.

— Presupun că ai deja datele mele de contact. Dar, dacă nu, uite aici cartea mea de vizită! Abia aștept să-ți citesc e-mailul.

Am plecat înainte să apuce să răspundă.

Îi simțeam privirea mânioasă în spatele meu. Am văzut o mică licărire în ochii săi înainte să mă îndepărtez. O urmă de respect.

Am continuat să merg, cu inima în gât și iușindu-mi pașii, până când am ajuns la cea mai apropiată baie de oaspeți. Abia după ce am închis ușa în urma mea, m-am sprijinit de perete și mi-am acoperit fața cu mâinile.

Respiră!

Valul de adrenalină se stinsese deja, lăsându-mă epuizată și neliniștită.

Îl înfruntasem pe Dante și câștigasem... pe moment. Dar nu eram atât de naivă încât să cred că acesta era sfârșitul. Chiar dacă discuția de mai devreme mă ridicase în ochii lui, nu i-ar conveni să nu aibă ultimul cuvânt.

Cumva, intrasem într-un război rece cu logodnicul meu și în seara asta fusese prima bătălie.

CAPITOLUL 6

Dante

Duminică, la prânz, i-am trimis lui Vivian toate informațiile de care avea nevoie pentru mutare. Nu pentru că mi-era teamă că o să facă scandal în fața clădirii în care locuiesc, ci dintr-o admirație reticentă pentru curajul de care dăduse dovadă în expoziția mea.

Se pare că micuța floare delicată avea un pic de rupeu, până la urmă.

În următorul weekend, Vivian a apărut iar acasă la mine de data asta cu o armată de oameni care s-o ajute să se mute. Greta, menajera mea, și Edward, majordomul meu, i-au ghidat pe oameni prin apartament, iar eu am condus-o pe Vivian spre camera ei. Niciunul dintre noi n-a scos o vorbă, iar liniștea și așternea și mai mult, cu fiecare pas pe care îl făceam, până când a pus stăpânire pe noi.

Începeam să mă enervez.

Vivian fusese foarte prietenoasă cu Greta, cu Edward și cu ceilalți angajați ai mei, pe care îi salutase cu un zâmbet cald și cărora le dăruise niște afurisite de prăjiturile de la Levain. Dar când dăduse ochii cu mine, se închisese în ea, de parcă eu eram

cel care se muta în casa *ei* și îi dădeam peste cap viața bine pusă la punct.

De parcă eu apărusem neinvitat la petrecerea ei, purtând o ținută care ar putea îngenunchea un bărbat în toată firea. O săptămână mai târziu, încă îmi aminteam de rochia aia neagră, care îi fluta formele, și de ardoarea din ochii ei când mă înfruntase.

Acum, ardoarea dispăruse. Vivian era întruchiparea eleganței, iar asta mă scotea din sărite.

Sau poate că eram furios fiindcă, deși era îmbrăcată într-o bluză și o fustă casual, ea îmi trezea o senzație de fierbințeală nedorită. Corpul meu nu mai reacționase niciodată așa, și nici măcar nu-mi plăcea de ea, fir-ar să fie!

Ne-am oprit în fața unei uși din lemn.

— Asta e camera ta.

Îi alesesem cea mai îndepărtată încăpere de a mea, și cumva tot o simțeam prea aproape.

— Greta îți va despacheta lucrurile mai târziu.

Vocea mea suna neobișnuit de tare după liniștea apăsătoare de mai devreme.

— Deci vom sta în camere separate până ne căsătorim, a spus ea și și-a arcuit o sprânceană. Nu mi-am dat seama că ești de modă veche.

— Nu mi-am dat seama că ești atât de nerăbdătoare să împărțim același pat.

Un mic rânjet mi-a apărut pe chip când am văzut că s-a înroșit. Astăzi era prima dată când se pierdea cu firea.

— N-am zis că vreau să împart același pat cu tine, a răspuns ea, pe un ton rece. Am subliniat doar că ai o gândire învechită. Dormitul în camere separate e pentru cuplurile care se ceartă, nu pentru cei proaspăt logodiți. Lumea va afla despre asta și va începe să bârfească.

— Nu se va afla și nu va bârfi nimeni.

Îmi angajasem personalul în urmă cu mulți ani și erau foarte discreți.

— Dacă suflă cineva o vorbă, mă ocup eu de problemă. Că tot veni vorba despre imaginea publică, ar trebui să stabilim niște limite în relația asta.

— Ah, vrei să comunicăm. Cred că în sfârșit ai învățat să nu mai fii omul cavelor.

I-am ignorat insulta ironică și am continuat:

— În public, o să ne prefacem că suntem un cuplu afectuos. Mergem la evenimente împreună, zâmbim la poze și ne prefacem că ne plăcem unul pe celălalt. O să ai acces la portofoliul de branduri din cadrul Russo Group. Dacă vrei ceva din oricare dintre colecțiile noastre, sun-o pe asistenta mea, Helena, și se va ocupa ea. Pe noptiera ta, o să găsești numărul ei de telefon, un card bancar Amex și inelul de logodnă. Ai grijă să-l porți!

Logodna noastră a fost anunțată azi-dimineață. Eu și Vivian eram oficial împreună, ceea ce însemna că reputația mea era supusă unui risc.

Nu-mi pasă dacă oamenii nu mă plac, dar percepția publică este importantă în domeniul meu. Un dezacord evident ar ridica prea multe semne de întrebare, iar ultimul lucru de care aveam nevoie erau jurnaliștii băgăcioși.

— Un inel pe noptieră. Ce romantic! a comentat Vivian și și-a atins brățara cu safir. Chiar știi cum să faci o femeie să se simtă specială!

— Nu sunt aici ca să te fac să te simți specială, i-am replicat și mi-am aplecat capul spre ea. Sunt aici pentru că am încheiat o înțelegere cu taică-tău.

Când am rostit cuvintele răspicat, am inspirat fără să vreau parfumul ei dulce și ușor acrișor, de mere. Vivian nu

s-a îndepărtat, dar în privire i se citeau surpriza și o urmă de nesiguranță atunci când mi-am trecut ușor încheietura unui deget peste lăncișorul de aur de la gâtul ei.

Chiar și de la distanța asta mică, pielea ei era perfectă, catifelată. Genele lungi și negre îi încadrau ochii căprui-închis, iar deasupra buzelor ei pline era o aluniță mică, atât de mică, încât trebuia să fii foarte atent ca s-o observi.

I-am privit gura. Căldura mi-a ajuns până în vintre.

Purta același ruj ca la expoziția de artă. Îndrăzneț, roșu și seducător, precum chemarea unei sirene în mijlocul unei mări liniștite.

Voiam să-mi trec degetul mare peste buza ei de jos și s-o mănânc de ruj, pentru ca ea să arate minunat de răvășită. Să scap de fațada ei calmă și să văd urâtenia de dedesubt.

O fi Vivian frumușică, dar tot face parte din familia Lau. Toți sunt o apă și-un pământ.

— Să nu te aștepți la cine în oraș și vorbe dulci acasă, *mia cara*, am spus eu, blând, tăgănat. N-o să primești de niciunele.

În loc să-i ating gura, mi-am trecut mâna peste clavicula ei, peste umăr și în jos pe brațul ei, până am ajuns la încheietură, unde i-am simțit pulsul înțepit.

— Scoate-ți din cap orice idee romantică cum că noi doi ne-am îndrăgosti și am trăi fericiți până la adânci bătrâneți! N-o să se întâmple, am continuat, apoi am apăsat tare pe încheietura ei și am zâmbit când ea a tresărit sub atingerea mea bruscă. Asta e o înțelegere de afaceri. Nimic mai mult. Ne-am înțeles?

Vivian și-a strâns buzele într-o linie subțire.

Simțeam tensiunea din aer. Îmi sfărâia pe piele, încordându-mi mușchii și alimentând focul ciudat și înfometat din vintrele mele.

Când a rămas tăcută, mi-am pus mâna pe gâtul ei. L-am strâns ușor, suficient cât să o aud cum respiră anevoie.

— Ne-am înțeles?! am întrebat eu, pe un ton amenințător.

— Da, a răspuns ea și i-au sclipit ochii.

În tonul ei se ghicea dorința de răzbunare.

— Foarte bine, am zis și i-am dat drumul, apoi i-am zâmbit batjocoritor. Bine ai venit acasă, scumpo!

Am plecat fără să mai aștept un răspuns.

I-am simțit căldura pielii în palmă până mi-am încolăcit degetele în jurul brichetei și am lăsat metalul rece să înlocuiască senzația atingerii ei.

— Nu începe și tu! am spus când am trecut pe lângă Greta, care era încruntată.

Ștergea praful în living și era destul de aproape cât să audă ultima parte a conversației dintre mine și Vivian.

Cei care o ajutau să se mute probabil că plecaseră deja.

— Ai fost prea aspru, m-a dojenit ea, confirmându-mi suspiciunea.

Greta avea peste șaptezeci de ani, dar un auz foarte fin.

— N-am fost aspru, ci sincer, am zis și m-am uitat la ceas.

Aveam o întâlnire la prânz, adică peste două ore, cu un director general venit în vizită, așa că trebuia să mă pregătesc.

— Ai fi preferat să-i dau speranțe? Să-i satisfac fanteziile copilărești despre un Făt-Frumos care vine și o dă pe spate?

— De unde știi că astea sunt fanteziile ei? a întrebat Greta în timp ce ștergea praful de pe șemineu cu mai multă forță decât era necesar. Pare o fată cu capul pe umeri.

— Ai cunoscut-o acum jumătate de oră.

Nu-mi venea să cred că mă certam cu menajera din cauza comportamentului meu față de logodnica mea. Sigur își formase această părere din cauza acelor porcării de prăjiturile, cu care o mituise Vivian. Greta avea o slăbiciune pentru dulciuri și era înnebunită după fursecurile cu ciocolată.

— Am instincte bune când vine vorba de oameni. Altfel — a continuat ea să șteargă agresiv praful de pe șemineu —, aș fi crezut că ești clona autoritară a bunicului tău.

Mi-a picat fața.

— Nu uita pentru cine lucrezil am avertizat-o eu, pe un ton rece.

— *Non osare farmi una ramanzina quando sono stata io ha pulirti il culo da piccolo.*

Nu îndrăzni să-mi faci morală, eu sunt cea care te-a șters la fund când erai mic!

— Dacă vrei să mă dai afară, dă-mă! a continuat ea. Dar știu că ai o inimă, *ragazzo mio*! Folosește-o ca să-ți tratezi viitoarea soție cu respect.

— I-am dat un card bancar și un inel cu diamant.

Orice femeie își dorește lucrurile alea și oricum erau mai mult decât merita Vivian, dacă îl luam în calcul pe taică-său.

Greta s-a holbat la mine un minut, după care a scuturat din cap, dezamăgită, și a bombănit ceva în italiană. Nu am auzit ce a spus, dar mi-am imaginat că nu era de bine. M-am oprit lângă ea și am pus o mână pe pământ, forțând-o să se oprească.

— Ești o membră valoroasă a familiei mele, dar nu-ți voi permite prea multe. Dacă vrei o vacanță ca să îți limpezești gândurile, anunță-mă și mă ocup!

Amenințarea s-a transformat într-o propunere.

— N-am nevoie de nicio vacanță, a zis ea și a mijit ochii.

— Bine.

Greta lucra pentru familia mea de când eram copil. Ajutase la creșterea mea și a lui Luca, deoarece părinții mei nu se pricepeau deloc la asta, și se ocupase de gospodăria bunicului meu până când o convinsesem să vină să lucreze pentru mine, acum patru ani. În loc să fie supărat, bunicul îmi făcuse cadou o sticlă de vin de zece mii de dolari, pentru că reușisem să-l subminez.

Deși aveam o slăbiciune pentru Greta și o consideram bunica pe care nu o avusesem niciodată — ambele mele bunici biologice muriseră înainte să mă nasc eu —, nu toleram lipsa de respect. Dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva, aș fi pus-o pe lista neagră din secunda în care rostise cuvântul „aspru”.

Edward, care stătea în ușă, cu o expresie neutră, mi-a atras atenția, dregându-și glasul.

— Domnule, cei care au ajutat cu mutarea au plecat în sfârșit, a spus el. Vreți să-i fac domnișoarei Lau un tur complet al casei?

O condusesem pe Vivian direct în camera ei, fără să-i arăr restul casei. La naiba, văzuse deja jumătate din ea la expoziția de săptămâna trecută!

— Da, te rog!

Ar trebui să știe fiecare încăpere a apartamentului. Nu voiam să între, din întâmplare, în camera mea sau în biroul meu.

Edward a consimțit din cap și a ieșit din încăpere. Greta a trecut pe lângă mine și a dispărut în alt colțișor al penthouse-ului, fără să scoată un cuvânt, dar dezaprobarea ei persista ca mirosul detergentului ei preferat cu aromă de lămâie.

Mi-am ciupit puntea nasului.

La mai puțin de o oră după mutarea ei, Vivian deja provoca haos în casă. Neînțelegerile cu personalul meu erau doar începutul. Tipa avea să mute obiecte. Să tulbure mediul pe care îl creasem cu grijă. Eu aveam să mă întorc acasă fără să știu ce urma să văd sau la ce să mă aștept.

Pieptul mi-a fost cuprins de iritare.

Am ieșit din living și am intrat în birou, unde am încercat să mă uit puțin pe materialele pentru ședință. Deși închisesem ușa și eram departe de camera lui Vivian, în partea cealaltă a casei, încă simțeam aroma vagă și exasperantă a parfumului ei de mere.

CAPITOLUL 7

Vivian

Eram o cerăteană care respecta legea, dar dacă cineva mă putea determina să comit o crimă, acela era viitorul meu soț.

Îi uram aroganța, nesimțirea și apelativul batjocoritor pe care mi-l alesese: *mia cara*.

Uram felul în care pulsul mi-o luase la goană când îi simțisem palma aspră pe gât.

Și uram faptul că părea mereu impunător, ca și cum orice spațiu în care intra el trebuia să se plieze pe așteptările lui.

Ne-am înțeles?! i-am auzit vocea exasperantă în minte.

Era limpede ca lumina zilei. Era limpede că Dante Russo era Diavolul îmbrăcat într-un costum elegant.

M-am forțat să respir și să mă liniștesc. *Inspiră, unu, doi, trei. Expiră, unu, doi, trei.*

Când pulsul mi-a revenit la normal, am deschis ușa noii mele camere și am decis să nu mai plec în căutarea celui mai ascuțit cuțit din casă.

Așa cum mi-a promis, pe noptieră erau o carte de vizită cu numărul de telefon al asistentei sale și un card bancar Amex, lângă o cutiuță roșie. Când am deschis-o, am găsit în ea un diamant de șase carate.

Mi-am trecut degetele peste bijuteria orbitoare. Șase carate, marca Asscher, cu mici diamante *baguette* pe fiecare margine.

Ar fi trebuit să fiu încântată. Inelul era uimitor și, judecând după culoarea și claritatea diamantului, valoarea cel puțin o sută de mii de dolari. Era tipul de inel pe care majoritatea femeilor și l-ar dori. Dar când l-am scos din cutiuță și l-am pus pe deget, nu am simțit... nimic.

Nimic, în afară de platina rece și de o greutate care părea mai mult ca o închisoare, decât ca o promisiune. Majoritatea inelelor de logodnă sunt simbolul dragostei și al promisiunii. Al meu era echivalentul unei semnături pe un contract de fuziune.

Mi s-a pus un nod în gât.

Nu ar fi trebuit să mă aștept la ceva mai mult decât primisem deja de la Dante. Unii parteneri din căsătorii aranjate, cum ar fi cea a surorii mele, ajungeau să simtă dragoste adevărată, dar șansele să se întâmple asta și în cazul meu erau foarte slabe.

M-am așezat pe pat.

Era o prostie să mă simt tristă. Și ce dacă Dante mă ceruse în căsătorie în cel mai impersonal mod? Aflasem încă de la prima noastră întâlnire că nu ne vom înțelege. Cel puțin el fusese sincer cu privire la intențiile și limitele sale.

Totuși, sperasem un pic că interacțiunile noastre anterioare fuseseră doar niște eșecuri și că ne vom apropia treptat unul de celălalt. Nu era cazul. Viitorul meu soț era, pur și simplu, un ticălos.

Am primit un mesaj pe telefon și am încercat să-mi mai plâng de milă.

Am luat mobilul în mână, așteptându-mă să citesc alte felicitări pentru logodnă sau vreun mesaj de la Isabella, în care să-mi amintească să o invit aici după ce despacherez. În schimb, mesajul era de la persoana la care mă așteptam cel mai puțin.

Heath: O zi fericită a ciocolatei calde cu dovleac! :)

M-am holbat la mesaj, așteptând să dispară, de parcă l-aș fi invocat din greșeală.

Dar nu s-a întâmplat nimic.

Mi s-a întors stomacul pe dos.

Dintre toate zilele în care ar fi putut să-mi scrie, s-a găsit fix acum, când abia mă mutasem în casa lui Dante!

Universul avea un simț al umorului bolnav.

Voiam să-i spun un milion de lucruri, dar am ales ceva sigur și neutru.

Eu: Au de-astea și în California?

Heath: Ciocolată caldă cu dovleac? Neah!

Heath: Aici ai voie să bei doar smoothie-uri și sucuri verzi, altfel te exilează ăștia.

Zâmbetul micuț mi-a dispărut pe loc.

Nu trebuia să vorbim, dar nu mă lăsa inima să-i blochez numărul.

Heath: Le-am tot trimis e-mail-uri celor de la Bonnie Sue în fiecare zi, cerându-le să deschidă o cafenea și în San Francisco, dar fără succes.

Am simțit un junghi când mi-am adus aminte de Bonnie Sue. Era o cafenea populară pe lângă Universitatea din Columbia, unde eu și Heath făcuserăm facultatea. Erau renumiți pentru ciocolata caldă cu dovleac și, chiar dacă mie nu-mi plăcea dovleacul și lui nu-i plăcea ciocolata caldă, eram prezenți acolo în fiecare an când adăugau băutura în meniu, la mijlocul lunii septembrie.

Ce conta echinocțiul de toamnă? Prima zi de toamnă adevărată era aceea în care cafeneaua Bonnie Sue adăuga iar băutura aia în meniu.

Eu: O s-o facă odată și odată. Perseverența învinge întotdeauna.

Mă simțeam vinovată fiindcă stăteam de vorbă cu Heath. M-a întrebat despre locul meu de muncă și despre oraș. Eu l-am întrebat despre câinele lui și despre vremea din San Francisco.

Asta era cea mai lungă conversație a noastră din ultimii ani. În mod normal, ne scriam doar de sărbători și zile de naștere și nu vorbeam niciodată la telefon.

Era mai ușor să pretindem că suntem doar niște cunoștințe, deși nu era adevărat.

Heath Arnett.

Cel mai bun prieten al meu din facultate. Fostul meu iubit. Și prima mea iubire.

Credeam cândva că o să ne căsătorim. Mă convinsesem că o să trecem peste obiecțiile părinților mei și că o să trăim fericiți până la adânci bătrâneți, însă despărțirea noastră de acum doi ani mi-a demonstrat că speranțele mele fuseseră doar atât — niște speranțe. Fragile și neînsemnate în fața furiei părinților mei.

Mi-am alungat amintirile din *ziua aia* și am încercat să revin cu picioarele pe pământ.

Eu: Cum mai merge la firmă?

După ce ne despărțiserăm, Heath se mutase în California și aplicația lui de învățat limbi străine avea un mare succes. Ultima oară când mă interesasem, aceasta era printre primele cincisprezece din țară ca număr de descărcări.

Heath: Uimitor! Vom lansa oferta publică la sfârșitul acestui an.

Heath: Ne așteptăm la o ofertă publică inițială mare. Poate...

Cele trei puncte care indicau că scria apăreau, dispăreau, apoi apăreau din nou.

Heath: ... discutăm iar despre noi după.

Vinovăția mea s-a transformat în teamă.

Nu știa despre logodnă. Nu postasem nimic despre acest lucru pe internet, nu mai aveam prieteni comuni, iar Heath nu urmărea paginile de știri mondene, ceea ce însemna că trebuia să-i spun chiar eu. Nu puteam să-l mint și să-l las să creadă că exista vreo șansă de împăcare.

Heath: Dacă vrei, bineînțeles.

Mai că mi-l imaginam cum își trece mâna prin păr, așa cum făcea mereu când era emoționat.

Mi-am mușcat buza de jos.

Știam că muncise foarte mult la înființarea companiei lui, pentru a le dovedi părinților mei că se înșelau. Se înfuriaseră când aflaseră că eu le ascunsesem relația ani întregi și fuseseră chiar mai nervoși când descoperiseră că Heath nu provenea dintr-un mediu „adecvat”.

La acea vreme, își câștiga existența ca inginer de software și lucra în paralel la aplicația lui, dar nu era un Russo sau un Young. Tata mă amenințase că mă dezmoștenește dacă nu pun capăt relației cu Heath și, în cele din urmă, am ales familia în locul dragostei.

Heath a crezut probabil că ai mei se vor răzgândi după ce va deveni milionar. Nu m-a lăsat inima să-i spun că spera degeaba:

Familia mea avea o mulțime de bani, dar nu fusese așa dintordeauna. Indiferent de cât de mulți bani am donat în scopuri caritabile sau de câte zerouri aveam în conturile noastre bancare, anumiți membri ai societății nu ne-ar fi acceptat niciodată... cu excepția cazului în care ne căsătoream cu oameni

care proveneau din familii înstărite, cu averi moștenite din generație în generație.

Heath nu va face niciodată parte din categoria asta, așa că părinții mei nu vor fi niciodată de acord ca el să-mi fie partener.

Spune-i adevărul!

Am inspirat adânc înainte de a mă forța să-i frâng inima.

Eu: Sunt logodită.

Nu era cel mai plăcut mesaj, dar a fost scurt și la obiect. M-am abținut să mă întorc la obiceiul meu din copilărie, de a-mi roade unghiile cât așteptam un răspuns.

Răspuns pe care nu l-am primit.

Eu: S-a întâmplat acum câteva săptămâni. Părinții mei au pus totul la cale.

Eu: Am vrut să-ți spun mai devreme.

Ar fi trebuit să mă opresc, dar nu m-am putut abține să-i dau toate detaliile irelevante.

Eu: Nunta va avea loc într-un an.

Linște.

Au trecut cinci minute.

Am scos un mic geamăt și am lăsat telefonul din mână.

Nu ar trebui să mă simt vinovată. Eu și Heath ne-am despărțit cu mult timp în urmă. Sincer, eram surprinsă că voia a doua șansă. Aș fi crezut că...

O bătaie ușoară în ușa mi-a întrerupt șirul gândurilor.

Am tras iar adânc aer în piept și mi-am schimbat expresia într-una neutră și politicoasă.

— Intră! am răspuns.

Ușa s-a deschis, dezvăluind un păr cărunt, aranjat și un costum negru perfect călcat.

Edward, majordomul lui Dante.

— Domnișoară Vivian, domnul Dante mi-a cerut să vă fac un tur complet al casei, a spus el, cu accentul său britanic evident. Acum este un moment potrivit sau vreți să mă întorc la o oră pe placul dumneavoastră?

M-am uitat la telefon, apoi la camera rece, dar frumoasă, în care stăteam.

Fie că-mi convenea, fie că nu, aceasta era acum casa mea. Puteam să mă închid aici, să-mi plâng de milă și să mă gândesc la trecut sau puteam să încerc să profit la maximum de situație.

M-am ridicat de pe pat și i-am adresat un zâmbet mic majordomului.

— Acum este numai bine.

În acea seară, Dante și cu mine am luat prima noastră masă împreună, în calitate de cuplu.

Mă rog, dacă puteam fi considerați un cuplu.

Îi purtam inelul și locuiam sub același acoperiș, dar distanța dintre noi făcea ca Marele Canion să pară o nimica toată, prin comparație.

Am încercat să mă apropiu puțin de el.

— Îmi place colecția ta de artă. Picturile sunt frumoase.

Cu excepția celei care arată ca o vomă de pisică. Tabloul, intitulat *Magda*, părea atât de deplasat în galeria lui, încât m-a luat prin surprindere.

— Ai vreun tablou preferat?

Nu era cel mai inspirat subiect, dar încercam să fac conversație.

Până acum, scosesem șase cuvinte de la Dante, dintre care patru fuseseră „dă-mi sarea, te rog”. Practic, mai avea puțin și devenea un mim frumos îmbrăcat.

— Nu am vreun favorit, mi-a răspuns el și și-a tăiat o bucățiță de friptură.

Am strâns din dinți, încercând să nu mă enervez.

După interacțiunea noastră mai puțin strălucită din timpul mutării mele, trecusem de șocul și de furia legată de logodna noastră și adoptasem o atitudine de resemnare. Mă pricopsisem cu Dante, fie că-mi plăcea, fie că nu. Trebuia să profit din plin de asta. Dacă nu...

Imagini cu zile reci, nopți singuratice și zâmbete false mi-au asaltat mintea. Am simțit un ghem de neliniște în stomac. După ce am luat o înghițitură de apă, am încercat, din nou, să vorbesc cu el:

— Care sunt așteptările tale în intimitate?

— Poftim? a zis el și s-a oprit din mestecat.

O reacție vizibilă. *Progres.*

— Mai devreme ai spus că vom juca rolul unui cuplu iubitor în public și m-ai avertizat, citez, să-mi scot „din cap orice idee romantică cum că noi doi ne-am îndrăgosti și am trăi fericiți până la adânci bătrâneți”. Dar nu am discutat despre cum va arăta viața personală, în afară de camerele separate, am spus eu. Luăm cina împreună în fiecare seară? Discutăm despre problemele noastre de la serviciu? Mergem la cumpărături și ne certăm pe ce vin să luăm?

— Nu, nu și nu! a răspuns el, pe un ton sec. Eu nu merg la cumpărături.

Normal că nu.

— Ne vom trăi viețile separat. Eu nu sunt prietenul, psihoterapeutul sau confidentul tău, Vivian. Acum luăm cina împreună pentru că este prima ta seară aici, iar eu se întâmplă să fiu acasă.

A luat tacâmurile în mână și a început din nou să mănânce.

— Apropo de asta, am o călătorie de afaceri în Europa în curând. Plec peste două zile. Mă întorc peste o lună.

Ar fi putut, la fel de bine, să mă plesnească peste față. M-am holbat la el și am așteptat să-mi spună că a glumit. Însă, cum el n-a scos nicio vorbă, m-a cuprins un val de indignare:

— O lună? Ce fel de călătorie de afaceri e aia în care ești plecat *o lună*?

— Una care îmi aduce bani.

Indignarea mea s-a transformat în furie. Nici măcar *nu-și dădea interesul* în privința mea. Poate că această călătorie de afaceri era reală, dar, după ce eu mă mut aici, el pleacă pentru o lună? Sincronizarea era prea convenabilă ca să i-o trec cu vederea.

— Ai deja o grămadă de bani, am izbucnit eu, prea supărată ca să-mi mai fac griji de ce o să spună. Dar e clar că *nu* vrei nici măcar să fii civilizat, așa că ce cauți aici?

Dante a ridicat dintr-o sprânceană.

— Asta e casa mea, Vivian.

— Adică *aici*, prins în logodna asta, am spus eu și am arătat spre noi. Mi-ai evitat întrebarea prima dată, dar acum te întreb din nou. Ce obții din căsătoria asta?

Lau Jewels era o companie mare, dar Russo Group o eclipsa de zece ori. Nu avea niciun sens. Tata îmi spusese că era vorba despre accesul pe piața din Asia, care era, desigur, punctul-forțe al firmei Lau Jewels și punctul slab al Russo Group, însă era asta suficient de important pentru Dante încât să-și distrugă viața personală?

— Nu contează, a zis el și s-a încordat.

— Având în vedere că este motivul pentru care suntem împreună, eu cred că e destul de important.

— Nu, nu e. De ce îți pasă de motivul pentru care suntem împreună? m-a întrebat el, pe un ton rece, batjocoritor. O să te măriți cu mine oricum. Ești fiica ascultătoare care face tot ce

spune tăticul ei. Aș putea fi plecat până la anul, când o să aibă loc nunta noastră, și *tot* ne-am căsători. N-am dreptate?

Șocul mi s-a înfipt ca o gheară în piept, tăindu-mi respirația.

Nu înțelegeam cum se transformase conversația noastră într-o ceartă atât de repede, dar cumva, fără să încerce, Dante mă lovise în punctul meu slab, în cea mai urâtă și nedorită latură a personalității mele. O latură pe care o detestam, însă de care nu puteam scăpa.

— Acum înțeleg, am zis.

M-am luptat să-mi păstrez calmul, dar tot tremuram de nervi.

— O căsătorie aranjată este *singurul mod* prin care ai putea convinge pe cineva să-ți fie alături. Ești atât de... atât de... *oribil*, m-am căznit eu să găsesc cuvântul potrivit.

Nu era cea mai bună insultă, dar trebuia să mă mulțumesc cu atât. În ochi i se citea amuzamentul.

— Dacă sunt atât de oribil, atunci spune-le alor tăi că nunta s-a anulat, a spus el și mi-a făcut semn spre telefon. Sună-i chiar acum! O să te ajut să te muți înapoi în apartamentul tău și o să fie ca și cum n-ai fi pășit aici vreodată.

Era atât o provocare, cât și o tactică de seducție. Nu credea că o voi face, dar vocea lui era atât de profundă și de sexy, încât aproape că m-a făcut să mă supun. Am strâns furculița mai bine între degete. Metalul mi s-a înfipt în piele, rece și necruțător.

Nu m-am atins de telefon. Voiam să-i sun mai mult decât voiam să-i arunc vinul în față lui Dante, dar *nu puteam*.

Mânia tatălui meu. Criticile mamei. Eșecul, dacă nu mergeam până la capăt cu nunta...

Nu eram în stare să fac asta.

Atmosfera era tensionată, iar expresia de amuzament ~~se~~ dispărut de pe chip.

Ceva scânteia în ochii lui Dante. Dezamăgire? Dezaprobare? Nu-mi dădeam seama.

— Exact ce spuneam, a adăugat el, încet.

Cuvintele lui m-au rănit mai mult decât ar fi putut s-o facă un cuțit proaspăt ascuțit.

Am terminat cina în tăcere, dar friptura mea își pierduse gustul. Am băut și mai mult vin și am lăsat senzația de amețală să-mi macine rușinea.

CAPITOLUL 8

Dante

În ciuda a ceea ce credea Vivian, îmi planificasem călătoria în Europa înainte să se mute ea. Câteva dintre brandurile care aparțineau de Russo Group aveau sediul principal în Europa, iar o dată pe an, timp de o lună, mă duceam să țin ședințe cu șefii filialelor europene.

Anul acesta, călătoria a picat la țanc.

Totuși, m-am asigurat că știam tot timpul ce făceau Luca și Vivian. Îl angajasem pe Luca pe o poziție de vânzări într-unul dintre magazinele noastre. Lui îi plăceau oamenii, iar dacă îl puneam să stea într-un birou, undeva, ar fi fost un dezastru și pentru el, și pentru magazinul în cauză.

După spusele managerului de magazin, îi fusese mai greu la început — fratele meu nu fusese niciodată punctual —, dar până m-am întors eu la New York, părea să se fi acomodat, deși o făcuse cu greu.

Vivian, pe de altă parte, se simțea ca peștele în apă. Greta și Edward o lăudau întruna, iar când am ajuns acasă, am găsit un tablou nou în galerie, prosoape inscripționate cu „D&V” în băi și flori peste tot, naiba să le ia!

— Dante, relaxează-ți expresia, m-a îndemnat Winona. Zâmbește-mi... așa! E perfect!

Tipa a apăsat de mai multe ori pe butonul aparatului de fotografiat.

Eu și Vivian ne petreceam dimineața făcând poze de logodnă în Central Park. Era o ședință foto la fel de îngrozitoare precum mi-o imaginasem, plină de zâmbete false și de îmbrățișări și mai false, în timp ce Winona ne spunea cum să ne așezăm ca să arătăm cât de „îndrăgostiți” eram unul de celălalt.

— Vivian, pune-ți mâinile pe după gâtul lui și apropie-te de el!

Am înțepenit când Vivian i-a urmat instrucțiunile și a făcut un pas șovăielnic spre mine.

— Mai aproape! Aș putea trece cu un tractor printre voi, a glumit Winona.

— Fă cum îți spune ca să terminăm odată! am rostit eu printre dinți.

Cu cât mă îndepărtam mai repede de ea, cu atât mai bine.

— Ești din ce în ce mai fermecător, a răspuns Vivian cu o voce la fel de dulce precum siropul pentru clătite. Europa chiar și-a transformat personalitatea.

— Mai aproape! ne-a încurajat fotografa.

Dacă și-a dat seama de relația noastră ostilă, sigur a decis să o ignore.

— Încă un pas, a adăugat ea.

Sânii lui Vivian mi-au atins pieptul. Am înțepenit.

— Dante, așază-ți brațele în jurul lui Vivian!

Pentru numele lui Dumnezeu!

Îmi doream să se termine odată tortura, așa că mi-am pus mâinile pe soldurile lui Vivian. Îi simțeam căldura corpului

prin rochia de mătase, iar mirosul ei blestemat de mere mi s-a strecurat din nou în nări.

Niciunul dintre noi nu s-a clintit. Ne temeam că orice gest ne va apropia și mai mult.

— Am primit un telefon interesant de la contabilul meu când eram în Paris, am spus, într-un efort de a mă distrage de la apropierea tulburătoare. O sută de mii de dolari cheltuiți cu cardul Amex, într-o singură zi. Zece mii, doar pe flori. Vrei să-mi explici și mie ce a fost în capul tău?

— Mi-ai dat un card și l-am folosit, a răspuns Vivian, ridicând elegant din umeri. Ce pot să spun? Îmi plac florile și pantofii.

Traducere: Ai fost un nemernic înainte de a pleca, așa că m-am răzbunat pe contul tău bancar.

Un act subtil, dar meschin de răzbunare. Bine lucrat, Vivian! Oamenii care nu se apară mă scot din minți.

— Evident, am spus eu, încercând să nu inspir prea adânc, pentru ca parfumul ei să nu mă învăluie cu totul. Și prosoapele

— Cadou de la mama.

Bineînțeles.

— Anunță-mă din timp data viitoare când ai de gând să pleci pentru o lună! a spus ea. Vreau să planific o petrecere, să redecorez livingul, poate să fac o listă serioasă de cumpărături. E uimitor cât de multe poți face când nu ai o limită de cheltuieli.

Am mijit ochii.

Nu-mi păsa de cardul bancar. Luca cheltuisese odată un milion de dolari pe o cadă ridicolă din aur masiv, de douăzeci și patru de carate, pentru o petrecere în pijamale. O sută de mii era apă de ploaie.

Mă enerva la culme că Vivian făcuse schimbări cât timp lipsisem. Prosoapele și florile erau doar începutul. Apăruseră noi

opere de artă pe pereți, odorizante de cameră discrete și o sală de masaj în locul camerei de împachetat cadouri.

Am plecat pentru o lună, iar când m-am întors, am găsit casa transformată într-o casă de vacanță.

— Te-ai simțit bine cât am fost plecat, nu? am întrebat-o eu, pe un ton rece.

— A fost *minunat*, a răspuns ea și și-a trecut degetele prin părul meu, apoi m-a tras destul cât să doară, zâmbind. Casa a fost un loc tare plăcut fără toate încruntările și mormăielile tale.

— Și eu care credeam că o să-ți fie dor de mine. Mă simt jignit, am spus și am scos un sunet dezaprobat.

— Mi-aș cere scuze, dar nu face parte din aranjamentul nostru să-ți menajez sentimentele. Noi avem *doar* o înțelegere de afaceri. Ți aduci aminte?

Un zâmbet reținut mi s-a întins pe buze. *Touché!*

— Uitați-vă la voi! Sunteți atât de adorabili! a suspinat Winona. Dante, de ce nu-i dai un sărut? Ar fi fotografia perfectă pentru a încheia ședința foto.

Zâmbetul mi-a dispărut. Vivian a încremenit în brațele mele.

— Nu e nevoie, a spus ea repede. Nouă nu... nu ne place să ne arătăm afecțiunea în public.

— Nu-i nimeni aici în afara de noi, a subliniat fotografia.

Trăsesem niște sfori și rezervasem o parte din parc pentru ședința foto. Uram mulțimile. Erau prea gălăgioase, prea imprevizibile, prea *prezente*.

— Da, dar..., a ezitat Vivian, arătând ca un iepure înainte să fie călcat de o mașină.

Expresia ei era deopotrivă îngrozită și iritată. Nu *voiam* s-o sărut, dar nu mi-a plăcut reacția ei, de parcă să mă sărute era echivalentul unei mușcături de șarpe veninos.

— Noi chiar nu ne simțim în largul nostru când ne sărutăm în fața *cuiva*, a continuat ea.

A încercat să facă un pas înapoi, dar fiindcă mâinile mele erau în continuare pe umerii ei, nu a reușit. Acum chiar că eram de-a dreptul supărat. Fusesem de acord să jucăm rolul unui cuplu afectuos în public, dar ea nu era prea afectuoasă cu mine acum.

— Dacă nu vrei, e în regulă, dar nu există ședință foto de logodnă fără o poză cu un sărut.

Winona părea nedumerită de ezitarea noastră.

— Promit că nu o să mă simt scandalizată, a adăugat ea.

— OK, a consimțit Vivian, mușcându-și buza de jos.

Isuse! Dacă ar mai fi trăgănat mult¹, ar fi putut să intre în meniul de la restaurantul Sarabeth, cu sirop și toate cele.

În loc să aștept ca ea să se hotărască în secolul următor, mi-am aplecat capul și mi-am atins buzele de ale ei. Ușor, suficient cât să aud din nou sunetul aparatului foto.

Corpul lui Vivian a devenit rigid. Buzele ei s-au depărțat și ea a inspirat scurt. Am simțit un gust dulce, cu o aromă de condimente.

Sângele mi se înfierbânta în vene.

Trebuia să fie doar un sărut scurt, pentru o poză. Ar fi trebuit să mă retrag, dar gura ei era atât de caldă și de moale, încă nu am putut rezista unui alt sărut. Și apoi încă unuia.

Înainte să-mi dau seama, mâna mea a urcat instinctiv spre capul lui Vivian. Mi-am înfipt degetele în părul ei. Am simțit o nevoie copleșitoare de-a o săruta și mai apăsător, de a strânge în pumnul părul ei mătăsoasă și de a trage de el până când gura ei s-

¹ În original, *waffled*, care este o aluzie la *waffle*, adică gofră.

deschide complet pentru mine, lăsându-mă s-o explorez după bunul meu plac.

Sângele îmi pulsa acum și mai iute. Acțiunile mele nu aveau sens, pentru că fusesem plecat. Ochii care se văd rar își duc dorul și alte porcării de-astea.

Era singurul motiv plauzibil pentru care sărutul cu fica lui Francis Lau nu mă determina să mă spăl cu înălbitor de rufe. Vivian și-a înclinat bărbia puțin în sus, oferindu-mi un unghi mai bun pentru sărut. Eu...

— Avem poza perfectă! ne-a întrerupt brusc și violent vocea Winonei, ca și cum cineva ar fi tras cu pistolul lângă noi.

Într-o secundă, ne sărutam. În următoarea, mâinile mele s-au retras de pe șoldul și din părul lui Vivian, ea și-a lăsat brațele pe lângă corp, iar inima mea bătea de parcă tocmai participasem la un triatlon.

Ne-am holbat unul la celălalt pentru o secundă, înainte de a ne feri iute privirile. Sărutul durase mai puțin de un minut, însă îi simțeam în continuare buzele pe gura mea. O senzație plăcută m-a învăluit ca o pătură de cașmir. Winona s-a ridicat din poziția ei ghemuită.

— Voi doi s-ar putea să fiți cel mai fotogenic cuplu cu care am lucrat vreodată, a spus ea, cu un rânjet. Abia aștept să vedeți fotografiile!

— Mulțumim! i-a răspuns Vivian, îmbujorată. Sunt sigură că vor fi grozave.

— Am terminat? am întrebat și mi-am scos sacoul, ignorându-i privirea muștrătoare.

Terminaserăm nenorocita de ședință foto. Ce mai voia de la mine? Și de ce era atât de cald în mijlocul lui octombrie?

— Da, o să vă trimit prin e-mail un link, peste două săptămâni, a spus Winona, fără să fie deranjată de răspunsul meu tăios. Felicitări pentru logodnă!

Vivian i-a mulțumit din nou, iar eu am trecut pe lângă ea îndreptându-mă spre scările de la Bethesda Terrace. Trebuia să mă îndepărtez de logodnica mea cât mai repede.

Din păcate, Vivian m-a urmat și am mers în tăcere spre una dintre ieșirile din parc, în timp ce mă blestemam în sinea mea pentru lipsa de judecată. Nu era vorba doar de sărut, ci și de sedința foto. Ar fi trebuit să angajez pe cineva care să folosească Photoshopul pentru a ne pune în pozele astea, ca eu să nu fiu nevoit să am de-a face cu... *asta*.

Furnicăturile de sub pielea mea. Încordarea mușchilor când mirosul ei îmi ajungea în nări. Amintirea gurii ei pe a mea.

Nu mă săcăia faptul că a trebuit să ne sărutăm, ca Winona să nu intre la bănuieli. Ci că eu am sărutat-o îndelung pe Vivian.

În cele din urmă, ea a început să vorbească. Am ajuns la intersecția dintre străzile 79th și Fifth.

— Sărutul de mai devreme...

— A fost pentru fotografie, i-am răspuns fără să o privesc.

— Știu, dar...

— Ți-e foame? am întrebat-o și am făcut semn spre căruciorul cu mâncare de la colțul străzii.

Mai degrabă m-aș scălda în acid decât să discut despre ce s-a întâmplat adineaori.

Vivian a oftat.

— Da, a recunoscut ea.

A ridicat din sprâncene când m-am oprit în fața căruciorului cu mâncare.

— Ce faci?

— Cumpăr micul-dejun.

Am scos o bancnotă de douăzeci de dolari din portofel.

— Două cafele și covrigii casei! Păstrează restul. Mulțumesc, Omar!

Deși voiam să scap de Vivian cât mai repede posibil, îmi era al naibii de foame. Ne treziserăm prea devreme ca să luăm micul-dejun și nu puteam să-mi cumpăr mâncare fără să-i iau și ei ceva.

Eram un nemernic, nu o brută.

M-am întors și am văzut-o holbându-se la mine ca și cum mi-ar fi crescut coarne și pene în mijlocul străzii Fifth Avenue.

— Ce e?

— I te adresezi proprietarului pe numele mic.

— Evident, am răspuns și mi-am strecurat portofelul înapoi în buzunar. Alerg pe aici dimineața, când am timp, și am încercat toate tonetele cu mic-dejun din jurul parcului. Omar are cea mai bună mâncare dintre toți.

— Și eu care credeam că mănânci doar caviar și inimi de om.

— Nu fi ridicolă! Caviarul are un gust îngrozitor când îl amesteci cu inimile de om.

Râsul lui Vivian mi-a provocat o senzație ciudată în stomac. *Arsuri la stomac? Investighez eu mai târziu.*

Am luat mâncarea și i-am înmănat un pahar de cafea și un covrig.

— Eu plătesc pentru calitate. Scump nu înseamnă întotdeauna bun, mai ales când vine vorba de mâncare.

— De data asta, putem cădea de acord.

M-a urmat până la o bancă din apropiere și și-a nerezit rochia sub coapse înainte să se așeze.

— Atunci înseamnă că a înghețat iadul, a adăugat.

Un zâmbet mi-a apărut în colțul gurii, dar mi l-am șters de pe chip înainte ca ea să observe.

— Înainte să se închidă, aveam un restaurant favorit, un loc micuț în Chinatown din Boston, a spus Vivian după o clipă de ezitare, de parcă se gândea dacă să-mi împărtășească informația asta sau nu. Dacă n-ai ști unde e, sigur ai trece pe lângă el. Decorul era din anii nouăzeci, iar podeaua era lipicioasă, dar aveau cele mai bune găluște pe care le-am gustat vreodată.

— De ce s-a închis? am întrebat-o, lăsând curiozitatea să pună stăpânire pe mine.

— Proprietarul a murit, iar fiul lui n-a vrut să preia restaurantul. L-a vândut cuiva care l-a transformat într-un service de electronice. Eu și familia mea mâncam acolo în fiecare săptămână, dar cred că am fi renunțat oricum la tradiție, chiar dacă ar fi rămas deschis. Acum, ai mei calcă doar în restaurante cu stele Michelin. Dacă m-ar vedea că mănânc de la o tonetă probabil că ar face un infarct.

Sorb încet o gură de cafea și mă gândesc la vorbele ei.

Crezusem că Vivian este total controlată de ai ei, dar, judecând după tonul vocii sale, nu e totul roz în familia Lau.

— Eu și fratele meu mergeam într-un restaurant din centrul când eram copii, am început eu. Se numea Moondust. Cartierul era plin de turiști și prețurile erau exagerate, dar restaurantul avea cele mai bune milkshake-uri din oraș. Costau doi dolari și paharele erau aproape cât capul nostru. Ne duceam în fiecare săptămână, după școală, asta până când a aflat bunicul nostru. S-a enervat rău. A zis că cei din familia Russo nu frecventează restaurante ieftine și a angajat pe cineva să ne aducă direct acasă după școală. N-am mai trecut pe acolo de atunci.

Nu mai povestisem nimănui despre acel restaurant, dar, în momentul ce ea mi-a împărtășit povestea despre găluște, m-am văzut obligat să-i zic și eu ceva din trecutul meu.

Sărutul ăla chiar *îmi făcuse* mintea terci.

— Milkshake-uri la doi dolari? Aș fi fost coșmarul oricărui dentist, a glumit ea.

— Nici al meu nu mă place.

Restaurantul Moondust încă exista, dar eu nu mai eram un copil. Nici nu îmi mai plăceau dulciurile, nici nu mai aveam timp să mă pierd în amintiri.

Am mâncat în liniște pentru încă un minut, apoi i-am zis:

— Lucrurile probabil că s-au schimbat puțin după ce compania tatălui tău a început să aibă succes.

Informațiile despre familia Lau erau mereu binevenite, iar dacă cineva îl cunoștea bine pe Francis, atunci persoana aia era fiica lui.

Sau, cel puțin, asta voiam să cred. Încă nu mă ridicasem de pe bancă, deși îmi terminasem covrigul.

— E puțin spus, a zis Vivian, trecându-și un deget peste marginea paharului de cafea. Când aveam paisprezece ani, eu și mama am avut o discuție. Nu despre sex, ci despre așteptările cu privire la băieții cu care ar trebui să mă întâlnesc. Eram liberă să fiu cu oricine doream, *atâta timp* cât respectivul îndeplinea anumite criterii. Aia a fost ziua când am aflat că, dacă nu voi găsi pe cineva „potrivit” până la o anumită vârstă, ei îmi vor aranja căsătoria.

Bănuiam eu. Familiile recent îmbogățite, precum familia Lau, încercau de obicei să-și îmbunătățească statutul social prin căsătorie. Familiile cu bani moșteniți de la generațiile anterioare făceau și ele acest lucru, dar erau mai subtile.

— Să înțeleg că ai tăi nu-i înghițeau pe foștii răi?

Dacă l-ar fi îndrăgit pe vreunul dintre ei, eu și Vivian nu am mai fi logodiți.

— Nu, a răspuns ea și expresia i s-a întunecat. Dar tu? Ai vrut să te căsătorești cu vreo fostă?

— Nu m-a interesat să mă căsătoresc.

— Mda, nici nu mă miră.

— Adică ce vrei să spui?

— Vreau să spun că ești un maniac al controlului. Probabil că urai — și încă urăști — ideea de a avea pe cineva lângă tine care să-ți schimbe viața. Cu cât ai mai mulți oameni în casă, cu atât ți-e mai greu să deții controlul.

Probabil că mi se citea șocul pe față, fiindcă pe Vivian a bufnit-o râsul și mi-a adresat un zâmbet pe jumătate batjocoritor, pe jumătate arogant.

— E destul de clar cum îți menții tu gospodăria. În afară de asta, în timpul meselor ești disperat să nu se atingă tipurile de mâncare între ele. Îți așezi carnea în partea stângă de sus a farfuriei, legumele, în partea dreaptă de sus, iar carbohidrații și pâinea, în partea de jos. Așa ai făcut și la cina cu ai mei și în prima seară, la tine acasă, înainte să pleci în Europa.

A sorbit din cafea, reușind să pară elegantă, chiar dacă bez dintr-un pahar de carton.

— Adică ești obsedat de control, a rezumat ea.

M-a cuprins o admirație reticentă.

— Impresionant! am spus.

Încă din copilărie am fost foarte atent la mâncarea din farfurie. Nu știam de ce sunt așa; să văd textura alimentelor amestecate îmi face pielea de găină.

— Riscul meseriei, a spus Vivian. Planificarea evenimentelor necesită o mare atenție la detalii, mai ales când lucrezi cu tipul de clienți pe care îi am eu.

Bogați. Care cred că li se cuvine totul. Pretențioși.

Nu era nevoie să o spună cu voce tare ca să știu la ce se referea.

— De ce ai ales planificarea evenimentelor în loc de afacerea de familie? am întrebat-o eu, curios.

Vivian a ridicat din umeri.

— Îmi plac bijuteriile, dar nu mă interesează corporația, mi-a răspuns ea. Să conduc Lau Jewels nu ar fi fost o activitate creativă. Aș fi avut de-a face cu acționari, cu rapoarte financiare și cu o mie de alte lucruri de care nu-mi pasă. Urăsc cifrele și nu sunt bună la matematică. Surorii mele, Agnes, îi plac chestiile astea. Ea este șefa departamentului de vânzări și marketing al companiei, iar când tata o să iasă la pensie, ea o să preia funcția de director general.

Nu va mai exista nicio companie după ce termin eu cu taică-său.

Stomacul mi-a zvâcnit cu un mic fior de neliniște, dar am ignorat senzația.

Tatăl ei merita din plin ce avea să i se întâmple. Vivian și sora ei nu, dar falimentul și victimele colaterale mergeau mână în mână. Asta era dezavantajul când făceai afaceri.

— Dar tu? Ai fi vrut să faci altceva? m-a întrebat ea.

— Nu.

Mă pregătisem toată viața să preiau Russo Group. Nici nu-mi trecuse prin cap să urmez o altă carieră.

— Tata a refuzat să preia compania, așa că eu trebuia să duc mai departe tradiția familiei Russo. N-am avut niciodată opțiunea să renunț la firma asta.

— Tatăl tău a putut să renunțe, dar tu nu? Nu pare corect.

— Nu există corectitudine în lumea afacerilor. În plus, tata nu s-ar fi descurcat deloc pe postul de director general. El e genul de tip căruia îi pasă mai mult să se facă plăcut de ceilalți, decât să-și facă treaba. Ar fi condus compania spre pieire în doar câțiva ani, și bunicul meu știa asta. De-aia nu l-a obligat.

Am rostit cuvintele astea fără să șovăi.

Nu eram sigur de ce îi povesteam lui Vivian despre familia mea. Acum o oră, aş fi preferat mai degrabă să sar de pe Empire State Building decât să mai petrec încă un minut cu ea, fiind amabil.

Poate că sărutul îmi scurtcircuitase creierul sau poate că-mi dădusem drumul la gură pentru că acesta era primul moment de linişte de când murise bunicul.

Ultimele luni fuseseră o mare bătaie de cap.

Înmormântarea, şantajul lui Francis, prostiile lui Luca, logodna, călătoria în Europa şi obligaţiile obişnuite de afaceri şi cele sociale, cu care trebuia să țin pasul.

Era plăcut să am un moment de respiro.

— Că tot vorbeam de părinţi, alor mei le-ar plăcea să te cunoască, i-am zis eu.

Să le-o prezint pe Vivian era o durere de cap pe care speram s-o evit, deşi ştiam că şansele de a-i refuza timp de un an, sau oricât ar fi fost nevoie pentru a rupe logodna, erau mici.

— Ne vom petrece Ziua Recunoştinţei cu ei.

Potrivit raportului lui Christian, familia Lau nu sărbătorează Ziua Recunoştinţei, aşa că Vivian nu ar trebui să fie prea supărată că nu o să-şi petreacă vacanţa cu familia ei.

Nu că mi-ar fi păsat, oricum.

— Bine, a spus ea.

A făcut o pauză, aşteptând, în mod evident, mai multe informaţii. Când am rămas tăcut, ea m-a întrebat:

— Părinţii tăi locuiesc în New York?

— Puţin mai departe, am zis eu şi mi-am aruncat paharul gol de cafea într-un coş de gunoi din apropiere. În Bali.

Deocamdată. Ai mei nu petrecuseră mai mult de trei luni consecutive într-un singur loc de zeci de ani.

Vivian a rămas cu gura căscată.

— Tu vrei să zburăm în Bali ca să ne vedem cu ai tăi de Ziua Recunoștinței?

— O să stăm la ei o săptămână. Plecăm în duminica de dinainte și ne întoarcem luna următoare.

— Dante, a început ea, încercând să-și păstreze calmul. Nu pot să plec în Bali o săptămână fără să anunț lumea cu două luni înainte. Am un job, planuri...

— Este o sărbătoare în weekend, am spus eu, pierzându-mi răbdarea. Ce eveniment organizezi? Parada de Ziua Recunoștinței a lanțului de magazine Macy's?

Vivian a mototolit cu putere punga covrigului.

— Trebuie să mă întorc luni dimineață, fiindcă am o ședință cu un client. O să fiu obosită, o să-mi stric somnul din cauza schimbării de fus orar...

— Atunci o să plecăm sâmbătă.

Părinții mei insistaseră să stăm o săptămână întreagă. Jobul lui Vivian era scuza perfectă ca să nu petrecem atât de mult timp cu ei.

— Vom lua avionul meu și vom sta la vila alor mei. Nu e mare lucru. Mergem în Bali, pentru numele lui Dumnezeu! Toată lumea vrea în Bali!

— Nu asta e ideea. Ar trebui să ne consultăm reciproc cu privire la lucrurile astea. Ești logodnicul meu, nu șeful meu! Nu poți să-mi spui ce să fac și eu să mă supun negreșit.

Doamne, ce discuție plictisitoare!

— Având în vedere că eu sunt cel care a plătit pentru pantofi tăi și pentru flori, fix asta mă aștept să faci.

Știam că am zis o prostie din secunda în care cuvintele mi-au ieșit pe gură, dar era prea târziu să le retrag.

Vivian s-a ridicat brusc. O briză i-a fluturat rochia, care i-a fluturat în jurul coapselor, iar un tip care făcea jogging pe

lângă noi s-a holbat la ea până când i-am aruncat o privire urâtă.

— Slavă Domnului că ți-ai arătat din nou adevărata față! a spus ea, îmbujorată. Chiar începusem să cred că ai suflet.

A aruncat paharul și punga covrigului la gunoi.

— Mulțumesc pentru micul-dejun! Hai să nu mai facem asta niciodată!

S-a îndepărtat de mine, cu umerii încordați.

În spatele tonetei sale, Omar a scuturat din cap, dezamăgit, și s-a încruntat. L-am ignorat. Cui îi păsa dacă fusesem nesimțit? Deja lăsasem garda jos mai mult decât ar fi trebuit.

Vivian era fica inamicului și ar trebui să țin minte lucrul ăsta.

Am mai rămas o vreme pe bancă, încercând să regăsesc atmosfera magică de mai devreme, dar liniștea dispăruse.

Când m-am întors acasă, am găsit pe noptiera mea un cec de o sută de mii de dolari.

CAPITOLUL 9

Vivian

Târgul de vechituri era plin de sunetele tocmelilor și de claxoanele slabe ale taxiurilor de pe străzile învecinate. Mirosul de *churros* plutea în aer. Oriunde mă uitam, vedeam o explozie de diferite culori, texturi și țesături.

Vizitam aceeași piață în fiecare sâmbătă, de ani întregi. Era o comoară de inspirație și de articole unicat, pe care nu le puteam găsi în magazinele de lux, unde erau produse atent selecționate. Locul acesta reușea mereu să mă scoată din monotonie.

Era, de asemenea, locul meu preferat de vizitat atunci când aveam nevoie să îmi limpezesc mintea.

Astăzi, totuși, nu a funcționat.

Oricât de mult mă străduiam, nu puteam să dau uitării sărutul lui Dante. Buzele lui. Căldura corpului său. Mirosul subtil și scump al parfumului său și mâinile lui sigure pe șoldurile mele.

Câteva zile mai târziu, încă aveam în minte imaginea vie a acelui moment, de parcă tocmai se întâmplase.

Era exasperant.

Aproape la fel de exasperant ca modul în care îi mărturisisem lucruri despre mine la micul-dejun, doar ca el să se poarte

iar precum un nemernic, după o scurtă, dar șocantă manifestare de omenie.

Fusesse un moment în care îmi *plăcuse* Dante sau poate că singurătatea își spusese atunci cuvântul.

În ciuda lucrurilor pe care i le zisesem la ședința foto, era un sentiment neliniștitor să mă întorc acasă zilnic într-o locuință tăcută și curată. Luna în care am stat despărțiți atenuase durerea pe care mi-o provocaseră cuvintele lui, spuse înainte să plece în Europa. Nu-mi dădusem seama cât de mult umplea prezența lui Dante spațiul până când nu plecase.

— Am mai trecut pe la standul ăsta, a spus Isabella.

— Ce? am întrebat, jucându-mă cu franjuria unei eșarfe violete, cu imprimeu.

— Pe la standul ăsta am mai fost o dată, a repetat ea. De aici ți-ai cumpărat șalul mai devreme.

Am clipit și am văzut clar produsele din fața mea. Avea dreptate. Aici ne opriserăm de cum ajunseserăm la târg.

— Scuze! am zis și am lăsat eșarfa jos, cu un oftat. Nu sunt în apele mele azi.

Sunt prea ocupată să mă gândesc la logodnicul meu nesimțit.

— Serios? Nu mi-am dat seama.

Surâsul poznaș al Isabellei s-a stins când nu i-am întors zâmbetul.

— Ce s-a întâmplat? În mod normal dai iama în locul ăsta de parcă ne urmăresc câinii iadului.

Isabellei îi plăcea să meargă la târgurile de vechituri și mi se alătura în plimbările mele de sâmbătă ori de câte ori putea. Am încercat să o conving și pe Sloane să vină o dată, dar șansele ca ea să pună piciorul aici erau mai mici decât tocul unui pantof Jimmy Choo.

— Am multe pe cap.

Voiam să-i povestesc Isabellei despre ședința foto, dar nu se întâmplase mare lucru. Eu și Dante ne sărutaserăm timp de treizeci de secunde, pentru o poză. Orice altceva era din vina hormonilor și a faptului că nu mai făcusem sex de mult timp.

În plus, nu mințeam. Având în vedere munca mea, relația tensionată cu Dante, noile mele obligații sociale ca viitoare doamnă Russo și organizarea nunții, eram extenuată, însă trebuia să țin pasul.

— Aproape că am terminat, am adăugat eu. Trebuie doar să mai găsesc o oglindă aurie pentru petrecerea de șaisprezece ani a nepotei lui Buffy Darlington, și putem pleca.

— E ireal că trăim într-o lume în care există oameni pe care îi cheamă Buffy Darlington, a comentat Isabella și s-a înfiorat. Cred că ai ei n-o prea suportau, de i-au pus numele ăsta.

— Buffy Darlington a III-a, mai exact. E nume de familie.

— E și mai odios.

Am pufnit în râs și am spus:

— Păi, dacă lăsăm numele laoparte, Buffy este o mare doamnă a societății newyorkeze și șefa comitetului pentru Legacy Ball. Trebuie s-o impresionez, altfel îmi pot lua adio de la afacerea mea.

Legacy Ball era cel mai exclusivist eveniment internațional. Se ținea în fiecare an în locuri diferite, iar cel din mai avea să se țină chiar aici, în New York.

Să îl organizezi era considerat o mare onoare. Am sperat că voi avea o șansă să mă ocup eu de el, dar fusese aleasă soția unui magnat.

— Că tot vorbim de înalta societate, cum e noul tău job? am întrebat-o.

Isabella își dăduse demisia de la bar cu o săptămână în urmă, după ce obținuse o slujbă extrem de râvnită la clubul

Valhalla, un club pentru cei mai bogați și mai puternici bărbari din lume. Tata încercase ani la rând să fie acceptat, dar *filiata* din Boston nu mai primea membri noi, iar familia noastră *nu* avea pile suficiente pentru ca el să fie totuși admis.

— E *minunat*, a răspuns ea, brusc însuflețită. Salariu *mai* bun, beneficii mai bune și mai puține ore lucrate. E *mult* mai mișto decât să fiu barmanișă pe aceeași tură cu ciudatul de Colin, care îmi respira în ceafă tot timpul. Poate chiar o să *am* timp să-mi termin cartea..., a zis ea, apoi s-a oprit, uitându-se peste umărul meu. Ăăă... Viv?

— Da? am răspuns și am zărit o oglindă pe o masă *de* lângă noi.

Tematica petrecerii nepoatei lui Buffy Darlington era „Freemasa și Bestia” și, chiar dacă terminasem deja de aranjat *local*, aveam nevoie de ceva unic, pentru a completa decorul.

— Uită-te în spatele tău! m-a îndemnat ea, pe un ton *ciudat*.

Isabella mi-a stârnit curiozitatea și m-am întors să *văd* la ce se holba. De obicei nu o impresionau multe lucruri.

Mai întâi, am văzut mulți trecători cu *churros* în *mână* și vânzători care își vindeau marfa. Apoi am observat persoana *care* stătea în spatele nostru. Păr blond-nisipiu. Ochi albaștri. Un corp cândva slăbuț, care a devenit musculos de-a lungul *anilor*.

Pungile mele de cumpărături s-au prăbușit la pământ. Eram atât de șocată, încât mi s-a tăiat respirația.

Heath.

— Îmi pare rău că te-am luat prin surprindere. Eram în *vacanță* și mi-am amintit că îți plăcea să vii aici în fiecare *sâmbătă*. a spus el, râzând în barbă. Se pare că nu te-ai schimbat *deoc*

I-am zâmbit și eu precaut, apoi i-am răspuns:

— Obiceiurile vechi mor greu.

După ce-mi revenisem din șoc și Isabella plecase să „doarmă și să mai scrie”, eu și Heath merseserăm să bem o cafea în cafeneaua micuță de la colțul străzii.

Nu mai erau alți clienți aici, doar noi, bând cappuccino de parcă nu trecuseră doi ani de când nu ne mai văzuserăm.

Era ireal.

— Ai venit în concediu? I-am întrebat eu.

Heath îmi trimisese ieri o poză cu ciocolata caldă cu aromă de dovleac servită la Bonnie Sue, deci știam că venise în oraș. Era primul mesaj pe care mi-l trimisese de când îi dezvăluisem că sunt logodită.

Nu menționase nimic de logodnă și nici eu nu-mi făcusem planuri să-l văd.

— Cu munca. Am o ședință cu niște investitori, luni, și am zis să vin mai devreme, să mă bucur de oraș. A trecut ceva timp de când n-am mai fost pe aici, a zis el și și-a frecat ceafa. Te-aș fi sunat, dar...

— Nu trebuie să-mi dai explicații.

Ziua de azi a fost o anomalie. În mod normal, noi nu ne anunțăm când soseam unul în orașul celuilalt și nici nu ieșeam la cafea. Nu mai eram într-o relație.

— Da, și-a dres el glasul. Arăți bine, Viv. Chiar foarte bine.

— Și tu, am zis cu o expresie senină.

Heath, cel cu care fusesem într-o relație, era băiatul tipic din New England. În schimb, bărbatul care stătea acum în fața mea parcă era desprins dintr-un film cu surferi californieni. Mai bronzat, mai sănătos, mai musculos.

Mă întrebam adesea ce s-ar întâmpla dacă l-aș întâlni din nou pe Heath. Mă așteptam să simt tristețe, regret și, poate,

dor. Fuseserăm prieteni și iubiți ani întregi; sentimentele nu dispar brusc când oamenii se despart.

Cu toate acestea, sentimentele mele față de el s-au diminuat cu timpul. Tot ce simțeam acum era briza rece pe pielea mea și o neliniște ciudată în piept.

— Cum merge pregătirea pentru OPI? l-am întrebat eu, din lipsă de imaginație.

Noi vorbeam înainte despre orice. Acum eram mai ezitanți decât străinii forțați să împartă masa la un restaurant prea aglomerat.

— Merge bine. E stresant, dar facem progrese.

OPI-urile companiilor, sau ofertele publice inițiale, necesită o pregătire îndelungată, așa că Heath dormea probabil doar câteva ore pe noapte.

— Cum e cu, ăăă... planificarea evenimentelor? m-a întrebat el.

— E bine. Am angajat pe cineva să se ocupe de social media acum câteva luni, așa că avem o echipă de patru persoane.

— Foarte bine.

Trebuia să încetăm să mai folosim cuvântul *bine*.

S-a lăsat o liniște incomodă.

Ne-am holbat stânjeniți unul la celălalt încă un minut, apoi privirea i-a căzut pe inelul meu de logodnă și s-a tulburat. Am rezistat tentației de a-mi trage mâna în poală.

— N-ai glumit în legătură cu logodna.

Am simțit o strânsoare în piept când l-am auzit pomenind despre noua mea relație.

— N-aș glumi despre așa ceva, am zis eu, cu blândețe.

---

¹ Oferta inițială de acțiuni a unei companii care urmează să fie corată la bursă.

— Știu. Credeam doar că..., a zis el, apoi și-a dat capul pe spate și a expirat prelung. Când e nunta?

— Anul viitor. La începutul lui august.

Am început să mă joc emoționată cu inelul meu. Acesta era rece și dur la atingere.

— La reședința Russo, de pe malul Lacului Como?

Probabil căutase detalii pe net după ce îi dădusem vestea.

— Da.

— Ești cu Dante Russo. Cred că ai tăi sunt în extaz, a spus el și mi-a întâlnit privirea, zâmbind batjocoritor. Ce avere are? Parcă un miliard de dolari?

Două.

— Ceva de genul.

— Cum v-ați cunoscut?

— La un eveniment, am răspuns eu, vag.

Nu voiam să-l mint pe Heath, dar nici nu voiam să-i zic că e o căsătorie aranjată. Aprobarea părinților mei era un subiect delicat pentru amândoi.

Din nefericire, mă cunoștea suficient de bine încât să sesizeze ce transmiteam prin tăcere. A mijit ochii. Neliniștea din pieptul meu creștea pe măsură ce el își dădea încet seama de adevăr. S-a schimonosit, îngrozit.

— Stai așa! Te căsătorești cu el pentru că vrei tu sau pentru că așa vor *ai tăi*?

M-am clătinat pe scaun, dorindu-mi brusc să nu fi vizitat târgul de vechituri azi. Nu i-am răspuns, dar și tăcerea mea era un răspuns.

— La naiba, Viv! a exclamat el, frustrat. Știam că nu ai alege de bunăvoie pe cineva ca Dante. L-am căutat pe net după ce mi-ai dat mesajul ăla. Toate zvonurile despre el și despre atitudinea lui... Nu merită pentru nimic în lume. La ce naiba s-au

gândit ai tăi? Pe lângă faptul că e miliardar, a adăugat el, pe ton nefiresc lui, în care se ghicea ranchiuna.

— Nu e *chiar* atât de rău, am spus, luându-i, în mod *cădat*, apărarea lui Dante, chiar dacă el se purta ca un *nemernic* aproape tot timpul.

Dar... sărutul. Micul-dejun. Povestea cu frecventarea *restaurantului* Moondust. Erau lucruri mărunte în relația noastră dar îmi dădeau speranță.

Dante Russo avea o latură umană. Numai că nu o *afecta* prea des.

— Asta vrea el să crezi. Chiar dacă nu e atât de rău pe *ce* spun zvonurile, vrei să te măriți cu cineva care e deja *căsătorit* cu munca lui?

Mi-a trecut prin minte călătoria de o lună a lui Dante în Europa. Nemulțumită, mi-am atins, din nou, inelul. Mă *simțeam* ca o pasăre prinsă într-o colivie, incapabilă să-mi *schimb* împrejurările ori să fac altceva decât să cânt și să arăt bine.

Heath s-a aplecat în față, cu o expresie serioasă.

— Nu ești *obligată* să te măriți cu el, Viv.

— Heath...

— Vorbesc serios.

Tonul lui înverșunat m-a luat prin surprindere.

— Întordeauna ai făcut ce ți-au spus ai tăi să faci, dar *acum* nu e vorba despre o slujbă sau despre alegerea facultății. E *vorba* despre tot restul vieții tale. Nu mai ești adolescentă, îți *caracterizează* traiul singură. Poți să-i refuzi.

Mai purtaserăm conversația asta și se terminase la fel *la* fiecare dată.

— Nu e vorba de a mă împotrivi. Ei sunt *familia* *mea* Heath! Nu le pot întoarce spatele.

— Ar fi trebuit să știu că o să zici asta, a spus el și a râs sec, apoi s-a lăsat pe spate, cu privirea ațintită asupra mea. N-am mai avut nicio relație de când ne-am despărțit, să știi. Nicio relație serioasă. Cea mai lungă relație a mea, după tine, a durat o lună.

Am simțit cum durerea mi-a strâns iar pieptul ca într-o menghină.

— Nici eu, am spus încet. Dar acum sunt logodită, iar conversația asta e nepotrivită.

Nu-l plăceam pe Dante, dar nu l-aș fi înșelat niciodată și nu aș fi încălcat promisiunea pe care i-o făcusem când îi acceptasem inelul.

Heath mi-a descris o imagine tentantă a unei lumi în care eram liberă să fac ce vreau, însă nu era decât atât: o simplă imagine. O fantezie, nu realitatea. În lumea reală, eu aveam îndatoriri și obligații de îndeplinit. Indiferent cât de nepoliticos sau autoritar era Dante, logodna trebuia să rămână în picioare, într-un fel sau altul.

Nu exista altă opțiune.

— Ar trebui să pleci, am spus. Sunt sigură că ai multe de făcut înainte de ședința de luni.

Heath s-a holbat la mine pentru o secundă, după care a scuturat din cap, dezamăgit.

— Așa e, a zis el, apoi și-a împins scaunul înapoi și s-a ridicat în picioare.

Expresia de amărăciune i-a revenit pe chip, dar mi-a vorbit pe un ton blând:

— Mi-a făcut plăcere să te văd, Viv. Dacă te răzgândești vreodată, știi unde mă găsești.

L-am privit cum se îndepărta. Aveam inima grea și gândurile mi se învâlmăneau. Mi se părea halucinant câte se întâmplaseră în ultima săptămână.

Întoarcerea lui Dante din Europa.

Sărutul nostru și prima noastră conversație reală.

Apariția din senin a lui Heath și rugămintea lui să-mi rup logodna.

Eu și Dante nu discutaserăm despre trecutul nostru amoros, dar ce ar spune dacă ar afla ce s-a întâmplat astăzi? Indiferent de sentimentele lui față de mine, nu mi s-a părut genul de bărbat care ar reacționa bine dacă alți oameni s-ar amesteca în relațiile lui.

Echipa lui de securitate a băgat pe cineva în spital pentru că respectivul încercase să intre prin efracție în casa lui. Tipul a fost în comă luni întregi, cu coastele rupte și cu rotulele crăpate.

Vocea lui Sloane mi-a răsunat în minte, urmată de imaginea unor ochi negri și a unor mâini bătătorite.

Un fior mi-a străbătut șira spinării.

Brusc, m-am bucurat că Dante nu era interesat de venirile și plecările mele.

Dacă ar fi fost... aveam un sentiment puternic că Heath nu ar mai avea succes cu OPI-ul firmei sale.

CAPITOLUL 10

Dante

— Încă unul care se duce pe apa sâmbetei. Vi s-a pus ceva în apă, de vă însurați toți brusc, a spus Christian. Ce-ți mai *face* mireasa? Toate bune, sper.

— Hai, termină, Harper, sau te dau chiar eu afară! am mârâit.

Petrecerea de logodnă mă scotea din sărite, iar acum mă mai călca și el pe coadă.

Eram încă răvășit după sărutul cu Vivian de săptămâna trecută, iar acum trebuia să fac conversație cu o grămadă de oameni de care nu-mi păsa în mod deosebit.

— Deci situația nu e chiar roz, mi-a zâmbit el, răutăcios.

În cei paisprezece ani de când îl cunoșteam pe Christian Harper, nu trecuse niciunul fără să vreau să-l omor. Era aproape impresionant cum reușea mereu să mă scoată din pepeni.

În loc să-l strâng de gât, așa cum aș fi vrut, mi-am netezit cravata.

— În comparație cu tine, care tânjești? am zis. Mă simt ca-n paradis.

— Eu nu tânjesc.

— Nu. Pur și simplu reduci chiria tuturor celor care vor să locuiască în clădirea ta, fără niciun motiv întemeiat.

Christian nu era singurul care știa totul despre cei din jurul lui.

Geniu al computerelor, proprietarul unei clădiri luxoase în D.C. și directorul executiv al Harper Security, o firmă de securitate privată, Christian era numai ochi și urechi. Știa de șantajul lui Francis. La naiba, pe el îl pusesem să găsească dovezile și să le distrugă! Era, de asemenea, un nemernic care se distrugea de minune când puneă oamenii la încercare. Unii ripostau, dar majoritatea, nu.

Din păcate pentru el, eu eram printre singurii care nu se abțineau să-l înfrunte.

— N-am venit aici ca să discut cu tine deciziile mele de afaceri, a spus el, pe un ton rece.

Dacă aduceai vorba de o anumită chirie din clădirea sa, Christian se enerva instantaneu.

— Sunt aici pentru a sărbători acest nou capitol *interesant* din viața ta, a continuat el. Închin paharul pentru tine și Vivian! Să aveți o viață lungă și fericită împreună!

— Ia mai du-te naibii!

Nenorocitul a început să râdă, dar faptul că a menționat-o pe Vivian m-a făcut să furiez o privire în direcția ei. Discuta cu un cuplu în vârstă, amândoi îmbrăcați elegant. Fusese o gazdă desăvârșită toată ziua, intrând în vorbă cu oaspeții și fermecându-i. Nu mai puteam să fac doi pași fără să aud pe cineva care îmi spunea cât de drăguță este Vivian.

Situația mă exaspera.

Ochii mei au zăbovit asupra părului care îi cădea peste umăr și asupra fustei de mătase care îi ajungea până la genunchi. Părinții ei erau aici, dar ea nu purta tweed, slavă Domnului!

În schimb, avea o rochie albă care i se mula perfect pe forme și care îmi făcea pulsul s-o ia la goană.

Mâneci scurte, decolteu modest, croială elegantă.

Rochia nu era deloc îndrăzneță, dar Vivian era strălucitoare în ea. Pielea ei părea mai fină decât mătasea și poalele rochiei fluturau ușor, făcându-mi sângele să clocotească.

Vivian a râs de ceva spus de cuplu. Întreaga expresie-i s-a luminat și mi-am dat seama că nu îi mai văzusem până atunci zâmbetul sincer. Fără nicio urmă de sarcasm, fără o fațadă dichisită. Ochi îi străluceau și avea obraji îmbujorați și o grație care o transforma dintr-o femeie frumoasă într-una uimitoare.

Conștientizarea splendorii ei mi-a stârnit o căldură nepofrită în piept.

— Să mă întorc după ce termini de salivat? m-a întrebat Christian în timp ce agita gheața din paharul lui. Nu vreau să-ți stric momentul.

— Nu salivez, am zis și mi-am îndepărtat privirea de ea.

Prezența ei îmi făcea pielea să se înfierbânte. Am încercat să-mi revin, dar în zadar.

— Gata cu prostiile! Spune-mi ce noutăți ai despre proiect!

— Treaba merge ca la carte. Am făcut progrese și în cealaltă problemă, dar nu la fel de repede pe cât ne-ăm fi dorit.

Cu alte cuvinte, afacerea lui Francis era distrusă treptat, însă tot nu găsisem dovezile.

La dracu'!

— Rezolvă până la nuntă! Să mă ții la curent!

— Ca întotdeauna.

Expresia de amuzament a lui Christian a revenit când s-a uitat peste umărul meu.

— Vezi că vine!

I-am simțit prezența înainte s-o văd. Sunetul rocurilor ei, parfumul, foșnetul moale al țesăturii pe piele. Mi-am ~~tenut~~ băutura dintr-o înghițitură când Vivian a ajuns lângă mine.

— Îmi cer scuze că vă întrerup, a zis ea și m-a luat de braț, apoi i-a zâmbit lui Christian, jucând perfect rolul logodnicei spăsite.

Pielea a început să mă furnice sub atingerea ei și aproape că m-am retras înainte să-mi dau seama că eram amândoi în public.

La petrecerea de logodnă. Unde eram un cuplu iubitor. Unde ne prefăceam.

— Trebuie să-l fur puțin pe Dante. *Mode de Vie* vrea o poză cu noi doi pentru articolul lor despre nuntă.

— Sigur! a răspuns Christian târăgănat. Distracție plăcută.

Într-o zi, o să-l fac să plătească cu vârf și îndesat pentru că mă tachina în legătură cu Vivian.

Am urmat-o până la locul amenajat pentru fotografii, unde Francis aștepta împreună cu Cecelia, cu Agnes, sora lui Vivian, și cu soțul ei. Fratele meu stătea într-o parte, cu ochii lipiți de telefon, în timp ce fotografii își pregătea aparatul.

Fierbeam de nervi.

Îl evitasem pe Francis toată ziua. Nu merita atenția mea în public, pentru că asta doar i-ar fi îmbunătățit statutul social și nu aveam nevoie să fiu și mai tentat să strâng pe cineva de gât.

Aparent, nu mai aveam mult până acolo.

— Nu mi-ai spus că e o fotografie de familie.

Am rostit printre dinți cuvântul „familie”.

— Nu credeam că e chiar atât de important, a răspuns Vivian și m-a privit cu coada ochiului. L-am rugat pe fotografii de la *Mode de Vie* să aștepte până ne strângem toți, dar

cerut în mod expres o poză de la petrecere. Cu toate astea, au fost de acord să mai facă una cu părinții tăi, când vor fi în țară.

Mai să izbucnesc în râs la insinuarea că eram supărat din cauza absenței părinților mei. Nu-mi aminteam ultima dată când Giovanni și Janis Russo apăruseră la vreunul dintre evenimente importante ale copiilor lor.

— Voi supraviețui fără o fotografie cu familia noastră mare și fericită, am spus, pe un ton sec.

M-am așezat în fața aparatului, păstrând distanța față de Francis. Când fotograful ne-a dat undă verde, mi-am înfășurat brațul în jurul taliei lui Vivian și m-am forțat să zâmbesc.

Doamne, uram ședințele foto!

Din fericire, acum nu mai trebuia să ne sărutăm și am terminat totul în mai puțin de cinci minute. Prietenele lui Vivian au luat-o apoi deoparte, iar Luca s-a întors spre mine.

— Hei, aaa... Voiam doar să-ți zic... felicitări? Pentru logodnă?

Privirea mea aspră ar fi putut mistui toată încăperea.

— Ei haide, încerc să fiu drăguț, bine? a zis el și și-a ridicat brațele în aer. Îmi...

Și-a lăsat mâinile în jos și a aruncat o privire împrejur, înainte să se întoarcă iar spre mine, plin de remușcări.

— Îmi pare rău că ai fost prins la mijloc, a adăugat.

Vocea lui abia se auzea din cauza pălăvrăgelii celorlalți oaspeți, dar m-a străpuns în piept.

— Ei, asta e! am zis.

Eram obișnuit să-i rezolv problemele. La naiba! Având în vedere ce decizii luase în trecut, ar fi trebuit să fiu fericit că nu se *alăturase* mafiei.

Situația era de rahat, însă putea fi și mai rea.

— Știu, dar... la dracu'! a exclamat el și și-a frecat fața cu mâna. Știu că nu aveai de gând să te căsătorești. E o problemă mare, Dante, și știu că încerci să găsești...

— Luca! Nu acum! l-am avertizat eu.

Christian era discret. Fratele meu, nu. Nu voiam să ne audă cineva chiar la nenorocita asta de petrecere de logodnă.

— Da, păi, voiam să te felicit — adică să-ți cer scuze. Și să-ți mulțumesc! a adăugat el, rușinat. Știu că nu spun asta des, dar ești un frate minunat. Mereu ai fost.

Am simțit brusc că mi se strânge inima și am aprobat din cap.

— Du-te și bucură-te de petrecere! Ne vedem săptămâna viitoare, la cină.

Voiam să văd cum mai mergeau lucrurile cu Lohman & Sons și să mă asigur că stătea departe de Maria. Deși îi părea rău pentru ce făcuse, nu aveam suficientă încredere în el încât să nu-l verific o perioadă mai îndelungată.

După ce a plecat Luca, m-am îndreptat spre bar și am fost oprit de Francis, care vorbise cu Kai până acum.

— Foarte mulți invitați prezenți, a spus el, iar Kai mi-a aruncat o privire indescifrabilă înainte de a se îndepărta. Se pare că toți membrii clubului Valhalla de pe Coasta de Est sunt aici.

A făcut o pauză, apoi a continuat:

— Ești un membru destul de bine văzut în club, nu-i așa?

L-am privit cu răceală. În locul încordării din conversația mea cu Luca, acum simțeam dezgust.

Străbunicul meu fusese unul dintre cei doisprezece membri fondatori ai clubului. Dacă aș nominaliza pe cineva, respectivul sigur ar fi acceptat în grup, cu condiția să îndeplinească criteriile de eligibilitate de bază.

— Nu mai mult decât ceilalți membri, am zis eu.

— Mda, mi-a zâmbit el, ca un rechin care simte miros de sânge. Am auzit că va fi un loc disponibil în Boston, din cauza falimentului lui Peltzer.

Ce amuzant că părea atât de bucuros, când, în curând, avea să pățească și el la fel ca Peltzer! Să dea dracu', abia de mai aveam răbdare, dar până atunci...

— Am auzit și eu, am zis și mi-am înclinat capul. Data trecută și-a fost refuzată cererea, nu? Poate c-o să ai mai mult noroc data viitoare.

Francis s-a întunecat la față, apoi a afișat un zâmbet relaxat.

— Sunt sigur că voi avea noroc acum, cu sprijinul tău. Suntem practic o familie, iar membrii familiei se ajută reciproc. Nu-i așa? a spus și s-a uitat sugestiv spre Luca.

Vedeam roșu în fața ochilor. Membrii clubului Valhalla primeau oportunitatea de a nominaliza pe cineva numai de cinci ori în viață. Eu mă folosisem deja de acest drept de două ori — o dată pentru Christian și o dată pentru Dominic. Mai degrabă mi-aș tăia penisul decât să irolesc a treia nominalizare pe Francis.

— N-am multe informații despre filiala din Boston.

Era doar pe jumătate o minciună. Aveam legături acolo, dar fiecare filială acționa independent, în conformitate cu mediul cultural, cu politica și cu tradițiile locale.

— Comitetul de membri al clubului Valhalla este foarte riguros când vine vorba despre procesul său de selecție. Dacă cineva merită să fie admis, va fi admis.

Obraji lui Francis s-au înroșit la auzul insinuării mele subtile.

— Deși îmi doresc să-mi ajut familia — am continuat eu și zâmbetul meu s-a transformat într-unul amenințător — membrii acesteia ar trebui să știe că nu e bine să-și tot încerce norocul. Niciodată nu se termină cu bine pentru părțile implicate.

Francis avea tupeul să mă șantajeze, dar nu tupeul de a pretinde că mă controlează. Îmi testa limitele pentru a vedea cât de departe putea merge. Habar n-avea că întrecuse deja măsura în momentul în care intrase în biroul meu și îmi lăsase acolo fotografiile alea.

Până să-mi dea el o replică, Vivian s-a întors, cu obraji vizibil mai stacojii decât înainte. Oare câte pahare băuse cu prietenele ei?

— Ce am pierdut? a întrebat ea.

— Eu și tatăl tău tocmai discutam niște detalii despre nuntă, am spus eu, fără să-mi dezlipesc privirea de Francis. Nu-i așa?

— Așa e, a răspuns el, dar în ochi i se citea disprețul.

Vivian ne privea pe amândoi. Probabil că a sesizat ostilitatea dintre noi, pentru că și-a condus rapid tatăl spre jurnalista de la *Mode de Vie*, apoi m-a tras deoparte:

— Nu știu despre ce vorbești, dar n-ar trebui să-l provoci pe tata. E ca și cum ai provoca un tigru rănit.

— Nu mi-e frică de taică-tău, *mia cara*, am spus eu, un pic mai vesel. Dacă nu-i convine ceea ce-i spun, poate chiar el să-mi transmită asta.

— Nu-mi mai spune așa! *Mia cara*, a clarificat ea. E jignitor.

— Cum adică? am spus, arcuindu-mi o sprânceană.

— Nu ești sincer când o rostești.

— Oamenii zic tot timpul lucruri pe care nu le simt, am răspuns și am făcut semn din cap spre oaspetele cu părul cărunt, care stătea lângă bar. De exemplu, conversația ta captivantă de mai devreme cu Thomas Dreyer. Să nu-mi spui că te interesează scutirea impozitelor!

— Cum ai auzit...? Las-o baltă! Nu contează. Uite, știu că vezi căsătoria noastră ca pe o afacere. Nici tu nu ești în fruntea listei mele de persoane cu care aș vrea să mă căsătoresc, dar asta

nu schimbă faptul că trebuie să trăim unul cu celălalt. Ar trebui măcar să încercăm să profităm la maximum de situație.

Ce dracu'?

Un val de iritare mi-a străbătut șira spinării.

— Cine, mai exact, e pe lista aia a ta?

— Serios?! a exclamat ea, exasperată. Doar atât ai auzit din tot ce ți-am spus?

— Cât de lungă e lista?

Nu conta că eram forțat să mă căsătoresc; logodnica mea nu ar fi trebuit să aibă o asemenea listă.

Și cu asta basta.

— Nu contează.

— Ba contează, fir-ar să fie!

— Eu nu...

Vivian s-a oprit din vorbit când un oaspete beat a trecut pe lângă noi și a înghiontit-o din greșeală. Ea s-a împiedicat, iar eu am prins-o instinctiv, înainte să se prăbușească peste o masă din apropiere.

Amândoi am incremenit, cu ochii fixați asupra trupurilor noastre, care erau lipite unul de altul.

Zgomotul din jur s-a stins într-un vuiet surd, copleșit de bătăile puternice ale inimii mele și de zumzetul brusc din aer.

Chiar și pe tocuri, Vivian era mult mai scundă decât mine. Puteam să văd cum genele ei se lasă în jos, în timp ce privirea ei se concentra pe locul în care degetele mele îi strângeau încheietura. Aceasta era atât de delicată, încât aș fi putut s-o rup cu ușurință.

Pulsul i-a crescut, ispitindu-mă să-mi prelungesc strânsoarea, însă mi-am revenit și am dat drumul mâinii ei ca unui cărbune încins.

Vraja s-a spulberat când nu i-am mai simțit atingerea și am devenit brusc conștient de sunetele din jur. Vivian s-a retras și și-a frecat încheietura mâinii, îmbujorată toată.

— Mai devreme încercam să spun că ar trebui să ne înțelegem, a zis ea, dintr-o suflare. Să ajungem să ne cunoaștem. Poate să ieșim la o întâlnire sau două.

Tensiunea nu mai era la fel de copleșitoare acum.

— Mă inviți în oraș, *mia cara*?

Un zâmbet mi s-a întins pe buze când i-am întâlnit privirea furioasă.

— Ți-am zis să nu-mi mai spui așa!

— Da, mi-ai zis.

Aveam de gând să o alint *mia cara* ori de câte ori se ivea ocazia.

Vivian a închis ochii și părea că se roagă pentru mai multă răbdare. Apoi i-a deschis și a spus:

— Bine, să facem un compromis! Poți să-mi spui *mia cara* din când în când, dacă ești de acord cu armistițiul.

— Nu știam că noi doi suntem în război, am răspuns și mi-am frecat degetul mare pe buza de jos, gândindu-mă la oferta ei.

Inițial, plănuisem să o ignor pe Vivian până la încheierea logodnei. Ochii care nu se văd se uită. Dar micile ei momente de sfidare m-au intrigat, precum și informațiile despre familia ei, pe care le împărtășise cu mine fără să-și dea seama.

Poate că să o țin la distanță nu era chiar cea mai bună idee. *Ține-ți prietenii aproape și dușmanii și mai aproape!*

Am luat decizia finală într-o fracțiune de secundă.

— S-a făcut! am spus și am întins mâna.

Vivian m-a privit surprinsă, apoi precaută și mi-a strâns mâna.

A suspinat când mi-am întezit strânsoarea și am tras-o mai aproape de mine.

— Trebuie să păstrăm aparențele, am murmurat eu.

Mi-am înclinat capul spre dreapta, unde cel puțin doisprezece invitați ne priveau pe furiș.

Primisem o mulțime de e-mailuri după anunțul logodnei. Oamenii nu credeau că sunt logodit până nu vedeau cu ochii lor și puteam să pun pariu că zeci de fotografii cu mine și cu Vivian vor ajunge pe internet mai târziu în seara asta, dacă nu fuseseră postate deja.

Mi-am plimbat mâna pe spatele lui Vivian și mi-am încolăcit degetele pe ceafa ei, apoi i-am zis la ureche:

— Accept armistițiul, *mia cara!*

A încremenit, respirând sacadat.

Am zâmbit.

O să fie distractiv.

CAPITOLUL II

Vivian

Nu puteam să dorm.

Mă prăbușisem în pat în urmă cu trei ore. Corpul meu era epuizat, dar mintea mea era complet trează, ca și cum aș fi băut zece cafele. Încercasem să număr oi, să am fantezii cu Asher Donovan și să ascult muzică relaxantă, dar niciuna dintre acestea nu mă ajutase.

De fiecare dată când închideam ochii, imaginile de la petrecerea de logodnă mi se derulau în minte.

Mâna lui Dante în jurul încheieturii mele.

Degetele lui pe spinarea mea.

Vocea sa joasă la ureche: *Accept armistițiul*, mia cara!

Am gemut și m-am întors pe o parte, sperând că schimbarea poziției va alunga amintirea persistentă a atingerii lui Dante și a vocii lui joase, catifelate.

Dar nu a fost cazul.

Sincer, eram surprinsă că fusese de acord cu armistițiul.

Nu schimbaserăm decât câteva cuvinte de când îl lăsasem singur pe bancă, după ședința noastră foto de logodnă. Să-l ignor încontinuu era mai obositor decât mă așteptasem.

Penthouse-ul era imens, dar noi tot dădeam nas în nas de mai multe ori pe zi: el ieșea din camera lui în timp ce eu intram în camera mea, eu luam o gură de aer proaspăt, iar el răspundea la telefon pe balcon. Și ne strecuram în același timp în sala de proiecție, ca să vedem un film, târziu în noapte.

Unul dintre noi pleca întotdeauna când îl vedea pe celălalt, dar eu nu puteam să merg prin casă fără ca inima mea să-și înțească bătăile, anticipând că o să dau de el. Armistițiul era cea mai bună opțiune pentru sănătatea mea mintală și pentru tensiunea mea arterială.

În afară de asta, singura conversație spontană pe care am purtat-o noi doi până acum a fost... plăcută. Neașteptată, dar plăcută. Dante avea o inimă undeva sub acea înfățișare morocănoasă. Poate că era o inimă întunecată și zbârcită, dar era acolo.

Se făcuse deja miezul nopții. Stomacul meu a scos un chiorăit urât. Toată ziua nu mă hrănisem decât cu câteva aperitive și cu șampanie. În sfârșit, se revolta. Am oftat. Teoretic, era prea târziu ca să mai mănânc, dar... *Ce naiba!* Oricum nu puteam să dorm.

După o clipă de ezitare, mi-am dat pătura laoparte și am ieșit tiptil din camera mea.

Nu mai luasem o gustare la miezul nopții de ani întregi, dar brusc mi s-a făcut poftă de gustarea mea preferată.

Am aprins lumina în bucătărie, apoi am deschis frigiderul și m-am uitat în el până când am găsit un borcan de murături feliate și un bol cu budincă de ciocolată, pe raftul de jos.

Aha!

Le-am pus pe blatul de bucătărie, după care am început să caut ultimul ingredient. *Paste, condimente, fursecuri, chipsuri*

din alge... Am deschis și am închis șirul nesfârșit de dulapuri, în căutarea unui anumit tub de carton.

Dulapurile erau atât de înalte, încât trebuia să stau pe vârfuri ca să văd până în spate, iar brațele și coapsele începeau să mă doară. De ce avea Dante atât de mult spațiu de depozitare? Cine are nevoie de un dulap întreg cu *uleiuri de gătit*? Dacă nu aveam...

— Ce faci?

Am tresărit și mi-am înăbușit un țipăt la auzul vocii neașteptate. Șoldul meu s-a izbit de blat atunci când m-am răsucit, provocând o durere la fel de puternică precum bătăile inimii mele.

Dante stătea în prag, uitându-se confuz de la mine la dulapul deschis.

Pentru prima dată, nu purta costum și cravată. În schimb, un tricou alb i se mula pe umeri și îi scotea în evidență mușchii sculptați și bronzul intens. Pantalonii de trening negri îi atârnavau suficient de mult pentru a-mi stârni gânduri murdare, dar le-am înăbușit.

— M-ai speriat, am răspuns eu, cu o voce mai firavă decât mă așteptam. Cum de ești treaz?

Era o întrebare stupidă. Evident, era treaz din același motiv pentru care eram și eu, dar nu puteam gândi limpede, din cauza adrenalinei.

— Nu reușeam să adorm.

Vocea lui aspră mi-a stârnit o senzație ciudată între picioare.

— Cred că nu sunt singurul.

M-a privit în ochi preț de o secundă, apoi m-a măsurat din cap până-n picioare.

Am avut o senzație de déjà-vu, dar, spre deosebire de prima noastră întâlnire, am observat o fisură în indiferența lui Dante.

Era minusculă, o flacără slabă, însă a fost de ajuns ca să-mi provoace un roi de fluturi în stomac.

Privirea lui s-a oprit pe talia mea. Flacăra s-a întesit, întunecându-i ochii, care din căprui au devenit negri-obsidian.

M-am uitat în jos, iar inima mi-a zvâcnit când am văzut ce i-a atras atenția.

Mi-era cald noaptea, așa că, de obicei, purtam un maiou de mătase și boxeri. Ținuta era perfectă în intimitatea dormitorului meu, dar complet nepotrivită când aveam companie.

Pantalonii scurți se opreau la un centimetru deasupra mijlocului coapsei, iar maioul mi se ridicase cât căutasem mâncarea, lăsându-mi la vedere pielea.

Când m-am uitat din nou la el, Dante îmi studia chipul.

Am rămas nemișcată și mi-am ținut respirația. El s-a apropiat de mine, ca un prădător puternic care își vânează prada.

Fiecare pas ușor era o altă flacără aprinsă în spațiul dintre noi. Căldura corpului său m-a învăluit când el s-a oprit la câțiva centimetri distanță de mine. Stătea atât de aproape, încât puteam să număr firele din barba care îi mîjea pe maxilar.

— Ce cauți?

Tonul lui dezinvolt era în dezacord cu tensiunea care plutea în aer, dar am spus, pur și simplu, primul lucru care mi-a venit în minte.

— Pringles. Sortimentul clasic.

Nu exista răspuns mai bun decât adevărul.

Mi-am tras discret maioul în jos, iar Dante a întins mâna spre dulapul de deasupra capului meu. Am simțit mica adiere provocată de mișcarea lui.

Mi s-a făcut pielea de găină și ceva fierbinte mi s-a încolăcit în stomac. El a luat cutia de chipsuri nedeșfăcută și mi-a dat-o fără să scoată vreun cuvânt.

— Mulțumesc! am zis și am strâns în mână cutia, neștiind ce să fac mai departe.

Pe de-o parte, voiam să fug în camera mea și să fiu în siguranță. Pe de altă parte, voiam să rămân și să văd cât de mult puteam să mă joc cu focul fără să mă ard.

— Pringles, murături și budincă, a spus el, iar eu am luat pe loc decizia de a rămâne. Ce combinație interesantă!

Ușurarea mi-a slăbit nodul din piept. Respiram mai ușor acum, că aveam pe ce să mă concentrez, în afară de reacția involuntară a corpului meu.

— Au un gust bun împreună. Nu vorbi până nu încerci!

Când mi-am revenit din paralizie, l-am ocolit în drumul meu spre insula de bucătărie. Dante mă privea insistent.

Am deschis cutia de Pringles. *Nu te întoarce!*

— Îmi cer scuze! Nu o să-ți spun eu ce gustare să iei, a spus el, cu o urmă de umor sec în voce.

Am auzit frigiderul deschizându-se în spatele meu, urmat de clinchetul tacâmurilor de argint și de ușa dulapului, pe care a închis-o. Un minut mai târziu, Dante s-a așezat pe scaunul de lângă mine.

Am rămas cu gura căscată când a început să-și pregătească gustarea.

— Faci mișto de mine pentru alegerile mele alimentare, dar tu torni *sos de soia* peste înghețată?

După un asemenea șoc, cum să mai simți tensiunea din aer?

Și ce dacă mușchii lui se flexau cu fiecare mișcare și tricoul i se mula frumos pe piept?

El comitea o crimă împotriva umanității chiar sub ochii mei.

— Picur, nu torn. Și nu vorbi până nu încerci! a replicat Dante ironic, repetându-mi cuvintele de mai devreme.

Pun pariu că are un gust mai bun decât abominația pe care ai pregătit-o tu.

A ridicat din sprâncene când a văzut că iau chipsul în mână, după ce îl înmuiasem în budincă și deasupra pusesem o felie de castravete murat. Am mijit ochii în fața provocării lui.

— Mă îndoiesc, am zis eu, apoi i-am ridicat mâna și i-am pus în palma deschisă gustarea mea pregătită cu dragoste.

S-a holbat la ea ca la o bucată de gumă mestecată lipită de pantof.

— Hai să facem schimb și să vedem cine greșește și cine are dreptate!

Am tras bolul lui spre mine și am făcut o mică grimasă.

Îmi plăcea înghețata și îmi plăcea și sosul de soia..., dar *separate*. Unele lucruri nu sunt menite să fie amestecate, însă eram dispusă să mă forțez să înghit chestia aia pregătită de el, pentru a-i demonstra acest lucru.

— Întordeauna am dreptate, a spus Dante.

S-a uitat intrigat la mine, apoi la gustarea mea.

— Bine. O să gust momeala. Numărăm până la trei!

Aproape că l-am întrebat dacă figura lui de stil a fost intenționată, dar apoi mi-am amintit că avea un simț al umorului mai subdezvoltat decât vocabularul unui copil mic.

— Unu, am zis eu.

— Doi, a zis el și a făcut o grimasă.

— Trei!

Eu am băgat o porție de înghețată în gură, iar el a mușcat din chipsul meu.

Liniștea s-a așternut în bucătărie. Se auzea doar zgomorul mestecatului nostru și zumzetul frigiderului. Mă pregătisem să mă simt dezgustată, dar combinația de vanilie și sos de soia era...

N-are cum! Poate că papilele mele gustative erau dereglate. Am mai luat o lingură, doar ca să mă asigur. Gura lui Dante s-a arcuit într-un zâmbet bănuitor.

— Deja mai vrei o gură?

— Nu fi așa de îngâmfat! Nu e chiar *atât de bună*, am mințit eu.

— În cazul ăsta, îmi iau înghețata înapoi.

— Nu! am exclamat și am tras bolul mai aproape de piept. Am mâncat deja din el. Nu e... igienic să împarți mâncarea cu altcineva. Ia-ți propriul bol!

Rânjetul lui Dante s-a lățit.

Am scos un oftat, apoi am zis:

— Bine. Are gust bun. Ești mulțumit? Nu sunt singura care s-a înșelat. Ai mâncat jumătate din chipsuri în doar câteva minute.

— Asta e o exagerare, a zis și a mai înmuiat un chips în budincă. Dar nu e chiar atât de groaznic pe cât credeam.

— Vezi? Niciodată n-o să-ți recomand ceva nasol când vine vorba de mâncare, am spus eu și mi-am înfipt lingura în înghețata de vanilie.

Începeam să mă relaxez în această atmosferă nefamiliară, dar plăcută. Poate că armistițiul fusese o idee bună, până la urmă.

— Și totuși, cum ți-a venit ideea să faci combinația asta? l-am întrebat.

Nu mi-l puteam imagina pe Dante degustând diferite combinații de mâncăruri în timpul său liber, ca să găsească varianta cea mai delicioasă, așa cum făcusem eu. Din ce am văzut, abia avea timp să mănânce.

El a făcut o pauză lungă, apoi a răspuns:

— Eu și Luca stăteam mult în bucătărie când eram copii. Aveam o sală de jocuri, o piscină, cele mai noi jucării, cam tot ce și-ar putea dori cineva sub vârsta de doisprezece ani. Dar, uneori, ne doream să mai petrecem timpul și cu altcineva, iar bucătarul era una dintre puținele persoane din casă care ne tratau ca pe niște oameni normali. Ne lăsa să ne jucăm în bucătărie când nu gătea, a spus el și a ridicat din umeri. Eram copii. Am experimentat cu mâncarea.

M-a uns la inimă când mi l-am imaginat pe micuțul Dante alergând prin bucătărie cu fratele său.

— Pare că sunteți apropiați.

Îl cunoscusem pe Luca la petrecerea de logodnă. Fusesse destul de politicoasă, deși aveam impresia că nu era încântat de căsătoria mea cu fratele lui. A vorbit cu mine doar câteva minute înainte de a se scuza brusc.

— Nu mai suntem atât de apropiați cum eram înainte, a spus Dante, cu o grimasă.

Am făcut o pauză când i-am auzit tonul ciudat. Dintr-un motiv necunoscut, fratele lui era un subiect delicat.

— Lucrează în compania ta? l-am întrebat eu când el nu a mai adăugat nimic.

Nu voiam să-l forțez prea tare și să se închidă în el tocmai acum, după ce începuserăm să facem progrese, dar nu mi-am putut stăpâni curiozitatea. Nu știam prea multe despre el, în afară de ceea ce știau toți ceilalți.

Provenea dintr-o familie foarte bogată, care făcuse avere în industria textilă, iar bunicul lui înființase Russo Group și extinsese imperiul familiei. Dante absolvise Harvard Business School în fruntea clasei sale și, de la preluarea funcției de director general, crescuse valoarea de piață a companiei sale de cinci ori. Scăpa de concurență cu o eficacitate șocantă, fie prin

eliminarea acesteia, fie prin achiziționarea respectivelor firme, iar faptul că echipa lui de securitate era atât de nemiloasă 1 făcuse de temut.

S-ar putea să fi citit puțin despre Dante cât timp el fusese în Europa.

— Acum, da.

Tonul lui sugera că schimbarea nu fusese alegerea lui Luca.

— A făcut un stagiu în companie când era student. A fost un dezastru, așa că bunicul i-a permis să „își urmeze pasiunile”, în loc să preia un rol în cadrul firmei. Mă avea deja pe mine ca moștenitor, nu avea nevoie de Luca. Dar a fost o greșală să-i oferim fratelui meu prea multă libertate. Luca a sărit de la o slujbă la alta timp de un deceniu. Era DJ într-o zi, actor în următoarea. Și-a investit jumătate din fondul fiduciar într-un club de noapte, care s-a închis la opt luni de la deschidere. El are nevoie de stabilitate, nu de mai mult timp liber și de bani de cheltuit.

Era cel mai lung răspuns pe care îl primisem de la Dante de când ne cunoscuserăm.

— Deci i-ai dat o slujbă. Ce face acum?

— E vânzător.

I-am aruncat o privire sceptică, iar el mi-a zâmbit.

— Nu are parte de tratament special pentru că e frate-meu. Când am început să lucrez în Russo Group, am muncit ca magazinier. A fost una dintre cele mai bune lecții pe care mi le-a dat bunicul. Pentru a conduce o companie, trebuie să *cunoști* compania. Fiecare aspect, fiecare poziție, fiecare detaliu. Liderii care nu sunt la curent cu totul dau greș.

Cumva, Dante reușea să mă surprindă de fiecare dată când vorbeam. Mă așteptasem să își conducă firma fără să-i pese de

angajații lui și să abuzeze de nepotism, așa cum făceau mulți alți directori, dar înțelegeam de ce se comporta așa.

Nu puteam să spun asta fără să-l ofensez, așa că am revenit la subiectul de dinainte.

— Am impresia că Luca nu mă place, am recunoscut eu. De fiecare dată când am încercat să vorbesc cu el la petrecere, și-a găsit o scuză și a plecat.

Dante a făcut o pauză. Tensiunea a risipit atmosfera desrinsă pentru o secundă, apoi el și-a relaxat umerii și încordarea dintre noi a dispărut.

— N-o lua personal! Devine morocănos când vine vorba de sindrofii. Că tot vorbeam de petrecere, a schimbat el iute subiectul, nu mi-ai spus niciodată cine e pe lista soțului tău de vis.

Of, pentru numele lui Dumnezeu!

Menționasem lista în glumă. Nu înțelegeam de ce era atât de obsedat de ea. Dar, din moment ce era, puteam măcar să mă distrez.

— Ți voi spune dacă promiți să nu ai un complex de inferioritate după aceea, am spus eu, pe un ton dulce.

Am început să-i turui numele celebrităților mele preferate:

— Nate Reynolds, Asher Donovan, Rafael Pessoa...

Dante părea neimpresionat.

— Nu mi-am dat seama că ești înnebunită după fotbal.

Asher Donovan și Rafael Pessoa jucau amândoi pentru Holchester United, în Marea Britanie.

— Sunt o fană a jucătorilor de fotbal, l-am corectat. Nu-i același lucru.

În total, urmărisem trei meciuri de fotbal în viața mea. Îi pomenisem pe Asher și pe Rafael doar pentru că îi văzusem

ieri într-o campanie publicitară și îmi adusesem pe loc aminte de ei.

— Reynolds e căsătorit, iar Donovan și Pessoa locuiesc în Europa, a spus Dante, mios. Mă tem că n-ai noroc, *mia cara!*

— Adevărat, am răspuns și am suspinat prelung. În cazul ăsta, cred că mă pot mulțumi cu tine.

A mijit ochii, iar eu am început să chicotesc.

— O faci intenționat, a zis el.

— Doar puțin.

În cele din urmă, am pufnit în hohote de râs când l-am văzut încrunțat. Îmi dădeam seama că orgoliul lui fusese rănit. Nu credeam că era interesat de listă pentru că mă plăcea. Probabil că ura ideea de a nu fi numărul unu pe lista *cui*va.

După aceea nu am mai vorbit prea mult, dar tăcerea dintre noi era mai puțin tensionată decât fusese în primele zile ale logodnei. L-am privit cu coada ochiului când a întins un strat de budincă pe ultimul chips, cu fruntea încrețită de concentrare. Era ciudat de adorabil.

Îmi venea să izbucnesc iar în râs, imaginându-mi cum ar reacționa dacă ar afla că cineva îl descrie drept *adorabil*.

Mi-am reținut zâmbetul în timp ce învârteam lingura în înghețata care se topea.

Brusc, m-am bucurat că nu am putut adormi mai devreme.

CAPITOLUL 12

Vivian

— Poate că o să v-o trageți, în sfârșit, diseară.

Vocea Isabellei a răsunat din telefonul meu, pe care îl prop-tisem de perete ca să o pot vedea în timp ce mă pregăteam.

— Nu există armistițiu fără un orgasm care să încheie afacerea.

— *Isa!*

— Ce? E adevărat! Meriți să te distrezi și tu puțin după ce ai muncit pe brânci în ultimele săptămâni.

S-a oprit din tastat, iar acum părea distrasă.

— Apropo de distracție, cum crezi că ar trebui să-mi omor personajul? Prin otrăvire, strangulare sau prin clasică tăiere cu un satâr?

— Otrăvire.

Era singura metodă care nu-mi întorcea stomacul pe dos.

— Satâr să fie! Mulțumesc, Viv! Ești cea mai tare! a zis ea, iar eu am oftat.

Isabella stătea în camera ei, cu șarpele Monty, animalul ei de companie, în jurul umerilor, și tasta cu înverșunare la laptop. În spatele ei, un munte de haine îi acoperea patul și ascundea

pe jumătate portretul în ulei al lui Monty, pe care eu și Sloane i-l comandaserăm ca o glumă pentru ziua ei de naștere, anul trecut.

Majoritatea scriitorilor preferau liniștea și singurătatea, dar Isabella lucra cel mai bine când în jurul ei era dezordine. După cum zicea ea, copilăria petrecută împreună cu patru frați mai mari o forțase să se dezvolte în haos.

— Oricum, a spus ea după câteva minute în care și-a cio-pârțit bieteile personaje, să revenim la subiectul nostru! Trebuie să vezi cum e sexul cu el înainte de a te căsători. Nu vrei să te pricopsești cu cineva care e rău la pat. Nu că aș crede că Dante are această problemă, a adăugat ea. Pun pariu că și-o trage ca....

— Oprește-te! am strigat și am ridicat o mână. Nu discutăm la telefon abilitățile sexuale ale logodnicului meu. Și nici în orice alt context.

— Nu e nimic de discutat. N-ai făcut sex încă.

Isabella a zâmbit, iar Monty a sâsâit, ca și cum ar fi fost de acord cu ea.

— Va trebui s-o faceți până la urmă. Dacă nu înainte de nuntă, atunci în noaptea nunții și în luna de miere..., cu excepția cazului în care amândoi aveți de gând să fiți celibatari pentru tot restul vieții voastre, a spus ea, încrețindu-și nasul.

Mi-am pus cerceii în tăcere, dar simțeam un gol în stomac.

Avea dreptate. Fusesem atât de concentrată pe planificarea nunții, încât nu mă prea gândisem la ceea ce se va întâmpla după. Patul matrimonial. Luna de miere. Căldura corpului gol al lui Dante pe pielea mea și gura lui...

Gâtul mi s-a uscat și am alungat imaginea erotică din capul meu, înainte să prindă rădăcini.

— Mai vedem, am spus pe un ton care se voia convingător. Încă ne cunoaștem.

Armistițiul meu cu Dante rezistase surprinzător de bine de la întâlnirea noastră nocturnă de săptămâna trecută, dar, în ciuda conversației ocazionale pe care o purtam când eram amândoi acasă — un lucru rar, având în vedere programul nostru încărcat —, viitorul meu soț rămânea o enigmă.

— În seara asta aveți ocazia să vă mai cunoașteți un pic.

Isabella s-a lăsat pe spate și și-a întins brațele deasupra capului. În ochi i-a apărut o sclipire vicleană.

— În club sunt o mulțime de colțuri și cotloane potrivite.

— Nu-mi spune că ai profitat deja de ele! Au trecut doar... trei săptămâni, am răspuns, calculând în minte de cât timp lucra ea la Valhalla.

— Bineînțeles că nu, a spus Isabella și și-a lăsat brațele în jos. N-ai voie să te împrietenești cu membrii. Eu sunt genul care încalcă regulile, dar asta e cea mai bună slujbă pe care am avut-o în ultimii ani. N-am de gând să fiu doar o altă tipă de pe lista lor, oricât de sexy ar fi bărbații ăștia.

A rămas puțin îngândurată, apoi a continuat:

— Cu sau fără sex, abia aștept să vezi locul. E absolut nebunesc. Podeaua holului de la intrare este încrustată cu aur masiv, de douăzeci și patru de carate, și au un eliport pe acoperiș, cu un serviciu de închiriere de elicoptere, care te pot duce oriunde în statele învecinate, numai ca să iei prânzul.

Ea a continuat să descrie în detaliu facilitățile din clubul Valhalla.

Am zâmbit când am văzut-o așa entuziasmată, chiar dacă stomacul mi se strângea de emoție. Diseară urma să aibă loc debutul meu în societate, în calitate de logodnică a lui Dante Russo.

Petrecerea noastră de logodnă nu se pune la socoteală; aceea fusese o petrecere privată, la care participaseră doar

prietenii și familia. Gala anuală de toamnă de la clubul Valhalla, pe de altă parte, era cu totul altceva.

Participasem la zeci de evenimente ale înaltei societăți, dar nu fusesem niciodată invitată la Valhalla, deoarece nimeni din familia mea nu era membru al clubului.

Eram mai tensionată decât mă așteptasem. Cel puțin, Isabella avea să fie și ea prezentă. Lucra în a doua jumătate a galei, ceea ce însemna că sigur voi vedea o față prietenoasă. Am mai vorbit puțin cu ea la telefon, până când a plecat la serviciu.

După ce am închis, am inspirat adânc. Mi-am verificat de două ori ținuta în oglindă, am aplicat un al doilea strat de ruj roșu, ca să capăt și mai multă încredere în mine, apoi am ieșit din cameră.

Sunetele slabe ale emisiunii italiene preferate a Gretei se auzeau din bucătărie. Îi plăcea să se uite la televizor când gătea și îmi spusese că Dante îi instalase micul televizor din bucătărie, când începuse să lucreze pentru el. O amenințase că va scăpa de el dacă avea să dea greș cu vreuna dintre mesele ei, dar nimeni nu l-a luat în serios.

Era nemilos cu cei din afară, însă își trata angajații ca pe membrii familiei lui, deși îi ținea la distanță și avea așteptări extrem de mari de la ei.

Când l-am văzut, am simțit fluturași în stomac. Dante aștepta pe hol, cu capul aplecat asupra telefonului. Se îmbrăcase corespunzător temei galei, anii '20: costum elegant din trei piese, din tweed negru, pălărie asortată, plus încruntarea caracteristică.

— Dacă te mai încrunți mult, o să rămâi așa, am încercat eu să glumesc, dar vorbele mi-au ieșit nesigure pe gură.

— Foarte amuz... a spus el și și-a ridicat privirea.

Aerul a devenit deodată greu, la fel de brusc și devastator ca în urma unui fulger.

Am făcut câțiva pași șovăitori, apoi m-am oprit.

Felul în care se uita la mine mă copleșea. Mi s-a făcut pielea de găină și am rămas fără aer.

Dante nu și-a dezlipit ochii dintr-ai mei, dar privirea lui atentă a atins fiecare centimetru al corpului meu, până când acesta a prins viață, ca un film alb-negru devenit color.

— Arăți...

A făcut o pauză, iar o emoție indescifrabilă i-a străbătut chipul.

— ... drăguț.

Felul în care a rostit cuvântul „drăguț” mi-a stârnit un fior pe șira spinării.

Îmi vedeam ținuta în oglindă: o rochie de dantelă, cu mărgelile de culoarea fildeșului, care îmi dezgolea spatele și umerii și se revărsa grațios până la coapse. Modele complicate, țesute în zone strategice, nu permiteau ca rochia să fie complet transparentă. Ar fi fost aproape scandaloașă dacă nu ar fi avut o croială elegantă.

Ținuta lăsa la vedere multă piele și mă făcea să par aproape dezbrăcată de la distanță, însă când te duceai la Valhalla nu te îmbrăcai ca să te pierzi în peisaj. Ci ca să ieși în evidență.

— Mulțumesc!

Am înghițit în sec și am încercat din nou să vorbesc:

— Și tu la fel. Ți se potrivește acest stil.

— Mulțumesc! a spus el cu un zâmbet.

Mi-a întins brațul. După o scurtă ezitare, am întins și eu mâna spre el.

Liniștea ne-a învăluit când am luat liftul, apoi ne-am strecurat pe bancheta din spate a Rolls-Royce-ului, care ne aștepta. Mi-am netezit poalele rochiei, neștiind ce altceva să fac.

— Cum e la muncă? am întrebat când tăcerea a devenit mai apăsătoare. Abia te-am văzut toată săptămâna.

— Ți-a fost dor de mine? mi-a întors-o el, amuzat.

— La fel de mult cât îi lipsește marinarului scorbutul.

Am rămas surprinsă când a izbucnit în hohote. Nu a chicotit, nu s-a hlizit, ci a râs din toată inima. Hohotele lui au răsunat în mașină și mi s-au strecurat pe sub piele, stârnindu-mi plăcere.

— Chiar găsești cele mai măgulitoare comparații.

Tonul lui sec contrasta cu sclipirea din privire. Un gol mi s-a căscat în stomac, de parcă tocmai mă urcasem într-un carusel.

Să-l văd pe Dante râzând și relaxat era absolut catastrofal pentru ovarele mele.

— Este un talent pe care l-am perfecționat în copilărie.

Am încercat să trec cu vederea reacția nedorită și, sincer, enervantă a corpului meu la un simplu râset.

— Când luam parte la evenimente sociale plictisitoare, eu și soră-mea jucam un joc: comparam fiecare oaspete cu un animal. Alice Fong era un iepure, pentru că mânca doar salate și își încrețea constant nasul. Bryce Collins era un măgar, pentru că, ei bine, era un nesimțit încăpățânat. Și așa mai departe. Pare o prostie, dar așa trecea timpul mai ușor, am adăugat eu și m-am înroșit la față.

— Nu mă îndoiesc de asta.

Dante s-a lăsat pe spate. Era întruchiparea dezinvolturii.

— Pe mine cu ce m-ai asemăna? m-a întrebat el.

Cu un dragon.

Impresionant prin puterea sa, terifiant prin furie și magnific chiar și în tihnă.

— Dacă m-ai fi întrebat înainte de armistițiu, aș fi spus că ești ca un mistreț prost-crescut. Dar, dacă tot suntem amabili unul cu altul, o să zic că ești un viezure melivor.

— Cel mai neînfricat animal din lume. Accept comparația.

Am clipit, surprinsă că a reacționat atât de bine. Multora nu le-ar conveni să fie comparați cu un viezure.

— Ca să-ți răspund la întrebarea anterioară, la muncă a fost... exasperant.

Butonii de la manșeta lui străluceau în lumina unui stâlp de iluminat. Argintii, eleganți, gravați cu litera V.

— Acordul de afaceri la care lucrez e nasol, dar marți plec în California și sper că îl voi încheia atunci.

— Înțelegerea cu Santeri?

Citiseam despre asta în presă.

— Da, a confirmat el și a ridicat dintr-o sprânceană.

— O să reușești. N-ai pierdut nicio achiziție până acum.

Zâmbetul lui m-a topit instantaneu.

— Apreciez încrederea ta în mine, *mia cara!*

O senzație de căldură s-a răspândit în corpul meu ca un foc nestăpânit.

Vocea lui Dante și alintul *mia cara* ar trebui să fie ilegale. Ar fi dat gata orice femeie.

— Cum a fost la ziua de naștere a lui Tippy Darlington? m-a întrebat el. A fost mulțumită Buffy?

Iarăși m-a luat prin surprindere. Îi pomenisem de petrecere în treacăt, cu câteva săptămâni în urmă. Nu-mi venea să cred că și-a amintit.

— A fost bine. Buffy a fost încântată.

— Bine.

Am încercat să-mi ascund zâmbetul și mi-am întors privirea spre geam. Ciudat! Întrebarea despre familia Darlington m-a înveselit.

Traficul de vineri seară în Manhattan era un coșmar, dar în cele din urmă am ieșit din ambuteiaj și am oprit în fața unor porți uriașe din fier negru, flancate de gheretele paznicilor.

Dante i-a arătat invitația și cardul de membru, cu cip, unui paznic cu chip sever. Acesta a tastat ceva pe computerul său și, peste treizeci de secunde, porțile s-au deschis cu un zumzet lin.

— Scanări auto și biometrice, a spus Dante drept răspuns la privirea mea întrebătoare. Fiecare vehicul și persoană care vor să aibă acces la proprietate sunt înregistrate în sistemul intern al clubului, inclusiv personalul și contractorii. Dacă cineva încearcă să intre fără autorizația corespunzătoare, va fi respins cu un avertisment sever. Dacă încearcă și a doua oară..., va fi oprit și a ridicat elegant din umeri. Nu va mai exista o a treia oară.

Am ales să nu-l întreb la ce se referea. Uneori, să nu știi anumite lucruri este o binecuvântare.

Am condus pe un drum sinuos, luminat de sute de felinare strălucitoare, plasate în copaci. Mă simțeam de parcă eram la țară, și nu în Manhattan.

Cum era posibil un astfel de loc în mijlocul orașului? Cine îl construise trebuie să fi investit o avere în cumpărarea tuturor terenurilor și autorizațiilor necesare pentru a crea o adevărată oază privată, pe una dintre cele mai râvnite proprietăți imobiliare din țară.

Crescusem înconjurată de bogăție, dar locul acesta era la un cu totul alt nivel.

— Să n-ai emoții! mi-a zis Dante cu o voce răgușită. E doar o petrecere.

— N-am emoții.

— Ți s-au albit încheieturile degetelor.

M-am uitat în jos, la propriul genunchi, pe care îl strângeam cu putere. Degetele mele erau, într-adevăr, albe. Le-am relaxat, doar că apoi am început să bățâi din genunchi de nerăbdare.

Dante și-a pus palma peste a mea și mi-a apăsă-o ușor pe coapsă, forțându-mă să mă liniștesc. Am conștientizat intimitatea gestului și mi-am concentrat privirea asupra mâinii lui, care o acoperea pe a mea. Strânsoarea lui era fermă, dar surprinzător de blândă și, după un scurt moment de perplexitate, am furișat o privire spre el.

Dante se uita drept înainte. Părea plictisit, aproape distras, dar forța liniștitoare a atingerii lui m-a calmat. Bătăile inimii mi-au încetinit treptat, pe măsură ce copacii dispăreau și clubul Valhalla devenea vizibil.

Am tresărit ușor.

Uau!

Nu ar fi trebuit să mă aștept la altceva. Valhalla era o capodoperă arhitecturală absolută. Clădirea principală era elegantă, în stil neoclasic, și avea trei etaje. Luminile blânde ale reflectoarelor scoteau în evidență fațada albă, uriașă, iar un covor roșu, opulent acoperea scările care duceau până la intrare.

Un șir de mașini de lux circulau pe alee, sub privirile vigilente ale paznicilor inexpressivi. A noastră s-a oprit în spatele unui Mercedes blindat.

Eu și Dante am coborât din mașină și ne-am îndreptat spre intrare, unde un flux constant de invitați, îmbrăcați în costume croite pe măsură și rochii rafinate, urcau scările.

În ciuda covorului roșu și a entuziasmului din aer, nu erau paparazzi în jur. Oamenii nu participau la un eveniment marca Valhalla pentru atenția publicului, ci pentru a atrage atenția celorlalți membri.

Dante și-a așezat o mână pe mijlocul meu și m-a condus în holul de la intrare, unde am văzut imediat ce îmi menționase Isabella: un „V” de aur magnific, gravat pe podea, cele trei

vârfuri ale sale atingând cercul care-l înconjura. Litera strălucitoare cu putere pe o suprafață din marmură neagră.

Gala avea loc în sala de bal a clubului, dar nu puteam să facem doi pași fără ca cineva să ne oprească pentru a-l saluta pe Dante.

— De cât timp ești membru? l-am întrebat după ce am scăpat de încă o conversație despre piața bursieră. Pari să cunoști pe toată lumea. Sau toată lumea pare să te cunoască pe tine.

— De la douăzeci și unu de ani. Este vârsta minimă pentru a deveni membru, mi-a spus el, zâmbind ironic. Asta nu l-a împiedicat pe bunicul să încerce includerea mea în club când aveam optsprezece ani, dar unele lucruri nici măcar Enzo Russo nu le-a putut face.

Era a doua oară când îl menționa pe bunicul său, prima dată fiind după ședința noastră foto de logodnă.

Enzo Russo, legendarul om de afaceri și fondator al Russo Group, murise în vară, din cauza unui atac de cord. Vestea morții sale apăruse pe prima pagină a ziarelor mai bine de o lună. Dante preluase funcția de director general cu ani în urmă, dar bunicul său rămăsese președintele companiei și al consiliului de administrație. Acum, Dante deținea toate cele trei funcții.

— Ți-e dor de el? l-am întrebat încet.

— *Dor* nu e cuvântul potrivit.

Am trecut prin foaier și printr-un hol lung, spre ceea ce am presupus că era sala de bal. Dante a continuat, cu vocea lipsită de emoție:

— El m-a crescut și m-a învățat tot ce știu despre afaceri și despre lume. L-am respectat, dar n-am fost niciodată apropiat. Nu așa cum ar trebui să fie bunicii și nepoții.

— Dar părinții tăi?

Nu știam prea multe despre Giovanni și Janis Russo, în afară de faptul că Giovanni refuzase să preia conducerea companiei.

— Fac ce fac ei dintordeauna: O să vezi și tu.

Corect. Urma să ne petrecem Ziua Recunoștinței cu ei, în Bali.

Am trecut printr-un alt control de securitate aproape de sala de bal, apoi ușile s-au deschis și am fost transportată instantaneu într-o lume a decadenței strălucitoare a anilor '20.

Un bar în stil Art Deco se întindea pe toată lungimea peretelui estic. Lacul negru al teighelei și accentele aurii erau la fel de strălucitoare precum sticlele de alcool din spatele acesteia. Pentru cei care nu voiau să aștepte la bar, chelnerii îmbrăcați impecabil se plimbau printre invitați, ducând tăvi cu gin și apă tonică și împingând cărucioare pline de martini și de șampanie.

Muzica antrenantă a formației de jazz acoperea clinchetul ușor al paharelor și râsetele, iar separeurile situate în diferite puncte din sală erau ca niște oaze, cu tapițerie din catifea și scaune din plus. Într-un colț, dealerii aveau șase mese de poker; în altul, un film mut rula la un proiector de modă veche.

Sala de bal se înălța pe trei etaje, spre un dom din sticlă, unde era pictată o imagine uluitoare a cerului nopții. Constelațiile erau atât de veridice, încât mi s-a părut că zăresc Orion și Cassiopeia, direct din Manhattan.

— Se ridică la înălțimea așteptărilor tale? m-a întrebat Dante, care încă își ținea mâna pe spatele meu.

Am confirmat cu un gest din cap, prea distrasă de opulența din jur și de posesivitatea atingerii lui pentru a mă gândi la un răspuns isteț.

Eu și Dante ne-am petrecut prima oră discutând cu alți membri ai clubului. Spre deosebire de petrecerea noastră de logodnă, acum eram perfect sincronizați: unul din noi intervenea

când celălalt nu răspundea și ne scuzam amândoi când conversația era pe terminate.

Spre sfârșitul orei, Dominic Davenport, pe care mi-l aminteam de la petrecerea noastră, l-a tras deoparte pe Dante pentru a discuta despre afaceri. Am profitat de ocazie ca să mă duc până la toaletă împreună cu soția lui Dominic, Alessandra.

— Îmi place rochia ta, a spus ea în timp ce ne retușam machiajul. E realizată de Lilah Amiri?

— Da, am răspuns, impresionată.

Lilah era un designer talentat, dar încă aflat la început de drum; nu mulți oameni îi recunoșteau creațiile.

— Am văzut-o la Săptămâna Modei din New York și m-am gândit că ar fi perfectă pentru seara asta.

— Ai avut dreptate. Dante nu-și poate lua ochii de la tine, a spus Alessandra și a zâmbit, o urmă de tristețe traversându-i chipul. Ești foarte norocoasă că ai un partener atât de atent.

Cu un păr șaten-deschis, bogat și ochi albaștri-cenușii, Alessandra era extraordinar de frumoasă, dar părea și extrem de nefericită. Din punctul ei de vedere, discuția noastră despre rochie fusese cea mai interesantă din seara asta.

— Nu e totul numai lapte și miere. Eu și Dante ne mai și contrazicem, crede-mă!

— Contrazicerile sunt mai bune decât nimic, a murmurat ea.

Am ieșit amândouă din baie, însă ea s-a oprit la intrarea în sala de bal și mi-a spus:

— Îmi pare rău, dar am o durere de cap îngrozitoare. Poți să-i transmiți lui Dominic că am plecat acasă?

— Sigur, dar n-ai prefera să-i spui chiar tu? Sunt sigură că ar vrea să știe că nu te simți bine.

— Nu. Odată ce începe să discute despre afaceri, e imposibil să-l scoți din transă, a răspuns ea și și-a așternut pe față un mic zâmbet amar. Îl voi lăsa să-și facă treaba. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Vivian!

— Și mie. Sper să-ți revii repede!

Am așteptat până când s-a făcut nevăzută după colț, apoi m-am apropiat de Dominic și de Dante. Dominic și-a îndreptat privirea spre mine.

— Alessandra m-a rugat să-ți spun că o doare capul și că a plecat acasă, i-am explicat eu.

O emoție de nedescris i-a străfulgerat în ochi, apoi a dispărut sub albastrul de nepătruns.

— Mulțumesc că m-ai anunțat!

Am făcut o pauză, așteptând o reacție mai puternică. Dar nu a mai zis nimic.

Bărbații! Sunt când ignoranți, când insensibili.

Dante și Dominic nu terminaseră de vorbit, așa că m-am scuzat din nou și m-am îndreptat spre bar. Să discut despre fluctuațiile indexului S&P 500 nu era chiar un mod plăcut de a mă distra într-o vineri seară.

Un zâmbet mi-a apărut pe față când am zărit un păr negru-violet familiar în spatele teighelei.

— Ce trebuie să facă o fată pentru a primi o băutură pe aici? am glumit eu, așezându-mă pe cel mai apropiat scaun de ea.

Isabella și-a ridicat privirea de la băutura pe care o pregătea.

— În sfârșit, VIP-ul se învrednicește să mă viziteze.

A ornat paharul cu o felie de lămâie și l-a împins spre mine.

— Gin tonic, exact așa cum îți place.

— Sincronizare perfectă, am zis eu și am luat o înghițitură.

Ți-am mai spus cât de uimitoare ești?

— Da, dar nu mă deranjează s-o aud din nou, a răspuns ea, cu ochi sclipitori. Te-am văzut venind. Cred că oamenii nu sunt interesați să comande băuturi când le sunt servite direct.

Barul era gol, cu excepția unui cuplu care stătea în capătul îndepărtat. Cărucioarele cu băuturi alcoolice erau la mare căutare.

— Primesc tot salariul, indiferent câte băuturi servesc, așa că nu mă deranjează, a spus ea și și-a bănut buzunarul. Am un cadou pentru tine. Spune-mi dacă-l vrei, și e al tău.

Am oftat, știind deja încotro se îndrepta conversația. Odată ce se agăța de o idee, Isabella era necruțătoare.

— Scutește-mă! Nu fac sex cu el.

— De ce? El e sexy, tu ești sexy și partida o să fie tot sexy, a insistat ea. Haide, Viv! Lasă-mă să trăiesc prin tine! Duc o viață atât de plictisitoare!

În ciuda personalității dezinvolve și a înclinației de a scrie despre sex și crimă, Isabella nu mai ieșise la o întâlnire de mai bine de un an. N-am învinovățit-o după cele întâmplate. Dacă aș fi în locul ei, și eu aș renunța la bărbați o perioadă.

— Poți trăi și prin cărți. O să te mulțumești cu ele, pentru că n-o să fac sex cu Dante în seara asta.

Nu conta cât de bine arăta el sau cum reacționa corpul meu la această idee.

Isabella s-a îmbufnat.

— Bine, dar, dacă te răzgândești, am prezervative cu aromă de căpșuni, mărimea Magnum, striate...

O tuse ușoară i-a tăiat vorba.

Zâmbetul Isabellei s-a risipit imediat, iar când m-am întors, l-am văzut pe Kai, care ne privea confuz.

— Vă cer scuze că vă întrerup, dar aș dori să mai comand o băutură, a zis el și și-a așezat paharul gol pe tejghea. Mă tem

că nu pot să mai port o conversație despre ultimul scandal din societate fără să am mai mult alcool la bord, a zis el, pe un ton ironic.

— Desigur! a spus Isabella, ieșind din stupoare cu o viteză admirabilă. Ce să vă ofer?

— Gin tonic. Cu aromă de căpșuni.

Aproape că m-am înecat cu băutura, iar Isabella a devenit alarmant de stacojie la față. S-a holbat la Kai, încercând să-și dea seama dacă își bătea joc de ea.

El o privea politicos.

— Gin tonic cu aromă de căpșuni. Imediat!

Jenată, a început să prepare băutura.

— Ar trebui să-mi fac griji că-mi va scuipa în băătură? m-a întrebat Kai și s-a așezat pe scaunul de lângă mine.

Arăta de parcă abia ieșise de pe platoul de filmare al unei noi ecranizări a *Marelui Gatsby*. Văzându-i pe el și pe Dante, eram convinsă că o ținută în stilul anilor '20 sporește de zece ori atractivitatea unui bărbat.

— Nu e chiar atât de răzbunătoare... de obicei. Dar, dacă o să fie, o să-ți dai seama.

Am ezitat, apoi l-am întrebat:

— Cât ai auzit din conversația noastră?

— Nu știu despre ce vorbești, a spus el, cu blândețe.

M-a cuprins ușurarea. Nu credeam că era genul bârfitor, dar voiam totuși să mă asigur.

— Kai Young, meriți tot ce-i mai bun pe lume.

— O să țin minte asta în zilele în care mă simt deprimat, a spus el, cu un râset.

A luat băutura de la Isabella, care i-a zâmbit încordată și a plecat în celălalt capăt al barului. Privirea amuzată a lui Kai

a zăbovit asupra ei pentru o fracțiune de secundă, apoi el și-a îndreptat atenția asupra mea.

— Cum e viața cu Dante? Te-a înnebunit deja cu insistența lui de a-și așeza lumânările la o distanță de cincisprezece centimetri una de cealaltă?

— Nu mă provoca!

Obsesia lui Dante față de control includea mai multe lucruri decât preferințele lui alimentare. Aceasta se insinua în fiecare colțișor al casei. Uneori, obsesia asta a lui era ciudat de fermecătoare. Alteori, îmi venea să-i înfig un cuțit în coapsă.

— Zilele trecute, menajera noastră, Greta, a mutat lumânările din sufragerie...

Eu și Kai am stat de vorbă o vreme, conversația noastră trecând de la Dante la gală și la planurile noastre de vacanță, până când a primit un e-mail urgent și s-a scuzat.

În timp ce el tasta pe telefon, am aruncat o privire în jurul încăperii. Respiram anevoie din cauza alcoolului și a zumzetului mulțimii de invitați. Privirea mea s-a oprit asupra unei perechi de ochi negri, reci, care mi-au tăiat respirația.

Dante mă urmărea cu o expresie indescifrabilă pe chip, dar ceva mocnea în privirea lui neîndurătoare. Părea să-l ignore complet pe Dominic.

Secundele s-au prelungit într-un lung freamăt de tensiune. Scântei minuscule mi s-au aprins pe toată pielea, iar inima mi-a luat-o la galop. Dante și-a încordat maxilarul când și-a îndreptat privirea spre Kai preț de o secundă, înainte de a se uita iar la mine.

— Îmi cer scuze!

Vocea calmă a lui Kai a spulberat tensiunea și a alungat scânteile.

— Continui să primesc vești și când sunt la un eveniment la Valhalla, a adăugat el și și-a așezat telefonul pe tejghea, lângă pahar.

Dominic a spus ceva care i-a atras atenția lui Dante, iar eu abia am reușit să-mi iau ochii de la el.

— Stai liniștit!

Am schițat un zâmbet, chiar dacă inima îmi bătea ca nebuna, de parcă aș fi alergat la un maraton.

— Totul este bine, sper, am adăugat eu.

— Depinde pe cine întrebi...

Mi-am propus să nu mă mai uit la Dante cât îl ascultam pe Kai discutând despre veștile primite. Dacă logodnicul meu voia să îmi vorbească, știa unde să mă găsească.

Dar, oricât de mult mă străduiam, nu reușeam nici să scap de senzația că mă privea, nici să țin în frâu fluturii din stomac.

CAPITOLUL 13

Dante

— Piețele bursiere asiatice au crescut, bursa de valori Dow Jones a crescut, dar șansele de risc...

Nu-l mai ascultam pe Dominic.

Era un geniu al piețelor bursiere și care își transformase compania într-una demnă de Wall Street, în mai puțin de două decenii. Îl respectam și ascultam tot ce avea de spus despre acțiuni, bani și finanțe.

Dar nu în seara asta.

Mi-am încordat maxilarul când un alt râset s-a auzit de la bar.

Vivian vorbea cu Kai de șapte minute. Și nu doar că vorbeau. Ea îi zâmbea și râdea de parcă el era un comediant premiat, însă eu știam că amicul meu nu era chiar atât de amuzant.

Iritarea mi-a străpuns pieptul când ea s-a aplecat mai aproape de el, să-i arate lui Kai ceva pe telefon. El a spus câteva vorbe, iar ea a râs din nou.

Nu râsese niciodată atât de mult cu mine, iar eu eram logodnicul ei, fir-ar să fie!

— Hai să ne auzim la prânz! l-am întrerupt eu pe Dominic, înainte să-mi dea mai multe detalii despre impactul ultimului anunț făcut de Federal Reserve. Trebuie să vorbesc cu Vivian.

A căzut imediat de acord:

— O să-i cer asistentei mele să aranjeze o altă întâlnire.

Străbătusem deja jumătate din încăperea când el și-a încheiat propoziția.

— Îmi pare rău că a durat atât de mult, am spus și mi-am sprijinit mâna pe spatele gol al lui Vivian, fixându-l pe Kai cu o privire dură. Ți mulțumesc că i-ai ținut companie logodnicei mele cât am vorbit cu Dom, dar mă tem că acum trebuie s-o fur, am adăugat și am pus accentul pe cuvântul „logodnicei”. N-am avut încă ocazia să-i ofer un tur adecvat al clubului.

— Desigur, a răspuns Kai, ridicându-se cu un zâmbet, întruchiparea politeții britanice. Vivian, a fost o plăcere, ca întotdeauna. Dante, sunt sigur că o să ne mai vedem pe aici.

Ca întotdeauna? Cum adică?

— Data viitoare când vrei să-ți marchezi „teritoriul”, ai putea, la fel de bine, să urinezi în cerc în jurul meu. Ar fi mai subtil, a spus Vivian.

— Nu-mi „marcam teritoriul”.

Ideea era absurdă. Nu eram un nenorocit de câine.

— Te-am salvat de Kai. Fii atentă în preajma lui! Nu e atât de gentleman pe cât pare.

— Tu vorbești? Ne-ai întrerupt fără nicio jenă!?

— Subtilitatea este supraestimată.

— În cazul tău? Evident! a spus ea și s-a ridicat.

Rochia ei strălucea. Vivian părea înveșmântată în stele. Întregul corp mi s-a încordat.

Rochia aia nenorocită! Imaginea ei în foaier, cu buzele roșii, cu pielea fină și cu dantela de culoarea pielii, mi-a rămas pentru totdeauna întipărită în memorie. O uram pentru asta.

— Cred că te-ai oferit să-mi faci un tur al clubului, a spus ea, arcuindu-și o sprânceană. De-aia l-ai izgonit pe Kai, nu?

Am schițat un zâmbet mic și i-am întins brațul, iar ea și-a încolăcit mâna pe după acesta.

— Despre ce vorbești tu și Kai?

Am ignorat oaspeții care încercau să-mi atragă atenția când ieșeam pe ușă. Flecărisem destul cu invitații în seara asta.

— Despre Andromeda. Constelația, a precizat Vivian.

A gesticulat spre imaginea realistă pictată pe domul de sticlă, unde străluceau diferite constelații, inclusiv Andromeda. Imaginea era inexactă din punct de vedere științific, deoarece multe dintre constelațiile reprezentate nu ar putea să apară una lângă alta, dar, la Valhalla, fantezia era mai importantă decât realitatea.

— Kai este fan al mitologiei grecești, iar discuția noastră despre mitul Andromedei s-a transformat într-una despre astronomie.

— Kai se preface că-i place mitologia greacă pentru a agășa femeii, am spus pe un ton dur.

Am condus-o afară din sala de bal, spre scara principală.

— Nu te lăsa păcălită! am adăugat.

Nu știam dacă era adevărat, dar *ar fi putut fi*. Nu mi-aș fi făcut datoria dacă nu aș fi avertizat-o pe Vivian, nu-i așa?

— E bine de știut, a zis ea, stăpânindu-și râsul. Încerca să mă agate povestindu-mi despre o femeie care a fost înlănțuită de o stâncă, drept sacrificiu. Ce incitant!

Ecoul sarcasmului ei a fost urmat de tăcere, în timp ce urcam scările spre etajul unu.

I-am arătat salonul decorat în stil parizian, sala de biliard și salonul de înfrumusețare, dar atenția mea era împărțită între tur și femeia de lângă mine.

Pașisem pe holurile clubului de nenumărate ori, dar vizita făcută împreună cu Vivian parcă era cu totul altceva. Observam ceva nou la ea în fiecare zi — alunița mică de deasupra buzei superioare, modul în care se juca cu pandantivul de-a lungul lăncșorului de la gât atunci când nu se simțea confortabil și zâmbetul pieziș, oferit când ceva i se părea cu adevărat nostim.

Era exasperant. Nu *voiam* să observ detaliile astea, dar, fără să vreau, îmi rămâneau întipărite în minte.

— Ultima noastră oprire din această noapte.

Ne-am apropiat de niște uși uriașe din lemn. S-au deschis fără zgomot, iar Vivian a tresărit surprinsă. Fiecare filială a clubului Valhalla avea un element unic care îl deosebea de restul. Cea din Cape Town era cunoscută pentru acvariul care o înconjura, cea din Tokyo, pentru priveliștea de trei sute șaiszeci de grade din vârful uneia dintre cele mai înalte clădiri din oraș, iar filiala din New York avea eliportul și sistemul secret de tuneluri subterane.

Dar biblioteca era inima și suflul aproape fiecărei filiale. Era locul în care se încheiau afaceri, se împărtășeau secrete și se făceau sau se rupeau alianțe.

În seara asta, pentru prima dată, biblioteca era pustie.

— Uau!

Șoapta lui Vivian a plutit prin aerul liniștit când am intrat în încăpere.

Mii de cărți erau înșirate de-a lungul a trei pereți, până la tavan, cu coperti legate în piele. Nu lipseau scările rulante și balustradele din lemn. Cinci vitralii mari vegheau deasupra diferitelor zone de ședere și a birourilor iluminate cu lămpi

retro din alamă. Tavanul era sculptat cu blazoanele familiilor fondatoare ale clubului, inclusiv cu dragonii gemeni distinctivi ai familiei Russo.

— Locul ăsta e incredibil, a zis Vivian și și-a trecut degetele peste un glob pământesc.

Un mic zâmbet mi s-a întins pe buze.

Vivian a crescut într-o lume a bogăției și a galelor luxoase asemănătoare celei din această seară. În locul ei, majoritatea bogătaşilor ar fi preferat să mănânce sticlă decât să-și exprime admirația față de ceva banal, precum o bibliotecă frumoasă. Dar ei nu-i era niciodată teamă să arate cât de mult îi plăcea ceva, indiferent că era vorba despre una dintre mâncărurile gătite acasă, de Greta, sau despre un glob pământesc din secolul al nouăsprezecelea.

Era unul dintre lucrurile care îmi plăceau cel mai mult la ea, chiar dacă nu ar fi trebuit să îmi placă *nimic* la ea. Tot fica dușmanului rămânea.

Dar, în acel moment, nu-mi prea păsa.

— La primul etaj este o întreagă secțiune de astronomie.

M-am rezemat de perete și mi-am băgat o mână în buzunar, privind-o cum examina o pictură în ulei, care înfățișa Veneția.

— Întâmplător, este chiar lângă secțiunea de mitologie.

— Da, a murmurat ea, distrasă. Kai mi-a menționat și asta.

Brusc, m-a cuprins o senzație inexplicabilă de iritare.

— Chiar așa? Despre ce altceva ați mai vorbit?

— Nu începe iar! a răspuns ea și și-a luat mâna de pe statueta de bronz a Atenei, întorcându-se spre mine, exasperată. Am vorbit despre subiecte obișnuite. Muncă, vreme, știri. De ce ești atât de obsedat de conversația noastră?

— Nu sunt *obsedat*, i-am spus. Sunt, pur și simplu, curios ce a spus de a fost atât de amuzant. Eu știam că munca, vremea, știrile nu sunt subiecte deosebit de haioase.

Vivian m-a examinat pentru o clipă, apoi ochii i-au sclipit de amuzament.

— Dante Russo, ești... gelos?

— Țsta e cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată, a mârâit el.

— Poate, a zis și și-a înclinat capul, iar părul negru, mătăsos i s-a revărsat în valuri pe umeri. Nu te-aș învinui dacă ai fi. Nu e nimic între mine și Kai, dar el e destul de fermecător. Și accentul *ala!* Accentul britanic mă captivează. Eu cred că e de la...

Vivian a ezitat când m-am desprins de perete și m-am îndreptat spre ea cu pași lenți și încrezători.

— ... obsesia mea față de...

S-a tras în spate. Ochii îi sclipeau de nerăbdare.

— *Mândrie și prejudecată*, de când eram mai tânără, și-a terminat ea propoziția, cu respirația tăiată.

S-a lovit cu spatele de un raft. M-am oprit foarte aproape de ea. Mărgelele rochiei îmi atingeau costumul.

— Mă provoci, *mia cara?* am întrebat-o, pe un ton vag amenințător.

Uram să aud numele lui Kai din gura ei.

Uram că o făcea să râdă atât de ușor.

Și uram cât de mult îmi păsa de oricare dintre aceste lucruri.

— Doar făceam o observație, a zis ea, înghițind în sec.

Tensiunea dintre noi făcea ca tăcerea din bibliotecă să devină mai apăsătoare. Scânteii îmi cutreierau spinarea și îmi înfierbântau sângele.

I-am dat o șuviță de păr pe după ureche, cu o mișcare aproape tandră, apoi mâna mea a coborât pe gâtul ei și i-a cuprins ceafa.

— Ai uitat ceva, i-am zis și mi-am apăsât degetele pe pielea ei, forțând-o să se uite la mine. Ești logodnica *mea*. Nu a lui Kai. Nu a altcuiva. La naiba! Nu-mi pasă cât de *fermecători* sunt alții sau ce accent au. Tu ești a mea și nimeni — mi-am aplecat capul, buzele mele atingându-le pe ale ei cu fiecare cuvânt — nu se atinge de ce e al meu.

Vivian respira din ce în ce mai greu, dar când a vorbit din nou, în voce i se ghicea enervarea:

— *Nu* sunt a ta. Logodna noastră este, așa cum mi-ai spus de multe ori, doar o afacere. Sau tu ești cel care a uitat?

— N-am uitat nimic.

Mi-am plimbat încheieturile degetelor pe coapsa ei goală, centimetru cu centimetru, până când am dat de tivul rochiei.

S-a încordat din cap până în picioare. Căldura corpului ei, o tentatie înnebunitoare, mi s-a scufundat în oase, dându-mi ghes să mă apropii și mai mult și să reduc cu totul distanța infimă dintre noi. Să-mi lipesc gura de a ei și s-o mângâiesc atât de tare de ruj, încât nimeni să nu se îndoiască nici măcar pentru o secundă cui îi aparține.

— Dacă vrei să mă opresc, doar spune-mi!

Mi-am împins piciorul între genunchii ei, desfăcându-i.

Vivian a deschis gura, apoi a închis-o când degetul meu mare a trasat un cerc mic pe pielea ei moale. Roșeața din obraji i s-a răspândit pe gât și pe piept.

— Spune-o!

I-am mângâiat leneș interiorul coapsei. Penisul meu s-a întărit, cerând atenție, dar l-am ignorat.

— Nu poți, nu-i așa? am întrebat-o pe un ton batjocoritor.

Și-a mușcat buza de jos. În privire i se citea și pofta, și disprețul.

— Ești un nesimțit!

Degetele mele i-au atins ușor mătasea udă dintre picioare.

M-a apucat de umeri, înfigându-și unghiile în spatele meu când i-am dat lenjeria intimă laoparte și mi-am frecat degetul de clitorisul ei umflat.

Corpul ei a zvâcnit. Ea a tremurat ușor, apoi și-a prins mai tare buza de jos cu dinții.

— Sunt un nesimțit, și totuși uite ce udă ești!

Mi-am ținut degetul în același loc și am băgat unul în ea.

— Ce spune asta despre tine?

Am băgat și un al doilea deget și am pătruns-o și mai mult. Am mângâiat-o și mi-am încovoiat degetele, până când i-am atins cel mai sensibil punct.

S-a cutremurat toată. Picături de sudoare i-au apărut pe frunte, dar se încăpățâna să rămână tăcută.

— Răspunde-mi! i-am ordonat eu cu o voce dură, dar Vivian a scuturat din cap.

— Dacă tu nu vrei s-o spui, o s-o spun eu.

Mi-am retras încet ambele degete, apoi le-am vârât din nou în ea.

— Asta arată că ești a mea. *Puoi negarlo quanto vuoi, ma è la verità.*¹

— Nici măcar nu mă simpatizezi.

— *Simpatia* nu are nicio legătură cu ce se întâmplă acum.

Mi-am apăsât palma pe clitorisul ei, iar ea a scos un geamăt găfâit. S-a arcuit spre mâna mea, forțându-mă să pătrund mai adânc.

¹ Poți nega cât vrei, dar asta e adevărul (în it., în orig.)

— Gata! am murmurat eu. Dă-ți drumul, scumpo! Lasă-mă să simt cum îți dai drumul pe mâna mea!

— Să ți-o trag!

— Că bine zici, am râs eu.

Vivian s-a împotrivit, dar încăpățănarea ei a slăbit treptat și ea s-a agățat mai tare de umerii mei, frecându-se de mâna mea în timp ce eu înțețeam ritmul. Gemetele ei firave se amestecau cu sunetele degetelor mele alunecoase, care au devenit, în scurt timp, flească.

Nu mi-am atins penisul, deși mă durea de țeapăn ce era. Eram prea încântat s-o urmăresc pe Vivian cum se excita: obraji roșii, buzele întredeschise, ochii încețoșați.

Era cea mai frumoasă priveliște pe care o văzusem vreodată.

Am continuat în același ritm, intrând și ieșind, mai repede și mai adânc, până când ea și-a dat drumul cu un strigăt ascutit. Nu m-am retras. Mi-am apăsât din nou degetul mare pe clitorisul ei, lăsând-o să simtă orgasmul, până când s-a oprit din tremurat. Abia atunci mi-am retras mâna, iar ea s-a sprijinit de rafturi, respirând greoi.

— Crede-mă pe cuvânt, *mia cara!* am zis, apoi i-am apucat bărbia.

I-am tras buza în jos cu degetul mare, ca să-și simtă propriul gust.

— Aceasta *este* o afacere. Iar eu îmi iau în serios investițiile.

CAPITOLUL 14

Vivian

L-am visat pe Dante trei nopți la rând.

Nu-mi aminteam ce se întâmpla în vise, dar mă trezeam în fiecare dimineață cu atingerea fantomatică a mâinilor lui între coapsele mele și cu un gol în stomac.

Dușurile reci mă ajutau doar temporar, iar absența lui Dante, cât timp era plecat în California, era atât o binecuvântare, cât și un blestem. O binecuvântare pentru că nu trebuia să-l văd în timp ce mă bântuiau visele erotice cu el. Un blestem pentru că, dacă nu interacționam cu altcineva pentru a-mi distrage atenția, nu mă puteam gândi decât la ce se întâmplase în biblioteca clubului Valhalla.

Cum mă apucase de gât. Cum mă umpluseră degetele lui și cum mă frecam de mâna lui ca să ating orgasmul. Dorința din ochii lui când mă privea cum îmi dădeam drumul, o dorință atât de fierbinte și de puternică, încât aproape că mă adusesese a doua oară la extaz.

Un fior care nu avea nimic de-a face cu vremea rece mi-a cuprins corpul.

Se înnorase și plouase mărunț și, deși îmi plăcea ploaia doar atunci când eram în patul meu confortabil și cald, astăzi savuram răcoarea. Îmi limpezise gândurile; atât cât se putea, cel puțin.

M-am uitat la ceasul de mână, trecând pe lângă bălțile care se adunau pe trotuar, cu o umbrelă. Terminasem prânzul în timp-record, pentru că voiam să trec pe la Lohman & Sons înainte de următoarea mea ședință, la ora două.

Era cea mai mare filială de bijuterii aparținând de Russo Group. Până acum, purtasem doar bijuteriile familiei mele, cu excepția inelului meu de logodnă. Din moment ce mă căsătoream cu un Russo, era firesc să adaug în colecția mea mai multe produse de-ale lor. Ploaia și terapia prin cumpărături erau două lucruri care-mi luau gândul de la Dante.

Târâitul telefonului m-a adus cu picioarele pe pământ.

Un apel necunoscut pe telefonul meu de serviciu. Neobișnuit, dar nu anormal.

— Vivian la telefon, am salutat eu pe un ton profesionist și m-am oprit în fața intrării magazinului Lohman & Sons.

O femeie mai în vârstă și elegantă a trecut pe lângă mine, cu un pudel alb, îngrijit. Purtau amândoi jachete Chanel matlasate, asortate.

Așa ceva vezi numai în Upper East Side.

— Vivian, dragă, ce mai faci? m-a întrebat Buffy cu o voce guturală. Sunt Buffy Darlington.

Inima mi-a tresărit. Nu mai vorbisem cu Buffy de la ziua de naștere a nepoatei ei, de acum două săptămâni. Plățile fuseseră făcute, contractele, încheiate. Familia Darlington părea mulțumită de eveniment, deci de ce m-ar fi sunat Buffy într-o după-amiază de marți?

Amândouă eram prezente pe scena socială din Manhattan, dar ne învârteam în cercuri foarte diferite. Nu ne sunam una pe cealaltă doar ca să stăm de vorbă.

— Sunt bine, mulțumesc! Tu ce mai faci?

— Minunat! Am auzit că ai fost la gala clubului Valhalla în weekend. Am fost destul de supărată că am ratat-o, dar bietul Balenciaga avea probleme cu stomacul și a trebuit să-l ducem de urgență la veterinar.

Balenciaga era unul dintre prețioșii căței Maltese ai lui Buffy, împreună cu Prada, Givenchy, Chanel și Dior. Fiecare câine purta doar hainele designerului care corespundea numelui său. În urmă cu doi ani, în *Mode de Vie* apăruse un întreg articol despre ei.

— Îmi pare rău să aud asta, am spus eu, politicoasă. Sper că Balenciaga se simte mai bine acum!

— Mulțumesc! Se simte mult mai bine.

Am auzit zgomotul farfuriilor de porțelan în fundal, apoi Buffy a continuat:

— Deși aș putea să discut despre dragii mei copilași toată ziua, trebuie să recunosc că te-am sunat dintr-un anumit motiv.

Îmi dădusem deja seama de asta. Oamenii ca Buffy nu te contactau din senin decât dacă-i puteai ajuta în vreun fel.

— După cum probabil știi, anul acesta sunt președinta comitetului pentru Legacy Ball. Mă ocup de întreaga organizare, inclusiv de alegerea gazdei și de îndrumarea ei în procesul de planificare.

Când am auzit de bal, inima mi-a luat-o la goană.

— Arabella Creighton trebuia să fie gazda, a adăugat ea. Dar, din păcate, a trebuit să demisioneze din cauza unor circumstanțe neprevăzute.

Circumstanțe neprevăzute era un eufemism. Sopul Arabellei fusese acuzat de delapidare și de fraudă corporativă în weekend. Fotografii cu agenții FBI în momentul în care îl scoteau din casa lui din Park Avenue, îmbrăcat în pijama, apăruseră peste tot, chiar de sâmbătă.

Trei zile.

Buffy și comitetul de organizare se mișcaseră repede. Ultimul lucru pe care și-l doreau era ca vreun scandal să păteze reputația balului cât timp se ocupau de acesta.

— După cum îți poți imagina, ne-am agitat îngrozitor, având în vedere că balul va fi peste șase luni. Procesul de planificare a evenimentului presupune o pregătire *amplă* și trebuie s-o luăm de la zero din nou, deoarece munca Arabellei... nu mai e de niciun folos.

Cu alte cuvinte, aveau de gând să pretindă că Arabella nu fusese niciodată implicată în eveniment, pentru că ar fi fost prost văzuți.

— Eu și celelalte doamne am discutat despre cine ar putea fi noua gazdă, iar eu te-am recomandat, fiindcă ai făcut o treabă minunată cu petrecerea lui Tippy.

— Mulțumesc!

Pulsul meu a luat-o razna. Nu voiam să-mi fac speranțe, dar să găzduiesc Legacy Ball ar fi ceva nemaipomenit pentru mine. Aș fi bine văzută în societate.

— Câțiva membri au fost reticenți la început, deoarece balul a fost mereu găzduit de cei care provin din... anumite familii.

Adică familii care au făcut avere în urmă cu două sau mai multe generații. Zâmbetul mi-a pierit brusc.

— Cu toate acestea, ești logodită cu Dante Russo. Avem un mare respect pentru familia Russo, atât pentru membrii

prezenți, cât și pentru cei viitori și, după multe dezbateri, am dori să-ți propunem oficial să fii noua gazdă a Legacy Ball.

Simțeam un fior de neliniște în stomac, dar îmi țineam emoțiile în frâu. Să găzduiesc balul era o oportunitate grozavă, indiferent de motivele pentru care fusesem aleasă.

— Aș fi onorată și încântată să accept. Vă mulțumesc că v-ați gândit la mine!

— Minunat! Îți voi trimite detaliile mai târziu. Abia aștept să lucrez din nou cu tine, Vivian! Ah, și te rog să-l saluți pe Dante din partea mea! a zis Buffy și a închis.

Mi-am strâns umbrela și am intrat în Lohman & Sons, fre-mătând de nerăbdare.

Decor, catering, divertisment... posibilitățile erau nenumărate, având în vedere cât de generos era bugetul balului. Plănuisem să intru în ședința de la ora două de acasă, dar ar trebui să mă întorc la birou...

— Vivian?

Am fost luată prin surprindere de doi ochi căprui familiari, care mă priveau din spatele teighelei.

— Luca? Ce faci tu...

Am rămas tăcută când mi-am adus aminte de discuția cu Dante:

— *Ce face acum?*

— *E vânzător.*

Desigur. Avea sens ca Luca să se angajeze la unul dintre magazinele care aparțineau de Russo Group, dar tot am fost șocată să-l văd lucrând chiar în magazinul în care am intrat.

— Muncesc din greu, mi-a răspuns el pe un ton sec, apoi mi-a adresat un zâmbet politicoz. Cu ce te pot ajuta?

Mă simțeam ciudat să fiu ajutată de viitorul meu cumnat, dar nu voiam să-l stânjenesc, tratându-l diferit.

— Aș vrea două bijuterii noi, am spus. Una mai deosebită și una versatilă, pe care s-o pot purta în fiecare zi.

În următoarele patruzeci și cinci de minute, Luca mi-a prezentat noile oferte din magazin. Era, de fapt, un vânzător excelent. Cunoștea bine produsele și le prezenta convingător, fără să fie insistent.

— Aceasta este una dintre cele mai noi bijuterii ale noastre. A scos din vitrină o brățară strălucitoare, cu rubine și diamante.

— Este compusă din patruzeci de rubine rotunde și în formă de pară, care cântăresc aproximativ 4,5 carate, și din treizeci de diamante *marquis*, rotunde și în formă de pară, cântărind aproximativ 4 carate. Face parte din colecția noastră exclusivistă, există doar zece exemplare. Regina Bridget din Eldorra o are pe cea cu safire.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Crescusem în preajma bijuteriilor toată viața mea și recunoșteam o bijuterie remarcabilă atunci când o vedeam. Rubinele erau de un roșu pur, vibrant, fără nuanțe de portocaliu sau de violet, iar brățara în ansamblu fusese realizată cu măiestrie.

— O cumpăr.

Zâmbetul lui Luca a devenit un pic mai cald.

— Excelent!

Costul brățării și al cerceilor discreși, cu smaralde, pe care îi alesesem ca piesă de zi cu zi, se ridica la 200.500 de dolari.

I-am înmănat cardul meu negru.

— Vino la noi la cină, în curând! am spus eu, cât Luca se ocupa de plată. Mie și lui Dante ne-ar face plăcere să te vedem.

A făcut o pauză lungă, urmată de un răspuns vag:

— Ne vedem de Ziua Recunoștinței.

Cuvintele lui mă nemulțumeau. Nu-l mai văzusem pe Luca și nici nu mai vorbisem cu el de la petrecerea de logodnă. Nu puteam scăpa de senzația că îi eram antipatică, iar răspunsul său rece mi-a confirmat temerile.

— Te-am supărat în vreun fel?

Ședința mea fusese stabilită peste o jumătate de oră, așa că nu aveam timp s-o iau pe ocolite.

— Am impresia că nu mă prea plăci.

Luca mi-a dat bonul. L-am semnat, așteptându-i răspunsul.

Locul său de muncă nu era cel mai potrivit spațiu pentru a purta această conversație, dar restul clienților plecaseră, iar ceilalți angajați nu erau de față. Era cea mai bună ocazie de a obține un răspuns direct. Aș pune pariu pe bijuteriile mele noi că el ar face tot posibilul să mă evite, dacă nu am fi forțați să vorbim față în față.

— Nu-mi ești antipatică, a spus el, în cele din urmă. Dar sunt protector față de fratele meu. Întotdeauna am fost doar noi doi, chiar și atunci când trăia bunicul, a spus el cu o voce mai scăzută. Îl cunosc pe Dante. N-a vrut niciodată să se căsătorească. Apoi, într-o zi, din senin, anunță că e logodit. Nu-i stă în fire.

Părea doar un simplu pretext pentru ceea ce voia să spună cu adevărat. Avea totuși sens. Am fost surprinsă de ușurința cu care a răspuns; mă așteptam să evite subiectul.

— Și da, sunt conștient de înțelegerea din spatele acestui aranjament, a spus el. Dar familia ta are de câștigat mai mult din afacerea asta decât noi, nu-i așa?

O căldură mi s-a răspândit pe ceafă, de rușine. Toată lumea știa că Dante se căsătorește cu cineva care „nu e din aceeași clasă socială”, dar nimeni nu îndrăznea să mi-o spună în față.

Cu excepția fratelui său.

— Îți înțeleg îngrijorarea, am spus, calmă.

Dacă Luca încerca să mă enerveze, nu avea să reușească.

— Nu sunt aici pentru a-ți distruge relația cu Dante, am adăugat eu. El va fi întotdeauna, în primul și în primul rând, fratele tău. Dar în curând eu voi fi cumnata ta, așa că sper să putem stabili măcar o relație civilizată, de dragul nostru și al lui Dante. Ne vom vedea des la evenimente de familie, *inclusiv* de Ziua Recunoștinței, și nu mi-ar plăcea ca dușmănia dintre noi să strice o cină delicioasă.

Luca s-a holbat la mine, evident surprins. După o pauză lungă, expresia lui s-a îmblânzit și el mi-a adresat un zâmbet mic, dar sincer.

— Dante a avut noroc, a mormăit el. Situația ar fi putut fi și mai rea.

M-am încruntat la auzul răspunsului ciudat. Înainte să-i pot cere explicații, un sunet puternic dinspre intrarea în magazin mi-a atras atenția.

Mi-a înghețat sângele în vine.

Trei bărbați mascați stăteau în prag, doi dintre ei având în mână puști, iar celălalt, un ciocan și o geantă.

Un agent de pază zăcea inconștient pe podea, lângă ei; celălalt avea arma lipită de față și ținea mâinile ridicate.

— Toată lumea, culcați-vă dracului la pământ! a strigat unul dintre mascați, fluturând arma, în timp ce complicele său a spart geamul celei mai apropiate vitrine. La pământ!

Luca și ceilalți doi angajați s-au conformat, cu fețele palide.

— Vivian! a șuierat Luca. *Culcă-te la pământ!*

Am vrut s-o fac. Instinctul îmi striga să mă târăsc într-un colț și să mă ghemuiesc până când trecea pericolul, dar mușchii mei refuzau să asculte comenzile date de creier.

Locuiam în New York de ani întregi, însă nu fusesem niciodată tâlhărită sau agresată. Uneori, mă uitam la știri și mă întrebam cum aș reacționa dacă aș fi într-o astfel de situație.

Acum știam. *Nu prea bine.*

Mai devreme, semnam bonuri și vorbeam cu Luca. Apoi, vederea tâlharilor care au intrat în magazin m-a făcut să *încrămenesc*. Nu eram în stare decât să privesc scena, amortită, când cel care dădea ordine m-a observat că încă eram în picioare.

Ochii îi ardeau de furie.

A pornit spre mine, iar eu m-am cutremurat, dar picioarele mi-au rămas lipite de podea. Oricât de mult m-aș fi luptat cu paralizia mea, nu mă puteam clinti.

Totul părea ireal. Magazinul, hoții, *eu*.

Era ca și cum aș fi ieșit din corpul meu și aș fi urmărit scena din afară. Omul mascat se îndrepta spre mine.

Mai aproape.

Mai aproape.

Mai aproape.

Pulsul meu a atins un nivel asurzitor și a acoperit totul, cu excepția zgomotului puternic și amenințător al cizmelor tâlharului. Trebuia să mă gândesc la un plan de scăpare, dar timpul curgea invers, cu fiecare pas pe care-l făcea acel individ spre mine.

Prima mea excursie cu cortul, cu familia. Când am urcat pe scenă, la absolvirea facultății. Întâlnirea cu Dante. Evenimentele vieții mele, mari și mici, care m-au transformat în femeia de azi.

Câte momente mai aveam să trăiesc, dacă mai apucam?
Tensiunea îmi apăsa plămâni.

Lasă-te jos! Dar nu eram în stare.

Buf! Buf! Buf!

Era aici. Ultimul buf! mi-a declanșat reacția de „luptă sau fugă”. Corpul mi-a zvâcnit, ca o încercare de a trage aer în piept în fața morții, dar era prea târziu.

Metalul rece al unui pistol mi s-a lipit sub bărbie.

— Nu m-ai auzit de prima dată?

Respirația fierbinte și umedă a bărbatului mi-a atins fața.
Stomacul mi s-a întors pe dos.

— Am spus să *te pui naibii pe podea*, târfo!

Ochii lui întunecați străluceau de răutate.

Numai gura era de unii infractori. Voiau doar să fure marfa și să plece fără să omoare pe nimeni. În schimb, bărbatul din fața mea nu ar fi ezitat să ucidă cu sânge-rece. Arăta de parcă ar fi fost nerăbdător să o facă.

Inima amenința să-mi sară din piept.

Cu mai puțin de o oră în urmă, îmi făceam griji în legătură cu Dante și eram în culmea fericirii că voi găzdui Legacy Ball.

Acum...

Exista posibilitatea să nu mai prind nici măcar dimineața următoare, darămite balul sau nunta mea.

CAPITOLUL 15

Dante & Vivian

Dante

— Ai face bine să-mi spui ceva important, am zis eu, apoi mi-am pus telefonul pe difuzor și m-am dezbrăcat de sacou. Sunt în prima mea nenorocită de pauză, de când am aterizat.

Călătoria mea în San Francisco fusese plină de ședințe și de zâmbete în fața aparatelor de fotografiat. Avusesem de-a face cu oameni care se credeau buricul pământului. Abia dacă dormisem în ultimele patruzeci și opt de ore, dar peste două ore urma să bat, în sfârșit, palma cu Franco Santeri.

Până atunci, voiam să fac duș, să mănânc și, dacă eram norocos, să dorm puțin.

— Am vești importante. A avut loc o tentativă de jaf la magazinul central Lohman & Sons din New York.

Giulio, șeful departamentului meu de securitate din America de Nord, a trecut direct la subiect. Era unul dintre oamenii lui Christian, dar lucra pentru mine de atât de mult timp, încât îmi răspundea direct mie, și nu lui Christian.

— I-am prins pe făptași înainte să fugă. Sunt în mâinile noastre.

— A fost cineva rănit?

— Unul dintre agenții de securitate și-a pierdut cunoștința și are o contuzie. În afară de asta, nu, domnule!

— Bine. Ocupați-vă de asta ca de obicei! Curățați mizeria!

De doi ani, nu mai fusese nici o tentativă de jaf într-o proprietate a Russo Group, dar proști se iveau în fiecare zi. Respectam legea când era vorba despre finanțe și despre afaceri în sala de consiliu. Dar când venea vorba despre oameni care încercau să fure de la mine, nu aveam nicio reținere în a-i da drept exemplu.

Oase sfărâmate și sânge. Acestea erau grăitoare pentru oricine.

— Desigur, a răspuns Giulio. Dar... Aăă... Asta nu e tot.

M-am uitat la ceas. Îmi pierdeam răbdarea după o ședință de rahat de trei ore, despre niște estimări care ar fi putut fi rezolvate printr-un simplu e-mail.

— Treci la subiect, Giulio!

A făcut o scurtă pauză, apoi a zis:

— Logodnica dumneavoastră era în magazin în momentul jafului.

Mâna mea s-a oprit pe catarama ceasului.

— Vivian era în magazin?

— Da, domnule! Era la cumpărături și s-a întâmplat să se afle în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit.

Pulsul îmi bubuia în timpane și o senzație de greață mi-a cuprins stomacul.

— Cum se simte?

— E zguduită. Unul dintre tâlhari a amenințat-o cu arma pentru că nu s-a culcat la pământ, dar oamenii noștri au rezolvat situația înainte ca ea să fie rănită.

Giulio și-a dres glasul, apoi a continuat:

— Fratele dumneavoastră era și el acolo. A fost în tură astăzi, el ne-a cerut întăriri.

Toți angajații noștri din locațiile cu risc ridicat, cum ar fi magazinele de bijuterii, purtau ceasuri personalizate, cu butoane de panică ascunse. Fusesse ideea lui Christian. Infractorii se așteptau la butoane de panică instalate sub un birou sau lângă casa de marcat; nu se așteptau la butoane pe un ceas, care era discret și la îndemână.

Dar acum nu-mi stătea mintea la eficiența protocolului nostru de securitate.

Un hoț a amenințat-o cu arma.

Mi s-a întunecat vederea. Când mi-am revenit, o fracțiune de secundă mai târziu, vedeam roșu în fața ochilor.

— Unde sunt acum? l-am întrebat cu o voce încordată, dar stăpânită, în totală contradicție cu imaginile sângeroase de răzbunare care mi se derulau în minte.

— Domnișoara Vivian este la penthouse, iar domnul Luca este la el acasă, în Greenwich Villa.

Mi-am încordat maxilarul. Frate-meu era imperturbabil în situații de viață și de moarte. După ce a fost jefuit odată, în L.A., a tras un pui de somn și, în noaptea aia, a petrecut cu jumătate din tineretul de la Hollywood.

Vivian, pe de altă parte...

Senzația de greață mi s-a răspândit în tot corpul, chinându-mă în timp ce căuta o cale de eliberare.

— Vă voi trimite raportul pe e-mail în următoarea oră, a spus Giulio. Vă mai pot ajuta cu ceva?

— Lasă-mi-l mie pe tipul care a amenințat-o pe Vivian.

Încă o pauză.

— Desigur!

Am închis. Oboseala și foamea de mai devreme se transformaseră într-un ghem de neliniște. Chiar îmi doream să existe un ring de box la hotel. Dacă nu mă eliberam de furia sufocantă, făceam implozie.

O imagine cu chipul lui Vivian mi-a apărut în minte.

Piele palidă. Ochii întunecați și măriți de frică. Sângele roșu-aprins care îi păta hainele. Dacă întăririle nu ar fi ajuns la timp...

Stomacul mi s-a strâns dureros.

Era în siguranță. Giulio nu m-ar fi mințit în privința asta. Dar până nu o vedeam cu ochii mei...

M-am plimbat prin cameră și mi-am trecut o mână peste față. În ultimul an, nu mă ocupasem decât de afacerea Santeri. Nu trebuia s-o dau în bară. În plus, oricum plecam acasă mâine-dimineață. O jumătate de zi nu ar fi schimbat cu nimic lucrurile.

Vivian era acasă. Era *bine*.

Am continuat să mă foiesc prin cameră. Se scursese un sfert de oră din cele două ore libere.

Fir-ar să fie!

Am scos un șir de înjurături, mi-am luat sacoul, apoi mi-am sunat asistenta:

— Avem o urgență în New York. Sună-i pe cei din echipa Santeri și spune-le să ne întâlnim în sala de conferințe a hotelului în treizeci de minute. Asigură-i că restul șederii lor este plătit de Russo Group și trimite-i lui Franco ceasul Lohman & Sons în ediție limitată, drept scuză! Cel care se lansează abia anul viitor.

Directorului general al firmei Santeri Wines îi plăceau ceasurile și colecționa modele de patruzeci de mii de dolari așa cum copiii colecționează cartonașe cu jucători de baseball.

Helena a înțeles tot ce i-am spus.

— Se rezolvă!

Orgoliul lui Franco era mai mare decât crama sa din Napa Valley. L-a scos din sărite convocarea de ultim moment, așa cum era de așteptat, dar scuzele primite l-au liniștit suficient pentru a semna contractul de achiziție fără prea multe comentarii.

Santeri Wines, una dintre cele mai valoroase mărci de vinuri de pe piață, era acum oficial o filială a Russo Group. În loc să sărbătoresc, mi-am luat rămas-bun și am mers direct din sala de conferințe până la mașina care mă aștepta afară.

— Încotro, domnule? a întrebat șoferul.

— La aeroport.

Aeroportul San Francisco. Plecasem fără bagaje, dar Helena avea să se ocupe de asta pentru mine.

— Trebuie să mă întorc imediat în New York.

~

Vivian

Nu mă puteam opri din tremurat. Am ieșit din baie, cu pielea rece ca gheața, în ciuda halatului de pe mine, a podelei încălzite și a băii fierbinți în care zăcusem în ultima oră. Era seara târziu, la câteva ore după tentativa de jaf de la Lohman & Sons, dar mie încă mi se părea că mă aflu în magazin, cu o armă sub bărbie și cu întruchiparea răului holbându-se la mine.

Întregul incident durase mai puțin de zece minute, înainte ca întăririle să sosească și să rezolve situația.

Nimeni nu fusese rănit, dar nu puteam să nu mă gândesc la scenariu terifiant.

Dacă întăririle ar fi sosit prea târziu?

Dacă tâlharul ar fi tras mai întâi și apoi ar fi pus întrebări?

Dacă aș fi murit? Ce aș fi lăsat eu în urmă, în afară de niște haine drăguțe și o reputație de fică ascultătoare?

Aș fi murit fără să vizitez deșertul Atacama ca să privesc stelele și fără să mă îndrăgostesc de mai multe ori. Lucruri pe care am crezut mereu că voi avea timp să le fac, pentru că aveam doar douăzeci și ceva de ani, la naiba! Se presupune că ești invincibil la vârsta asta.

Zgomotul ușii de la intrare m-a adus cu picioarele pe pământ! Inima mi-a tresărit de îngrijorare.

Cine a intrat? Dante se întorcea mâine, iar personalul era deja acasă. Chiar dacă ar fi fost pe afară, oricum nu ar fi trântit nimeni ușa așa. Neliniștea mea s-a accentuat când zgomotul pașilor a devenit mai puternic și ușa de la dormitorul meu s-a deschis larg.

Am luat o vază de pe comodă, gata să o arunc în intrus, dar apoi am observat părul negru și chipul dur, necruțător.

— Dante?

Bătăile inimii mele s-au potolit treptat. Am pus vaza jos.

— Credeam că te întorci abia mâine. Ce faci...?

N-am apucat să-mi închei propoziția. El a străbătut camera din doi pași lungi și m-a apucat de brațe.

— Ești rănită? m-a întrebat.

M-a cercetat din cap până-n picioare, cu o expresie încordată.

Ce...? *Jaful*. Bineînțeles că știa. El era directorul general. Probabil că îi povestise cineva.

— Sunt bine. Puțin zguduită, dar bine, i-am răspuns și m-am forțat să zâmbesc. Trebuia să fii în California până mâine. De ce te-ai întors acasă mai devreme?

— A avut loc o tentativă de jaf la unul dintre magazinele mele principale, Vivian, a zis el și i-a zvâcnit maxilarul. Bineînțeles că m-am întors imediat.

— Dar afacerea cu Santeri...

— Contractul a fost semnat.

Brățele mele erau în continuare în strânsoarea lui de fier.

— Ah!

Nu știam ce altceva să mai spun.

Ziua fusese un șir de evenimente bulversante, iar apariția bruscă a lui Dante era și mai bulversantă. Abia atunci i-am observat cămașa șifonată și părul răvășit, ca și cum și-ar fi trecut degetele prin el.

Dintr-un motiv inexplicabil, să-l văd așa mi-a adus lacrimi în ochi. Era prea uman, prea *normal* pentru o asemenea zi.

Dante și-a întezit strânsoarea.

— Fii sinceră, Vivian! a spus el, cuvintele fiind deopotrivă liniștitoare și poruncitoare. Ești bine?

Nu m-a întrebat dacă *sunt rănită*, ci dacă *sunt bine*. Două întrebări diferite.

În ciuda apăsării mele interioare, am dat aprobator din cap.

Ochii lui erau ca o furtună întunecată, iar pe chip i se întipăriseră furia și panica. La auzul răspunsului meu, celor două emoții li s-a adăugat o urmă de scepticism.

— Te-a amenințat cu arma, a spus cu o voce mai scăzută, care promitea răzbunare.

Pulsul îmi bubuia în timpane și o forță invizibilă mă trăgea în adâncurile unui ocean agitat. Zâmbetul mi-a pierit.

— Da. Nu..., am început eu, apoi am tras aer în piept.

Nu plânge!

— N-a fost cel mai frumos moment de săptămâna asta, trebuie să recunosc.

Corpul lui Dante fremăta de tensiune. Aceasta îi înăsprea chipul și i se încolăcea pe sub piele, ca o viperă care așteaptă să lovească.

— A mai făcut și altceva?

Am scuturat din cap că nu. Parcă rămâneam fără aer și nu reușeam să scot niciun cuvânt, dar m-am forțat să-i răspund:

— Paza a ajuns înaintea ca cineva să fie rănit. Sunt bine. Serios!

Ultimul cuvânt a sunat mai tare decât restul. Lui Dante i-a zvâcnit din nou maxilarul.

— Tremuri.

Tremuram? Aparent, da.

Genunchii mi s-au înmuiat și pe brațe mi s-a făcut pielea de găină. Dacă nu m-ar fi ținut Dante, învăluindu-mă în căldura lui, m-aș fi prăbușit pe podea. Am observat aceste lucruri cu detașare, ca și cum m-aș fi privit într-un film de care nu eram prea interesată.

— E din cauza frigului, am spus.

Nu știam cine dăduse drumul la aerul condiționat în noiembrie, dar în camera mea era foarte frig. Dante m-a mângâiat cu degetul mare. În ochii lui se citea îngrijorarea.

— Căldura este pornită, *mia cara*, a spus el încet.

Mi s-a pus un nod în gât.

— Ei bine, atunci, cred că s-a stricat centrala, am continuat eu, reușind anevoie să-mi păstrez cumpătul cu acest răspuns inutil. Ar trebui s-o repari. Sunt sigură că ai putea chema pe cineva aici cât mai repede. Ești...

Ceva umed mi-a alunecat pe obraji.

— ... ești Dante Russo. Poți...

Nu mai puteam să respir.

Aer. Am nevoie de aer.

— Tu poți face orice.

Vocea mi s-a frânt.

N-a fost nevoie decât de un moment de slăbiciune. Am cedat, plângând în hohote, copleșită de emoțiile și de evenimentele traumatizante din cursul zilei. Bucuria adusă de vestea despre Legacy Ball a fost urmată de teroarea jafului.

Zgomotul bocancilor grei pe podeaua de marmură din încăperea aceea rece și pustie.

Metalul armei, lipit de pielea mea, și sentimentul de netăgăduit că, dacă aș fi murit astăzi, aș fi pierit fără să fi trăit vreodată. Nu cu adevărat.

Brațele lui Dante m-au cuprins. Nu a spus nimic, dar îmbrățișarea lui era puternică și liniștitoare și a reușit să-mi alunge orice urmă de stinghereală.

Apele involburate s-au unit deasupra mea, înecând lumina. M-au legănat cu putere înainte și înapoi, până când corpul meu s-a zguduit de plânsete. Mă durea stomacul, mă dureau ochii și gâtul îmi era atât de uscat, încât mă durea și să respir.

Și totuși, Dante mă ținea în brațe.

Mi-am lipit fața de pieptul lui. Plângeam și gâfâiam, încercând să respir, în timp ce el îmi mângâia spatele cu o mână. A murmurat ceva în italiană, dar nu am înțeles ce anume.

Nu știam decât că, în starea mea îngrozitoare, după jaf, vocea și îmbrățișarea lui erau singurele lucruri care mă încălzeau.

Dante

— Mi-ai stropit cămașa cu sânge, Brax, i-am zis și mi-am suflecat mânecile, ascunzând pata în cauză. Asta e a treia abaterere.

Mi-a aruncat o privire urâtă. Chipul plin de sânge și de vânătăi avea o expresie de răzvrătire. Brax era legat de un scaun, cu brațele și picioarele strânse cu frânghie. Rămăsese singurul dintre complicii săi care mai era conștient.

Ceilalți doi zăceau pe scaune, cu capetele atârând inerte. Sângele lor picura lent și constant pe podea. Aveau membrele îndoite în unghiuri nefirești.

— Vorbești prea mult, a comentat Brax, scuipând sânge roșu-închis.

Brax Miller. Fost pușcăriaș, cu un cazier lung de un kilometru, cu un tupeu fantastic și un creier cât o nucă.

Am zâmbit, apoi l-am lovit din nou.

Capul i-a zvâcnit spre spate și un geamăt a răsunat în aer.

Aveam încheieturile degetelor învinețite și mă usturau. Camera supranumită în glumă „celula de detenție”, din sediul meu privat de securitate, mirosea a sânge, transpirație și a frică.

Trecuseră două zile de la tentativa de jaf de la Lohman & Sons, mai mult decât ținuserăm vreodată pe cineva ostatic. Contactele mele din poliție închideau ochii la activitățile mele, pentru că le ofeream timp, le menajam personalul și știam când să trag linie. Nu omorâsem niciodată pe nimeni.

Încă.

Dar eram al dracului de tentat acum.

— Prima oră a fost pentru că ai încercat să-mi jefuiești magazinul. A doua... — am zis întinzând o mână, iar Gulio mi-a pus ceva rece și greu în palmă, cu fața impasibilă — este pentru că mi-ai amenințat soția.

Am luat arma.

De obicei, îmi lăsam echipa să se ocupe de aceste neplăceri. Jafuri, vandalism, *lipsa de respect*. Erau inacceptabile, dar impersonale. Doar niște infracțiuni care trebuiau pedepsite și exemple care trebuiau date în cel mai brutal și, prin urmare, cel mai eficient mod posibil. Nu era nevoie să mă ocup eu, personal, de ele.

Dar în situația de acum? După ce îi făcuse Brax lui Vivian?

Asta era al naibii de personal.

Un nou val de furie m-a străbătut când mi l-am imaginat pe rahatul ăsta din fața mea îndreptând o armă spre ea. Încă nu era soția mea, dar era, clar, „a mea”.

Nimeni nu amenință ce-i al meu.

— Deci e soția ta, a tușit Brax, cu orgoliul lovit, dar intact. Înțeleg de ce ești supărat. E frumoasă, deși ar fi fost mult mai frumoasă dacă ar fi avut niște sânge pe pielea aia drăguță a ei.

Zâmbetul lui batjocoritor era stacojiu de la atâta sânge. Un individ prea prost ca să-și dea seama de greșeala lui.

Cum spuneam, un creier cât o nucă.

Mi-am pus boxul, m-am apropiat de el și i-am tras idiotului capul pe spate.

— Nu eu sunt cel care vorbește prea mult.

O secundă mai târziu, un urlet de agonie a răsunat în aer.

Dar asta nu a reușit să-mi calmeze furia. M-am oprit abia când urletele au încetat cu totul.

§

Mi-am lăsat oamenii să curețe mizeria din „celula de detenție”.

Aproape că-l omorâsem pe Brax, dar nemernicul încă trăia. Măine, el și complicii săi urmau să se predea. Era o alternativă mult mai atrăgătoare decât să rămână pe mâna echipei mele.

Apartamentul mirosea a supă și a pui prăjit când m-am întors acasă. Greta avusese grijă de Vivian de la jaf încoace, iar asta, din punctul ei de vedere, însemna să gătească suficientă mâncare cât să hrănească tot Manhattanul în timpul pauzei de prânz.

Abia dacă am simțit apa fierbinte cât mă spălam de sânge și de transpirație.

Vivian a insistat că era în regulă, dar puțini oameni își reveneau atât de repede în urma unei amenințări. După spusele Gretei, Vivian trăgea acum un pui de somn. Ea nu dormea niciodată atât de târziu după-amiaza.

Am închis robinetul. Gândurile mele erau la fel de tulburi ca oglinda aburită.

Îmi făcusem partea. Îi pedepsisem pe făptași, mă ocupasem personal de Brax și mă interesasem de Luca în drum spre casă. Își revenise la fel de repede cum mă și așteptam; omul trecea prin viață ca găscă prin apă. Dar nu el fusese amenințat cu arma.

La dracu’!

Iritat, am scos un mârâit, m-am șters, m-am schimbat în haine curate și m-am îndreptat spre bucătărie, unde am convins-o pe Greta să-mi dea și mie un castron din prețioasa ei supă.

— Îți strici pofta pentru cină, m-a avertizat ea.

— Nu e pentru mine.

S-a încruntat puțin, după care și-a dat seama ce îi ceream, iar dezaprobarea ei s-a transformat într-un zâmbet de-a dreptul încântat.

— Ah! În acest caz, ia câtă supă ai nevoie! Poftim!

A împins spre mine o farfurie cu pâine și unt.

— Du-i și astea!

— Acum nu mai stric pofta pentru cină? am mormăit, dar am luat pâinea aia nenorocită.

Am ajuns în fața ușii lui Vivian și am căzut pe gânduri. Oare să o trezesc din somn? Greta mi-a spus că ea lucrase de acasă astăzi și că nu luase prânzul, dar poate că avea nevoie de odihnă. *Sau* poate că se trezise deja și își număra diamantele sau orice naiba făceau moștenitoarele de magazine de bijuterii în timpul lor liber.

Să bat la ușă sau să plec și să mă întorc mai târziu?

Nu am apucat să mă hotărâsc, pentru că a luat ea decizia în locul meu.

Ușa s-a deschis și au apărut niște ochi întunecați și somnoroși, care s-au mărit de panică la vederea mea.

Ea a țipat, iar eu am tresărit și aproape am scăpat supă.

— La naiba!

Mi-am regăsit echilibrul la timp, dar câteva picături de lichid fierbinte au sărit pe marginea bolului și pe brațul meu.

— *Dante!* Doamne! a exclamat ea, cu palma la piept, respirând sacadat. M-ai speriat.

— Tocmai voiam să bat la ușă, am mințit eu.

Atenția ei s-a îndreptat spre mâncarea din mâinile mele. Arăta adorabil așa, somnoroasă, cu părul ciufulit și cu o urmă de pernă pe obraz. Chiar și fără machiaj, pielea ei era impecabilă, iar mirosul de mere mi-a tulburat mintea.

— Mi-ai adus mâncare?

Expresia ei s-a înmuiat, iar mintea mea a devenit și mai încetoșată.

— Nu. Da, am răspuns, nehotărât dacă să-i mărturisesc că încercam să aflu cum se simte.

Aș putea să-i spun că a fost ideea Gretei. Să-i aduc supă de pui din proprie inițiativă părea un gest periculos de intim, pe care l-ar face un logodnic adevărat.

Vivian m-a privit circumspectă.

Isuse, Russo, revino-ți!

În urmă cu o oră, băteam un infractor de un metru optzeci și șapte. Acum, eram incoerent din cauza unei nenorocite de supe.

— Greta a spus că n-ai mâncat la prânz. M-am gândit că s-ar putea să-ți fie foame.

Am încercat să dau cel mai vag răspuns posibil.

— Mulțumesc! Ești foarte grijuliu! a spus Vivian, cu aceeași expresie blândă care mă răvășea.

Când a luat castronul și farfuria, degetele ei le-au atins pe ale mele. Un mic curent electric mi-a cutreierat pielea. M-am încordat tot, din dorința de a-mi stăpâni o reacție fizică, de pildă, o tresărire bruscă, sau o atingere a mâinii ei.

Vivian a făcut o pauză, ca și cum ar fi simțit și ea fiorul meu, înainte de a continua în grabă:

— Ai venit la fix, pentru că mă duceam să iau o gustare. Ședința mea despre Legacy Ball s-a prelungit și am uitat să mănânc la prânz.

Îmi spusese mai devreme că va fi gazda balului din acest an. Era ceva important și nu aveam cum să nu fiu mândru de ea.

— Înseamnă că merge brici.

— La fel de bine ca orice eveniment care are un manual de trei sute de pagini, a glumit ea.

S-a lăsat tăcerea.

Ar fi trebui să plec după ce i-am dat mâncarea și mi-a confirmat că se simte bine, dar o presiune ciudată în piept mă împiedica să o iau din loc.

— Dacă vrei companie, aveam de gând să iau și eu o gustare. Nu mi-e destul de foame cât să iau cina acum.

Am dat vina pe ceața blestemată din mintea mea pentru vorbele mele.

Vivian a fost plăcut surprinsă.

— Sigur! Ne vedem în livingul din aripa de est, în cinci minute?

Am aprobat din cap.

Din fericire, Greta nu era în bucătărie când m-am întors. Am mai luat un castron de supă și m-am alăturat lui Vivian în living.

Supa de pui era destul de gustoasă și de consistentă ca să fie o masă completă. Am mâncat pentru o vreme în tăcere, până când Vivian a vorbit din nou:

— Cum se simte Luca? După... știi tu.

— E bine. A trecut el prin chestii mai rele.

Deși ar trebui să-l verific iar, pentru orice eventualitate.

— Odată a fost jefuit de o maimuță în Bali. Aproape c-a murit încercând să-și recupereze telefonul.

Vivian a izbucnit în râs.

— Poftim?

— E adevărat.

Gura mea s-a arcuit într-un surâs, atât la amintirea indignării fratelui meu, cât și la vederea zâmbetului ei.

— Evident, a scăpat cu bine, dar unele dintre maimuțele alea de la temple sunt nemiloase.

— O să am în vedere acest lucru în timpul călătoriei noastre.

Plecam în Bali peste trei săptămâni pentru a-i vedea pe părinții mei, de Ziua Recunoștinței. Deja mi-era groază de călătorie, dar am încercat să ignor acest aspect.

— Dar tu?

Am renunțat la orice prefăcătorie și am fixat-o cu privirea.

— Cum te simți?

Amuzamentul lui Vivian a dispărut după ce mi-a auzit întrebarea. Atmosfera s-a schimbat, lipsită de veselie de mai devreme.

— Sunt bine, a spus ea, liniștită. Nu reușesc să dorm, de-aia trag un pui de somn după-amiază, dar sunt mai degrabă șocată. N-am fost rănită. O să trec peste.

Poate că avea dreptate. Era mult mai calmă acum decât în prima seară, însă tot eram puțin îngrijorat.

— Dacă vrei să vorbești cu cineva, compania are câțiva specialiști la îndemână, i-am spus eu, cu o voce răgușită.

Psihoterapeuții noștri erau unii dintre cei mai buni din oraș.

— Să-mi spui dacă ai nevoie!

— Mulțumesc! a zis ea și mi-a zâmbit, mai blând de data asta. Pentru seara trecută și pentru acum, a adăugat, dând din cap spre bolurile pe jumătate goale dintre noi.

— Cu plăcere! am spus crispat.

Habar nu aveam cum să reacționez la ce naiba se întâmpla aici. Nu știam de ce creierul mi-era încețoșat și de ce mi-o lua inima la galop când mă uitam la ea.

Nu simțeam furie, ca față de Brax.

Nu simțeam ură, ca față de Francis.

Nu simțeam dorință, aversiune sau oricare dintre celelalte emoții care îmi dictaseră interacțiunile anterioare cu Vivian.

Nu știam ce era, dar mă neliniștea al naibii de tare.

CAPITOLUL 17

Dante & Vivian

Dante

Vivian a apelat la unul dintre psihoterapeuții noștri după incidentul de la Lohman & Sons. Nu discuta niciodată despre ședințele ei, dar când am ajuns în Bali, dormea deja mai bine și, în mare parte, revenise la remarcile ei sarcastice și pline de duh.

Mi-am spus că ușurarea mea nu avea nimic de-a face cu ea *personal* și că, pur și simplu, mă bucuram că se afla în starea de spirit potrivită pentru a-mi cunoaște părinții.

— Ești sigur că ai tăi locuiesc aici? m-a întrebat Vivian, holbându-se la vila din fața noastră.

Sculpturi făcute manual erau răspândite pe peluză, într-o explozie de culori, iar o grămadă de clopoței de vânt răsunau lângă ușa din față. Flori uriașe acopereau fațada cu pete de culoare galbene și verzi.

Arăta ca un amestec între o vilă de lux și o creșă.

— Da.

Se vedea că locul ăsta fusese decorat de Janis Russo. Ușa din față s-a deschis, dezvăluind un păr castaniu, creș și un caftan lung până la podea.

— Pregătește-te! i-am spus.

— *Scumpule!* m-a strigat mama. Ah, ce bine-mi pare să te văd! Băiețelul meu!

S-a repezit spre noi și m-a îmbrățișat.

— Ai mai slăbit? Mănânci destul? Dormi suficient? Faci suficient sex?

Vivian și-a ascuns râsul cu o tuse delicată. Am făcut o grimasă când mama s-a retras și m-a examinat cu un ochi critic.

— Bună, mamă!

— Încetează! Ți-am zis să-mi spui Janis. Ești mereu atât de formal. Pentru asta eu dau vina pe Enzo, i-a explicat ea lui Vivian. Bunicul lui era obsedat de reguli. Știi că odată a dat pe cineva afară de la o cină pentru că a folosit furculița greșită? A declanșat un întreg incident internațional fiindcă invitatul era fiul unui ambasador ONU. Deși, ca să fim corecți, te-ai aștepta ca fiul unui ambasador ONU să știe care furculiță se folosește pentru salate și care se folosește pentru antreuri. Nu-i așa?

Vivian a clipit, uimită de vârtejul de energie din fața ei.

— Acum lasă-mă să mă uit la tine!

Mama mi-a dat drumul și și-a pus mâinile pe umerii lui Vivian.

— O, ce frumoasă ești! Nu-i așa că e frumoasă, Dante? Spune-mi, dragă, ce folosești pentru ten? E strălucitor. Ulei de argan? Mucină de melc? La Mer...

Vivian mi-a întâlnit privirea. *Ajută-mă!* m-a implorat ea din ochi.

Mi-am așternut pe buze un zâmbet reticent.

Chiar dacă era exagerat de entuziasmată, mama avea dreptate. Vivian era frumoasă. În ciuda unui zbor de douăsprezece ore, strălucea, iar asta nu avea nimic de-a face cu aspectul ei fizic.

O senzație ciudată mi-a cuprins pieptul.

— Da, am spus. Este.

Ochii lui Vivian s-au mărit puțin, iar mama radia și mai tare.

Ne-am privit direct în ochi preț de încă o clipă, până când vocea tatălui meu a răsunat pe peluză:

— Dante!

Tata a intrat pe ușa din față. Era suplu și bronzat, îmbrăcat într-o cămașă de în și pantaloni scurți.

— Mă bucur să te văd, fiule!

Mi-a pus o mână pe spate înainte de-a o îmbrățișa pe Vivian.

— Și tu, nora mea! Nu-mi vine să cred! Spune-mi, Dante te-a dus vreodată să faceți scufundări?

— Ăă... nu.

— *Nu?* a țipat el. De ce naiba nu? I-am spus să te ducă la scufundări de când v-ați logodit! Știi, l-am conceput pe Luca imediat după...

Am intervenit înainte ca părinții mei să ne facă de râs pe toți trei.

— Las-o în pace, tată! Oricât de fascinantă — de fapt, *înforătoare* — ar fi povestea conceperii lui Luca, am vrea să ne spălăm puțin. A fost un zbor lung.

— Desigur! a zis mama, agitându-se în jurul nostru ca o pasăre colibri încărcată de bijuterii. Intrați, intrați! V-am pregătit camera. Luca nu sosește până diseară, așa că aveți etajul doar pentru voi deocamdată.

— Deci asta e familia ta, a spus Vivian când i-am urmat pe ai mei în vilă. Nu sunt... cum mă așteptam.

— Nu te lăsa păcălită de aspectul hipiot! am avertizat-o eu. Tata este tot un Russo, iar mama a fost consultant în

management. Roagă-i să renunțe la cardurile de credit și să se descurce *cu adevărat*, și o să vezi atunci cât de relaxați sunt.

Vila aerisită, cu un etaj, era decorată cu lemn natural, iar împletituri crem și tablouri în culori vii, ale artiștilor locali, împodobeau pereții. Curtea din spate avea o piscină privată și un studio de yoga în aer liber. Erau două camere la parter, unde stăteau părinții mei, și două la etaj.

— Aceasta este camera voastră, a zis mama și a deschis ușa larg. Am aranjat-o pentru voi.

Vivian a rămas cu gura căscată. Pe mine mă lua durerea de cap.

— *Mamă!*

— Ce? a răspuns ea, cu nevinovăție. Nu se întâmplă în fiecare zi ca fiul meu și viitoarea mea noră să vină în vizită de Ziua Recunoștinței! M-am gândit că v-ar plăcea o atmosferă mai romantică pentru șederea voastră.

Migrena mi s-a răspândit spre ceafă și în spatele ochilor cu o viteză alarmantă.

Ceea ce mama mea considera *romantic* era un coșmar în adevăratul sens al cuvântului.

Petale de trandafiri roșii acopereau podeaua. O găleată cu șampanie la gheață stătea pe noptieră, lângă două pahare de cristal, iar la baza patului cu baldachin se aflau o cutie de ciocolată, prezervative și prosoape împăturite în formă de lebădă. Un *portret* cu mine și cu Vivian atârna pe peretele din fața patului, sub un banner strălucitor pe care scria: *Felicitări pentru logodnă!*

Arăta ca un nenorocit de apartament pentru luna de miere, doar că era oribil, pentru că îl aranjase mama.

— Cum naiba ai făcut portretul? am cerut eu să știu.

— Am folosit o fotografie de la petrecerea ta de logodnă ca inspirație.

Ochii îi străluceau de mândrie.

— Cum ți se pare? Nu e cea mai *bună* lucrare a mea. În ultima vreme n-am fost prea creativă.

Aveam să ucid pe cineva până la sfârșitul călătoriei.

Era inevitabil.

Fie că e vorba de mama, tata sau fratele meu, urma să se întâmple.

— E minunat! a spus Vivian, cu un zâmbet binevoitor. Ați surprins perfect momentul.

Mi-am ciupit podul nasului. Mama s-a înroșit la față.

— O, ești prea drăguță! *Știam* eu că o să te plac, a zis mama și a mângâiat-o pe Vivian pe braț. Oricum, vă las să vă faceți comozi. Dacă aveți nevoie de mai multe prezervative, să-mi spuneți!

Ne-a făcut cu ochiul înainte de a ieși pe ușă. Tata a urmat-o, prea ocupat cu telefonul pentru a mai fi atent la ce se întâmpla.

Între noi s-a așternut tăcerea, densă și grea. Zâmbetul lui Vivian a dispărut după ce mama a plecat. Ne-am holbat la portret, apoi unul la altul, apoi la pat.

Brusc, mi-am dat seama că asta ar fi prima dată când împărțim o cameră. *Un pat.*

Șase zile și cinci nopți de dormit lângă ea. Să o văd în hainele alea ridicol de mici, care se vor a fi pijamale, și să aud cum curge apa cât ea face baie.

Șase zile și cinci nopți de tortură.

Mi-am trecut mâna peste față.

O să fie o săptămână lungă.

Vivian

Părinții lui Dante erau opusul fiului lor: nonconformiști, efervescenti, sociabili, cu zâmbetul pe buze și cu un simț al umorului oarecum nepotrivit.

După ce eu și Dante ne-am despachetat bagajele, au insistat să ne ducă să luăm prânzul la restaurantul lor preferat, unde ne-au asaltat cu mai multe întrebări.

— Vreau să știu totul. Cum v-ați cunoscut, cum te-a cerut în căsătorie?

Janis și-a sprijinit bărbia în mâini. În ciuda îmbrăcăminții și atitudinii ei boeme, avea aerul unei persoane mondene din Noua Anglie: pomeți înalți, piele perfectă și un păr bogat și strălucitor, a cărui întreținere necesita mult timp și bani.

— Nu te zgârci la detalii!

— Îl cunosc pe tatăl ei, a spus Dante, înainte să apuc să răspund. Ne-am întâlnit la o cină, la casa părinților ei, din Boston și ne-am înțeles din prima. Am ieșit la câteva întâlniri, iar eu am cerut-o în căsătorie câteva luni mai târziu.

Teoretic, era adevărat.

— Ah!

Janis s-a încruntat, părând dezamăgită de rezumatul lipsit de romantism al lui Dante, apoi s-a luminat iar la față.

— Și cererea în căsătorie?

Am fost tentată să-i dezvălui mamei lui că Dante mi-a lăsat inelul pe noptieră, doar ca să văd cum va reacționa, dar nu mă lăsa inima să-i spulber speranțele.

E timpul să-mi pun în valoare calitățile actricești. Nu degeaba o jucasem pe Eliza Doolittle în *Pigmalion*, în liceu.

— S-a întâmplat în Central Park, am început eu. Era o dimineață superbă și am crezut că mergem, pur și simplu, la o plimbare...

Janis și Gianni ascultau vrăjiți, în timp ce eu le spuneam o poveste plină de dramatism, în care erau implicate flori, lacrimi și lebede.

Dante părea mai puțin încântat. Încruntarea lui se adâncea cu fiecare cuvânt pe care îl rosteam, iar când am ajuns la partea în care el se lupta cu lebăda care încercase să fugă cu inelul meu de logodnă nou-nouț, mi-a aruncat o privire atât de întunecată, încât ar fi putut stinge soarele.

— Lupte cu lebede, zici? a întrebat Gianni, răsând. Dante, *non manchi mai di sorprendermi*.

— *Anche io non finisco mai di sorprendermi*, a mormăit Dante. Am schițat un zâmbet.

— O cerere în căsătorie unică! Înțeleg de ce v-ați chinuit să recuperați inelul. E uimitor! a exclamat Janis.

Ea mi-a ridicat mâna și a examinat diamantul obscen de mare. Era atât de greu, încât de fiecare dată când ridicam mâna, parcă făceam un exercițiu în sala de fitness.

— Dante a avut întotdeauna un ochi bun, deși m-aș fi așteptat...

Dante s-a încordat. Janis și-a dres glasul și mi-a lăsat mâna să coboare.

— Cum spuneam, e un inel frumos, a adăugat ea.

Mi-a stârnit curiozitatea schimbul de priviri dintre ea și Gianni. Ce a vrut, de fapt, să spună?

— Ne pare rău că n-am putut să ajungem la petrecerea de logodnă, a adăugat Gianni, risipind tensiunea apărută brusc. Ne-ar fi plăcut să fim acolo, dar în același weekend a avut loc un festival unde și-a făcut apariția un artist local care nu a mai participat la un eveniment public de zece ani.

— E atât de talentat! a spus Janis. Pur și simplu nu puteam rata ocazia de a-l vedea.

Am făcut o pauză, așteptând gluma. Dar n-au mai zis-o.

M-a cuprins groaza. Acesta era motivul pentru care ~~rata-~~ petrecerea de logodnă a fiului lor? S-au întâlnit cu un artist pe care nici măcar nu-l cunoșteau?

Lângă mine, Dante își sorbea băutura, cu o expresie neutră. Nu părea nici surprins, nici deranjat de adevăr.

O durere neașteptată mi-a străpuns pieptul.

Oare de câte ori își pusese ai lui pe primul loc dorințele egoiste, în detrimentul lui, de el nu părea deloc supărat că ~~rata-~~ seră logodna? Știam că nu erau apropiați, având în vedere că Gianni și Janis îl lăsaseră cu bunicul lui, și totuși, ar fi putut măcar să inventeze o scuză rezonabilă pentru absența lor.

Am dus un crevetă sărat la gură, dar fructele de mare, altădată delicioase, aveau brusc gust de carton. După prânz, Gianni și Janis ne-au încurajat să „facem o plimbare plăcută” pe plaja din spatele restaurantului, cât ei își terminau „meditația de după prânz”, orice mai însemna și asta.

— Părinții tăi par de treabă, am zis eu, în timp ce ne plimbam pe malul mării.

— Ca oameni, poate. Ca părinți? Nu prea.

I-am aruncat o ocheadă, surprinsă de sinceritatea lui.

Cămașa și pantalonii de in îi dădeau un aer mai casual decât de obicei, dar trăsăturile lui erau la fel de izbitoare: corpul său puternic și maxilarul dur. Părea invincibil, doar că *nimeni* nu este invincibil. Cu toți suntem vulnerabili la aceleași suferințe și nesiguranțe.

Unii oameni pur și simplu reușesc să mascheze totul mai bine.

O altă durere mi-a străbătut pieptul când mi-am amintit cât de neafecți fuseseră ai lui că lipsiseră de la petrecerea de logodnă.

— Bunicul tău v-a crescut pe tine și pe Luca, nu?

Știam asta, dar nu-mi venea în minte o modalitate mai bună de a deschide subiectul. Dante a răspuns cu o încuviințare din cap.

— Ai mei au plecat în jurul lumii la scurt timp după nașterea lui Luca. Nu puteau lua doi copii în călătoriile lor, având în vedere cât de mult se deplasau, de aceea ne-au lăsat în grija bunicului. Au spus că așa era cel mai bine.

— Vă vizitau des?

— Cel mult o dată pe an. Trimiteau cărți poștale de Crăciun și de zilele noastre de naștere, a zis el pe un ton sec, detașat. Luca le ținea pe ale lui într-o cutie specială. Eu le-am aruncat pe ale mele.

— Îmi pare rău, am spus, cu un nod în gât. Cred că ți-a fost foarte dor de ei.

Dante fusese un copil pe atunci, abia suficient de mare pentru a înțelege de ce părinții lui erau lângă el într-o zi, dar nu și în următoarea. Ai mei nu fuseseră părinți perfecți, dar nu mă lăsau niciodată acasă la o rudă ca să facă înconjurul lumii.

— Să nu-ți fie! Ai mei au avut dreptate. Așa a fost cel mai bine.

Ne-am oprit la marginea plajei.

— Nu te lăsa păcălită de ospitalitatea lor, Vivian! Îmi acordă o atenție exagerată ori de câte ori mă văd pentru că *nu* mă văd prea des, iar atenția asta îi face să simtă că își fac datoria de părinți. Ne scot în oraș să mâncăm, ne cumpără lucruri frumoase și ne întreabă despre viața noastră, dar, dacă le ceri să rămână în preajmă în momentele grele, dispar.

— Dar fratele tău? Ce relație are cu ei?

— Luca a fost un accident. Eu am fost dorit pentru că aveau nevoie de un moștenitor. Bunicul meu le ceruse unul. Dar când a apărut fratele meu... să aibă grija de doi copii era prea mult pentru părinții mei, așa că au renunțat.

— Și v-a crescut bunicul vostru.

— A fost încântat, a răspuns el, pe același ton sec. Tata l-a dezamăgit când a venit vorba despre afaceri, dar pe mine mă putea modela de la o vârstă fragedă, astfel încât să devin succesorul perfect.

Și reușise să-l modeleze.

Dante era unul dintre cei mai de succes directori executivi din topul cinci sute al publicației *Fortune*. Triplase profiturile companiei de când preluase conducerea, dar cu ce preț?

— Lasă-mă să ghicesc! Te-a dus la ședințe și te-a lăsat să te joci în sala de consiliu? Ți-a explicat cu ajutorul desenelor animate cum funcționează piața bursieră? am glumit eu, cu intenția de a-l face să se relaxeze.

Vivian cea empatică voia să treacă la un subiect mai ușor; Vivian cea egoistă voia să sape mai adânc. Asta era cea mai bună perspectivă pe care o aveam despre trecutul lui Dante și mă remeam că un cuvânt greșit îl va face să se retragă din nou.

O urmă de umor i-a sclipit în ochi.

— Să zicem. Bunicul își conducea casa la fel cum își conducea afacerea. El avea primul, ultimul și singurul cuvânt cu privire la orice subiect. Totul funcționa după un set strict de reguli, de la orele de joacă până la hobbyurile pe care eu și Luca aveam voie să le practicăm. La șapte ani am făcut primul tur al fabricii, iar la zece am început să învăț despre contracte și negocieri.

Cu alte cuvinte, își pierduse copilăria din cauza ambițiilor bunicului său.

O durere profundă mi-a cotropit pieptul.

— Să nu-ți pară rău pentru mine! a spus Dante, evaluându-mi corect expresia. Russo Group nu s-ar fi dezvoltat atât de mult dacă nu m-ar fi învățat el tot ce știu.

— Viața înseamnă mai mult decât bani și afaceri, am spus încet.

— Nu și în lumea noastră.

O briză blândă i se juca prin păr, ciufulindu-l.

— Oamenii se pot alătura cât mai multor fundații de caritate, pot dona cât de mulți bani vor, dar la sfârșitul zilei, numai mersul afacerii contează. Uită-te la Tim și la Arabella Creighton! Altădată erau superstaruri în societatea din Manhattan. Acum Tim se confruntă cu un proces și nimeni nu vrea să aibă de-a face cu Arabella. Toți presupușii ei prieteni au abandonat-o.

Dante a zâmbit pieziș, apoi a continuat:

— Dacă tu crezi că vreunul dintre oamenii care mă pupă acum în fund ar mai rămâne lângă mine dacă mâine compania s-ar închide, te înșeli amarnic. Singurele limbi pe care le înțeleg ei sunt banii, puterea și forța. Cei care le au vor face orice pentru a le păstra. Cei care nu le au vor face orice ca să le obțină.

— E un mod îngrozitor de a-ți trăi viața, am spus, deși fusesem martoră la scenariile astea de destule ori, încât știam că are dreptate.

— Unele lucruri o fac mai frumoasă.

Pulsul meu a încetinit pentru o clipă, apoi a luat-o din nou la goană.

Eu și Dante stăteam pe o porțiune izolată de plajă, suficient de aproape pentru a vedea restaurantul, dar suficient de departe ca sunetele și mulțimea să nu ne deranjeze.

Ceva i-a fisurat expresia împietrită, dezvăluind o urmă de oboseală care mi-a rupt sufletul în două. Dante, directorul executiv, doar se încrunta cu severitate și dădea porunci pe un ton răstit. Acest Dante era mai vulnerabil. Mai uman. Îl mai zărisem până atunci, dar acum era prima oară când stăteam în prezența lui atât de mult timp.

Mă simțeam ca și cum m-aș fi scufundat într-o baie caldă, după o zi lungă în ploaie.

— Nu așa plănuisem să petrecem prima noastră zi în Bali, a spus el. Pe cuvânt că lecțiile despre istoria familiei mele nu sunt un obicei aici!

— Nu e nimic în neregulă cu o lecție de istorie. *Dar...*, am zis pe un ton mai jucăuș, vreau să aflu mai multe despre scufundările menționate de tatăl tău. N-am mai fost niciodată în Bali. Ce altceva mai poți face pe aici?

— Să nu aduci vorba de scufundări în fața lui, că o să te bată la cap! a zis, relaxându-și umerii.

Fuseserăm plecați de aproape o oră, probabil că ai lui se întrebau ce făceam.

— Să fiu sincer, insula este una dintre cele mai bune destinații de scufundări din lume. Are, de asemenea, câteva temple frumoase și o expoziție artistică grozavă în Ubud...

L-am ascultat pe jumătate, în timp ce trecea în revistă cele mai importante activități din Bali. Eram prea distrasă de vocea lui pentru a acorda atenție cuvintelor. Avea o voce profundă și blândă, cu un ușor accent italian, care îmi stârnea senzații de nedescris în interior.

Îl tachinasem că îmi plăcea accentul britanic al lui Kai, dar în realitate nu mă puteam sătura de accentul lui Dante.

Nu doar de vocea lui eram fascinată, ci și de inteligența, loialitatea, vulnerabilitatea și umorul care se ascundeau în profunzime, dincolo de mina lui morocănoasă.

Undeva, pe parcurs, Dante Russo se transformase dintr-o caricatură de director executiv bogat și arogant într-un om adevărat. Unul care îmi plăcea, în mare parte.

Era îngrozitor.

Indiferent de tot ce se întâmplase la Valhalla sau de cât de multe lucruri îmi povestise Dante despre el, nu puteam să-mi

fac iluzii că relația noastră era ceva mai mult decât ceea ce era în realitate: o cale sigură de a mă alege cu o inimă frântă. Aveam deja destule lucruri frânte în viața mea.

Dante s-a apropiat de mine pentru a lăsa un alt cuplu să treacă pe lângă noi. Degetele ni s-au atins, iar inima mea trădătoare a tresărit.

Este doar o afacere, mi-am amintit.

Dacă o repetam mai des, poate începeam și eu să o cred.

CAPITOLUL 18

Vivian

În următoarele trei zile, Dante și părinții lui m-au condus într-un tur al insulei Bali. Am făcut scufundări în insula Nusa Penida, am mers pe jos până la cascadele din Munduk și am vizitat templele din Gianyar. Familia Russo avea un șofer personal și o barcă privată, așa că am străbătut insula cu ușurință.

Până în seara Zilei Recunoștinței, mă bronzasem și uitasem complet de sarcinile care mă așteptau în New York. Chiar și Dante se încrunta mai puțin acum.

M-am bucurat că îi acceptasem propunerea de a merge la unul dintre psihoterapeuții companiei sale. Deși probabil aș fi putut să trec în timp peste șocul provocat de jaf și fără terapie, discuția cu doctorul Cho m-a ajutat să înțeleg situația așa cum nu aș fi reușit sigură.

Ședințele noastre aveau să continue după Ziua Recunoștinței, dar deocamdată erau suficiente pentru a mă asigura că vacanța nu va fi stricată de nopți nedormite și de amintiri despre pistolul lipit de bărbia mea.

— Luca, lasă telefonul! l-a certat Janis. E nepolitic să trimiți mesaje în timp ce stai la masă.

— Îmi cer scuze! a zis el, dar a continuat să tasteze pe telefon, iar farfuria de mâncare a rămas neatinsă.

Luca sosise luni seară și își petrecea majoritatea timpului trimițând mesaje, dormind și lenevind lângă piscină. Era ca și cum ai fi fost în vacanță cu un adolescent, doar că el avea treizeci și ceva de ani.

Janis și-a ținut buzele, Gianni a clătinat din cap, iar eu mi-am mâncat în liniște cartofii în timp ce atmosfera devenea din ce în ce mai tensionată.

— Lasă telefonul! a zis Dante, fără să-și ridice privirea din farfurie, dar toată lumea, inclusiv ai lui, au tresărit când i-au auzit tonul rece.

După un moment, Luca s-a îndreptat de spate, și-a lăsat telefonul deoparte și a luat cuțitul și furculița în mână. Deodată, tensiunea s-a risipit și conversația a continuat.

— Dacă te vei plictisi vreodată de lumea corporațiilor, ar trebui să devii bonă, i-am șoptit lui Dante în timp ce Gianni povestea despre călătoria lui în Indonezia, de acum cinci ani. Cred că te-ai descurca de minune.

— Sunt deja bonă, a șoptit el. De treizeci și unu de ani, și fără să fi fost niciodată promovat. Sunt pregătit să demisionez.

A făcut o grimasă când a zărit un strop de umplutură pe pâstăile din farfuria lui. Și-a dat legumele laoparte.

— Poate că ar trebui să demisionezi. Cred că băiatul tău s-a maturizat, am spus eu amuzată.

— Chiar crezi asta? m-a întrebat Dante, aruncându-mi o privire sceptică.

— Păi...

M-am uitat la Luca. Tipul înfuleca de zor și trăgea cu ochiul la propriul telefon.

— Până la un punct. Dar tu ești fratele, nu tatăl lui. Nu e treaba ta să ai grijă de el.

Preluarea de către Dante a responsabilității față de fratele lui era o consecință firească a abandonului părinților lor, dar era o povară greu de dus pentru o singură persoană. Mai ales când cel dădăcit era un bărbat în toată firea, căruia îi convenea să-și lase fratele să facă toată munca grea.

— Întotdeauna a fost treaba mea. Dacă n-o fac eu, n-o va face nimeni altcineva, mi-a răspuns el.

— Atunci să n-o facă nimeni! Poți sprijini pe cineva fără să faci totul pentru el. Trebuie să învețe din propriile greșeli.

— Pari foarte pasionată de acest subiect, a continuat el, amuzat.

— Nu vreau să ajungi să suferi de burnout, dar dacă alegi să te ocupi de prea multe, un timp prea îndelungat, n-o să mai știi de tine, am răspuns și mi-am domolit vocea. Nu e sănătos, nici fizic, *nici* psihic.

Dante avea treizeci și șase de ani, o slujbă foarte stresantă și o familie foarte stresantă. Timpul lui liber era aproape inexistent. Dacă avea de gând să continue așa...

Mi s-a strâns inima de frică. Gândul că i se putea întâmpla ceva mă deranja mai mult decât ar fi trebuit, și nu doar pentru că era logodnicul meu.

Sclipirea din ochi i-a revenit, mai vie și mai strălucitoare ca înainte. Privirea lui s-a îmblânzit.

— Poftă bună, *mia cara!* Nu lăsa problemele prostești ale familiei mele să-ți strice masa!

Inima a început să-mi bată mai tare.

— Nu-ți face griji! Mă pot bucura de mâncarea bună în orice condiții.

Era o minciună, dar Dante mi-a zâmbit.

M-am mișcat pe scaun, iar picioarele noastre s-au atins sub masă. A fost o atingere ușoară, însă corpul meu a reacționat ca și cum el și-ar fi strecurat mâna pe sub fusta mea și mi-ar fi mângâiat coapsa.

Nu mai auzeam conversația de la masă. Imaginea atingerii lui mi s-a prelins în sânge cu o viteză amețitoare. Un fir invizibil lega, cu siguranță, fanteziile mele de mintea lui, pentru că ochii lui s-au întunecat, de parcă ar fi știut exact ce îmi imaginam.

Pulsul mi-a luat-o la sănătoasa.

— Deci.

Vocea lui Luca a rupt deodată firul dintre noi.

Ne-am răsucit brusc capetele spre el. Bătăile inimii mi s-au întepit din cu totul alt motiv când i-am observat ochii sclipind bănuitor.

Masa era prea mare și vocile noastre, prea joase ca Luca să ne fi auzit că vorbeam despre el, dar era clar că pune ceva la cale.

— Cum merge planificarea nunții? ne-a întrebat el.

— Bine, a răspuns Dante înaintea mea.

Blândețea dispăruse și fusese înlocuită de tonul său obișnuit.

— Mă bucur să aud asta.

Fratele mai mic din familia Russo a luat o îmbucătură de friptură de curcan, a mestecat și a înghițit, după care a adăugat:

— Tu și Vivian păreți să vă înțelegeți *de minune*.

Dante și-a încordat maxilarul.

— *Bineînțeles* că se înțeleg de minune, a spus Janis. Sunt îndrăgostiți! Luca, fii serios! Ce prostii mai zici și tu!

Mă jucam cu mâncarea în farfurie. Devenisem brusc neliniștită.

— Ai dreptate. Îmi pare rău, a zis Luca, un pic prea inocent. Doar că nu credeam că voi apuca vreodată ziua în care Dante se va îndrăgosti.

— Destul! a exclamat Dante pe un ton tăios. Viața mea amoroasă nu e subiect de dezbatere!

Rânjetul lui Luca s-a lășit, dar a ținut cont de avertismentul fratelui său și a rămas tăcut.

După cină, Dante, Luca și Gianni au făcut curat în salon și au dus gunoiul, în vreme ce eu și Janis spălam vasele.

— Îmi place cum se comportă Dante când e în preajma ta, a spus ea. E mai puțin...

— Încordat?

În mod normal, nu aș fi fost niciodată atât de directă cu mama lui — dintre toți oamenii —, dar vinul și lăncezitul la soare m-au făcut să-mi dau drumul la gură.

— Da, a râs Janis. Îi plac lucrurile făcute într-un anumit fel și nu se teme să-ți spună dacă nu corespund cu standardele lui. Când era mic, am încercat să-i dăm broccoli cu puțin piure de cartofi pe el. A aruncat farfuria pe jos. O farfurie Wedgwood, în valoare de trei sute de dolari. Îți vine să crezi? a spus ea, scurându-se din cap.

Nu am întrebat-o de ce îi dăduse unui copil mic mâncare pe farfuria scumpe. În schimb, am abordat un subiect mai delicat, care mă frământa de când vorbisem cu Dante, pe plajă.

— A fost greu să-ți iei rămas-bun de la el și de la Luca?

Janis a încremenit pentru o fracțiune de secundă, apoi a continuat:

— Văd că ți-a vorbit despre noi.

Curajul meu a dispărut în fața unei posibile înfruntări.

— Nu foarte mult.

La urma urmei, Janis era mama lui Dante. Nu voiam să o supăr.

— E în regulă, dragă! Știu că nu e cel mai mare fan al meu. Sinceră să fiu, nu sunt o mamă grozavă, și nici Gianni nu este

un tată grozav, a spus ea, pe un ton degajat. De aceea i-am lăsat pe băieți în grija bunicului lor. El le-a oferit stabilitatea și disciplina pe care noi nu le-am putut-o oferi.

A făcut o pauză, apoi a continuat cu o voce mai blândă:

— Am încercat. Eu și Gianni am renunțat la călătorii și ne-am stabilit în Italia după ce am aflat că sunt însărcinată cu Dante. Am rămas acolo timp de șase ani, până după ce s-a născut Luca.

A băgat o farfurie murdară sub șuvoiul de apă, cu privirea pierdută.

— Sună urât, dar cei șase ani m-au ajutat să-mi dau seama că nu sunt făcută pentru viața de familie. Uram să stau într-un singur loc și nu puteam să fac nimic bine când era vorba de băieți. Gianni simțea aceleași lucruri, așa că am făcut o înțelegere cu bunicul lui Dante. El a devenit tutorele lor legal și i-a mutat la New York. Eu și Gianni ne-am vândut ferma și... iată-ne!

A început să se miște prin bucătărie. N-am mai scos nicio vorbă.

Nu era treaba mea să judec cum își cresc alții copiii, însă nu mă puteam gândi decât la cum se simțise Dante când părinții lui renunțaseră la el, pentru că era prea greu să-l aibă în grijă. Dar poate că a fost mai bine așa. Dacă forțezi pe cineva să facă ceva ce nu vrea, rezultatele lasă mereu de dorit.

— Probabil crezi că suntem teribil de egoiști, a spus ea. Poate că suntem. Mi-am dorit de multe ori să fiu genul de mamă de care au ei nevoie, dar nu sunt genul acela. Să pretind altceva i-ar fi rănit pe băieți, în loc să-i ajute.

— Poate, dar acum sunt amândoi adulți. Cred că le-ar plăcea să-și vadă părinții mai des, chiar dacă doar la evenimentele importante, cum ar fi zilele de naștere.

Și petrecerile de logodnă.

— Poate că lui Luca. Lui Dante..., a spus ea și a scos un sunet dezaprobat. A trebuit să ne rugăm de el să vină în Bali. Dacă nu erai tu, ne-ar fi servit o scuză oarecare, cum ar fi că este prea ocupat cu munca.

Nu eram surprinsă. Dante îmi dăduse impresia că este în stare să poarte pică zeci de ani.

— Mă bucur că te are pe tine acum, a continuat ea, zâmbind un pic mai melancolic decât înainte. Îi prinde bine o parteneră. Are prea multă grijă de oameni, și prea puțin de el.

În urmă cu trei luni, aș fi râs dacă cineva l-ar fi descris pe Dante drept grijuliu. Era morocănos, irascibil și hotărât să procedeze așa cum îl tăia capul. Dar acum...

Mi-am adus aminte de conversația noastră de pe plajă, de gustările savurate împreună, noaptea, în bucătărie și de miile de momente mici care lăsau să se întrevadă omul de sub armură.

— Voi fi sinceră cu tine: la început am fost sceptică cu privire la logodna voastră, a zis Janis.

Mi-a întins farfuria proaspăt curățată, iar eu am șters-o și am pus-o în suportul de uscat.

— Cunosându-l pe Dante, nu m-aș mira să se însoare cu cineva strict pentru afaceri, a adăugat ea.

Simțeam că mă apasă ceva pe inimă.

— Familiile noastre lucrează în domenii similare, am murmurat eu. Deci există loc și pentru afaceri.

— Da, dar am văzut cum se uită la tine. Nu e vorba despre afaceri.

Se înșela, însă asta nu mi-a împiedicat pulsul să se iuțească.

— Cum se uită la mine?

— De parcă nu mai vrea să-și ia vreodată privirea de la tine, mi-a răspuns ea cu un zâmbet.

CAPITOLUL 19

Dante

— Un apel de Ziua Recunoștinței de la Dante Russo! a zis Christian la telefon. Sunt onorat.

— Tu ești cel care mi-a trimis un e-mail în timpul unei sărbători legale, Harper.

M-am retras în camera mea după ce am făcut curat. Ai mei și Luca erau la parter, dar nu aveam chef să joc UNO până târziu sau ce naiba făceau ei.

Părinții mei ar continua să se comporte nepotrivit, iar frațele meu m-ar bate la cap în legătură cu Vivian.

Nu, mulțumesc!

— Ah, da!

Vocea lui Christian a devenit mai serioasă, semn că urma să vorbească despre afaceri.

— Am mai găsit un set de fotografii într-o casetă de valori, înregistrată sub un alt nume. Numărul total a ajuns acum la cinci.

Francis era un ticălos paranoic.

— Crezi că mai sunt și altele?

Mi-am îndreptat privirea spre baie. Sunetul apei se auzea de sub ușa închisă, ca zgomotul de fundal al unei scene erotice.

Vivian era acolo. Udă. *Dezbrăcată.*

Un val de fierbințeală și o senzație de enervare m-au străbătut în egală măsură. Mi-am întors cu spatele la ușa și am așteptat răspunsul lui Christian.

— Ar putea fi mai multe, a zis el. Respectăm înțelegerea ta cu el până când vom ști exact câte copii are Francis.

Practic, mă jucam cu viața fratelui meu. Puteam să ignor șantajul lui Francis, dar... Mi-am frecat maxilarul. Era prea riscant.

— Echipa mea va continua să caute până când ne vei spune să ne oprim.

Christian a făcut o pauză, apoi a continuat:

— Recunosc că sunt surprins că nu ne-ai mai întrebat din octombrie cum ne descurcăm. Am crezut că problema era urgentă pentru tine.

— Am fost ocupat.

— Hmm, a zis el, bănuitor. Sau poate te apropii de viitoarea ta soție? Am auzit că ai dispărut pentru o vreme la gala Valhalla din New York.

Am scrâșnit din dinți. De ce era toată lumea atât de obsedată de sentimentele mele față de ea?

— Ce facem noi în privat nu e treaba ta.

— Având în vedere că îl supraveghez pe taică-său la cererea ta, e parțial treaba mea, a replicat el, iar pe fundal s-au auzit clinchetul cuburilor de gheață din pahar. Ai grijă, Dante! Ori Vivian, ori capul lui taică-său pe tavă — la figurat, desigur. Nu le poți avea pe amândouă.

Șuvoiul dușului s-a oprit. După o secundă de liniște, a scârțâit ușa băii.

— Sunt conștient de asta. Continuă să cauți!

Am încheiat apelul exact când Vivian a ieșit din baie, într-un nor de aburi și de parfum dulceag.

Fiecare mușchi din corp mi s-a încordat.

Obiectiv vorbind, ținuta ei, alcătuită din pantaloni scurți și o bluză, ambele din mătase, nu era indecentă. Era aceeași pijama pe care o purtase în bucătărie, în seara când luaserăm o gustare împreună, doar că asta era neagră, nu roz.

Însă după părerea *mea*, acea pijama ar trebui să fie interzisă. Nu era bine pentru ea să-și dezgolească pielea. Ca să nu mai zic că ne aflam în Bali; sigur avea să-i fie frig.

— Cu cine vorbeai? m-a întrebat în timp ce își desfăcea părul din coc.

Și-a trecut degetele prin șuvițele negre, iar acestea i s-au prefirat în cascadă pe spate, implorându-mă să le apuc în pumn și să văd dacă erau la fel de moi pe cât păreau.

Mi-a zvâcnit maxilarul.

— Cu un partener de afaceri.

Stătusem treaz până târziu în ultimele trei nopți, ca să nu fiu nevoit să împart camera cu Vivian cât timp eram amândoi treji. Întotdeauna dormea când mă întorceam, iar eu plecam înainte să se trezească.

Nu aveam de ales în seara asta. Se părea că nici Vivian nu avea chef să joace cărți cu familia mea, așa că eram blocați în aceeași cameră. Cât eram treji. Pe jumătate îmbrăcați. *Împreună.*

Să mă ia dracu'!

— Afaceri de Ziua Recunoștinței?

Vivian s-a uns cu loțiune de corp pe brațe, fără să bage în seamă tortura mea. Ar fi trebuit să rămân în salon, fir-ar să fie!

— Banii n-au timp de odihnă.

M-am întors cu spatele la ea și mi-am tras tricoul peste cap. Aerul condiționat mergea la maximum, dar eu ardeam.

Am aruncat tricoul peste spătarul unui scaun din apropiere și am privit-o din nou. Se holba la mine.

— Ce faci? m-a întrebat.

— Mă pregătesc de culcare, am zis eu și am ridicat din sprânceană când i-am citit groaza de pe chip. Mă încălzesc în somn, *mia cara!* N-ai vrea să mă prăjesc peste noapte, nu-i așa?

— Nu fi teatral! a mormăit ea, punându-și loțiunea înapoi pe comodă. Ești un om matur. O noapte de dormit cu hainele pe tine n-o să te omoare.

Vivian a zăbovit cu privirea asupra trunchiului meu gol, după care s-a uitat repede în altă parte, îmbujorată. Un zâmbet bănuitor s-a înfiripat pe buzele mele, dar acesta a dispărut iute când am stins luminile și ne-am urcat în pat. Ne-am întins cât mai departe unul de celălalt.

Degeaba.

Patul matrimonial era destul de mare, putea găzdui chiar și o mică orgie, însă mi se părea că Vivian stătea prea aproape. La naiba, aș putea dormi în cadă cu ușa închisă, și ea tot ar fi prea aproape!

Parfumul ei mi-a pătruns în plămâni, încețoșându-mi gândirea, iar prezența ei mă ardea ca o flămă. Respirațiile noastre se suprapuneau într-un ritm greu, hipnotic.

Era unsprezece și jumătate. Puteam să mă trezesc fără probleme la cinci dimineața. Șase ore și jumătate. Eram capabil să funcționez cu atât de puțin somn.

Mă uitam la tavan, cu maxilarul încordat, în timp ce Vivian se foia de pe o parte pe alta. Fiecare înclinare a saltei îmi amintea că era *lângă mine*. Pe jumătate dezbrăcată, suficient de aproape încât să o ating și mirosind ca o livadă de meri, după o furtună dimineața.

Nici măcar nu-mi plăceau merele.

— Încetează! am spus. Niciunul dintre noi n-o să doarmă dacă o să te foiești așa toată noaptea.

— Nu mă pot abține. Creierul meu este..., a zis și a tras adânc aer în piept. Nu pot să dorm.

— Încearcă!

Cu cât adormea mai repede, cu atât mai repede mă puteam relaxa eu.

Relativ.

— Ce sfat grozav! a replicat ea. Nu pot să cred că nu m-am gândit la asta. Ar trebui să începi să scrii o rubrică de sfaturi în ziarul local.

— Te-ai născut cu o gură mare sau ai tăi ți-au cumpărat-o după primul lor milion?

— Dacă ai mei ar fi făcut cum ar fi vrut ei, eu n-aș fi spus nimic în afară de *da, desigur, și înțeleg*.

M-a cuprins un sentiment de regret.

— Majoritatea părinților vor copii ascultători, i-am zis.

În afară de ai mei, care nu au vrut copii deloc.

— Hmm!

Mi-am dat seama că Vivian știa mai multe despre dinamica familiei mele decât știam eu despre a ei, ceea ce era ironic, având în vedere că ea era cea comunicativă în relația noastră. Eu îi pomeneam rareori pe părinții mei, din cauză că toată lumea bârfea, dar și pentru că relația mea cu ei nu era treaba nimănui. Însă Vivian reușea să-mi smulgă mărturisiri și secrete de mult îngropate.

— Părinții tăi sunt supărați că nu sărbătorim Ziua Recunoștinței cu ei? am întrebat-o.

— Nu. În familia mea n-o sărbătorim.

Desigur. Știam asta.

Și mai multă tăcere.

Luna își revărsa lumina argintie prin perdele și pe așternuturile noastre. Aerul condiționat bâzâia în colț, iar sunetul lui slab acompania tunetul care răsuna în depărtare. Senzația unei furtuni iminente se furișa pe lângă ferestre și umplea aerul.

Era genul de noapte care invita oamenii la dezvăluri moleșite și la somn adânc.

În cazul meu, avea efectul opus. Pielea mea fremăta de energie ca un cablu străbătut de electricitate, ascuțindu-mi toate simțurile și punându-mă pe jar.

— Cât de mult s-a schimbat familia ta după ce afacerea lui taică-tău a luat avânt?

Abordaserăm subiectul după ședința noastră foto de logodnă, dar, în afară de așteptările legate de căsătoria aranjată, ea nu intrase în deralii.

Din moment ce niciunul dintre noi nu putea să doarmă, puteam să încerc să obțin niște informații de la Vivian. În plus, conversația îmi ferea mintea de alte gânduri, mai necurate.

— Enorm, a spus ea. Eu și Agnes învățam într-o școală de stat și luam prânzul acolo. Apoi, cât ai zice pește, ne-am transferat la o școală privată de lux, unde erau bucătari și veneau elevi în limuzine conduse de șoferi personali. Totul s-a schimbat — hainele noastre, casa noastră, prietenii noștri. *Familia* noastră. La început, mi-a plăcut. Cărui copil nu i-ar plăcea la nebunie să se îmbrace în ținute noi și să aibă jucării noi? Dar...

A tras cu nesaț aer în piept.

— Cu cât înaintez în vârstă, cu atât îmi dau seama cât de mult ne schimbă banii. Nu doar material, ci și spiritual, ca să zic așa. Noi ne îmbogățiserăm recent, dar ai mei erau disperați să demonstreze că suntem la fel de buni precum elita din Boston, precum cei care moșteneau averi din generație în generație. Există o diferență, să știi.

Știam. Ierarhiile existau chiar și — *de fapt, mai ales* — în lumea celor bogați și puternici.

— Dorința de validare i-a acaparat complet, în special pe tata, a spus Vivian. N-aș putea spune exact când s-a întâmplat, dar m-am trezit într-o dimineață, iar bărbatul amuzant și grijuliu care mă purta pe umeri când eram mică și mă ajuta să construiesc castele de nisip pe plajă dispăruse. În locul lui era cineva care ar fi făcut orice pentru a ajunge în vârful ierarhiei sociale.

De-ar ști ea câte lucruri este Francis dispus să facă!

— Nu mă plâng, a continuat ea. Știu cât de norocoasă sunt că m-au crescut având banii pe care i-au avut. Dar uneori...

A scos un alt oftat, mai melancolic.

— ... mă întreb dacă am fi fost mai fericiți dacă Lau Jewels ar fi rămas un mic magazin, situat pe o stradă lăturalnică din Boston.

Itusel! O durere necunoscută mi s-a cuibărit în piept. Ea era sânge din sângele lui Francis. Cum puteau să fie atât de diferiți?

— Scuze că vorbesc vrute și nevrute! a spus ea, stânjenită. Nu voiam să-ți fac capul calendar cu povești despre familia mea.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze.

Cuvintele ei erau triste, dar vocea ei era atât de dulce, încât aș fi putut să o ascult la nesfârșit.

— E mai bine decât să număr oi ca să adorm, am adăugat.

Râsul ei a plutit în noapte ca o melodie lină.

— Vrei să spui că te adorm?

Picioarele noastre s-au atins, iar mușchii mi s-au încordat. Nu băgasem de seamă cât de mult ne apropiaserăm unul de altul.

Împotriva logicii mele, mi-am întors capul, iar ea a făcut același lucru. Privirile noastre s-au întâlnit și am început să respirăm amândoi sacadat.

— Crede-mă, am spus încet. Dintre toate efectele pe care le ai asupra mea, adormitul nu este unul dintre ele.

Lumina lunii îi mângâia chipul, accentuându-i pomeții și buzele cărnoase și senzuale. Ochii îi străluceau ca două pietre prețioase care lucesc în noapte.

I-am citit surpriza în privire, împreună cu o licărire de dorință, care mi-au stârnit o fierbințeală în vîntre.

Nu o mai atinsesem de la apropierea noastră din biblioteca Valhalla. Acum, nu-mi doream decât să-i văd din nou ochii întunecându-se de plăcere. Să simt moliciunea corpului ei lipit de al meu și să-i aud vaietele firave, când își dă drumul.

Pulsul îmi bubuia în timpane.

Briza rece devenea mai fierbinte, aerul, mai dens. Tensiunea care fusese între noi la cină și-a făcut iar simțită prezența.

— Ar trebui să ne culcăm, a spus Vivian, cu vocea ușor tremurătoare. E târziu.

— De acord!

Preț de o clipă, niciunul dintre noi nu s-a mișcat.

Apoi, un alt tunet s-a auzit în depărtare, iar tensiunea a explodat cu forța unui chibrit aprins într-un butoi cu benzină.

Gura mea s-a lipit de a ei, iar Vivian și-a înfășurat brațele în jurul gâtului meu, trăgându-mă peste ea. I-am simțit geamătul slab pe buzele mele când m-am rostogolit deasupra ei și i-am prins șoldurile între coapsele mele.

Dorința pură a pus stăpânire pe mine. Mă gândeam doar la ea.

Nu la Francis. Nu la Luca. Nu la șantaj. Doar la ea.

Mi-am trecut limba peste buzele ei, cerându-i să le întredeschidă. Când a deschis gura, gustul amețitor și îmbătător mi-a copleșit limba.

I-am cuprins ceafa și i-am înclinat capul, ca să o pot săruta mai adânc.

Și-a răsfirat mâinile în părul meu, iar eu mi-am strecurat palma pe sub bluza ei, peste abdomen. Ne sărutam ca și cum ne înecam, iar celălalt era singura sursă de oxigen. Sălbatic. Frenetic. Disperați.

Și tot nu era de ajuns. Aveam nevoie de mai mult. Mai mult din ea.

— Dante!

Geamătul ei, când i-am luat sânul în palmă, aproape că m-a scos din minți.

— Continuă să-mi strigi numele, scumpo!

I-am sărutat gâtul și pieptul, nerăbdător să-mi croiesc drum cu gura pe corpul ei. Am supt un sfârc întărit, acoperit de bluză și l-am prins pe celălalt între degerul mare și arătător. Mi-am auzit iarăși numele.

Mândria mi-a cuprinsul pieptul.

— Ce față cuminte!

Mi-am coborât gura pe abdomenul ei, până la coapse, mișcându-mă încet, în ciuda nevoii care mă acapara.

I-am simțit excitarea înainte să-i trag pantalonii scurți și lenjeria în jos, dar să-i văd păsărica atât de umedă, de pregătită și de perfectă a fost ca o doză de heroină pură.

— Te rog! a gemut ea, strângându-mă de păr când i-am ciuplit pielea moale de pe interiorul coapsei.

Penisul îmi pulsa dureros, dar nu l-am atins. Eram prea concentrat pe tentația din fața mea.

— Ce mă rogi?

A scos doar un scâncet drept răspuns.

— Mă rogi să gust păsărica ta drăguță? am rachinat-o eu, cu voce blândă, deși cuvintele mele era perverse. Să te ling, până mă implori să te las să-ți dai drumul? Ai o gură atât de mare, *mia cara!* Folosește-o!

— *Da!*

Cuvântul era atât o rugămintă, cât și o poruncă.

— Am nevoie să-ți simt gura pe mine. Dante, *te rog!*

De data asta, felul cum mi-a gemut numele m-a făcut *să-mi pierd mințile.*

I-am depărtat și mai mult picioarele și m-am repezit ca un bărbat înfometat. M-am concentrat asupra clitorisului ei umflat. L-am lins și l-am supt, până când strigătele ei de plăcere s-au apropiat de limita celor de durere.

Vivian se zvârcolea, implorându-mă să mă opresc într-un minut și să continui în următorul. Îmi umezise toată fața și nu mă mai săturam de ea.

Eram dependent de gustul și de geamătul ei. Și-a arcuit spatele când și-a dat drumul cu un tremur puternic. Am așteptat să se liniștească, apoi i-am atins din nou clitorisul sensibil și l-am lins încet, pe îndelete.

— *Hai un sapor divin,* am murmurat.

— Oprește-te! m-a implorat ea. Nu pot... *Doamne!*

Protestul ei s-a transformat într-un alt geamăt când am băgat două degete în ea. Mi-am ținut gura lipită de clitorisul ei și am pătruns și mai adânc, după care mi-am scos degetele și le-am împins iar înăuntru.

Înăuntru și în afară, din ce în ce mai repede. Gura mea i-a explorat în continuare clitorisul, până când strigătele ei ascuțite au inundat din nou camera. Penisul îmi zvâcnea în același ritm cu cel al bățăilor inimii. M-am ridicat în genunchi.

Vivian se uita la mine, cu obrajii arzând. Respira anevoie după orgasm. O peliculă de sudoare îi acoperea pielea, iar chipul ei era atât de plin de încredere și de satisfacție, încât am simțit un gol în stomac.

Nimeni nu mă mai privise vreodată așa.

Deodată, realitatea mi-a străpuns ceața dorinței, ca un duș rece. Mi-am dat brusc seama cine eram și ce făcusem. Noi nu eram un cuplu normal, logodit. Ea era fiica inamicului, iar eu fusesem forțat să mă logodesc cu ea, chiar dacă ea nu știa acest aspect.

Nu trebuia să o plac, cu atât mai puțin să o doresc.

Vivian și-a înfășurat brațele în jurul gâtului meu și și-a apăsător soldurile de ale mele, cu un mesaj clar: *Trage-mi-o!*

Chiar voiam asta. Corpul meu striga după ea, scula mea o dorea. Ar fi atât de ușor să mă afund în moliciunea ei și să mă las purtat de ea pentru o noapte.

Dar, dacă aș face-o, nu ar mai exista cale de întoarcere. Nici pentru ea și nici pentru mine.

M-am sprijinit în pumni pe saltea, indecis.

Ori Vivian, ori capul tatălui ei pe tavă — la figurat, desigur. Nu le poți avea pe amândouă.

Dintre toate vocile pe care voiam să le aud în pat, vocea lui Christian era pe ultimul loc, dar ticălosul avea dreptate.

Vivian nu avea o relație perfectă cu ai ei, însă tot îi iubea. Într-o zi, cât de curând, va afla adevărul despre logodna noastră și despre minciunile tatălui ei și va fi devastată.

Să facem sex ar complica și mai mult lucrurile.

— Dante? m-a întrebat cu glas șovăielnic, când a văzut că ezit.

La naiba!

I-am desprins brațele din jurul gâtului meu și mi-am îndreptat spatele, încercând să ignor durerea și confuzia de pe fața ei.

— Odihnește-te! i-am spus pe un ton dur. A fost o zi lungă.

N-am așteptat un răspuns din partea ei. M-am ridicat din pat, m-am dus în baie și am încuiat ușa. În duș, am dat drumul la apa rece, lăsând șuvoiul ca de gheață să-mi bage mințile în cap.

Eram atât de dezgustat de mine, încât simțeam o apăsare în piept.

Ce *naiba* făceam?

O sărutasem pe Vivian. Lăsasem garda jos. Aproape că făcusem *sex* cu ea, în vila părinților mei, pentru numele lui Dumnezeu!

Avusesem de gând să stau departe de ea până când mă ocupam de tatăl ei și puneam capăt logodnei noastre prostești. Acum făceam un duș rece la miezul nopții, ca să nu-mi stric planurile mai mult decât le stricasem deja.

Toată viața îmi șlefuisem capacitatea de a deține controlul. Enzo Russo mă învățase importanța acestuia încă de când eram copil. Chiar și atunci când, ocazional, îmi pierdeam cumpătul, nu uitam niciodată de scopul meu principal.

Dar nu mai întâlnisem pe nimeni ca Vivian.

Dintre toți oamenii din viața mea, ea era singura care mă putea face să-mi pierd controlul.

CAPITOLUL 20

Dante

Pumnul lui Kai mi-a dat capul pe spate cu forță și dinții mi-au clănțănit. Gustul de sânge mi-a umplut gura, iar când am văzut din nou clar în fața ochilor, i-am observat încruntarea.

— Ar fi fost ușor să-mi eviți pumnul. Unde ți-e capul?

— A fost o singură lovitură. Nu fi încrezut!

— Trei, a mormăit el după ce upercutul meu l-a lovit sub bărbie. Și asta nu-mi răspunde la întrebare.

Următoarele cuvinte care mi-au ieșit pe gură au fost din cauza impactului loviturii primite.

— Am sărutat-o pe Vivian de Ziua Recunoștinței.

De bunăvoie. Din proprie inițiativă.

Făcuserăm mai mult decât atât, dar în niciun caz nu aveam de gând să discut cu Kai despre viața noastră sexuală. Sărutul de la ședința foto fusese forțat. Ce se petrecuse în Bali fusese... La naiba! Nu știam ce naiba se întâmplase în Bali. Vivian dormea sau se prefăcea că doarme când ieșisem din duș. Evitaserăm să discutăm despre asta săptămâna următoare. Probabil credea că o respinsesem, iar eu eram prea tulburat ca să-i spun cum stătea treaba, de fapt.

Kai mi-a aruncat o privire ciudată.

— Ți-ai sărutat logodnica. Și ce-i cu asta?

La dracu'! Sărutul mă răscolise atât de rău, încât uitasem că el nu știa că disprețuiam familia Lau. Pentru el, logodna noastră era o afacere, dar majoritatea căsătoriilor aranjate oricum implicau sexul înainte de nuntă. Dacă nu sex, atunci cel puțin ceva la fel de simplu precum un sărut.

— A fost diferit de data asta.

N-ar fi trebuit s-o fac. S-o sărut, să-i împărtășesc informații despre familia mea, cam tot ce făcusem deja. Cumva, Vivian Lau îmi intrase pe sub piele și nu știam cum s-o scot de acolo fără să pierd o parte din mine.

Ochii lui Kai au sclipit complice.

— Amesteci afacerile cu plăcerea. Era și timpul!

— Tu vorbești?

Lui Kai i se părea distractiv să traducă texte academice în latină, doar ca să aibă cu ce să se laude și fiindcă se plictisea ca naiba.

— Ce pot să spun? Prefer compania cuvintelor în locul oamenilor. Cu excepția ta, desigur.

— Desigur!

Vorbea numai prostii.

— Fruntea sus, Russo! Să-ți placă de logodnica ta nu este cel mai rău lucru din lume, a râs el.

Poate că nu, în lumea lui. Dar în a mea, da.

Eforturile mele de-a o evita pe Vivian s-au dus pe apa sâmbetei când m-am întors acasă și am dat nas în nas cu ea, pe hol.

— O, Doamne! Ce s-a întâmplat?!

Expresia ei îngrozită mi-a confirmat ceea ce știam deja: arătam oribil. Și, dacă mai aveam vreo îndoială, oglinda agățată vizavi de ușa de la intrare a spulberat-o cu totul.

Falca vânăta. Un ochi vânăt. O căietură pe frunte.

Slavă Domnului că nu aveam o ședință de consiliu în următoarele două săptămâni!

— Kai, am răspuns eu.

Mi-am scos haina și am agățat-o în cuierul din alamă. Tonul meu era indiferent, dar am simțit o căldură tulburătoare în piept când am văzut-o îngrijorată.

— Kai te-a lovit? m-a întrebat ea, încruntată. Nu pare genul. El e de obicei atât de calm și de... politicos.

Brusc, căldura din piept a fost înlocuită de iritare.

— Ți-am spus: nu-i atât de politicos cum pare! i-am replicat, pe un ton răstit. Dar, ca să te lămuresc, eu și Kai ne relaxăm uneori practicând box. S-a întâmplat să îmi dea mai multe lovituri azi, pentru că eram... cu mintea aiurea.

Gândindu-mă la tine.

— Tu boxezi ca să te distrezi, a spus Vivian și a pus o vază cu flori pe măsuta de marmură. Are sens.

— Ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă că te enervezi repede.

A îndreptat tulpinile florilor, fără să țină cont de mina mea încruntată.

— Sunt sigură că boxul ajută, dar te-ai gândit vreodată la cursuri de gestionare a furiei? m-a luat ea peste picior.

— N-am nevoie de cursuri de gestionare a furiei, am mărit eu.

În primul rând, ea a fost motivul pentru care Kai a putut să mă lovească în ring. Și acum tot ea mă insulta!

— Pot să mă stăpâne..., am început eu, apoi m-am oprit când am auzit-o râzând. Mă tachinezi.

— E atât de ușor!

Când m-a privit din nou, lui Vivian i-a dispărut zâmbetul. Mi-a studiat chipul, oprindu-se asupra tăieturii urâte de deasupra ochiului.

— Ar trebui să-ți pui gheață pe vânătăi și să cureți tăietura, altfel se va infecta, a zis ea.

— O să fiu bine.

Astea nu erau nici primele răni pe care le promisem în ring și nici cele mai grave.

— Gheață și dezinfectant, a spus ea, pe un ton ferm. Acum!

— Sau ce?

N-ar fi trebuit să intru în jocul ei, dar era atât de adorabilă când încerca să-mi dea ordine, încât n-am putut rezista.

— Sau o să așez sfeșnicele din această casă la distanțe inegale una de alta și o să mă asigur că ai alimentele amestecate în farfurie la fiecare masă, a răspuns ea, mijind ochii. Greta o să mă ajute. Mă place mai mult decât te place pe tine.

M-am răzgândit. Nu era adorabilă. Era al dracului de rea.

— Ne întâlnim în baia de oaspeți. Aduc eu gheața, a adăugat ea.

Nu-mi plăcea ca oamenii să-mi spună ce să fac, dar pe ea o admiram puțin când îmi dădea ordine. M-am îndreptat spre baie.

M-am sprijinit de chiuveră și m-am uitat la ceasul de mână. Aveam o grămadă de documente de verificat și Dumnezeu mi-era martor că trebuia să stau departe de Vivian până când înțelegeam ce simțeam față de ea. Și totuși, iată-mă așteptând o nenorocită de pungă cu gheață. Rănile nici măcar nu mă dureau. Prea tare.

Ușa s-a deschis, iar Vivian a intrat ducând două pungi mici de gheață.

— Ți-am spus că sunt bine, am mormăit eu, dar o scânteie de plăcere s-a aprins în pieptul meu imediat ce ea și-a trecut ușor degetele peste maxilarul meu.

— Dante, ești vânăt.

— Foarte vânăt, am spus eu și i-am oferit un zâmbet când i-am văzut privirea tăioasă. E important să fii precisă, *mia cara!*

— Vrei o rană asemănătoare și pe cealaltă parte a maxilarului? a întrebat ea, apăsând una dintre pungi pe fața mea. Dacă da, te ajut eu.

— Nu este un gest tocmai „sportiv” din partea ta să mă ameninți în timp ce mă bandajezi. Unii ar putea spune chiar că ești ipocrită.

— Nu-mi plac sporturile. În plus, mă pricep de minune să fac mai multe lucruri deodată.

— Cu toate astea, Asher Donovan și Rafael Teixeira, două vedete sportive, sunt pe lista bărbaților care ar putea fi soțul tău de vis.

Înainte eram un fan al ambilor. Acum nu mai eram.

— În primul rând, *trebuie* să uiți de lista aia. În al doilea rând, ține asta deasupra ochiului — Vivian mi-a dat a doua pungă de gheață, apoi a umezit un prosop — și nu evita subiectul, adică faptul că refuzi să ceri ajutor!

— Mă descurc eu cu câteva răni. Am trecut prin altele mai rele la viața mea.

Totuși, nu m-am împotrivit când a început să-mi curețe rana.

— Oare vreau să știu ce înțelegi prin *și mai rele?*

— Mi-am spart nasul prima dată când aveam paisprezece ani. Un dobitoc îl hărțuia pe Luca, așa că i-am dat un pumn.

Apoi mi-a dat și el unul. Bătaia a devenit destul de urâtă și a trebuit să merg la urgențe.

Vivian s-a strâmbat, înfiorată.

— Câți ani avea celălalt băiat?

— Șaisprezece ani.

Fletcher Alcott fusese o adevărată figură.

— Un copil de *șaisprezece ani* se lua de un copil de nouă ani?

— Lașii se iau întotdeauna de cei care nu pot riposta.

— Din păcate, e adevărat.

A scos un plasture din dulapul cu medicamente, apoi a continuat:

— Ai spus că a fost prima dată când ți-ai spart nasul.

A doua oară ce s-a întâmplat?

Mi-am așternut un zâmbet pe față.

— M-am îmbătat în facultate și am căzut pe trotuar.

Râsul lui Vivian m-a atins ca o briză rece într-o zi fierbinte de vară.

— Nu mi te pot imagina beat, ca un student tipic.

— Am făcut tot posibilul să șterg orice dovadă incriminatoare, dar amintirile încă există.

— Sunt sigură că așa ai făcut.

A pus plasturele pe răietură și s-a îndepărtat de mine, cu o expresie satisfăcută.

— Gata! Mult mai bine.

— Ai uitat ceva, am spus și am bătut ușor cu un deget pe maxilarul meu.

Nu știam de ce jucam jocul ăsta, dacă oricum nu voiam să fiu aici, dar nu-mi aminteam când fusese ultima oară când cineva avusese grijă de mine. Mă simțeam... bine. Deranjant de bine.

— Ce vrei? m-a întrebat ea și s-a încruntat.

— Pupicul meu.

— Acum tu mă tachinezi pe mine, a zis ea, îmbujorată.

— Nu te-aș tachina niciodată când e vorba despre o chestiune atât de serioasă, am spus solemn. Un pupic pe fiecare dintre rănilile mele. Atâta tot. I-ai refuza unui muribund ultima sa dorință?

Ochii îi sclipeau, în ciuda urmei de exasperare din ei.

— Nu mai fi teatral! Tu ești cel care a spus că ești, citez, „bine”. Dar, din moment ce insistă să te comporți ca un copil...

S-a apropiat din nou de mine. Pulsul mi-a luat-o razna când și-a trecut buzele peste fruntea, apoi peste maxilarul meu.

— E mai bine acum?

— Mult mai bine.

— Ești incorigibil.

— Mi s-au zis altele și mai rele.

— Te cred.

Și-a întors capul puțin, iar privirile ni s-au întâlnit. Baia mirosea a detergent cu aromă de lămâie și a unguent, două dintre cele mai puțin sexy mirosuri cunoscute de omenire. Asta nu m-a împiedicat să mă excit, iar amintirea gustului ei mi-a inundat mintea.

— În legătură cu ce s-a întâmplat în Bali..., a început ea.

Respirația ei caldă și ezitantă mi-a atins pielea. Mi s-a întărit penisul.

— Da?

— Ai făcut bine că te-ai oprit. Ce s-a întâmplat atunci a fost o greșală.

Am simțit cum dezamăgirea mi se furîșează în piept.

— Știu că o să ne căsătorim, așa că va trebui să... în cele din urmă, a continuat ea, trecând sub tăcere detaliile. Dar e

prea devreme. Am băut prea mult vin de Ziua Recunoștinței și m-am lăsat dusă de val. A fost o...

A ezitat când mi-am pus mâinile pe șoldurile ei.

— O greșeală. Nu-i așa?

Pielea ei îmi ardea palmele, deși era acoperită de cașmir. Un zâmbet dur mi-a apărut pe chip.

— Corect, am zis.

Am zăbovit încă o clipă, cu mâinile pe șoldurile ei, apoi am dat-o laoparte și m-am îndreptat spre ușă.

N-ar fi trebuit să o duc la orgasm când eram în Bali, iar ceea ce se întâmplase înainte fusese tot o greșeală. Amândoi aveam dreptate.

Dar nu însemna că trebuia să-mi și convină acest lucru.

CAPITOLUL 21

Vivian

După Ziua Recunoștinței, anul s-a scurs cât ai clipi. Aș vrea să spun că sărbătorile petrecute în calitate de femeie logodită au fost speciale sau memorabile, însă aș minți; au fost de-a dreptul stresante.

Săptămânile dintre Black Friday și Ajunul Anului Nou au fost pline de muncă, de obligații sociale și de întrebări interminabile despre viitoarea mea nuntă. De Crăciun, eu și Dante am rămas peste noapte acasă la părinții mei și a fost la fel de ciudat cum mă temeam că o să fie.

— Dacă mami se mai agită mult, oamenii vor crede că ea este cea care se căsătorește cu el, a șoptit soră-mea, Agnes, în timp ce mama îi servea lui Dante încă o băutură.

Eu și soră-mea îi spuneam „mami” doar între patru ochi, niciodată în față.

— Imaginează-ți-l pe tata negociind *acest* aranjament! am șoptit eu și am izbucnit amândouă în râs.

După cina din Ajun, ne-am mutat în salon — mama și Dante lângă șemineu; eu și soră-mea pe canapea, iar tata și Gunnar, soțul lui Agnes, pe cealaltă canapea, lângă bar.

Nu apucam s-o văd prea des pe Agnes, fiindcă locuia în Eldorra, dar ori de câte ori ne întâlneam, ne comportam ca niște adolescente.

— Petelor, vreți să ne spuneți ce e așa de haios? ne-a întrebat tata, ridicându-și privirea spre noi și abandonând conversația cu Gunnar.

Înalt, blond și cu ochi albaștri, Gunnar era total diferit de sora mea, din punct de vedere al înfățișării, dar aveau același simț al umorului și aceeași atitudine relaxată. A urmărit, cu o mină amuzată, cum eu și soră-mea ne luam o expresie serioasă.

— Nu e nimic haios, am spus la unison.

Tata a scuturat din cap, exasperat.

— Vivian, pune-ți sacoul pe tine! a spus el. E foarte frig. O să te îmbolnăvești.

— Nu e chiar *asa* de frig, am protestat. Șemineul e pornit. Totuși, m-am îmbrăcat.

Ai mei îmi spuneau mereu să port mai multe straturi de haine și să mănânc suficientă supă. Era unul dintre puținele obiceiuri rămase din perioada de dinainte de-a ne îmbogăți.

Când m-am uitat la Dante, am observat că ne privea printre gene. Am ridicat dintr-o sprânceană, iar el a clătinat ușor din cap.

Habar nu aveam ce însemna gestul lui, dar curiozitatea mea față de acea reacție s-a evaporat în haosul dimineții de Crăciun (când Gunnar a anunțat că i-a cumpărat lui Agnes un alt ponei pentru conacul lor de la țară), al pregătirilor pentru Legacy Ball și al planificării nunții, haos care a dominat săptămânile *de după* Anul Nou.

Până să-mi dau seama, era mijlocul lunii ianuarie, iar agitația mea atinsese un nivel-record. Mai erau patru luni până la bal. Și șapte luni până la nuntă.

Doamne, ajută-mă!

— Ai nevoie de o vizită la spa, a spus Isabella. Nimic nu reface corpul mai bine decât un weekend într-un loc izolat, cu masaje și yoga.

— Tu urăști yoga și odată ai plecat mai devreme de la o ședință pentru că era prea „plictisitor și banal”.

— Pentru *mine*. Nu pentru tine.

Isabella stătea întinsă pe burtă pe canapeaua mea, cu picioarele ridicate în aer, și mâzgălea în carnețelul ei. Din când în când, adică la fiecare două minute, bea din doza de suc sau ronțaia o bucățică de ciocolată neagră. Era ora prânzului, dar mi-a spus că nu îi era prea foame, iar eu nu avusesem ocazia să comand ceva de mâncare.

— Ar trebui să-l iei pe Dante cu tine. Ar fi o escapadă de cuplu.

Mi-am ridicat privirea din schița cu așezarea meselor la bal.

— N-ar trebui să scrii următorul mare thriller, în loc să-mi dai sfaturi nedorite despre viața mea amoroasă?

Uneori, Isabella lucra în biroul meu, fiindcă liniștea din apartamentul ei era „prea zgomotoasă”, ceea ce nu mă deranja, atât timp cât mă lăsa să lucrez.

— Mă inspir din viața reală. Aș putea scrie despre o căsnicie aranjată, care a mers teribil de prost. Soția își ucide soțul după ce ea are o aventură perversă cu portarul ei sexy... sau poate că nu, a adăugat ea în grabă când am pironit-o cu privirea. Dar trebuie să recunoști: sexul și crima merg mână în mână.

— Doar tu ai impresia asta.

Am mutat bilețelele cu numele lui Dominic și al Alessandrei Davenport la masa unde era așezat și Kai. *Mult mai bine*. Conform așezării anterioare, Dominic stătea lângă cel mai mare rival al său.

— Ar trebui să-mi fac griji cu privire la foștii tăi?

— Doar pentru cei care m-au enervat.

— Adică toți.

— Chiar toți?

Isabella a făcut pe inocenta.

— Ups!

Un surâs mi s-a întins pe buze. Istoricul ei de întâlniri romantice cuprindea numai bărbați duși cu pluta. Printre ei se numărau piloți de curse, fotografi, fotomodele și, dintr-o greșeală de judecată cu adevărat spectaculoasă, un poet aspirant, cu un tatuaj care îl zugrăvea pe Shakespeare și cu o înclinație de a rosti versuri din „Romeo și Julieta” în timpul sexului.

Ultimele douăsprezece luni fuseseră cea mai lungă pauză pe care o luase de la bărbați, de când o știam. Iar Isabella merita o pauză.

Era epuizant să ai de-a face cu bărbații.

De exemplu: relația mea cu Dante. Încercarea de a-mi da seama în ce stadiu se află relația noastră era ca și cum aș fi încercat să-mi găsesc echilibrul pe o plută, în mijlocul oceanului.

Eu și Isabella am rămas tăcute, dar gândurile îmi tot fugeau spre un anumit italian brunet. Ne sărutaserăm, iar Dante îmi dăruise nu unul, ci *două* orgasme uluitoare, după care se oprise imediat.

Nimic nu întrecea umilința de a-i cere să facem sex, ca apoi el să mă lase baltă. Cel puțin reușisem (speram eu) să interpretez ce se petrecuse în acea noapte drept o greșeală.

O bătaie în ușă mi-a întrerupt tumultul interior.

— Intră!

Shannon a intrat ținând în mână un buchet enorm și extravagant de trandafiri roșii, pus într-o vază de cristal. Parfumul s-a răspândit instantaneu în cameră, cu o dulceață îmbătătoare.

Isabella s-a ridicat. Ochii îi străluceau ca ai unui reporter care dăduse peste un secret pîcant.

— Sunt pentru dumneavoastră, mi-a spus Shannon, cu un zîmbet complice. Unde vrei să le pun?

Inima mi-a tresărit.

— Pe birou. Mulțumesc!

— Dumnezeu!

Isabella s-a repezit la biroul meu imediat ce s-a închis ușa.

— Trandafirii ăștia cred că au costat sute de dolari. Cu ce ocazie l-ai primit?

— Habar n-am, am recunoscut eu.

În pieptul meu se dădea o luptă între surprindere și plăcere.

Dante nu-mi mai trimisese niciodată flori. De cînd ne întorseserăm din Bali, relația noastră se transformase într-o coabitare politicoasă. Uneori mai luam împreună cîte o gustare, seara, dar încă nu eram un cuplu „normal”.

Nu-mi puteam imagina de ce mi-ar fi trimis trandafiri acum. Nu era nici o sărbătoare, nici vreo aniversare, nici ziua de naștere a cuiva.

— Flori fără niciun motiv. Cele mai nimerite.

Isabella și-a trecut degetele peste o petală catifelată.

— Cine ar fi crezut că Dante Russo e atît de romantic?

În sufletul meu, sentimentul de plăcere a fost biruitor.

Printre florile extravagante am găsit un bilet mic, cu numele meu. L-am întors ca să citesc scrisul, iar inima mi-a stat în loc.

— Nu sunt de la Dante.

— Atunci, de la cine? Ah!

Isabella a făcut ochii mari cînd l-am arătat biletul.

Vivian,

Îți urez cu întârziere un An Nou fericit! M-am gândit la tine la miezul nopții, dar nu am avut curajul să îți trimit florile până acum. Sper că ești bine.

Cu dragoste, Heath.

P.S. Sunt aici dacă te răzgândești vreodată.

Sentimente de dezamăgire, neliniște și confuzie creșteau în mine. Cu excepția unui mesaj de Crăciun, nu mai vorbisem cu Heath de când ne întâlniserăm la târgul de vechituri. Nu avea sens ca el să-mi trimită flori, mai degrabă l-aș fi văzut pe Dante făcând asta.

— *Cu dragoste, Heath*, a comentat Isabella, strâmbând din nas. Mai întâi apare în New York și, *întâmplător*, dă peste tine, iar acum asta. Tipul trebuie să te uire. V-ați despărțit în urmă cu mulți ani, iar tu...

— Cine e Heath?

La auzul vocii joase și catifelate, mi-am ridicat privirea spre ușă.

Costum negru. Umeri lați. Expresie la fel de întunecată ca și vocea. Pulsul mi-a luat-o razna.

Dante stătea în prag, cu o pungă de hârtie maro în mână. Ochii îi străluceau ca obsidianul, așintiți asupra trandafirilor. Încremenise, iar neclintirea lui părea amenințătoare, precum calmul de dinaintea furtunii.

— *Ăăă...*

Am aruncat o privire panicată spre Isabella, care a sărit de pe birou și și-a luat geanta de pe podea.

— Ei bine, m-am distrat, dar acum trebuie să plec, a cîrîpît ea cu o voce prea veselă. Monty devine irascibil dacă nu-l hrănesc la timp.

Trădătoare! i-am spus din privire.

Îmi pare rău, a mimat ea din buze. *Noroc!*

N-o s-o mai las niciodată să lucreze în biroul meu.

A trecut pe lângă Dante și l-a bătut pe braț. Cu stomacul întors pe dos, l-am urmărit cum s-a îndreptat spre mine și a așezat punga de hârtie lângă buchet.

A luat biletul și l-a citit în gând, încordându-și tot mai tare maxilarul cu fiecare secundă care trecea.

— E un cadou de Anul Nou, am spus când tăcerea a devenit prea apăsătoare. Ca paharele de șampanie pe care ni le-a cumpărat mama.

Tic-tac! Tic-tac! Tic-tac!

Nu-l înșelasem pe Dante și nu-l căutasem intenționat pe Heath. Nu aveam de ce să mă simt vinovată. Totuși, eram agitată, aidoma unor clopoței în bătaia furtunii.

— Astea nu sunt pahare de șampanie, *mia cara!*

Dante a aruncat biletul de parcă era un hoit.

— Și nici nu sunt de la mama ta, ceea ce mă aduce înapoi la întrebarea mea. Cine e Heath?

Am inspirat profund, să prind curaj.

— Fostul meu iubit.

Ochii lui Dante au scânteiat.

— Fostul tău iubit.

— Da.

Nu voiam să-l mint, iar Dante oricum ar fi putut să afle cât ai bate din palme cine e Heath.

— De ce îți trimite fostul tău iubit trandafiri și bilețele de dragoste?

Vocea i-a rămas la fel de catifelată, dar simțeam apropierea pericolului.

— Nu e un bilețel de dragoste.

— Ei, pe naiba! Pare să fie unul.

Dacă Dante ar fi scrâșnit mai tare din dinți, aceștia i s-ar fi sfărâmat.

— Ce vrea să spună cu „*dacă te răzgândești vreodată*”?

— I-am spus despre logodna noastră acum câteva luni.

De vreme ce îi spuneam adevărul, puteam să-i mărturisesc ce se întâmplase.

— Și-a făcut apariția în New York și a dat de înțeles că ar fi dispus să mai dea o șansă relației noastre. Eu am refuzat. El a plecat. Asta e tot.

Ochii lui Dante erau aproape negri de furie.

— Evident că nu așa s-a terminat, având în vedere *minunatul* buchet pe care ți l-a trimis.

— Sunt doar niște flori.

Am înțeles de ce era supărat, dar făcea din țăntar armăsar.

— E un gest inofensiv.

— Un nenorocit îți trimite flori și tu vrei să-mi spui că e un gest inofensiv?

Dante a luat iar biletul în mână.

— *M-am gândit la tine la miezul nopții, dar nu am avut curajul să îți trimit florile până acum. Sper că ești bine. Cu dragoste, Heath*, a citit el sarcastic. Nu e greu să-ți dai seama ce făcea în timp ce se gândea la tine la miezul nopții.

Frustrarea m-a făcut să uit de vinovăție.

— Nu pot să controlez ce fac sau ce spun alți oameni. I-am zis că nu vreau să ne împăcăm și i-o voi repeta dacă insistă. Ce vrei să fac? Să cer un ordin de restricție împotriva lui?

— E o idee excelentă!

— E o idee *ridicolă*!

— Încă îl mai iubești?

Nu mă așteptam să mă întrebe asta. L-am privit cu gura căscată, reușind să rostesc un singur cuvânt:

— Pofim?

— Încă îl mai *iubești*? m-a întrebat el, pe un ton înverșunat.

— Ne-am despărțit cu ani în urmă.

— Asta nu-mi răspunde la întrebare.

M-am fastâcit sub privirea grea a lui Dante.

Îl mai iubeam pe Heath? Țineam la el și îmi lipsea relația liniștită pe care o avuseserăm. Despărțirea mă devastase. Dar nu mai eram aceeași persoană ca atunci când fuseserăm împreună, iar timpul îmi transformase durerea într-un ecou îndepărtat a ceea ce fusese odată.

Când mă gândeam la Heath, mă gândeam la confortul de a fi iubită. Nu neapărat *la el*. Însă, dacă *nu aș fi nevoită* să mă mărit cu Dante și aș putea să mă întorc la Heath, fără să-mi instrăinez părinții, aș face-o?

Șovăiala îmi făcea inima să bată cu putere.

— Nu contează, am spus, în cele din urmă. Sunt logodită cu tine și nu mă voi împăca cu Heath.

Răspunsul meu nu a făcut decât să ațâțe focul din ochii lui Dante.

— Nu vreau ca logodnica mea să tânjească după alt bărbat nici înainte de nuntă, nici în timpul nunții, nici după nuntă.

— De ce contează? am izbucnit eu. Oricum o să obții acces pe o piață nouă și ți se va respecta partea de înțelegere. Nu te mai prefac că asta e o logodnă normală! Nu este. Poate că ne-am sărutat și... am devenit mai intimi, dar *nu* suntem îndrăgostiți. Mi-ai spus asta de nenumărate ori. Sunt a ta. Dar n-ai dreptul să dictezi cum să mă simt sau la cine să mă gândesc. Asta *nu* face parte din înțelegere!

S-a lăsat o tăcere grea în urma discursului meu. Mi s-a pus un nod în gât.

Eu și Dante ne-am holbat unul la celălalt, iar aerul părea să sfârâie din cauza tensiunii dintre noi. O mișcare greșită, și el m-ar arde de vie. Mă așteptam la o explozie, la țipete sau la un fel de amenințare voalată.

În schimb, după câteva secunde care mi s-au părut a fi ore, el s-a răsucit pe călcâie și a plecat fără să mai scoată vreun cuvânt. Ușa s-a închis în urma lui, iar eu m-am sprijinit de birou, brusc epuizată. Mi-am apăsat palmele pe ochi.

De fiecare dată când începeam să ne înțelegem mai bine, făceam doi pași înapoi. Îmi dădea impresia că simte ceva pentru mine. Apoi, cât ai clipi, mă izgonea ca pe un copil nedorit.

Chiar și un om al cavernelor ar fi putut să comunice mai bine decât el.

Ce căutase aici, oricum? Locul de muncă al lui Dante se afla la câteva străzi distanță de al meu, dar nu mă vizitase niciodată la serviciu.

Ochii mi s-au oprit asupra pungii de hârtie pe care o lăsase în urmă. După o clipă de ezitare, am deschis-o și am simțit că îmi pică cerul în cap.

Pe fundul pungii, între tacâmuri învelite în șervețele și mai multe sosuri, se aflau două cutii de mâncare, de la restaurantul meu preferat de sushi.

CAPITOLUL 22

Vivian

— Ai grijă, *micetta*, altfel o să-ți tai degetele! m-a avertizat Greta, scoțând un sunet dezaprobator. Nimeni nu vrea să mănânce carne de om.

— Îmi cer scuze! am murmurat eu.

Am încercat să-mi stăpânesc gândurile rătăcitoare, pentru a mă concentra asupra lucrului pe care îl aveam de făcut.

Dacă m-ar vedea mama acum, tocând usturoi, îmbrăcată într-un pulover vechi de cașmir și în blugi, ar face un infarct. Familia Lau nu „muncea” în bucătărie, nici nu purta haine din sezonul trecut, dar mie îmi plăcea confortul pe care mi-l oferea gătitul.

Le invitasem pe Isabella și pe Sloane la cină și hotărâsem că o seară de gătit între fete ar fi mai distractivă decât o cină formală.

Avusesem dreptate. Bucătăria mirosea ca bucătăria unui restaurant rustic toscan. Sosul de roșii fierbea pe aragaz, bolurile cu ierburi și condimente erau aliniat pe blat, iar aroma acrișoară de lămâi proaspete desăvârșea amestecul de arome apetisante.

La celălalt capăt al bucătăriei, Isabella tăia pâstăile, iar Sloane ne pregătea cocktailuri Martini. Greta, care refuza să ne lase nesupravegheate, se plimba prin încăpere, verificând ce făceam și certându-ne când nu pregăteam mâncarea cum trebuie.

Atmosfera era plăcută și normală, exact ca într-o casă adevărată. Atunci, de ce mă simțeam nelalocul meu?

Poate pentru că tu și Dante încă sunteți certăți, mă tachina vocea din capul meu.

Participaserăm la evenimentele sociale obligatorii, sărbătoriserăm Ziua Îndrăgostiților la restaurantul Per Se și asistaserăm la un spectacol de Anul Nou chinezesc la Lincoln Center, dar acasă relația noastră fusese rece și distantă de când mă vizitase Dante la muncă.

Nu ar trebui să fiu surprinsă. Dante bătea în retragere de fiecare dată când lucrurile nu mergeau cum voia el, iar eu eram prea enervată de reacția lui exagerată ca să-l bag în seamă.

Așa că iată-ne, din nou, într-un impas.

Am tocat usturoiul cu mai multă forță decât era necesar.

— Poftim! a zis Sloane când a apărut lângă mine, punând un Martini cu mere pe blat. Bea-l după ce termini cu cuțitele! Arăți de parcă ai avea nevoie de o băutură.

Am schițat un mic zâmbet.

— Mulțumesc!

Sloane își răsucise părul blond-deschis în cocul pe care și-l făcea adesea, dar își scosese jacheta și își lăsase telefonul deoparte. Dacă ar putea, ar dansa desculță pe un bar din Ibiza.

— Unde este viitorul tău soț galant? m-a întrebat Isabella. E tot bosumflat din cauza florilor?

Era hotărâtă să dovedească faptul că cu și Dante ne vom transforma într-un adevărat cuplu până la nuntă și îi rostea numele ori de câte ori avea ocazia. Bănuiam că pusese un pariu

cu Sloane pentru a vedea cine dintre ele avea dreptate. Părerea lui Sloane despre romantism era la fel de favorabilă precum părerea ei despre șobolanii de la metroul din New York și despre oamenii care poartă sandale cu șosete.

— Nu e bosumflat, am spus, conștientă de prezența Gretei. E ocupat.

Fusesse ocupat timp de trei săptămâni. Dacă Dante se pricepea la ceva, acel lucru era evitarea conversațiilor dificile.

— E bosumflat, au spus Isabella, Greta și Sloane la unison.

— Crede-mă! L-am crescut pe Dante de când era în scutece, a adăugat Greta, în timp ce verifica sosul. N-o să întâlnești niciodată un om mai încăpățânat decât el.

Mie-mi spui?

— Dar..., a continuat ea și a amestecat în oală cu o lingură de lemn, are și o inimă mare, chiar dacă n-o arată. El nu... se pricepe la cuvinte. Bunicul său, Dumnezeu să-l odihnească, a fost un bun om de afaceri, dar nu și un bun comunicator. Le-a transmis aceste trăsături băieților.

Mi s-a pus un nod în gât. Exact din acest motiv nu renunțasem încă la Dante. Nu prea puteam să comunic cu el, iar atitudinea lui când caldă, când rece mă făcea să-mi smulg părul din cap. Dar, dincolo de toate astea, merita să am răbdare cu el.

— Îl vorbești de bine pentru că ți-a instalat un televizor în bucătărie? am întrebat-o eu, în glumă.

— Când cineva îți oferă mîră, e nepolitic să n-o accepți, a replicat ea, iar ochii i-au sclipit.

Răsetele au răsunat prin bucătărie, dar s-au curmat brusc când Dante și Kai au apărut în prag.

Mi-am îndreptat spatele, iar pulsul mi s-a întepit. Isabella s-a oprit din tăiat pâstăile, iar Sloane a sorbit din băutură,

privirea ei rece pironindu-i pe nou-veniți de parcă ei erau cei care dădeau buzna în casa ei.

— Dante, nu știam că ajungi acasă la timp pentru cină, a spus Greta și și-a șters mâinile pe un prosop de bucătărie. Mâncarea e aproape gata. O să mai adaug două farfurii pe masă.

— Nu e nevoie. Am trecut doar să luăm niște documente. O să luăm masa la Valhalla în seara asta.

Atenția lui Dante nu s-a abătut de la Greta.

— Și plec mâine la Washington, cu afaceri. Voi fi plecat pentru o săptămână, a adăugat el.

— Înțeleg, a răspuns Greta și mi-a aruncat o privire.

M-am concentrat din nou asupra usturoiului.

În mod clar, anunțul lui Dante îmi era adresat, dar, dacă el nu era suficient de matur să-mi vorbească direct, ca un adult, nu aveam să-i dau satisfacția de a-l băga în seamă.

Lângă el, Kai ne-a scrutat iute pe mine și pe Sloane, apoi privirea lui s-a oprit asupra Isabellei, care stătea pe cel mai apropiat scaun de intrare. Fusta ei de piele, cerceii și cizmele cu tocuri-cui alcătuiau o ținută total opusă costumului, ochelariilor și batistei lui de mătase, din buzunarul de la piept.

Ea și-a arcuit o sprânceană, apoi a luat o roșie cherry și a băgat-o în gură. Nu și-a dezlipit privirea de el, iar această mișcare, altfel inocentă, părea aproape erotică.

Kai i-a urmărit spectacolul cu expresia blândă a cuiva care așteaptă la coadă la poștă. Lângă el, Dante a rămas în ușa, tăcut și nemișcat.

Sosurile fierbeau și şuierau pe aragaz de jumătate de oră, iar eu continuam să tai usturoi într-un ritm constant, pe roător. Tensiunea era aproape la fel de densă precum sosul de roșii pregătit de Greta. Aceasta și-a dres glasul, apoi a spus:

— Ei bine, să aveți o călătorie plăcută în Washington! Să aduceți câteva suvenire. Sunt sigură că cei din casă vor aprecia, a adăugat ea și mi-a aruncat o căutătură.

Subtil gestul, Greta!

— O să țin minte, a zis Dante, pe un ton sever. Poftă bună! A plecat fără să-mi arunce vreo privire.

— La revedere, doamnelor! a spus Kai, înainte să-l urmeze pe Dante.

Ieșirea lor a risipit tensiunea care ne ținea ostatici.

Am lăsat cuțitul din mână, iar Greta a mormăit ceva în timp ce scotea carnea din cuptor.

— Mi-e sete, a spus Isabella și a coborât de pe scaun, apoi s-a îndreptat spre frigider, îmbujorată.

M-am holbat la tocător, încercând să-mi vin în fire.

Ar fi trebuit să mă obișnuiesc până acum cu plecările lui Dante, dar vestea viitoarei sale călătorii de afaceri mă întrista mai mult decât ar fi trebuit. Chiar dacă nu vorbeam, prezența lui în apartament îmi oferea confort și liniște.

Întotdeauna era un pic mai frig când nu era și el acasă.

CAPITOLUL 23

Dante & Vivian

Dante

Nu aveam nicio treabă în Washington. Puteam să-mi conduc online afacerile pe care le aveam acolo, dar pauza de la atmosfera tensionată de acasă era binevenită. De asemenea, am profitat de ocazie ca să-l văd pe Christian, căruia îi încredinșasem un nou proiect, pe lângă problema cu Francis.

Stătea întins pe canapeaua din fața mea, cu ochii reci. Ne aflam în biblioteca penthouse-ului său din centrul orașului și petrecuserăm ultima oră discutând despre Valhalla, despre afaceri și securitate. Dar, judecând după expresia lui, încă era supărat pentru ce se întâmplase mai devreme, pe hol.

Doar îi sărutasem mâna vecinei lui. O vecină față de care părea să aibă un interes deosebit. Nu se întâmplă în fiecare zi să-l văd pe Christian Harper frământându-se din cauza unei femei și să fiu al naibii dacă aveam să trec cu vederea asta fără să îmi bat un pic joc de el!

O să-i treacă supărarea. Nici măcar nu erau împreună.

— Heath Arnett. CEO al unui start-up de stocare a datelor în cloud, care se va deschide la sfârșitul acestui an, a spus el și

a ridicat o sprânceană. De când îți pasă ție de stocarea datelor în cloud?

Să-i aud numele tipului m-a făcut să uit întâmplarea haioasă de mai devreme, de pe hol.

M-am gândit la tine la miezul nopții. Cu dragoste, Heath.
Ceva întunecat și nedorit îmi dădea târcoale în piept.

— Nu face pe prostul!

Am dat pe gât restul băuturii și mi-am așezat paharul de cristal pe măsuta din apropiere.

— Ai descoperit detalii importante?

Îl rugasem pe Christian să caute informații despre trecutul lui Heath. Nu-i luase mult timp să-i afle numele complet, precum și totul despre munca, familia și hobbyurile sale.

Avusese parte de o educație americană standard și provenea dintr-o familie din clasa de mijloc. Studiase la Columbia, unde o cunoscuse pe Vivian. După o carieră de succes ca dezvoltator de software, fondase un start-up care, în prezent, mergea ca pe roate. Dar asta era partea frumoasă, știută de toată lumea. Eu voiam să văd partea întunecată.

Christian a zâmbit. Mereu se entuziasma când era pe cale să dea în vileag pe cineva.

— E posibil să se fi implicat în activități dubioase, care au dus la creșterea companiei sale. Nu criminale, dar discutabile. Suficient încât să afecteze grav performanța OPI-ului lor.

— Bun. Ocupă-te înainte să-l lanseze pe piață!

Am luat o înghițitură de apă, dar aceasta nu a reușit să-mi stingă clocotul din sânge.

— Desigur, a consimțit el și s-a uitat la mine, ochii lui de culoarea chihlimbarului sclipind amuzați. Nu mi-ai răspuns la întrebarea de mai devreme. De ce îți pasă atât de mult de acest Heath? Nu cumva fiindcă e fostul iubit al lui Vivian? Barbatul de care a fost îndrăgostită nebunește până când părinții ei au

obligat-o să se despartă de el, pentru că nu provenea dintr-un mediu ca al tău?

Christian și-a învârtit băutura în pahar, apoi a adăugat:

— Am auzit că i-a trimis trandafiri după Anul Nou. De-ăia frumoși.

Sângele îmi fierbea și mai tare în vene.

— Știe că Vivian e logodnica mea, și totuși i-a trimis trandafiri! E o lipsă de respect!

Nu-i povestisem lui Christian despre ce se întâmplase la clubul Valhalla, în Bali și nici despre schimbările din relația mea cu Vivian. Să-i ofer aceste informații ar fi fost ca și cum i-aș da dinamită unui copil care vrea să detoneze tot în jurul său. Din păcate, ticălosul cunoștea precis slăbiciunile altora.

Nu că Vivian ar fi fost slăbiciunea mea.

— Hmm.

Un zâmbet bănuitor a apărut pe buzele lui.

— Țsta ar fi unul dintre motivele pentru care te enervezi. Un alt motiv, în care țin să cred mai mult, este că începi să ai sentimente pentru frumoasa ta viitoare soție.

— Lasă whiskyul, Harper! Îți întunecă judecata, am spus, pe un ton rece. Pe Vivian o tolerez mai mult decât o toleram la început, dar nu s-a schimbat nimic între noi. N-am de gând să mă însor cu ea și să mă înrudesesc cu familia Lau.

Dintr-un oarecare motiv, ideea mă încânta mai puțin decât acum șase luni. Cuvintele mele erau pline de amărăciune, ca și cum ar fi fost pângărite de minciuni, deși vorbisem serios. Eram atras de Vivian. Acceptasem acest lucru. Chiar îmi plăcea, dar nu suficient cât să trec cu vederea șantajul lui taică-său.

Oricum, nu conta. Odată ce voi demola imperiul tatălui ei, nu va mai vrea să aibă de-a face cu mine. Era prea loială propriei familii. Acesta era prețul afacerii.

Simțeam furnicături pe ceafă.

Mi-am suflecat mânecile, dorindu-mi să nu mai fie atât de cald aici. Probabil că dăduse Christian căldura la maximum.

— Dacă spui tu. Nu-ți face griji, aproape l-am prins. În curând o să scapi de toată familia Lau și o să poți avea din nou casa numai pentru tine.

O durere ciudată mi-a cuprins pieptul.

— Abia aștept, am răspuns sec.

Mi-am mai turnat un pahar de whisky, dar, înainte să iau o înghițitură, mi-a sunat telefonul.

Edward.

Nu mă suna decât în caz de urgență. Oare pățise Vivian ceva? M-am scuzat repede și am ieșit pe hol.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat imediat ce m-am îndepărtat de Christian, ca să nu mă audă. Vivian este bine?

— Domnișoara Vivian este în regulă, m-a asigurat Edward. Toruși, s-a întâmplat..., și-a dres el glasul. Ceva de care cred că trebuie să aflați și dumneavoastră. Are un musafir.

Am așteptat cu nerăbdare să termine ce avea de zis. Vivian primea vizitatori tot timpul. Nu eram anunțat în legătură cu niciunul dintre ei, decât dacă...

— Din câte am înțeles, este un fost iubit. Cred că numele lui este Heath.

A durat o clipă până să-mi dau seama de consecințele vizitei lui. Odată ce am băgat la cap, furia mi s-a strecurat pe sub piele ca o otravă lentă.

Ce *naiba* căuta Heath în casa mea? Trebuia să fie în California, la dracu'!

Aveam de gând să-l omor pe Christian. Probabil că știa că Heath era în New York și nu mi-a spus nimic.

— În mod normal, nu v-aș deranja cu o astfel de situație, însă el a insistat destul de mult s-o vadă pe domnișoara Vivian. Ea a fost de acord să-l lase să intre, dar...

Și-a dres iarăși delicat glasul.

— Având în vedere sosirea lui *neasteptată*, am vrut să vă anunț.

Pulsul îmi răsuna cu putere în timpane, distorsionând vocea lui Edward. Eu eram în Washington. Vivian era în New York cu fostul ei iubit. Am luat o decizie în două secunde.

— Stai cu ochii pe ei și nu-l lăsa să plece până nu ajung acasă! i-am ordonat eu. Mă întorc în seara asta.

Zborul dura de obicei optzeci de minute. Avionul meu putea ajunge în cincizeci.

— Da, domnule!

Am închis și am reintrat în bibliotecă. Pe de-o parte, voiam să-l strâng de gât pe Christian pentru că îmi ascundea intenționat informații; pe de altă parte, aveam o problemă mai importantă de rezolvat.

— Trebuie să mă întorc la New York, am zis eu și mi-am luat sacoul de pe speteaza canapelei. A intervenit o... problemă personală, de care trebuie să mă ocup.

Christian și-a ridicat privirea din telefon, apoi l-a băgat în buzunar.

— Îmi pare rău să aud asta, a spus el, pe un ton blând. Hai să te conduc!

În drum spre foaier, m-a încercat o senzație necunoscută.

Frică.

De ce dracu' mi-era frică? Heath voia o a doua șansă cu Vivian, nu i-ar fi făcut rău fizic. Aveam încredere în Edward că va ține situația sub control; un singur apel de la el, și echipa mea de securitate de acasă l-ar fi făcut pe Heath să-și dorească să nu fi pus piciorul acolo.

Dar dacă Vivian *își dorea* să-l vadă? Relația noastră scârțâia de când ne certaserăm. L-ar fi putut chema cât eu eram plecat. Heath ar putea s-o convingă să-i mai dea o șansă chiar în clipa asta.

N-ar trebui să conteze, având în vedere că relația noastră era sortită eșecului încă de la început. Dar, dintr-un motiv inexplicabil, conta.

Eu și Christian am ajuns în fața ușii.

— Problema asta personală..., a spus el în timp ce eu ieșeam pe hol, are legătură cu faptul că fostul iubit al lui Vivian a apărut acasă la tine?

Am incremenit de uimire, apoi m-au apucat nervii. M-am întors, pironindu-l cu privirea pe Christian.

— Ce dracu' ai făcut, Harper?

— Pur și simplu am înlesnit reuniunea logodnicei tale cu un vechi prieten de-ai ei. Din moment ce te distrezi călcându-mă pe nervi, m-am gândit să-ți întorc favoarea. Mai am de zis ceva, Dante, a adăugat el, cu un zâmbet sec. Dacă o mai atingi pe Stella, o să rămâi fără logodnică.

Mi-a trântit ușa în nas.

Am văzut roșu în fața ochilor.

Ticălosul!

În alte circumstanțe, nu i-aș fi ignorat amenințarea, dar nu aveam timp de prostiile lui. Aveam să mă ocup de Christian mai târziu.

Mi-a luat zece minute să ajung la avionul meu, patruzeci să aterizez la New York și încă treizeci să ajung la apartament.

În tot acest timp, am spumegat de nervi.

Ar fi trebuit să mă ocup personal de situația cu Heath, în loc să-l rog pe Christian. Deși bun în meseria lui, era în stare să folosească toate informațiile pe care le avea la dispoziție împotriva altora.

În afară de asta, aveam pe cap vizita nenorocitului de Heath. Nu primisem nicio veste de la Edward, dar gândul că celălalt tip se afla în apropierea lui Vivian de aproape două ore mă scotea din sărite.

Când am ajuns la apartament, Edward m-a întâmpinat la ușă, cu o expresie neutră.

— Bună seara, domnule!

— Unde sunt?

Nu părea afectat de întrebarea mea tăioasă.

— În sufră...

Am dispărut înainte să-și termine propoziția.

Ce puteau să facă Heath și Vivian în tot acest timp? Despre ce vorbeau? Oare ținuseră legătura de când îi trimisese el trandafirii?

M-am oprit în ușa sufrageriei. Am observat-o imediat pe Vivian, care stătea sprijinită de perete, lângă șemineu. Heath stătea în fața ei. Era mai înalt și o acoperea parțial.

Stomacul mi s-a răscolit de mânie.

M-am îndreptat spre ei, pășind silențios pe covorul gros. Mușchii mi se încordau cu fiecare pas.

— Ți-am spus: nu ți-am trimis eu mesaj! a exclamat Vivian exasperată, pe când mă apropiam.

Niciunul dintre ei nu și-a dat seama de prezența mea.

— Nu știu ce s-a întâmplat, dar mesajul nu e de la mine, a adăugat ea.

— Nu trebuie să mă minți.

Vocă lui Heath mă săcăia ca înțepăturile unei insecte. Îmi venea să sar la gâtul lui și să-i smulg limba.

— Nu vrei să te măriți cu Dante. Amândoi știm asta. Ești cu el doar din cauza părinților tăi. Uite, doar... așteaptă până la OPI-ul companiei mele, bine? Amână nunta!

— Nu pot să fac asta!

Exasperarea ei s-a transformat în oboseală.

— Îmi pasă de tine, Heath! Întordeauna îmi va păsa. Tu ai fost prima mea iubire. Dar nu pot... nu pot să-i fac asta nici lui Dante, nici familiei mele.

— Am fost prima ta iubire? a întrebat-o el cu o voce mai aspră.

— Heath...

— Încă te iubesc! O știi! Întotdeauna te-am iubit! Dacă n-ar fi fost părinții tăi..., a făcut o pauză și și-a aplecat capul. La naiba, Viv! Trebuia să rămânem împreună!

— Știu.

La auzul vocii ei triste, mi-a fugit pământul de sub picioare.

— Dar nu s-a întâmplat asta.

— Îl iubești?

Vivian a rămas pe gânduri. Stomacul mi s-a umplut de noduri.

— Nu-l iubești, a continuat Heath. Dacă l-ai fi iubit, n-ai fi stat în cumpănă.

— Nu e chiar atât de simplu!

Auzisem destule.

— Data viitoare când încerci să furi logodnica unui bărbat, am spus eu, pe un ton extrem de calm, în ciuda furiei care mă copleșea, nu fi atât de prost încât s-o faci chiar în casa lui!

Heath s-a răsucit brusc.

A rămas surprins, dar nu a apucat să reacționeze înainte să-i dau un pumn în figură.

Vivian

Sunetul loviturii lui Dante și urlul de durere al lui Heath au răsunat în încăpere. Sângele a țâșnit din nasul fostului meu iubit, iar mirosul metalic mi-a inundat nările, pătrunzându-mi sub piele. Am înțepenit locului.

Nu puteam decât să privesc îngrozită cum Dante îl trăgea de guler pe Heath și îl imobiliza la perete.

Pe fața lui Dante se citea supărarea, care îi încorda maxilarul și îi făcea pomeții să semene cu două tășuri în lumina focului

din șemineu. Furia îi mocnea în privire, amenințând să-l anihileze pe celălalt cât ai clipi.

Întotdeauna fusese intimidant, dar în acel moment, părea impunător, de parcă diavolul însuși părăsise iadul pentru a se răzbuna.

— Nu-mi pasă de cât timp vă cunoașteți tu și Vivian sau cât de mult timp ați fost împreună.

Dante a scos un mârâit, care mi-a stârnit fiori de gheață pe șira spinării.

— N-o atingi! Nu vorbești cu ea! Nici măcar nu te gândești la ea! Dacă o faci, o să-ți rup fiecare nenorocit de os, până când nici măcar maică-ta n-o să te mai recunoască. M-ai înțeles?

Lui Heath i s-a scurs sângele de pe bărbie pe cămașă.

— Ești dus cu capul! s-a răstit el.

În ciuda bravadei, i se citea teama în ochi. Îi era extrem de frică.

— Te dau în judecată pentru agresiune!

Zâmbetul liniștit al lui Dante era înspăimântător.

— Poți să încerci.

L-a strâns și mai tare de cămașă, cu degetele deja vinete de la pumnul pe care i-l dăduse mai devreme. Simțeam apropierea iminentă a violenței. Asta m-a smuls din stupoare.

— *Oprește-te!*

Mi-am regăsit glasul exact în clipa în care Dante se pregătea să-i mai tragă un pumn.

— Dă-i drumul! am strigat eu, dar el nu s-a clintit. *Acum!*

A trecut o clipă apăsătoare până când Dante i-a dat drumul lui Heath. Acesta s-a prăbușit pe podea, tușind și ținându-se de nas. Judecând după sunetul de mai devreme, probabil că nasul lui era rupt, dar îmi era greu să dau dovadă de compasiune, după ce avusesem de-a face cu el în ultimele două ore.

— Nu suntem în curtea școlii! am spus. Sunteți amândoi oameni maturi! *Comportați-vă ca atare!*

Ziua mea fusese destul de nasoală. Mai întâi, cineva vărsase cafea pe rochia mea albă, nouă-nouță, pe care o cumpărasem de la Theory, în drumul meu spre cafenea. Apoi, aflasem că o țeavă se spărsese la locul ales inițial pentru bal. Sala era inundată și ar dura luni întregi pentru a repara totul, ceea ce însemna că aveam trei luni la dispoziție să găsesc un alt loc unde să organizez balul, care să fie: 1) liber, chiar dacă e din scurt; 2) în limita bugetului meu și 3) destul de spațios și de impresionant pentru a găzdui cinci sute de invitați extrem de exigenți și de critici.

Venisem acasă sperând să mă relaxez, numai că Heath a apărut la ușă și a început să bată câmpii despre un mesaj pe care se presupune că i-l trimisesem eu, în care scria că vreau să ne împăcăm. Acum, logodnicul meu și fostul meu iubit erau gata să se omoare și curgea sânge peste tot. Se înțelege de la sine, nu mai eram în stare să simt nici măcar compasiune.

— Heath, ar trebui să te duci la doctor.

Fiecare secundă în care el și Dante stăteau în aceeași cameră era primejdioasă. Aș fi mers cu el la spital, dar, având în vedere starea de spirit a lui Dante, nu mi se părea o idee tocmai bună.

Heath s-a uitat la mine, cu o privire îndurerată.

— Viv...

Dante a mârâit amenințător.

— Pleacă! Te rog! i-am zis lui Heath.

A deschis gura, ca și cum ar fi vrut să adauge ceva, dar privirea necruțătoare a lui Dante l-a forțat să se ridice și să iasă din cameră fără să mai scoată vreun cuvânt.

Am așteptat până când am auzit ușa de la intrare trântindu-se, apoi m-am răsucit cu fața spre celălalt bărbat, care mă scotea din sărite și îmi provoca migrene încontinuu.

— Ce e în *neregulă* cu tine? Nu ai voie să lovești oamenii! Probabil că i-ai spart nasul!

— Am voie să fac ce mă taie capul, a spus Dante, fără nicio remușcare. A meritat-o!

Simțeam o apăsare în tâmpile.

— Nu, nu *poți*. Hai să-ți zic ceva! Dacă ai bani, nu înseamnă că nu vei suferi consecințele faptelor tale. Există un... un mod corect de a rezolva problemele, unul care nu include violența. Ai noroc dacă *nu* te dă în judecată pentru agresiune!

— Eu sunt norocos? a mârâit Dante. El e norocos că nu i-am spart decât nasul, după ce a intrat în casa mea și a încercat să ne rupă logodna.

— Nu spun că el a procedat corect. Spun că exista o cale mai bună de a gestiona situația, în loc să riști să fii acuzat de agresiune.

Dante avea destui avocați și bani pentru a scăpa de o astfel de acuzație, dar nu asta era relevant. Era vorba despre principii.

— Te-a atins, a zis el.

Dante m-a privit pătrunzător.

— Ai *vrut* să te atingă?

Pentru numele lui Dumnezeu!

— N-ai dreptul să faci asta! am spus, scrâșnind din dinți. N-ai dreptul să dai buzna și să te porți ca un logodnic gelos, după ce m-ai ignorat săptămâni întregi. Am încercat să vorbesc cu tine despre Heath după ce am primit florile. Ai refuzat și ai dat fuga în D.C.!

— Nu te-am ignorat și nu am dat *fuga* în D.C., a spus cu o grimasă.

— M-ai ignorat. Ai evitat să mă privești în ochi și să-mi vorbești și ai comunicat cu mine doar mormăind sau prin intermediul altor persoane. E clar că m-ai ignorat.

Dante m-a privit fix, cu o expresie rece.

Frustrarea îmi bolborosea în piept și mă sufoca.

— Te deschizi în fața mea, apoi te închizi. Mă săruți, apoi pleci. Facem asta întruna de luni întregi și m-am *săturat*!

Mi-am împins bărbia în afară. Inima îmi șovăia, deși eram un pachet de nervi.

— Vreau să știu odată pentru totdeauna. Între noi e în continuare doar o afacere sau e ceva mai mult?

— Nu contează. Ne căsătorim oricum.

— *Ba* contează. Nu mai intru în jocul tău!

Frustrarea mea s-a transformat în mânie și vorbele mele au devenit tăioase:

— Dacă asta e o afacere, o vom trata ca atare. Vom concepe un moștenitor, vom zâmbi în fața camerelor de filmat în public, iar în privat ne vom trăi viețile separat. Și cu asta basta!

Nu era viața pe care aș fi ales-o pentru mine, dar eram prea implicată ca să renunț acum. Cel puțin, puteam să aflu ce era, de fapt, între noi și, în consecință, să-mi schimb așteptările.

Nu aș mai întoarce pe toate părțile fiecare gest intim, căutând dovada unui lucru care nu exista. Nu m-aș mai agăța de speranța că Dante se va schimba, iar eu voi fi una dintre norocoasele a căror căsătorie aranjată s-a transformat în dragoste.

— Să ne trăim viețile separat când suntem în privat? a întrebat Dante. Ce naiba înseamnă asta?!

— Înseamnă exact ce auzi. Facem ce vrem, păstrăm discreția și nu avem discuții pe tema asta, atât timp cât nu ne afectează... imaginea publică.

Furia din ochii lui m-a făcut să mă bâlbâi.

— Vorbești despre vreo aventură, Vivian?

Mi s-a făcut pielea de găină.

— *Nu*, și nu asta e ideea. Răspunde-mi la întrebare! Este vorba despre afaceri sau este ceva mai mult?

El a rămas tăcut.

— Heath a greșit când a venit aici, dar tu ești supărat pentru că...? Te simți amenințat? Ești posesiv? Nu sunt o jucărie, Dante! am strigat, cu pumnii atât de strânși, încât îmi intrau unghiile în palme. N-ai dreptul să mă dai laoparte și să mă iei înapoi doar atunci când mă vrea altcineva.

— Nu cred că ești o jucărie, m-a contrazis el.

— Atunci de ce îți pasă? De ce l-ai pocnit pe Heath, după ce ai spus să nu ne implicăm emoțional în relația asta?

M-am lovit de și mai multă tăcere. Mărul lui Adam i se mișca vizibil.

Tensiunea era atât de copleșitoare, încât mi s-a pus un nod în gât, dar am continuat, nedorind să-l las să scape atât de ușor:

— Suntem împreună doar din cauza unei înțelegeri pe care ai făcut-o cu tata. De ce te interesează dacă fostul meu revine în viața mea? Știi că oricum ne vom căsători. Ți-e teamă că voi rupe logodna? Că o să fug cu Heath și o să pari ridicol în fața prietenilor tăi? *De ce îți pasă?*

— Nu știu!

Am amuțit la auzul răspunsului său răstit. Masca de granit a lui Dante s-a fisurat, dezvăluind chinul de dedesubt.

— Nu știu de ce îmi pasă. Știu doar că îmi *pasă* și urăsc sentimentul ăsta!

Îmi dădea de înțeles că se disprețuia din cauza asta.

— Urăsc ideea ca tu să atingi pe altcineva sau ca altcineva să te atingă pe tine! Urăsc faptul că alți oameni te fac să râzi, și că eu nu pot! Urăsc cum mă simt în preajma ta, ca și cum ai fi singura persoană care mă poate face să-mi pierd controlul, când eu *nu-mi pierd niciodată controlul!*

Fiecare cuvânt, fiecare pas l-au adus mai aproape, până când m-am lipit de perete și căldura corpului său m-a învăluit.

— Dar mi-l pierd, a continuat el, cu glas răgușit. Când sunt cu tine.

Pulsul îmi zvâcnea năvalnic în urechi, înăbușindu-i vocea. Am simțit că mă înec într-o puzderie de emoții. Șoc, speranță, teamă, extaz, nesiguranță... Toate s-au amestecat până când n-am mai putut să disting niciuna.

— „Nu știu” nu e suficient, am șoptit.

Cândva, ar fi fost. Dar nu și acum.

Dante și-a încordat maxilarul. Eram atât de apropiați, încât puteam să văd punctele aurii din irisurile lui, ca niște luminițe într-o mare de întuneric.

— Heath a spus că încă te iubește. E suficient cât să se opună și părinților tăi, și mie, pentru a fi cu tine. Dar v-ai despărțit acum doi ani și nu a făcut nimic până nu a aflat că ești logodită. Vrei să știi adevărul, Vivian? Dacă te-aș iubi atât de mult pe cât pretinde el că te iubește, nimic nu m-ar împiedica să te păstrez lângă mine.

Nu-mi dădusem seama până în acel moment cât de ușor putea o simplă frază să mă dea peste cap.

Dacă te-aș iubi atât de mult pe cât pretinde el că te iubește, nimic nu m-ar împiedica să te păstrez lângă mine.

— Dacă, am început eu, cu vocea gătuită de emoție. Ipotețic.

Urmele aurii din ochii lui au dispărut complet, iar privirea i s-a întunecat cu totul. Mi-a zâmbit malițios.

— Da, *mia cara*, a zis el și i-am simțit respirația caldă pe buze. Ipotețic.

Bătăile inimii mi-au încetinit.

Timpul a stat în loc pentru o clipă chinuitoare, îndeajuns ca respirațiile noastre să se întretaie. Apoi un geamăt a spulberat vraja, urmat de o înjurătură șoptită.

A fost singurul avertisment pe care l-am primit înainte ca Dante să mă tragă spre el și să-și lipească gura de a mea.

CAPITOLUL 24

Vivian

Ar trebui să-l resping.

Încă nu ne rezolvaserăm problemele, iar dacă ne sărutam — sau făceam mai mult de atât — , lucrurile s-ar fi complicat și mai tare.

Ar trebui să-l resping.

Dar nu am făcut-o.

În schimb, mi-am răsfirat degetele în părul lui și am cedat asaltului asupra simțurilor mele. Strânsoarea fermă pe ceafa mea. Presiunea buzelor sale. Felul în care corpul lui Dante se lipea de al meu, cald și musculos.

Mă săruta cu înfrigurare. Plăcerea mi-a încetșat simțurile pe măsură ce gustul copleșitor al lui Dante mi-a invadat gura. Sărutul nostru din Bali fusese pasional, dar impulsiv. Sărutul de acum era sălbatic. Primitiv. *Crea dependență.*

Grijile mele de mai devreme au dispărut și mi-am arcuit instinctiv corpul spre al lui, căutând mai mult contact, mai multă căldură, *mai mult*. Sărutasem o mulțime de bărbați de-a lungul anilor, dar niciunul nu mă sărutase vreodată așa. Ca și cum ar fi fost un cuceritor, hotărât să-mi străpungă zidul de

apărare. Ca și cum s-ar fi rătăcit în deșert, iar eu eram ultima lui speranță de salvare.

Am suspinat ușor când Dante mi-a încolăcit picioarele în jurul mijlocului său și m-a scos din cameră fără să întrerupă sărutul. Am văzut cu coada ochiului, ca prin ceață, tablourile cu rame aurii și aplicele de pe pereți, în timp ce el ne conducea prin labirintul de holuri.

Când am ajuns în camera lui, a trântit ușa în urma noastră și m-a așezat pe pat. Respira la fel de sacadat ca mine. În orice altă situație, aș fi savurat prima mea vizită în sanctuarul lui, dar acum am apucat să observ vag doar mobilierul scump, din stejar, și nuanțele de negru, înainte ca gura lui să se lipească din nou de a mea.

I-am tras sacoul de pe umeri, iar el mi-a desfăcut fermoarul rochiei. Mișcările noastre erau frenetice, aproape disperate.

Cămașa lui. Sutienul meu. Pantalonii lui. Toate au căzut cu mișcări repezi, lăsând în urmă doar căldură și piele goală.

Ne-am desprins, așa încât Dante să-și pună un prezervativ. Mi s-a uscat gura la vederea corpului său dezbrăcat. Îl mai văzusem fără tricou în Bali, dar acum era cumva diferit. Corpul său era atât de desăvârșit, încât mă așteptam să găsesc semnătura lui Michelangelo pe abdomenul său cizelat.

Umeri lași. Piept musculos. Piele bronzată și fire scurte de păr negru, care coborau spre...

O, Doamne!

Penisul lui era enorm și țeapăn. Simpla idee de a-l simți înăuntrul meu mi-a stârnit valuri de teamă și de nerăbdare nerăbdare în stomac.

Nu avea cum să încapă. Era imposibil.

Când mi-am ridicat, în sfârșit, privirea spre a lui, ochii săi erau deja ațintii asupra mea, întunecași și arzători. O vâpaie

mi-a cuprins șira spinării când m-a răsucit pe burtă, iar erecția lui mi s-a lipit de șale.

O oglindă lungă atârna pe peretele din fața noastră, reflectându-mi ochii strălucitori și obrajii îmbujorați. Dante îmi mângâia sânii. Îi strângea ușor și se juca cu sfârcurile mele, până când acestea s-au întărit.

Simțeam poftă, speranță, dar și un strop de jenă. Privindu-l cum îmi explora corpul, atingerea lui aproape arogantă, sigură și domoală era cumva mai intimă decât sexul propriu-zis.

— N-ar fi trebuit să-l lași să te atingă, *mia cara!*

Vocea lui blândă mi-a stârnit fiori pe spate, apoi el m-a ciupit tare de sfârcuri. Am tresărit instinctiv din pricina șocului de durere și plăcere.

— Nu l-am lăsat...

Răspunsul meu s-a transformat într-un oftat când el și-a strecurat o mână între picioarele mele.

— Vrei să știi de ce? a continuat Dante, ca și cum eu n-aș fi încercat să răspund.

Mi-am mușcat buza de jos. Am scuturat din cap, iar șoldurile mele au zvâcnit când el și-a apăsat degetul mare pe clitorisul meu.

— Pentru că ești *a mea*, a răspuns el, apoi dinții lui mi-au cutreierat gâtul. *Îmi porți inelul. Ți-ai dat drumul pe fața și pe mâna mea. Ești tot timpul în mintea mea, chiar dacă mie nu-mi convine.*

Palma a coborât pe șoldul meu, iar degetele lui m-au strâns cu putere.

— Și, Doamne, vreau să te pedepsesc pentru că mă înnebunești atât de tare! În. Fiecare. Zi.

N-am apucat să înțeleg pe deplin ultima lui propoziție, căci s-a opintit în mine și m-a făcut să gem. Eram atât de udă,

Încât a alunecat înăuntru fără să întâmpine multă rezistență. Senzația a fost bruscă și intensă. M-am încordat automat. A scos un șuierat, dar nu s-a mișcat decât când corpul meu s-a acomodat cu mărimea penisului său. Abia după ce gemetele mele de disconfort au încetat, a început Dante să se miște.

Mal întâi încet, apoi mai repede și mai adânc, până când a stabilit un ritm care mi-a făcut genunchii să se înmoaie. Mintea mi s-a golit complet în timp ce se împingea adânc în mine. A atins locuri care nici nu știam că există.

Pleoapele mi-au tremurat, dar am deschis din nou ochii când i-am simțit degetele pe gâtul meu.

— Deschide ochii! a mârâit Dante. Uită-te în oglindă când ți-o trag!

L-am ascultat. Priveliștea care m-a întâmpinat era suficientă pentru a mă face să ating extazul. Sâniî îmi săltau la fiecare opintire, iar ochii îmi erau tulburi de poftă, înlăcrimați. Dante storcea fiecare gram de plăcere din mine. Un șir nesfârșit de gemete și scâncete se revărsau din gura mea întredeschisă.

Nu arătam ca fata bună și respectabilă crescută de familia Lau. Ci ca o desfrânată, care tânjea să primească mai mult.

L-am întâlnit privirea în oglindă.

— Ți place așa? m-a tachinat el. Ți place să vezi cum îți revendic păsărica în timp ce tu îmi murdărești scula?

Plămânii mei nu aveau suficient aer, așa că am scos un sunet sugrumat. Senzația era foarte intensă și voiam doar să continue. Să mă aducă din ce în ce mai aproape de culme și să-mi dau drumul.

— Sunt singurul care are dreptul să te vadă așa.

Vocea lui a devenit aspră.

— Tu...

S-a împins în mine.

— Ești...

S-a împins încă o dată.

— Soția.

S-a împins iar.

— *Mea.*

Forța sa creștea cu fiecare cuvânt, până când ultima opintire m-a azvârlit în față. Dacă nu m-ar fi ținut, m-aș fi prăbușit pe podea.

— Încă nu sunt... soția ta, am reușit eu să îngaim.

Dante m-a strâns ușor de gât.

— Poate că nu, a spus el. Dar *ești* a mea. M-ai întrebat dacă mai e vorba doar despre afaceri...

A ieșit încet din mine, așa încât să simt mișcarea, apoi m-a pătruns iar. Un șuvoi de senzații m-a străbătut brusc și corpul meu a devenit ca un fir electric.

— Asta ți se pare o afacere?

Nu, nu mi se părea o afacere.

Mi se părea că era o speranță.

Mi se părea că era o dorință.

Mi se părea că eram distrusă și mântuită, deopotrivă.

Dante a încetinit ritmul, dar opintirile au rămas la fel de puternice. Totuși, următoarele lui cuvinte aveau o umbră de vulnerabilitate care mi-a tăiat răsuflarea.

— Nici nu știi ce-mi faci.

Sinceritatea din vocea lui se potrivea cu dorința din privire: întunecată, de neînțeles și atât de viscerală, încât am simțit-o până în măduvă. Privirea și cuvintele sale, rostite pe acel ton, m-au făcut să ating culmea plăcerii. Mi-am dat drumul cu un strigăt ascuțit, iar corpul mi-a tremurat sub Dante. Și el a atins orgasmul la scurt timp, penisul lui pulsând în mine până când

am început să găfăim amândoi, epuizați. Ne-am ținut în brațe. Respiram la unison și încercam să ne revenim.

— Uită-te la noi, *mia cara!*

Îndemnul suav al lui Dante mi-a atins pielea. M-am uitat în oglindă.

Reflecțiile noastre ne priveau și ele, imaginile a doi oameni răvășiți și transpirați. Brațele lui m-au înconjurat din spate, iar obrazul lui s-a lipit de al meu.

M-a cuprins un sentiment ciudat, de durere și de împlinire.

Nu făcuserăm dragoste lent. Dar, în ciuda gesturilor brutale și a cuvintelor murdare, o furtună de emoții a izbucnit și ne-a dat relația peste cap. Șase luni de frustrare, de dorință și furie, toate dezlănțuite într-o singură noapte.

Abia mâine-dimineață aveam să știu consecințele.

Dar sigur nu mai era cale de întoarcere.

CAPITOLUL 25

Vivian

Lumina dimineții se prefira pe podea.

Liniștea îngreuna aerul și fiecare mișcare era prea zgomoasă când m-am ridicat din pat.

Era șapte și cinci minute. Nu mă mai trezisem așa devreme, în weekend, de când plecasem în zori la Eldorra, pentru nunta lui Agnes, cu ani în urmă. Dar trebuia să ies de aici înainte să se trezească Dante.

Picioarele mele au atins ușor covorul.

— Unde pleci?

Vocea lui Dante, aspră și somnoroasă, s-a auzit în spatele meu.

Am înghețat. Mi-am încovoiat degetele de la picioare în covorul de pluș, iar inima mea a luat-o la galop.

Stai calmă!

Vocea lui mi-a trezit o mulțime de amintiri indecente.

Uită-te în oglindă când ți-o trag!

Îți place? Îți place să vezi cum îți revendic păsărica în timp ce tu îmi murdărești scula?

Roșeața mi s-a răspândit în obraji, dar am încercat să afișez o expresie neutră când m-am întors spre el.

Dante stătea rezemat de tăblia patului, cu cearșafurile din mătase de culoarea cărbunelui răsucite în jurul mijlocului. I-am admirat umerii goi și sculpturali. Pielea lui era netedă și măslinie. Mijlocul său era parțial ascuns sub cearșafuri, ca o invitație să continuăm activitatea de aseară.

M-am forțat să ridic privirea și am observat că el deja mă privea. Un zâmbet bănuitor i-a fluturat pe buze. S-a lăsat pe spate, emanând aroganță și pură satisfacție masculină.

Nemernic încrezut!

Cu toate acestea, simțeam un roi de fluturi în stomac.

— Mă duc la muncă, am spus cu respirația tăiată, când mi-am amintit de întrebarea lui. Am probleme cu Legacy Ball. E urgent.

— E sâmbătă.

— Problemele nu apar în funcție de programul săptămânii de lucru, am subliniat și am tras discret de tivul tricoului pe care-l purtam.

Era unul dintre vechile tricouri din facultate ale lui Dante. Lungimea acestuia îl făcea aproape scandalos pentru mine: cam până la jumătatea coapsei. A privit în jos și ochii i s-au întunecat. Căldura de pe față mi-a coborât până undeva în pântec.

— Așa e, dar nu de asta te furișezi din patul meu la șapte dimineața, *mia cara*.

Vocea lui nu mai era somnoroasă, ci căpătase un ton seducător și întunecat.

— Nu? am răspuns eu pițigăiat.

— Nu.

Privirea lui a întâlnit-o din nou pe a mea, iar în ea a sclipit o provocare.

Cine fuge acum? m-am întrebat în sinca mea.

— Ai vrut să vorbim, a continuat el. Hai să vorbim!

Am înghițit în sec. *Bine!*

Îmi imaginasem că discuția noastră se va desfășura puțin diferit. Eu aș fi nervoasă și plină de indignare — și îmbrăcată în cea mai bună ținută a mea, desigur. Nu aș sta pe marginea patului lui Dante, învăluită în parfumul lui, purtându-i tricoul, cu amintirea atingerii sale imprimată pe pielea mea.

Însă Dante avea dreptate. Trebuia să vorbim și nu avea rost să amânăm inevitabilul.

Am deschis subiectul spinos:

— Heath a venit aseară pentru că a spus că i-am trimis un mesaj cum că vreau să ne împăcăm.

O umbră i-a străbătut chipul când i-a auzit numele, dar nu m-a întrerupt.

— Nu i-am trimis niciun mesaj. Ei bine... mi-a arătat telefonul lui și *există* un mesaj care pare să fie de la mine, dar nu l-am trimis eu. Poate că a fost o farsă sau un fel de hacking. Nu știu, dar nu contează. Răspunsul meu la propunerea lui... nu s-a schimbat de când am vorbit ultima dată. El a refuzat să accepte asta și ne-am tot contrazis ore întregi, până când ai ajuns tu acasă.

Ar fi trebuit să-l dau afară pe Heath cu mult înainte ca Dante să se întoarcă acasă. Cu toate acestea, încă mă simțeam vinovată pentru modul în care se comportaseră ai mei cu el când ne descoperiseră relația.

Vivian face parte din familia Lau. E menită să se mărite cu un om mareț, nu cu un așa-zis antreprenor, șeful unei firme de care n-a auzit nimeni. Nu ești suficient de bun pentru ea și nu vei fi niciodată!

Doi ani mai târziu, amintirea cuvintelor dure ale ratei încă mă făcea să tresar.

— L-ai refuzat pentru că nu mai simți nimic față de el sau pentru că te simți obligată să respecți înțelegerea noastră?

Expresia de pe chipul lui era indescifrabilă.

— Are vreo importanță? Ne căsătorim oricum.

Am folosit aceleași cuvinte ca el. Buzele lui au devenit o linie subțire.

— Nu te-aș întreba dacă n-ar conta.

— Totuși, nu mi-ai răspuns la întrebare: relația noastră încă e o afacere?

Dante recunoscuse indirect noaptea trecută că nu mai era cazul, dar nu puteam să cred toate vorbele spuse în timpul sexului.

— De câte ori ai de gând să mă obligi s-o spun?

— Doar o dată, am spus încet.

El m-a privit cu ochii întunecați. Ceasul ticăia asurzitor, iar tricoul meu moale de bumbac mi s-a părut brusc prea greu.

— Dacă ar fi fost doar o *afacere*, aș fi rămas în Chicago, să sărbătoresc încheierea afacerii la care am lucrat un an, în loc să mă grăbesc să mă întorc la tine, a spus el, în cele din urmă, cu vocea joasă și răgușită. Dacă ar fi fost doar o *afacere*, aș fi rămas în D.C., în loc să-mi trezesc pilotul pentru un zbor de ultim moment spre casă. În toți anii mei ca director general, am scurta o călătorie de afaceri numai de două ori, Vivian, și în ambele dați a fost din cauza ta, a spus el, cu un zâmbet în colțul buzelor. Deci nu, nu mai este doar o afurisită de afacere.

Un roi de fluturi mi-a izbucnit iar în stomac. Sentimentul de încântare era covârșitor. Am căutat un răspuns potrivit înainte de a scoate pe gură singurul cuvânt care mi-a venit în minte:

— O!

Ochii i-au sclipit ironic.

— Exact! a răspuns sec. E rândul tău, *mia cara*. De ce l-ai refuzat pe Heath?

Tonul lui era calm, dar felul în care mă privea nu avea niciun strop de calm. Era ca un prădător concentrat asupra prăzii sale, cu mușchii încordați.

— Fiindcă nu mai simt nimic pentru el. Și fiindcă s-ar putea să simt ceva pentru altcineva.

Acum, după ce șocul emoțional de aseară se disipase, mi-am dat seama că discuția mea cu Heath îmi oferise claritatea de care aveam mare nevoie.

Cândva, îl iubisem și mă simțisem vinovată pentru modul în care ne despărțiserăm. Dar trecuseră doi ani. Nu mai eram aceeași persoană ca atunci. Și nu mai simțisem nimic la vederea lui, în afară de surprindere, tristețe și puțină supărare. În tot acest timp, crezusem că mi-e dor de Heath, dar de fapt îmi lipsise *ideea* de a fi cu cineva. Un partener. Mi-era dor să fiu iubită și *să fiu* îndrăgostită. Din nefericire, nu mai puteam trăi aceste lucruri lângă el.

Razele soarelui se strecurau prin perdele și luminau chipul lui Dante. Așa, nemișcat, semăna cu o sculptură aurită. Aerul dintre noi părea să împrăstie scântei.

— Nu e doar o afacere pentru tine.

Stomacul mi s-a răscolit din cauza emoțiilor, dar am reușit să mă stăpânesc.

— Și nu e doar o datorie pentru mine.

Aerul a devenit apăsător. Un claxon slab de mașină a răsunat la zeci de etaje mai jos, dar abia dacă l-am auzit.

— Bun, a răspuns el, iar cuvântul îmi părea surprinzător de intim.

Pulsul îmi zvâcnea în urechi. Mi-am șters mâna transpirată de coapsă, neștiind ce să fac sau ce să spun în continuare. Să ne sărutăm? Să continuăm conversația? Să mergem pe drumuri separate?

Am ales cea mai sigură opțiune.

— Mă bucur că am purtat această discuție. Chiar am o urgență la serviciu, așa că mă întorc în camera mea...

— Asta e camera ta.

I-am aruncat lui Dante o privire nesigură. Poate că lipsa de cofeină îi afectase memoria.

— Nu-mi place să-ți spun asta, dar, de fapt, nu aici am dormit în ultimele cinci luni, am spus, răbdătoare. Camera mea este la celălalt capăt al holului. Ai făcut mare tam-tam pe tema asta când m-am mutat, îți amintești?

— Da, dar cred că este clar că limitele stabilite atunci nu se mai aplică azi, nu crezi? a zis el, ridicând dintr-o sprânceană.

Pulsul mi-a luat-o razna.

— Ce sugerezi?

— Să stabilim noi limite. Fără dormitoare separate, fără să ne mai furișăm afară dimineața...

A făcut o pauză și s-a întunecat la față.

—... și fără să mai iei legătura cu Heath.

În mod normal, m-ar fi enervat încercarea lui Dante de a mă controla, dar, după dezastrul de aseară, l-am înțeles. Dacă ar fi avut o fostă care era hotărâtă să ne despartă, nici eu nu aș fi vrut să ia legătura cu ea.

— Ce păcat! am spus. Și eu care plănuisem să-l invit la cină. Dante nu părea amuzat.

— A fost o glumă.

A rămas tăcut. Am oftat, apoi am continuat:

— Dacă tot stabilim reguli noi, am și eu câteva. Prima — am început, numărând pe degete —, nu te mai încrunți atâta. O să rămâi cu expresia asta și aș prefera să nu mă trezesc lângă Grinch pentru tot restul vieții mele.

— Arăt mult mai bine decât Grinch, a mormăit el. Și dacă oamenii ar înceta să mă mai enerveze, nu m-aș mai încrunta atât de mult.

— Nu ceilalți sunt problema. Ți amintești când am trecut pe lângă un parc de câini, în preajma Crăciunului, și am văzut acei husky adorabili? Te-ai holbat la ei atât de tare, încât au început să urle.

— Nu mă holbam *la ei*. Mă holbam la ținutele lor. Cine își costumează câinele în ren? E ridicol!

— Era Crăciunul. Bine măcar că nu erau îmbrăcați în elfi. Dante s-a încruntat și mai tare. *Vom lucra la asta mai târziu.*

— Așa.

Am trecut mai departe, ca să nu începem o discuție despre moda canină.

— Înapoi la limite! Nu mai dispari săptămâni întregi fără să mă anunți cu cel puțin patruzeci și opt de ore înainte, decât dacă este cu adevărat o urgență. Nu te mai închizi în tine când ești supărat și lucrurile nu merg cum vrei tu. Și..., am continuat și mi-am mușcat buza de jos, ar trebui să ieșim la cel puțin o întâlnire în fiecare săptămână.

Majoritatea oamenilor ies la întâlniri *înainte* de logodnă, dar noi făcăm totul pe dos. Mai bine mai târziu decât nicio-dată, presupun.

— Dacă vrei să petreci mai mult timp cu mine, *mia cara*, trebuie doar să-mi spui.

Tonul lui a redevenit blând. M-am îmbujorat.

— Nu asta e ideea.

Nu în totalitate, cel puțin.

— Ne căsătorim peste câteva luni, și totuși n-am ieșit nici măcar la o întâlnire adevărată.

— Am fost la întâlniri. Am fost la gala Valhalla.

— Atunci a fost o obligație socială.

— Am fost în Bali.

— Obligație de familie.

A rămas tăcut.

— Astea sunt condițiile mele. Le accepți?

Răspunsul lui a venit în mai puțin de două secunde:

— Da.

— Super!

Mi-am ascuns surprinderea față de răspunsul său.

— Ei bine...

Doamne, ce ciudat era! De ce era mai greu să păstrăm pacea decât să ne ciondănim?

— Putem discuta detaliile despre mutarea mea în camera asta mai târziu. Dar acum trebuie să rezolv problema de muncă, până nu sunt pusă pe lista neagră.

Să încerc să găsesc o sală de evenimente în ultimul moment, în Manhattan, era ca și cum aș fi încercat să găsesc un cercel pe fundul râului Hudson.

Adică imposibil.

Dar, dacă voiam să-mi salvez cariera și Legacy Ball, trebuia să găsesc o cale de a face imposibilul posibil, și încă rapid.

— E o problemă pe care trebuie s-o rezolvi într-un birou?

— Nu..., am răspuns precaută. Nu chiar.

Aveam nevoie să mă gândesc la diferite variante, astfel încât să pot da câteva telefoane luni.

— Perfect! Rezolvăm asta la micul-dejun. Ieșim la prima noastră întâlnire, a spus el, cu un surâs.

CAPITOLUL 26

Dante

Mereu fusesem în stare să-mi controlez reacțiile, cel puțin când eram în public. Bunicul îmi alungase orice tendință de manifestare impulsivă încă de când eram copil. După spusele lui Enzo Russo, sentimentele arată că ești slab, și nu e loc pentru slăbiciune în lumea corporatistă nemiloasă.

Dar Vivian... *La dracu'!*

Ieri am crezut că o s-o pierd. Perspectiva asta mi-a stârnit o frică pe care nu am mai trăit-o de când aveam cinci ani și îmi privisem părinții cum pleacă. Crezusem atunci că nu-i voi mai vedea niciodată. Că vor dispărea și mă vor lăsa cu bunicul meu, care avea un chip terifiant și sever și un conac prea mare pentru noi.

Avusesem dreptate.

În cele din urmă, o voi pierde și pe Vivian, într-un fel sau altul, dar voi vedea eu ce e de făcut atunci când se va întâmpla.

Mi-am simțit pieptul strâns ca într-o menghină.

Nu știam cum vor decurge lucrurile odată ce ea va afla adevărul, dar, după noaptea trecută — după ce am văzut cât de dulce era și am simțit că ne potriveam perfect —, mă convinsesem că încă nu eram pregătit s-o pierd.

— Asta e ce cred cu că e?

Vocea lui Vivian m-a adus cu picioarele pe pământ.

Se holba la firma retro de deasupra capetelor noastre, cu o expresie pe cât de intrigată, pe atât de fascinată.

— Restaurantul Moondust.

M-am scuturat de melancolie, care nu-mi stătea în fire, și am deschis ușa.

— Bine ai venit în locul celor mai bune milkshake-uri din New York! Locul preferat al lui Dante, cel de la de doisprezece ani.

Nu mai fusesem în restaurantul ăsta de ani întregi, dar în momentul în care am pășit în interiorul uzat, am fost proiectat înapoi în pubertate. Porțiunile cu linoleum crăpate, scaunele din piele portocalie, tonomatul vechi din colț... Locul părea să fi fost păstrat într-o capsulă a timpului.

O urmă de nostalgie m-a cuprins când chelnerul ne-a condus la o masă goală.

— „Celor mai bune” este un calificativ excelent, m-a tachinat Vivian. Îmi crezi niște așteptări foarte mari.

— Vor fi îndeplinite.

Doar dacă restaurantul nu își schimbase rețeta, dar nu aveau niciun motiv s-o facă.

— Ai încredere în mine!

— Recunosc, nu așa credeam că o să decurgă prima noastră întâlnire.

Buzele lui Vivian s-au arcuit într-un mic zâmbet.

— Este un loc normal. Sunt plăcut surprinsă.

— Hmm.

Am răsfoit meniul mai mult din obișnuință. Știam deja ce vreau să comand.

— Deci n-ar trebui să-ți zic de turul cu elicopterul privat pe care l-am rezervat pentru mai târziu?

A început să râdă, dar s-a oprit când a văzut că am ridicat dintr-o sprânceană.

— *Dante*, doar n-ai făcut așa ceva!

— Ești logodită cu un Russo. Așa facem noi lucrurile. Restaurantul este...

Am făcut o pauză, căutând descrierea potrivită.

— O plimbare în trecut. Asta e tot.

Stabilisem să joc tenis cu Dominic astăzi, dar când Vivian încercase să se furișeze azi-dimineață, nu îmi dorisem decât să rămână cu mine. O întâlnire la acest restaurant a fost primul lucru care mi-a venit în minte.

Ideea cu elicopterul mi-a venit mai târziu și a fost nevoie numai de un apel pentru a pune totul la cale.

— Îmi place. Este fermecător!

Vivian mi-a oferit un zâmbet jucăuș.

— Te rog, spune-mi că ai profitat de tonomatul cu muzică atunci când erai mic. Aș ucide pentru o poză cu tine la doisprezece ani, bând un milkshake și dansând.

— Îmi pare rău, scumpo, dar n-o să se întâmple. Nu sunt genul. Nici măcar când eram mic nu-mi plăcea să dansez.

— Nu mă miră, dar puteai și tu să mă lași să visez puțin mai mult, a oftat ea.

A sosit chelnerul. Am comandat milkshake-ul meu preferat, alb-negru, iar Vivian a oscilat între cel cu căpșuni și cel cu unt de arahide și cu ciocolată.

M-am lăsat pe spate, fermecat de mica ei încruntare în timp ce consulta meniul.

Ieri fusesem în D.C., mă întâlnisem cu Christian și discutaserăm despre cum să îl dobor pe Francis Lau. Acum, iată-mă aici, scoțându-i fiica în oraș, la clătite și milkshake, ca și cum am fi niște adolescenți la prima lor întâlnire.

Viața avea un simț al umorului dat dracului. Vivian a decis, în sfârșit, să-l comande pe cel cu câpșuni, iar eu am așteptat până când chelnerul a plecat, înainte de a-i vorbi iar:

— Cum mai merge cu urgența de la muncă pe care ai menționat-o mai devreme?

De data aceasta, Vivian a oftat mai adânc.

— Locul de desfășurare inițial al Legacy Ball a fost inundat.

Mi-a povestit rapid ce s-a întâmplat, umerii ei devenind din ce în ce mai tensionați.

Era o situație de rahat. Localurile de asemenea dimensiuni și calibru erau rezervate cu luni, dacă nu chiar ani, înainte. Să găsești unul la o dată atât de târzie era ca și cum ai încerca să găsești un lac în deșert.

— Ai întrebat la muzee?

Locurile precum Met și Whitney găzduiau în mod regulat gale și baluri de caritate.

— Da. Calendarele lor sunt pline.

— Aș putea da un telefon. Ca să elibereze un loc.

— Nu! a scuturat Vivian din cap. Nu vreau să pun pe nimeni altcineva în aceeași situație în care sunt eu, fiindcă muzeul le-a anulat evenimentul.

Tipic pentru Vivian. Nu știam dacă să fiu impresionat sau exasperat.

— Biblioteca publică din New York? am sugerat eu.

— A fost deja rezervată.

Aparent, toate hotelurile în care se țineau astfel de evenimente erau, de asemenea, pline. Mi-am trecut degetul mare peste buza de jos, gândindu-mă la o soluție.

— Ai putea găzdui evenimentul la Valhalla.

— Ei nu permit evenimente cu oameni din afara clubului, a continuat ea, cu fruntea încrețită de mirare.

— Nu, dar Legacy Ball este un eveniment prestigios. Majoritatea membrilor, dacă nu chiar toți, vor fi acolo. Comitetul de conducere ar lua în calcul rugămintea de găzduire dacă ar veni din partea mea.

Ar avea toți un acces de furie și s-ar împotrivi, dar i-aș putea convinge.

Poate.

— Nu pot să-ți cer să faci asta, a spus ea, îngrijorată.

Vivian nu era o membră a clubului, dar trăia în lumea noastră. Știa că plata pentru astfel de lucruri se făcea sub formă de favoruri, nu de bani. Și uneori, favorurile costau mai mult decât orice s-ar putea cumpăra.

— Nu e mare lucru, i-am zis.

Aveam să mă descurc cu comitetul de conducere și cu tot ce aruncau asupra mea.

— Eu cred că e *mare* lucru.

— Vivian, mă ocup eu.

Comitetul avea nevoie de un vot unanim pentru a aproba orice decizie. Eu urma să fiu de acord. Kai probabil ar fi și el de acord. Mai rămâneau șase oameni de convins.

Era ceva bătaie de cap, dar întotdeauna întâmpinasem cu plăcere o provocare bună.

Vivian și-a mușcat buza de jos.

— Bine, dar tot o să cauți alte variante. Valhalla va fi ultima soluție.

— Vezi să nu te audă și alții din club, că atunci chiar că *o să fii pusă* pe lista neagră! Nici măcar eu nu te voi putea salva de cele nouăzeci și nouă de orgolii rănite.

— O să țin minte, a râs ea. Mulțumesc că te-ai oferit să mă ajuti!

Râsetul ei mi s-a cuibărit în suflet. Mi-am dres glasul. În mod ciudat, simțeam că îmi arde fața.

— Cu plăcere!

Chelnerul ne-a adus comanda, iar eu am privit, cu mușchii încordați, cum Vivian a luat prima înghițitură.

— Uau! Ai avut dreptate. E delicios! a exclamat ea surprinsă, iar eu m-am relaxat.

— Întotdeauna am dreptate.

Și milkshake-ul meu era delicios. Mă temusem că nu se va ridica la înălțimea așteptărilor mele, dar a fost fix așa cum îmi aminteam.

Conversația noastră a trecut curând de la muncă și mâncare la mai multe subiecte — muzică, filme, călătorii —, înainte de a se lăsa o tăcere confortabilă între noi.

Era greu de crezut că eu și Vivian ne certaserăm atât de des. Dacă lasam deoparte aversiunea mea profundă pentru familia Lau, îmi era la fel de ușor să fiu în compania ei precum să respir. Simplu. Fără efort. Esențial.

— Știi că nu e vorba despre bani, a spus Vivian după ce ne-am terminat băuturile și ne-am pregătit să plecăm.

Nedumerit, am ridicat dintr-o sprânceană.

— Vorbesc despre logodna noastră, a continuat ea și a arătat cu un deget între noi. Știu ce crezi despre familia mea și nu te înșeli în totalitate. Banii și statutul înseamnă mult pentru ei. Căsătoria mea cu un Russo este... ei bine, este cea mai mare realizare, în ochii lor. Dar eu nu sunt ca ei.

Și-a răsucit inelul pe deget.

— Nu mă înțelege greșit! Îmi plac hainele frumoase și vacanțele de lux, dar căsătoria cu un miliardar n-a fost niciodată scopul meu în viață. Te plac fiindcă ești *tu*, nu pentru că ai bani. Chiar dacă mă enervezi uneori, a adăugat ea, pe un ton ironic.

Menționarea familiei Lau mi-a risipit căldura din vene, dar aceasta a revenit odată cu mărturisirea ei: *Te plac fiindcă ești tu, nu pentru că ai bani.*

— Știu, am spus încet.

Partea incredibilă era că eu chiar o credeam.

Cândva, fusese o membră a familiei Lau.

Acum, era Vivian. Separată de ei, diferită și capabilă să mă facă să pun la îndoială tot ce crezusem că vreau.

Instinctul de autoconservare îmi spunea să o țin la distanță. Ne îndreptam spre un dezastru inevitabil, iar noile noastre limite nu ar însemna nimic odată ce adevărul despre tatăl ei ar ieși la iveală.

Dar încercasem să mă țin la distanță și, cu toate astea, o doream din ce în ce mai mult. Râsetele ei, zâmbetele, strălucirea din ochii ei când mă tachina și replicile înțepătoare pe care mi le dădea când o enervam. Voiam totul, chiar și atunci când știam că nu-mi puteam permite să fiu cu ea.

Mintea și inima mea purtau un război una împotriva celeilalte și, pentru prima dată în viața mea, inima câștiga.

În următoarea săptămână, eu și Vivian ne-am obișnuit cu noul mod de a interacționa unul cu celălalt. Ea s-a mutat în camera mea, eu am venit acasă, la cină, în fiecare seară și amândoi am testat apele așa cum ar face înotătorii după o furtună: cu speranță și precauție.

Tranziția nu a fost atât de dificilă pe cât mă așteptam. De ani întregi nu mai avusesem timp sau chef să ies la întâlniri cu cineva, dar să fiu cu Vivian era la fel de ușor și de natural precum întoarcerea acasă, după o călătorie lungă.

Mai trebuia să fac doar o oprire. M-am sprijinit de mașina mea și l-am privit pe Heath ieșind din apartamentul său închiriat

în Upper West Side, cu o geantă de voiaj pe umăr și un tifon alb pe nas. Arăta groaznic, dar, dacă ar fi fost după mine, ar fi suferit mai mult decât un simplu nas spart.

Nu vrei să te măriți cu Dante. Amândoi știm asta. Ești cu el doar din cauza părinților tăi.

Furia îmi mocnea în vene. Nu m-am mișcat, dar Heath probabil că mi-a simțit privirea pârjolitoare. A ridicat capul și s-a oprit din mers când m-a văzut.

Am zâmbit, ignorând mânia care îmi zvâcnea în piept. Nu a fost un zâmbet adevărat, ci doar mi-am arătat dinții. Dacă mă gândeam prea mult la vorbele lui sau la felul în care o încolțise pe Vivian, stricam o după-amiază de vineri perfectă și îl omo-ram.

— Cum e cu nasul? Se vindecă, sper.

Salutul meu era tăios și rece.

Heath m-a pironit cu privirea, dar a rămas la câțiva metri distanță. Potrivit echipei mele, se afla în oraș pentru întâlniri de afaceri și trebuia să se întoarcă în California în acea seară.

— Încă te pot da în judecată pentru agresiune, a spus el, limbajul corpului său nefiind nici pe departe la fel de îndrăzneț precum vorbele pe care le scotea pe gură.

Strângea așa de tare cureaua, că degetele i se albiseră, și se mișca încontinuu pe loc, ca și cum se pregătea să plece.

— Da, poți, am spus și m-am desprins de mașină.

Rareori conduceam singur în oraș, deoarece nu prea găseam loc de parcare, dar voiam ca întâlnirea de azi să rămână între mine și idiotul din fața mea.

— Dar n-o vei face.

Heath s-a încordat când m-am îndreptat agale spre el. M-am oprit suficient de aproape pentru a-i vedea pupilele dilatate, care îi întunecau ochii.

— Vrei să știi de ce? l-am întrebat încet, iar el a înghițit în sec. Pentru că ești un bărbat inteligent, Heath. Ceea ce ai făcut în apartamentul meu a fost o prostie, dar ai fost îndeajuns de isteț ca să-ți dezvolți compania până unde este astăzi. N-ai vrea să se întâmple ceva cu aceasta înainte de marele OPI, nu-i așa?

— Mă ameninți? m-a întrebat el, strângând și mai tare pumnii.

— Nu. Ți dau un sfat doar, am continuat și i-am pus o mână pe umăr. *În cazul în care te-aș amenința*, ți-aș spune să stai naibii departe de Vivian dacă ții la viața ta.

Vocea mea a rămas calmă. Dar în ea se ghicea o urmă de răutate.

— Ți-am spus săptămâna trecută și ți-o spun din nou. Ea este logodnica *mea*. Dacă te mai apropii de ea, dacă măcar respiri în direcția ei...

Durerea i-a străbătut chipul când i-am strâns umărul.

— Ți dau foc ție, casei tale și întregii tale companii! M-ai înțeles?

În ciuda frigului, broboane de transpirație i-au apărut pe frunte. Strada era liniștită, iar eu îi simțeam teama și resentimentele în respirația greoaie.

— Da, a rostit el.

— Bun.

I-am dat drumul și am făcut un pas înapoi.

— Vezi, asta aș spune eu dacă te-aș amenința. Dar nu vom ajunge în acel punct, nu-i așa? Pentru că vei rămâne în California, vei avea parte de OPI-ul tău frumos și vei șterge numărul lui Vivian din telefon, așa cum ar face-o un om deștept.

Și-a încordat fălcile.

— Acum..., am început eu și mi-am verificat ceasul. Aș rămâne să vorbim mai mult, dar am o întâlnire cu logodnica mea. Cină și o plimbare pe ocean, la apus. Preferatele ei.

Am plecat, lăsându-l furios pe trotuar, fără cuvinte. Am așteptat până am ajuns pe Fifth Avenue înainte să-l sun pe Christian. El era nemernicul responsabil pentru încurcătura cu Heath și era timpul să strângă mizeria în urma lui.

Așteaptă până la OPI-ul meu, bine? Amână nunta.

Acum fierbeam de nervi. Îmi stăpânisem iritarea mai de vreme, de dragul lui Vivian, deoarece nu voiam să ne stric relația băgându-l pe fostul ei în spital. Însă, dacă îl lăsăm pe Heath să scape doar cu nasul spart, nu mă mai puteam numi Dante Russo.

— OPI-ul despre care vorbeam, am spus când Christian a răspuns, fără să mă mai obolesc să-l salut. Distruge-l!

CAPITOLUL 27

Vivian

Să ies la întâlniri romantice cu Dante era ca și cum aș fi redescoperit o parte din mine, pe care o îngropasem atunci când îmi dădusem seama că viitorul nu-mi aparține. Acea parte care visa la dragoste și trandafiri, care nu se temea să se deschidă în fața cuiva dacă era îndrăgostită și dacă se dovedea că persoana în cauză era o „pereche nepotrivită”.

Chiar și atunci când eram cu Heath, de care nu mai auzisem nimic de la incidentul din apartament, știam că relația va fi un eșec. Știam că ai mei nu-l vor accepta, iar acest lucru ne urmărea ca a cincea roată la căruță.

Însă în cazul lui Dante, puteam să *mă bucur* de compania lui fără griji. Nu numai că ai mei îl plăceau, dar el era chiar — ei bine — simpatic, odată ce treceam cu vederea expresia morocănoasă și aroganța.

— Dă-mi *un* indiciu! Îți promit că nu voi spune nimănui, l-am implorat eu, cu o mutră drăgălașă.

După o lună, m-am obișnuit cu noua dinamică din relația noastră. Cu diminețile leneșe, cu nopțile explozive și cu toate momentele liniștite, frumoase și banale. Îl convinsesem până și să participe la o degustare de torturi de nuntă (urma să trimitem

patiscru în Italia pentru nuntă), însă nu puteam să-i iau în seamă părerea. Îi plăcuseră toate torturile, chiar și cel „experimental” cu nucă-de-cocos și bezea, care nu trebuia să atingă papilele gustative ale nimănui.

Pentru prima dată, am înțeles cum este să faci parte dintr-un cuplu adevărat. Era ciudat, frumos și terifiant, toate la un loc.

Buzele lui Dante au schițat un zâmbet. Făceam progrese. *Afișa mai puține încruntări și mai multe zâmbete.* Progresul nu era uriaș, dar conta. Mă bucuram de ceea ce îmi oferea.

— Țsta ar fi un argument convingător dacă surpriza nu ar fi pentru tine, *mia cara*, a spus el.

— Uite, tocmai de aceea trebuie să-mi spui. E surpriza *pentru mine*. N-am un cuvânt de spus privind când și cum este dezvăluită?

— Nu.

Am oftat prelung.

— Tare încăpățânat ești, domnule Russo!

Pieptul i s-a zguduit de râs.

— O să-mi mulțumești odată ce ajungem acolo. Țsta e genul de surpriză care trebuie arătată, nu povestită.

Eram în limuzină, în drum spre întâlnirea misterioasă pe care o plănuise pentru noi. Judecând după ruta pe care înaintam, urma să ajungem în partea de nord a Manhattanului. Dante mă sfătuisese să mă îmbrac într-o ținută șic, dar confortabilă, așa că destinația noastră sigur nu era un loc prea sofisticat.

Să fie o expoziție la un muzeu privat? O cină la noul restaurant exclusivist despre care vorbea toată lumea?

— Dacă-mi spui acum, promit că nu mai pun florile alea, pe care le urăști atât de mult, în băile pentru oaspeți, i-am spus.

— Nu.

— Nu o să te mai las fără pătură.

— Nu.

— Mă voi uita la un meci de fotbal cu tine. Mă voi preface chiar că-mi place.

— Tentant, dar răspunsul meu e tot *nu*.

Am mijit ochii.

În momentul de față, surpriza era mai puțin importantă. Voiam doar să văd dacă îl pot face pe Dante să cedeze. Era exasperant de încăpățânat. M-am uitat la despărțitura care ne separa fizic și fonic de scaunul șoferului. Thomas, șoferul nostru, era concentrat asupra drumului. Traficul abia se târa în pas de melc; în ritmul ăsta, urma să ajungem la destinație undeva în anul 2050.

— Te pot convinge cumva să te răzgândești? l-am întrebat, apropiindu-mă de el.

Mi-am reținut un zâmbet când privirea lui Dante s-a îndreptat în jos. Noua mea rochie Lilah Amiri avea o lungime modestă, dar croiala gulerului în V expunea cu generozitate decolteul.

— Mă îndoiesc.

O urmă de neîncredere i s-a strecurat în voce când i-am pus o mână pe piept și l-am sărutat delicat în colțul gurii.

— Ești sigur?

Mâna mea a alunecat pe abdomenul lui. Mușchii lui erau încordați sub atingerea mea. A înghițit în sec când i-am atins erecția.

Stomacul mi s-a răscolit de nerăbdare.

Făcuserăm sex aproape zilnic în ultima lună, dar niciodată nu luasem inițiativa în public. Așa ceva ar fi făcut Isabella sau chiar Sloane, dacă avea chef. Eu eram mult mai rezervată, însă posibilitatea ca Thomas să se uite în oglindă și să ne vadă îmi stârnea un fior ciudat și neașteptat. În plus, chiar voiam să știu care era surpriza.

— Vivian..., m-a avertizat Dante, dar eu l-am ignorat. Cred că te înșeli.

I-am sărutat maxilarul și gâtul în timp ce îi desfăceam fermoarul pantalonilor.

— Cred că...

Sunetul fermoarului desfăcut m-a excitat la maximum.

— ... există o modalitate de a te convinge.

M-am tras înapoi și m-am pus în genunchi. Un val de căldură mi-a invadat pântecul imediat ce i-am scos scula din pantaloni. Era imensă și țeapănă. Un geamăt aspru a răsunat pe bancheta din spate când mi-am rotit limba în jurul vârfului. I-am prins baza penisului cu ambele mâini și l-am cuprins încet în gură, până când mi-au lăcrimat ochii.

Nu era prima dată când îi făceam sex oral lui Dante, dar nu mă obișnuisem cu cât de mare era. L-am cuprins cât de mult am putut, și tot au rămas vreo cinci centimetri între gura mea și pumnii mei.

Am gemut în timp ce simțeam gustul sărat, după care mi-am rotit iar limba în jurul vârfului. Ușor la început, apoi cu mai multă siguranță, pe măsură ce stabileam ritmul, lingând, sugând și legănându-mi capul, până când m-am excitat și eu.

N-ar trebui să fiu deja atât de excitată. Sfârcurile mele n-ar trebui să fie atât de tari, iar pielea mea, atât de sensibilă. Fiecare atingere ușoară a pantalonilor lui n-ar trebui să-mi electrizeze nervii. Dar eram atât de sensibilă, și senzația era atât de înnebunitoare, încât nu-mi puteam aminti unde eram sau cum ajunseseam aici. Știam doar că nu voiam să plec.

Mâinile lui Dante s-au înfipt în părul meu când mașina a trecut peste o denivelare, forțându-l involuntar să intre mai adânc. Am bolborosit, iar gâlgâielile și gâfâielile mele au răsunat în mașină în timp ce mă străduiam să mă acomodez cu centimetrii în plus. Cu toate astea, nu m-am retras.

— *La naiba, iubito!*

Gemetele lui mă întărâtau și mai mult.

— E atât de bine!

M-am uitat în sus, cu ochi înlăcrimați, iar mândria m-a copleșit când i-am văzut plăcerea de pe chip.

Ținea ochii închiși și capul înclinat pe spate, lăsând la vedere gâtul bronzat. Pieptul lui se ridica și cobora. Respira slab și mușchii i se încordau de fiecare dată când îmi treceam limba pe sub penisul său. Îmi strângea părul în pumni, iar durerea și plăcerea se contopeau în mine. Era ceva atât de amețitor în a avea pe cineva ca Dante la degetul mic! Puteam fie să-l aduc la extaz, fie să-l țin așa pentru totdeauna. Plăcerea lui era în întregime în mâinile mele, iar conștiința acestui fapt îmi pulsa sălbatic între coapse.

Mi-am întepit ritmul. Îmi mișcam mâinile în tandem cu gura. Chiar când am crezut că își va da drumul, mi-a tras capul înapoi.

N-am mai protestat când m-a ridicat în poala lui și și-a lipit gura de a mea. Penisul lui se apăsa pe mine. Ne separa doar un strat subțire de mătase. M-am lipit instinctiv de el, disperată să primesc mai mult.

— O să mă omori, a spus el, iar geamătul lui mi-a stârnit un fior pe șira spinării.

Barba lui țepoasă îmi zgâria ușor pielea în timp ce gura lui depunea săruturi fierbinți pe gâtul meu. A strâns între dinți una dintre bretelele rochiei mele și a tras-o ușor în jos, ridicându-mi umerii ca să-mi poată da chiloții umezi laoparte.

N-am apucat să fac altceva decât să tresar când el s-a împins în mine, pătrunzându-mă adânc dintr-o singură opintire. Am avut doar câteva secunde la dispoziție să mă obișnuiesc înainte ca el să-mi prindă umerii și să se împingă din nou în mine cu putere. Din nou și din nou, din ce în ce mai tare și mai repede.

Mi-am încovoiat degetele de la picioare pe măsură ce presiunea din interiorul meu creștea tot mai mult.

M-am agățat de el, cu capul lăsat pe spate. Senzațiile incredibile mi-au cuprins tot corpul. Mă mișcam în sus și în jos, atingându-mi clitorisul de el cu fiecare coborâre.

— Exact așa! a mârâit Dante.

Mi-a mușcat ușor sfârcul și respirația lui mi-a făcut pielea de găină.

— Călărește-mă ca o fată cuminte!

Am scos un geamăt jenant de puternic când mi-a strâns sfârcul întărit între buze și l-a supt. Umezeala a țâșnit pe coapsele mele, peste piciorul lui și pe scaun.

— Faci murdărie, scumpo!

Și-a îndreptat atenția spre celălalt sfârc și l-a supt ușor.

— Ar trebui să te pun să cureți? Să te pun să-ți lingi propria umezeală de pe scaun, în timp ce ți-o trag pe la spate?

Erau murdare și depravate, dar cuvintele lui au declanșat ceva în adâncul meu. Orgasmul m-a lovit o secundă mai târziu cu o ferocitate neașteptată, făcându-mi spatele să se arcuiască.

Încă tremuram când l-am auzit pe Dante cum râde pe infundate deasupra mea.

— Și eu care credeam că ești educată și la locul tău când te-am cunoscut!

Eram prea năucită pentru a răspunde sau pentru a observa că îmi schimbase poziția.

Din poala lui, am ajuns în patru labe, cu mâinile și genunchii pe covorul negru și aspru care acoperea podeaua. Nu aveam idee cum a reușit Dante să ne mute astfel încât eu să fiu cu fața la banchetă, iar el să fie în spatele meu, dar nu-mi păsa.

Un fior de plăcere mi-a străbătut șira spinării când i-am auzit vorbele:

— Desfă picioarele! Așa!

Când m-am supus, aprobarea lui Dante m-a făcut să gem.

— Lasă-mă să văd cât de udă e păsărica ta drăguță!

Tocmai îmi reveneam, dar nerăbdarea m-a cuprins din nou când vârful penisului său m-a atins între picioare. Cum el nu a mai făcut nicio mișcare, m-am împins în spate și am gemut lasciv.

— Curăță-ți mizeria mai întâi, Vivian! a spus Dante, calm.

Am deschis gura, cu intenția de a protesta. În schimb, limba mea a atins timid scaunul de piele. Propriul gust mi-a copleșit papilele gustative.

Ar fi trebuit să fiu dezgustată, dar pântecul meu pulsa de dorință. Clitorisul meu era atât de umflat și de sensibil, încât chiar și cea mai mică adiere de vânt putea să mă pună din nou pe jar.

— Ce fată bună!

Laudele lui Dante s-au revărsat peste mine ca un afrodisiac cald, apoi el m-a prins de păr și s-a împins din nou în mine.

Mintea mi s-a încețoșat. Am început să transpir și mi-am înfipt degetele în banchetă în timp ce el se opintea în mine. De fiecare dată când reușeam să-mi trag sufletul, o nouă opintire îmi tăia respirația. Senzația era amețitoare, iar lumea s-a dizolvat într-o simfonie de scâncere și gemete.

Minute. Ore. Zile.

Am pierdut cu totul noțiunea timpului, până când Dante mi-a ciupit clitorisul. Plăcerea bruscă m-a adus înapoi în prezent. Mi-am arcuit spatele.

Geamătul meu a fost întrerupt, căci mâna lui Dante mi-a acoperit gura.

— Ssst... a murmurat Dante. Nu vrei ca oamenii să audă cât de mult îți place să ți-o trag așa, nu? Așezată în patru labe, pe bancheta din spate a unei mașini, primind fiecare centimetru din scula mea ca și cum ai fi făcută pentru ea.

Mi-a mângâiat leneș clitorisul încă o dată.

— Nu se cuvine ca o moștenitoare să se comporte așa.

Blândețea vocii sale, cuvintele perverse și opintirea brutală m-au făcut să-mi dau drumul.

Al doilea orgasm s-a abătut asupra mea, atât de puternic și de acaparant, încât a înecat orice alt sunet, inclusiv strigătul meu de extaz. Au urmat doar tăcerea și plăcerea fierbinte care îmi aprindea trupul. Simțeam că îmi pierd orice fărâmbă de control și nu știam cum o să-mi mai revin vreodată.

Vedeam stele verzi în fața ochilor. Am auzit vag gemetele lui Dante când a atins orgasmul, dar eram prea copleșită de plăcere ca să mă concentrez pe altceva. Chiar când credeam că s-a terminat, un alt val m-a năpădit, supunându-mă din nou și din nou, până când am devenit moale și tremuram, susținută doar de brațul lui Dante, care era deasupra mea.

Mi-a dat părul de pe față și mi-a sărutat umărul în timp ce încercam să-mi revin. M-am prăbușit în față, încercând să-mi recapăt răsuflarea, iar Dante m-a curățat cu un șervețel și mi-a aranjat rochia. Nu a vorbit, dar tandrețea gesturilor lui spunea mai mult decât ar fi putut transmite prin cuvinte.

Când respirația mea și-a recăpătat ritmul normal, el m-a ridicat din nou pe banchetă și mi-a întins poșeta.

— Am ajuns, a spus pe un ton blând, cu o voce puțin răgușită.

— Poftim?

Cuprinsă de buimăceală, încercam să-i înțeleg cuvintele.

El a schițat un zâmbet. Nu știam când, dar cumva își netezise deja hainele. Cu excepția părului răvășit și a roșeții din obraji, arăta ca și cum și-ar fi petrecut ultima jumătate de oră discutând despre vreme, nu trăgându-mi-o.

— Am ajuns, a repetat el.

Mi-a frecat ușor buza de jos cu degetul mare.

— Ar fi bine să te dai iar cu ruj, *mia cara*. Oricât de frumoasă ai fi după sex, n-aș vrea să ne stricăm seara fiind nevoit să omor toți bărbații care te văd așa.

M-am făcut stacojie la față, mai ales când am văzut clădirea albă de afară.

Eram la Valhalla, ceea ce însemna că trecuserăm prin controlul de securitate în timp ce făceam...

Căldura mi se răspândea de pe față pe gât și pe piept. Părul meu era vâlvoi, rimelul și rujul mi se întinseseră, iar mici urme roșii lăsate de dinții și barba lui Dante îmi împânzeau pielea.

Oricine se uita la mine putea să-și dea seama exact ce făcusem. Dar, în ciuda rușinii, nu regretam ce se întâmplase. Fusese cea mai bună partidă de sex din viața mea.

— Nu-ți face griji, a zis el, știind exact la ce mă gândeam. Geamurile sunt fumurii, iar Thomas este pe lista invitațiilor autorizate. Nu ne puteau vedea din față.

Thomas. *O, Doamne!* Dacă s-a uitat în oglinda retrovizoare și...

— Și geamul despărțitor e fumuriu, a adăugat Dante.

— Corect.

Mi-am ferit privirea în timp ce mă aranjam. Din fericire, aveam întotdeauna cu mine o minitrusă de machiaj, dar nu puteam să ascund semnele de pe piele, așa că m-am mulțumit să-mi pun sacoul lui Dante.

Inima mea și-a întetit bătăile când Thomas ne-a deschis portiera. Ne-a salutat politicos, cu un chip inexpressiv. M-am înroșit iar.

Poate că nu ne-a văzut și nici nu ne-a auzit, dar știa cu siguranță ce am făcut.

— Să nu scoți o vorbă despre asta! l-am avertizat pe Dante în timp ce ne îndreptam spre intrarea în Valhalla.

— O să tac, mi-a răspuns el, amuzat. Dar, dacă te ajută să te simți mai bine, nu este prima dată când Thomas a văzut... sex pe bancheta din spate.

— Deci ți-ai făcut un obicei din asta?

— Obişnuia să lucreze pentru William Haverton. La şaiszeci de ani, tipul are un portofel gras şi libidoul unui băiat de facultate. Îţi dai şi tu seama de urmări, a spus în timp ce străbăteam foaierul. Te asigur că nu-mi fac un obicei din asta.

După ce mi-am dres glasul, am spus:

— Înţeleg.

Pe chipul lui a înflorit un zâmbet întunecat şi malefic.

— Eşti geloasă?

— Deloc.

Mi-am ținut capul sus şi l-am ignorat când a râs în barbă.

Abia când am ajuns la lift mi-am dat seama că uitasem complet să-l întreb despre întâlnirea-surpriză.

Deoarece etajele clubului Valhalla fuseseră închise în timpul galei de toamnă, Dante mi-a făcut un tur rapid al locurilor pe care nu le văzusem la ultima mea vizită, inclusiv centrul spa, o pistă de bowling interioară şi o sală de jocuri vechi şi rare.

Mi-ar fi plăcut mai mult turul dacă nu aş fi fost atât de nerăbdătoare să aflu care era marea întâlnire misterioasă.

— Încă mai eşti supărată că nu ți-am zis de surpriză în maşină? m-a întrebat Dante când ne-am oprit în faţa unor uşi duble, la etajul trei.

— Nu.

Ba da.

— Cel puţin am avut orgasme. Am avut amândoi de câştigat.

Linii fine i-au apărut în colțul ochilor când l-am lovit jucăuș în umăr, dar zâmbetul lui băiețesc a fost atât de adorabil, încât nu am putut să mă enervez.

— Cum ziceam, mai bine vezi cu ochii tăi.

Și-a înclinat capul spre camera închisă.

— Acesta este spațiul multifuncțional al clubului. Membrii îl pot rezerva și transforma în orice vor. A fost o sală de concerte privată, o expoziție de păpuși de porțelan, de epocă...

Am rămas uimită.

— Unul dintre membri este colecționar. Nu întreba! Să sperăm că asta scuză așteptarea, a spus și a deschis ușile.

Doamne!

Am tresărit, surprinsă.

Când adusesese vorba de un spațiu multifuncțional, mi-am imaginat un decor în alb și gri. Teoretic, știam că Valhalla nu ar găzdui ceva atât de generic, dar nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru priveliștea din fața mea.

Transformase camera într-un planetariu.

Nu, nu un planetariu. O galaxie virtuală.

Stele strălucitoare acopereau pereții și tavanul înalt și se învârtteau sub picioarele noastre. Constelațiile împânzeau „cerul”, inclusiv Andromeda, Perseu și o formă distinctă de clepsidră, care mi-a tăiat răsuflarea.

Orion. Preferata mea.

— Nu poți vedea stelele în New York, a spus Dante. Așa că am adus stelele la tine.

Mi s-a pus ditamai nodul în gât.

— Cum ai...

Mi-a urmărit privirea până la Orion. Acesta strălucea în fața mea mai puternic decât restul constelațiilor.

— Am sunat-o pe sora ta. Mi-a spus care e constelația ta preferată, a răspuns el și m-a condus în sală. Se pare că turuiai întruna despre Orion când erai mică. Așa s-a exprimat ea.

Agnes chiar *ar spune* asta.

Expresia lui Dante s-a înmuiat, arătând o urmă de nesiguranță.

— Ți place?

Mi-am împletit degetele cu ale lui. Ceva mă strângea în piept.

— E perfect.

Ieșisem la mai mult de șase întâlniri în ultima lună: de la plimbări extravagante, ca zborul cu elicopterul, după milkshake-uri, și o escapadă de o noapte în Bermude la întâlniri banale, precum plimbarea prin Chelsea Market și un spectacol la Comedy Cellar.

Dar niciuna nu mă surprinsese atât de tare precum cea din seara asta. Faptul că Dante se străduise să aranjeze acest loc și să se consulte cu soră-mea, când ar fi putut să mă ducă pur și simplu la planetariu... m-a înduioșat așa cum nu credeam că o reușească cineva vreodată.

Umerii lui s-au relaxat. Mi-a strâns mâna în chip de răspuns. Ne-am îndreptat spre centrul sălii, unde ne așteptau o grămadă de pături, perne și un platou pentru cină. M-am așezat pe o pernă bleu, iar Dante a luat o sticlă de vin. Era cumva...?

— Domaine de la Romanée Conti, a spus el.

Dante a desfăcut faimoasa sticlă de vin roșu și a turnat vin în două pahare.

— Din partea somelierului clubului.

Cunoscut pentru calitatea sa și pentru producția limitată, Domaine de la Romanée Conti, sau DRC, era unul dintre cele mai scumpe vinuri din lume. O sticlă costa peste douăzeci și șase de mii de dolari.

— Văd că ai scos artileria grea, l-am tachinat eu. Dante Russo, încerci să mă impresionezi?

— Depinde.

Mi-a înmănat un pahar și m-a privit cum am luat o înghițitură mică.

— Funcționează?

Gusturi bogate de fructe de pădure, violete și lichior de coacăze mi-au izbucnit pe limbă, amestecate cu o aromă minerală rafinată și note pământii complexe.

Puternic. Elegant.

Nu era de mirare că oamenii erau dispuși să plătească bani grei pentru o sticlă. Era cel mai bun vin pe care l-am gustat vreodată.

— Da, am spus, deja amețită după o singură înghițitură, deși noaptea abia începuse. Destul de bine.

— Atunci da, asta încerc.

Ochii i-au sclipit amuzați. Eu am mai luat o gură de vin.

— Te îmbujorezi, *mia cara*.

Eram extrem de sensibilă la vinul roșu, motiv pentru care de obicei mă rezumam la alb și roze. Până și acestea îmi făceau fața să strălucească într-o nuanță de roșu-aprins, după un pahar sau două, dar DRC era prea rafinat pentru a fi irosit.

— Nu e vina mea, am spus stânjenită. E din cauza taninului.

— Ești adorabilă.

Și-a trecut degetul mare peste obrazul meu rumen. Mă obișnuisem cu Dante cel morocănos și melancolic. Dar cel dulce și jucăuș îmi puneă inima pe jar.

După cină, am tras o pătură peste noi și mi-am sprijinit capul pe umărul lui, pe jumătate somnoroasă și pe jumătate amețită. El și-a înfășurat brațul în jurul taliei mele. Îi simțeam corpul puternic în spatele meu; era confortabil.

Stelele pălpăiau deasupra noastră ca un spectacol de diamante pe o panglică de catifea. Erau proiecții, dar păreau atât de reale, încât mi s-a părut că eram undeva în sălbăticie, privind cerul și ascultând liniștea.

— Când eram mică, părinții noștri ne duceau cu cortul.

Habar n-am de ce îi spuseseam asta, însă mi s-au părut potrivite în acel moment.

— Tata conducea, mama împacheta mult prea multe gusări, iar eu și soră-mea încercam să numărăm cât mai multe plăcuțe de înmatriculare pe drum.

Uram insectele și nu eram genul care să se dea în vânt după excursii, dar îmi plăceau acele călătorii pentru că le făceam în familie. După aceea, am petrecut verile în St. Tropez și Crăciunurile în St. Barth, însă mie îmi lipsea simplitatea primelor noastre vacanțe în familie.

— Noaptea, când trebuia să dormim, eu și Agnes ne strecuram afară din cort și numărăm stelele, am continuat. Ne prefăceam că acestea sunt oameni care trăiesc într-un tărâm ceresc și inventam povești pentru fiecare.

— Erau interesante?

— Toate. Într-una, cineva complota să-l răstoarne pe conducătorul regatului. În alta, o femeie avea o aventură cu cel mai de încredere paznic al îngrozitorului ei soț. Stelele căzătoare erau oameni care fuseseră exilați și aruncați pe pământ.

Râsul lui Dante mi-a vibrat prin tot corpul.

— Parcă ar fi o telenovelă.

— Eram copii. Aveam imaginație, bine? am zis și l-am lovit ușor cu piciorul. Nu-mi spune că n-ai inventat niciodată povești despre lucrurile din jurul tău!

— Îmi pare rău să te dezamănesc, dar imaginația mea nu este la fel de bogată ca a ta, a adăugat, mângâindu-mă absent pe șold. Ai mei nu mergeau niciodată cu cortul. Bunicul meu mergea

doar în stațiuni sau pe proprietăți private. Nu a vrut ca eu și Luca să ne rupem de cultura noastră, așa că ne-a trimis în Italia, cu Greta, în fiecare vară. Am avut — avem — case prin toată țara. Roma, Toscana, Milano... Vizitam un loc diferit în fiecare an.

— Care este locul tău preferat din Italia?

— Vila Serafina.

Proprietatea familiei sale de pe malul Lacului Como.

— Lacul, grădinile... La doisprezece ani, mi se părea magic.

— Acolo unde va avea loc nunta, am murmurat. Abia aștept să o văd.

Urma să stăm acolo în luna de dinaintea ceremoniei. Văzusem doar poze, dar, chiar și pe un ecran, vila era uluitoare.

— Da, a răspuns pe un ton ciudat. Unde va avea loc nunta.

— Va fi perfect. Mama n-ar fi acceptat altceva, am spus sec.

Mă înnebunise cu telefoane interminabile despre flori, veselă și o mie de alte detalii de care n-ar trebui să se ocupe ea, dar nu mă așteptam la altceva din partea ei. Îi ofeream ultima oportunitate de a organiza o nuntă mare. Cel puțin tata nu mă bătea la cap cu modelele de pe farfurii. Nunta urma să aibă loc când voia el și numai de asta îi păsa.

— Opt august. Lasă-mă să ghicesc! E data la care a făcut el primul milion.

— Ești pe aproape. Opt este cifra lui preferată.

— Opt? Serios? m-a întrebat Dante, după o scurtă pauză.

— Da.

Am căscat. Nimic nu mă făcea mai somnoroasă decât vinul și sexul, iar în seara asta avusesem parte de amândouă.

— Este o cifră norocoasă în cultura chineză, pentru că este asociată cu bogăția. Când căutau o casă, ai mei erau interesați în mod special de locuri cu cifra opt în adresă. Tata e foarte superstițios.

— Nu mi-aș fi închipuit, a replicat Dante pe un ton mai rece, așa cum făcea întotdeauna când discutam despre tata.

Mi-am ridicat capul. Părea distras, dar expresia i-a dispărut de pe chip când a observat că-l privesc.

— Nu-ți place prea mult de ai mei.

Îmi dădusem seama de asta la prima noastră cină, însă de atunci devenise din ce în ce mai evident. De fiecare dată când îi menționam pe părinții mei, Dante devenea indiferent și se închidea în el. Când îi vizitaserăm în Boston, de Crăciun, el își petrecuse cea mai mare parte a timpului comunicând prin priviri și răspunsuri monosilabice. Fuseseră cele mai stânjenitoare patru zile din viața mea.

— Nu-mi plac o mulțime de oameni. Dar, dacă e să fim sinceri, eu și Francis nu vom fi niciodată cei mai buni prieteni. Avem viziuni... diferite asupra vieții.

Până să-i pot răspunde, mi-a luat fața în mâini și m-a sărutat.

— Hai să nu mai vorbim despre familie! a spus el. Avem camera doar pentru noi în noaptea asta și aș prefera să fac altceva...

Oricât aș fi vrut să rezist, am cedat când el a adâncit sărutul. Buzele mi s-au întredeschis, iar oftatul meu a fost ca o invitație. Și-a împletit limba cu a mea. Avea gust de vin, de arșiță și de păcat.

Dante avea dreptate. Era o noapte frumoasă și nu trebuia să o stric cu discuții despre familie. Mă bântuia o neliniște sâcăitoare, dar am ignorat-o. Și ce dacă tata și Dante nu erau de acord în toate privințele? Era de așteptat să se întâmple asta între tați și gineri. Doar nu aveau de gând să-și dea pumni la următoarea întâlnire de sărbători!

În afară de asta, părinții mei locuiau în alt oraș. Oricum, nu-i vedeam prea des.

Nu aveam de ce să-mi fac griji.

CAPITOLUL 28

Dante

Eu și Vivian am mai avut parte de încă o săptămână fericită, înainte ca părinții ei să ajungă în oraș ca o tornadă: brusc, distrugând totul în calea lor.

Acum planificam o întâlnire armonioasă cu Vivian, iar în secunda următoare stăteam față în față cu Francis și cu Cecelia Lau, în restaurantul Le Charles, străduindu-mă din răputeri să nu-i șterg lui Francis zâmbetul încrezut de pe față.

Conversația mea cu Vivian despre el, în Valhalla, parcă îl invocase ca pe un demon din iad.

— Mă bucur că am reușit să ne vedem, a spus Francis și și-a așezat servejelul în poală. Sper că nu v-am stricat planurile.

— Nu, deloc.

Pe sub masă, Vivian și-a așezat mâna peste a mea și mi-a desfăcut ușor pumnul.

— Suntem încântați să vă vedem, a adăugat ea.

Am rămas tăcut.

Părinții ei sosiseră neanunțați în acea dimineață și ne rugaseră să luăm cina cu ei cât stăteau în oraș. Având în vedere că rămăneau doar pentru două nopți și că a doua zi aveau bilete

la un spectacol pe Broadway, cu prietenii lor, seara aceasta era singura opțiune.

— Nu v-am mai văzut de la Crăciun, așa că ne-am gândit să trecem pe la voi. Să vedem cum merge planificarea nunții, a spus Cecelia, jucându-se cu perlele de la gât. Nu mi-ai răspuns la întrebarea de zilele trecute, despre flori, Vivian. Rămân crinii?

Vivian s-a fofit pe scaun. În loc de rochia, tocurile și rujul roșu obișnuite, purta un costum din tweed, asemănător cu cel pe care îl purtase la prima noastră întâlnire. Colierul ei era identic cu al mamei sale, iar însuflețirea ei sclipitoare, pe care ajunsese să o apreciez, se transformase într-o politețe dureroasă.

Nu era ea însăși, ci o clonă care își făcea apariția doar când erau în preajmă Francis și Cecelia. Uram clona asta.

— Da, a răspuns ea. Rămân crinii.

— Excelent! a spus Cecelia, cu un zâmbet larg. Acum hai să discutăm despre tort...

Din fericire, chelnerul nostru a apărut la țanc și a întrerupt-o, înainte ca ea să înceapă un discurs despre glazură sau despre orice naiba voia să vorbească.

— Vom lua caviar Golden Imperial și tartar de ton pe pat de foie-gras pentru început, iar cotletele de miel ca fel principal, a spus Francis, comandând atât pentru el, cât și pentru soția lui.

I-a înmănat disprețuitor meniul chelnerului, fără să-i arunce vreo privire.

— Eu vreau *tagliatelle*, vă rog! a spus Vivian.

— Nu suntem la un restaurant cu specific italian, Vivian. Aici, mielul e vedeta. De ce nu-ți iei miel, în schimb? s-a încruntat Francis

Pentru că nu-i place mielul, nenorocitul!

Am scrâșnit din dinți. Chiar dacă Francis nu m-ar fi șantajat, tot l-aș fi urât.

Cum de nu aflate, în douăzeci și opt de ani, că fika lui nu mânca miel? Poate că pur și simplu nu-i păsa.

— Pentru o rezervare la Le Charles se așteaptă patru luni, a spus Francis. Până și guvernatorul prinde greu o masă atunci când e în oraș. E ridicol să irosești o cină aici mâncând orice altceva în afară de cel mai bun produs al lor.

— Eu... Ai dreptate, a spus Vivian. Pot să comand mielul, vă rog? a întrebat și i-a oferit chelnerului un zâmbet drept scuză. Mulțumesc!

— Desigur!

Expresia chelnerului a rămas la fel de politicoasă. Am fi putut, la fel de bine, să discutăm despre vreme.

— Și pentru dumneavoastră, domnule Russo?

Am închis meniul cu o precizie hotărâtă și l-am ațintit cu privirea pe tatăl lui Vivian în timp ce mi-am spus comanda:

— Aș dori *tagliatelle*.

Francis și-a strâns buzele într-o linie subțire.

Dacă aș fi fost acasă, i-aș fi spus vreo două, dar ne aflam chiar în mijlocul restaurantului. Nu voiam să-i dau satisfacția de a porni un scandal în public.

— Ce mai face fratele tău? m-a întrebat Francis. Am auzit că acum lucrează ca vânzător la Lohman & Sons. Pare... sub statutul lui social.

— E foarte bine, am răspuns pe un ton rece. Munca este tot muncă, indiferent dacă are un job în vânzări sau la sediul firmei.

— Hmm!

A luat o gură de vin, apoi a continuat:

— Hai să zicem că nu suntem de acord!

Nu m-am lăsat păcălit de schimbarea aparent inofensivă a subiectului. Francis încerca să-mi reamintească miza. A spus că se afla în oraș pentru un spectacol, dar vizita bruscă era un joc menit să mă descumpănească.

Mai aveam doar câteva luni până la nuntă. Francis putea fi numit în multe feluri, însă prost nu era. Probabil că știa că încercam să distrug dovezile. Rămăsesem tăcut prea mult timp, iar el devenise, pe bună dreptate, agitat.

La întâlnirea romantică de la clubul Valhalla, cu Vivian, avusesem o revelație. Ea îmi destăinuise că Francis era superstițios în legătură cu datele și numerele, iar cercetările pe care le făcuse Christian în ultima săptămână îmi confirmaseră acest lucru.

Adresa lui de acasă, adresa firmei, numărul de înmatriculare... toate aveau în componentă cifra opt. Aș paria pe viața fratelui meu că avea opt copii ale fotografiilor.

Christian era deja pe urmele celor trei serii de poze rămase. Odată ce le găsea, avea să fie sfârșitul pentru nenorocitul de Francis Lau. Pentru prima dată în acea seară, am zâmbit.

Restul cinei a decurs fără nicio problemă.

Vivian și mama ei au continuat conversația, însă m-am străduit din răspuțeri să nu-mi pierd mințile când Cecelia a certat-o pentru că purta o nuanță „greșită” de fard și când taică-său i-a zis să-și schimbe iar comanda, în loc de cheesecake, tartă cu ciocolată.

Nu știam ce era mai rău: atitudinea autoritară a părinților ei sau dorința lui Vivian de a accepta tot ce i se zicea. Pe mine nu m-ar fi lăsat niciodată să-i vorbesc așa cum o făceau ai ei.

— Orice ai vrea să spui, te ascult, mi-a zis ea când ne-am întors acasă.

Și-a scos cerceii și i-a pus în farfurioara aurie de pe comodă.

— Ai fost nervos tot drumul până acasă.

Mi-am dat jos sacoul și l-am aruncat pe spătarul unui scaun.

— Nu eram nervos. Pur și simplu mă întrebam cum ai depășit în ultimele douăzeci și patru de ore disprețul tău de o viață pentru miel.

Vivian a oftat.

— A fost o singură masă. Nu e mare scofală!

— Nu e vorba despre mâncare, Vivian! am exclamat eu, frustrat. Este vorba despre faptul că părinții tăi te tratează ca pe un copil. Este vorba despre modul în care te transformi într-o cârpă ori de câte ori ești în preajma lor, am continuat, gesticulând spre ținuta ei. Asta nu ești tu! Tu urăști carnea de miel! Tu nu porți tweed și perle! N-ai purta nici moartă ținuta asta într-o zi normală!

— Ei bine, nu este o zi normală, a continuat ea, pe un ton iritat.

Nu eram singurul scos din sărite.

— Crezi că mie îmi convine că ai mei sosesc neanunțați? Sau că îmi place să fiu criticată pentru tot ce spun și port? Poate că n-aș fi ales ținuta asta dacă n-ar fi fost ei aici și poate că n-aș fi comandat miel dacă rata n-ar fi insistat, dar uneori trebuie să faci compromisuri pentru a păstra pacea. Ei stau aici doar două zile. *Nu e mare lucru.*

— Sunt două zile de data asta, dar ce se va întâmpla în viitor? Fiecare vacanță, fiecare vizită, pentru tot restul vieții tale. Spune-mi că nu e obositor să prezinzi că ești altcineva în fața celor doi oameni care ar trebui să te accepte așa cum ești!

Vivian s-a încordat.

— Oamenii fac asta în fiecare zi. Se duc la serviciu și arată o latură a personalității lor. Ies cu prietenii și își arată o altă față. *E normal.*

— Da, doar că nu vorbim despre colegii sau prietenii, ci despre familia ta, care te tratează ca pe un rahat! am urlat eu.

— Sunt *părinți* mei! a țipat și ea. Nu sunt perfecți, dar îmi vor binele. Au sacrificat multe pentru a ne oferi mie și surorii mele viața pe care ei n-au avut-o. Chiar înainte să fim bogați, au muncit pe brânci pentru a se asigura că putem purta aceleași haine și că putem merge în aceleași excursii precum ceilalți colegi ai noștri, pentru a nu fi lăsate pe dinafară. Deci, dacă trebuie să renunț *temporar* la unele lucruri ca ei să fie fericiți, așa voi face.

— Temporar, zici? De aceea taică-tău v-a vândut practic pe amândouă în schimbul urcării unei trepte în ierarhia socială?

Vivian a pălit, iar regretul m-a lovit instantaneu, din plin.

La naiba!

— Viv...

— Nu! mi-a tăiat ea vorba, ridicând o mână. Fix asta ai vrut să zici, așa că nu-mi cere scuze!

— Eu nu te văd ca pe o monedă de schimb, dar poți să-mi spui sincer că nici ai tăi nu te văd așa? Nu încerc să te fac să te simți prost, *amore mio*, dar nu trebuie să le suporti toate prostiile. Ești adultă. Ești frumoasă, de succes, inteligentă și de trei ori mai bună decât vor fi ei vreodată. Ai banii și cariera ta. N-ai nevoie de ei.

— Nu e vorba despre o nevoie. E vorba despre *familie*.

O expresie de nemulțumire i s-a întipărit pe chip.

— Noi procedăm diferit, bine? Respectul pentru părinții noștri este important. Nu comentăm doar pentru că nu ne convine ceva.

— Da, ei bine, uneori părinții zic numai rahaturi și trebuie să le atragi atenția.

Deveneam sâcâitor, dar uram că Vivian se închidea total în preajma alor ei. Era ca și cum aș fi văzut un trandafir frumos și plin de viață ofilindu-se în fața ochilor mei.

— *Tu poți*, a răspuns ea. Ai crescut ca moștenitor al imperiului Russo. Da, știu că nu a fost totul lapte și miere, dar bunicul tău îți oferea atenție necondiționat. Eu am fost nevoită să fiu perfectă doar ca să primesc o fărâmbă de afecțiune. Să am note mari, să am imaginea perfectă, să fie *totul* perfect.

— Fix asta încerc să-ți zic, fir-ar să fie! N-ar trebui *să fi* perfectă ca să primești afecțiune de la ai tăi!

— Iar eu asta zic! Că trebuie să fiu așa!

Ne-am holbat unul la altul, respirând anevoie. Corpurile noastre erau apropiate, dar mințile se aflau la ani-lumină distanță una de alta.

Vivian a fost prima care și-a abătut privirea.

— A fost o noapte lungă și sunt obosită. Dar aș vrea măcar să încerci să-mi înțelegi punctul de vedere. Viziunea ta asupra lumii nu este universală. Vreau un partener, Dante, nu pe cineva care să mă certe pentru că nu-i place relația mea cu propria-mi familie.

Remușcările mi-au potolit furia.

— Iubito...

— Mă duc să fac o baie și după aceea o să lucrez puțin. Poți să te culci.

Ușa băii s-a închis în urma ei.

În acea seară, pentru prima dată de când începuserăm să ieșim la întâlniri, ne-am dus la culcare fără să ne sărutăm de noapte bună.

CAPITOLUL 29

Vivian

— Felicitări! Tocmai ați avut prima ceartă de când sunteți un cuplu. Să bem pentru asta!

Isabella și-a ridicat cocktailul Mimosa în aer, cu un zâmbet sincer.

Paharul meu și al lui Sloane au rămas pe masă.

— Nu e ceva de sărbătorit, Isa! am spus eu, sarcastică.

— Bineînțeles că este! Ai vrut experiența completă de cuplu. Asta include certuri, mai ales când subiectul e familia.

Și-a terminat băutura, nicidecum descurajată de refuzul nostru de a participa la toastul ei.

— Sincer, cuplurile care *nu* se ceartă mă sperie. Sunt ca o farfurie spartă, pe punctul de a se face bucățele. Când te aștepți mai puțin, ei devin subiectul unui serial documentar pe Netflix, intitulat ceva de genul „Dragoste și crimă: cuplul din vecini”.

Nu m-am putut abține să râd.

— Asculți *prea multe* podcasturi despre crime.

Eu, Isabella și Sloane luam brunch-ul împreună, la un restaurant nou din Bowery. Trecuseră două zile de la cearta mea cu Dante și încă eram supărată.

Nu pentru că greșea, ci pentru că avea dreptate. Nimic nu doare mai tare decât adevărul.

— Se cheamă cercetare, a spus Isabella. Prin urmare, e muncă. Nu mă poți învinui că lucrez peste program, nu-i așa? Uită-te la Sloane! Butonează pe telefon chiar dacă cele mai bune ouă Benedict din lume stau neatınse, în fața ei.

— Nu sunt neatınse. Am luat două îmbucături.

Sloane a terminat de butonat și și-a ridicat privirea.

— Încearcă tu să te bucuri de mâncare când unul dintre clienții tăi postează pe rețelele sociale o tiradă despre fosta lui soție *foarte* faimoasă și începe să se certe online cu...

Și-a verificat din nou telefonul, apoi a continuat:

— ... cu User59806, despre care dintre ei ar trebui să se arunce primul cu mașina de pe un țărm stâncos.

— Asta nu-i nimic în comparație cu ce mai găsești pe internet, a spus Isabella. *Glumesc!* De fapt, nu chiar... Uite, nu prea ai cum să rezolvi situația acum, cu excepția faptului că trebuie să-i tai clientului tău accesul la rețelele de socializare. Presupun că ai făcut-o deja. Oamenii se poartă stupid foarte des. Savurează-ți mâncarea și ocupă-te de ei mai târziu! Două ore de detoxifiere digitală nu te vor omorî. În plus, ai nevoie de energie pentru mai târziu, când o să-l faci cu ou și cu oțet, a zis ea și i-a împins farfuria mai aproape.

Sloane și-a țuguia buzele.

— Mda, ai dreptate.

— Întotdeauna am dreptate. Acum..., a zis Isabella și și-a îndreptat atenția înapoi spre mine. Cearta asta... Cred că ar trebui s-o lași mai moale încă o zi, apoi să vă împăcați și să faceți sex ca nebunii. În trei zile, toată tensiunea se va acumula și...

— *Isa!*

— Îmi pare rău! N-am mai făcut sex de ceva vreme, bine? Trăiesc indirect prin tine, a suspinat ea. Și cearta asta nu este un impediment groaznic, nu? El cam are...

Dreptate.

S-a lăsat liniștea. M-am holbat la farfuria mea pe jumătate goală. Îmi era frig, deși băusem două cocktailuri Mimosa.

— Nu mă înțelege greșit. Știu cum te simți, a continuat Isabella, pe un ton mai blând. Dar cred că e una dintre acele neînțelegeri care se vor rezolva în timp. Lui Dante îi pasă de tine, altfel nu ar fi fost atât de supărat. Doar că... nu se prea pricepe să-și exprime gândurile cu tact.

— Știu.

Oftatul meu rezuma zile întregi de chin sufletesc.

— Numai că mi-e greu să-mi amintesc de asta, iar el e atât de... atât de *încăpățânat*.

În lumea lui Dante, cuvântul lui era literă de lege. Avea întotdeauna dreptate, iar oamenii se dădeau peste cap ca să-l mulțumească sau să-l calmeze. Dar aici era clenciul. Nu mai conta doar lumea lui, ci și lumea noastră, cel puțin când venea vorba despre viața de familie. Căsătorie aranjată sau nu, mă pricopsisem cu un soț, nu cu un șef.

Însă nu eram sigură că și *el* știa asta.

— E Dante Russo, a spus Sloane, ca și cum asta ar fi explicat totul. *Încăpățânat* este al doilea lui prenume. Din punctul meu de vedere, ar trebui să-l pedepsești. Să-l ignori până își bagă mințile în cap.

— Grozav! Deci vom aștepta până la începutul secolului viitor, a răspuns Isabella. Viv, ce *vrei* să faci?

— Eu...

— Vivian! Ce surpriză plăcută!

O voce suavă ne-a întrerupt conversația. Mi-am îndreptat spatele când o femeie în vârstă, elegantă, cu părul argintiu, tuns bob, și cu o piele atât de catifelată, încât ai fi crezut că avea cu treizeci de ani mai puțin, s-a oprit lângă masa noastră.

— Buffy, mă bucur să te văd! am spus, mascându-mi surprinderea.

Ea și prietenele ei rareori puneau piciorul în afara centrului orașului.

— Ce mai faci?

Am ignorat bâlbâiala Isabellei la auzul numelui *Buffy*.

— Sunt bine, draga mea! Mulțumesc pentru întrebare!

Doamna distinsă, de șaiszeci și cinci de ani, arăta impecabil, ca întotdeauna, îmbrăcată într-o bluză de mătase crem, pantaloni gri și purtând cercei Mikimoto cu perle.

— De obicei nu vin până în Bowery, dar am auzit că brunch-ul de aici este *divin*.

Tonul ei insinua că drumul de douăzeci și cinci de minute cu mașina, de la casa ei până aici, era la fel de anevoios ca drumul de pe bulevardul Fifth Avenue până în Brooklyn.

— Servesc cele mai bune ouă Benedict cu homar din oraș. Am făcut un gest către un scaun gol.

— Vrei să ni te alături?

Niciuna dintre noi nu voia ca ea să rămână, dar trebuia să fiu politicoasă.

— Ah, ce drăguț din partea ta, dar nu, mulțumesc! a spus Buffy. Eu și Bunny am rezervat masa din colț. Bunny se uită urât la mine chiar în timp ce vorbim. Urăște să stea singură în public...

Buffy a aruncat o privire muștrătoare spre locul unde stătea femeia blondă, dichisită, împreună cu pudelul ei la fel de dichisit, care stătea în geanta sa Hermès. Nu aveai voie să aduci

căini în restaurant, dar pentru oamenii ca Buffy și prietenii ei regulile nu aveau nicio importanță.

— Totuși, am vrut să trec pe aici și să te felicit personal pentru că ai reușit să rezervi clubul Valhalla pentru găzduirea Legacy Ball.

— Mulțumesc! am murmurat.

Încercasem din răspuțeri să găsesc alte variante, dar nu reușisem să închiriez alt loc, așa că am acceptat cu reticență sugestia lui Dante privind clubul Valhalla. Eu insistasem să pregătesc discursul cererii mele de găzduire, pe care Dante l-a prezentat comitetului de conducere, deoarece aceștia nu permiteau accesul în ședință persoanelor care nu erau membri ai clubului.

Procesul de aprobare a durat aproape o lună, dar primisem confirmarea finală cu două săptămâni în urmă. Pe de-o parte, eram entuziasmată de obținerea unui loc atât de exclusivist, însă, pe de alta, eram îngrijorată de cât îl va costa asta pe Dante. Nu financiar, ci în termeni de influență și reciprocitate.

— Sunt sigură că Dante a pus o vorbă bună pentru tine, a zâmbit Buffy. Merită să te căsătorești cu un Russo, nu-i așa?

Am zâmbit, încordată. Apropoul ei era subtil.

— Dacă tot am ajuns la subiectul balului, am o sugestie cu privire la divertisment, a spus ea. Corelli și-a pierdut vocea și nu mai poate cânta. Ce păcat!

Celebrul cântăreț de operă luase o pauză, pentru a-și recupera vocea. Problema nu era la fel de gravă ca inundația, dar era încă o belea din grămada de belele care se mărea zilnic.

Atunci când planifici evenimente, Legea lui Murphy zice așa: întotdeauna ceva merge prost și, cu cât evenimentul este mai important, cu atât necazul este mai mare.

— Nu-ți face griji! Am găsit deja o soluție, am spus eu. O talentată cântăreață de jazz a fost de acord să cânte pentru

jumătate din tariful ei obișnuit, având în vedere ce fel de public va fi prezent.

— Ce drăguț! Totuși, mă gândeam că ar trebui s-o angajăm pe Veronica Foster.

— Veronica Foster... moștenitoarea fabricii de zahăr?

— A făcut tranziția către scena muzicală, a explicat Buffy numaidecât. Sunt sigură că ar aprecia oportunitatea de a cânta la bal. Ca și mine, de altfel.

Eram confuză.

Mi-am amintit brusc de celălalt motiv pentru care numele Veronicăi îmi suna familiar. Era fina lui Buffy.

— Sunt dispusă să mă întâlnesc cu ea și să-i văd spectacolul pe CD, dacă are unul.

M-am străduit să vorbesc ferm, deși îmi simțeam stomacul plin de noduri.

— Cu toate acestea, nu-i pot garanta un loc în programul de divertisment. După cum știți, programul balului este foarte încărcat și am fost deja de acord s-o includ pe cântăreața de jazz.

Privirea lui Buffy a devenit ca de gheață.

— Sunt sigură că ar înțelege dacă ar trebui să anulezi, a spus ea, cu zâmbetul intact, dar mai ironic. Acesta este un eveniment important, Vivian. Multe lucruri depind de el.

Inclusiv reputația și locul tău în societate.

Amenințarea racită arăna deasupra mesei ca o ghilotină. În fața mea, Isabella și Sloane priveau scena cu ochi mari și, respectiv, cu o furie glacială. Mi-am dat seama că Sloane se abținea să-i dea replica. Din fericire, nu a intervenit.

Nici nu avea de ce.

După vizita părinților mei, după cearta mea cu Dante și neplăcerile pe care le avusesem cu balul, ajunsesem la limita răbdării.

— Da, așa e, i-am răspuns lui Buffy.

În tonul meu politicos se ghicea o atitudine incisivă.

— De aceea, fiecare detaliu trebuie să fie impecabil, inclusiv artiștii. În calitate de președinte al comitetului Legacy Ball, sunt sigură că înțelegi: o prezență care nu atinge perfecțiunea pe scenă nu ar fi binevenită. Am încredere deplină în angajamentul Veronicăi față de meseria ei, motiv pentru care să dea o probă nu ar trebui să fie o problemă. Nu ești de acord cu mine?

Sunetele din restaurant au devenit un zgomot de fundal. Inima mi-a luat-o la goană. Îmi asumam un risc uriaș, insultând-o pe Buffy în fața altor persoane, dar mă săturasem de oameni care încercau să mă manipuleze, ca să fac cum voiau ei.

Putea să mă pună pe lista neagră după bal, dar până atunci, numele meu apărea pe invitații și reputația mea profesională era în joc. Și să fiu a naibii dacă voi lăsa pe cineva să distrugă ceea ce am construit ani întregi, din cauza unui nepotism prost mascat!

Buffy s-a holbat uluită la mine.

În realitate, tăcerea a durat mai puțin de un minut, dar fiecare secundă a fost apăsătoare, până când șocul i-a dispărut de pe chip.

— Da, a spus ea, în cele din urmă. Presupun că ai dreptate.

Vocea îi era la fel de rece ca privirea, însă aș spune că în ea se citea o urmă de respect față de mine.

— Bucurați-vă de restul mesei!

A dat să plece, dar, înainte de a o face, mi-a aruncat o ultimă privire.

— Vivian, mă aștept ca acesta să fie cel mai reușit bal din istoria evenimentului.

Buffy a plecat maiestruoasă, lăsând în urmă o undă de par-fum Chanel No. 5.

Am răsuflat ușurată după ce s-a îndepărtat. Eram îndig-nată, dar nu mai trebuia să dovedesc că nu mă lăsam călcată în picioare.

— Ai certat-o pe Buffy Darlington.

Ochii verzi ai lui Sloane străluceau de admirație.

— Impresionant!

— N-am certat-o, doar i-am prezentat alt punct de vedere.

— Ba ai certat-o, a spus Isabella. La un moment dat am crezut că va avea un atac de cord și se va prăbuși direct în ouăle tale. Buffy și Benedict, noua combinație de brunch.

Ne-am holbat una la alta pentru o clipă, uimite de gluma ei prostească, înainte de a izbucni în râs.

Poate că era de vină alcoolul sau poate că deliram după atât de multă muncă și din cauza lipsei de somn, dar, odată ce am început, nu ne-am mai putut opri. Aveam lacrimi în ochi, iar umerii Isabellei tremurau atât de tare, încât mișca masa. Până și Sloane râdea.

— Apropo de nume cu B, a spus Isabella după ce ne-am oprit din râs, am auzit eu bine? Chiar a spus că e aici cu pri-tena ei *Bunny*?

— Bunny Van Houten, am confirmat eu cu un zâmbet. Soția magnatului olandez al transportului maritim, Dirk Van Houten.

Groaza a șters amuzamentul de pe fața Isabellei.

— Cine născocеște numele astea? a întrebat ea. Există vreo regulă conform căreia cu cât ești mai bogat, cu atât numele tău trebuie să fie mai urât?

— Nu sunt *chiar* atât de urâte.

— Buffy și Bunny, Viv! Buffy și Bunny! a spus Isabella, scuturând din cap. Odată ce voi avea puterea, voi interzice toate numele care încep cu literele B și U. Doamne ferește să adauge un Bubby în grupul lor!

Nu m-am putut abține. Am izbucnit din nou în râs, iar Isabella și Sloane mi s-au alăturat imediat.

Doamne, câtă nevoie aveam de asta! Mâncare, băuturi și o dimineață amuzantă și prostească petrecută cu prietenele mele, fără a ține cont de incidentul cu Buffy. Uneori, lucrurile simple din viață sunt cele care ne ajută să mergem mai departe.

Am mai zăbovit încă o oră înainte să plecăm. Am insistat să plătesc consumația, deoarece ele au petrecut cea mai mare parte a timpului ascultându-mi problemele, și tocmai plătisem nota, când mi-a bătut telefonul.

Inima mi-a tresărit la vederea noului mesaj, dar mi-am păstrat expresia neutră în timp ce ieșeam din restaurant.

— Săptămâna viitoare se lansează o comedie romantică, a spus Sloane. Hai să mergem la film!

Isabella a privit-o cu suspiciune.

— De data asta chiar o să te uiți la film sau o să te plângi tot timpul?

Sloane și-a pus ochelarii de soare, apoi a răspuns:

— Eu nu mă plâng. Eu critic în timp real cât de neverosimil e filmul.

— E o comedie romantică, am spus eu. *N-ar trebui să fie realistă.*

Unora le plăcea să se relaxeze citind sau făcând un masaj. Lui Sloane îi plăcea să se uite la comedii romantice și să scrie compuneri lungi în care să detalieze fiecare aspect care nu-i plăcea la film.

Și totuși, continua să le urmărească.

— Să cădem de acord că nu suntem de acord! a spus ea. Mergem la film joia viitoare, după serviciu. Puteți veni?

Supraviețuiserăm ani întregi disecării comediilor romantice. Vom supraviețui încă o seară.

După ce am stabilit întâlnirea la film și am plecat, am luat-o pe Fourth Street spre Washington Square Park. Pulsul îmi zvâcnea mai tare cu fiecare pas și a luat-o razna la vederea siluetei familiare, înalte și întunecate, care stătea lângă arcadă. Parcul era plin de muzicieni ambulanți, fotografi și studenți în hanorace NYU, dar Dante ieșea în evidență ca o pată de culoare pe un fundal tern. Chiar și într-un tricou alb, simplu și blugi, prezența lui era suficient de puternică pentru a atrage ochiade nu foarte subtile din partea trecătorilor.

Privirile ni s-au întâlnit. Fiorii mi-au străbătut șira spinării și am șovăit preț de o clipă, după ce a trecut ultima mașină pe stradă.

M-am oprit la câțiva metri de el. Muzica, râsetele și claxoanele mașinilor au dispărut, ca și cum el ar fi existat în interiorul unui câmp de forță care împiedica orice pătrundere din exterior.

— Bună! am spus, rămasă aproape fără suflare.

— Bună! Cum a fost la brunch?

Și-a băgat mâinile în buzunare, un gest băiețesc adorabil, în contrast cu trăsăturile lui aspre și cu silueta lui mare, musculoasă.

— Bine, am răspuns și mi-am dat o șuviță de păr după ureche. Cum a fost... ziua ta?

Habar n-aveam ce făcuse în acea dimineață.

— L-am bătut pe Dominic la tenis. S-a supărat, a zis el și a zâmbit în colțul gurii. A fost o zi bună.

Am pufnit în râs.

Trecuseră doar două zile, dar îmi era *dor* de el. De umorul lui sec, de zâmbetele lui, chiar și de încruntări. Era singura persoană în cazul căreia duceam dorul fiecărui detaliu în parte la fel de mult ca întregului: părților bune, părților rele și părților banale.

— Am vrut să-ți cer scuze, a spus el. Pentru vineri seară. Ai avut dreptate. Ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult să-ți înțeleg punctul de vedere, în loc să... te încolțesc când am ajuns acasă.

Vorbea de parcă își cerea scuze pentru prima dată în viață. Sinceritatea lui mi-a topit orice strop de ranchiună pe care îl mai aveam.

— Și tu ai avut dreptate, am mărturisit. Nu-mi place să recunosc asta cu voce tare, dar *mă comport diferit* în preajma părinților mei. Aș vrea să n-o fac, dar...

Am tras aer în piept, apoi am continuat:

— E prea târziu ca să mai schimb unele lucruri.

Aveam douăzeci și opt de ani. Părinții mei aveau aproape șaizeci. Oare când prinseseră obiceiurile și dinamica noastră rădăcini atât de adânci, încât încercarea de a le schimba ar fi asemănătoare cu încercarea de a îndoi un stâlp de beton?

— Niciodată nu e prea târziu pentru schimbare, a spus Dante, cu o privire și mai blajină. Ești perfectă așa cum ești, Vivian. Dacă ai tăi nu pot vedea asta, atunci e pierderea lor.

Vorbele lui mi-au mers direct la suflet. Spre groaza mea, am simțit usturimea lacrimilor și am fost nevoită să clilesc înainte să vorbesc din nou.

— Poate voi purta un costum de mătase, în loc de tweed, la următoarea noastră cină, am glumit eu. Să agit puțin apele.

— Mătasea ți se potrivește mai bine, oricum. Data viitoare când vor veni într-o vizită-surpriză, le putem spune că avem

un virus teribil, extrem de contagios și că ne vom închide în apartamentul nostru până pleacă ei.

— Hmm, îmi surâde ideea, am spus și mi-am înclinat capul. Dar ce-am face închiși toată ziua în apartament? am adăugat eu, pusă pe șotii.

— Știu eu ce-am putea face.

M-a străbătut un val de căldură și mi-am înăbușit zâmbetul.

— Sunt sigură că știi. Deci, am spus, schimbând subiectul, ai vreun plan pentru restul zilei?

— Da.

Și-a strecurat mâna într-a mea; un gest la fel de banal și de firesc precum respirația.

— O voi petrece cu tine.

Un zâmbet mi-a înflorit pe chip și am simțit fluturași în stomac. Pur și simplu, ne înțelegeam din nou.

Nu a fost o împăcare lungă, dar nici nu trebuia să fie. A merge mai departe împreună cu celălalt nu implică întotdeauna gesturi mari sau discuții grele. Uneori, cele mai semnificative momente sunt cele mici: o privire mai blândă, o scuză simplă, dar sinceră.

— Perfect! am spus.

Mi-am lăsat mâna într-a lui și am ieșit amândoi din parc.

— Pentru că e o expoziție nouă la Muzeul Whitney, pe care abia aștept s-o văd...

CAPITOLUL 30

Vivian

— Cred că n-am auzit bine: *unde* vrei să mergem? l-am întrebat eu pe Dante și l-am fixat cu o privire neîncrezătoare.

— La Paris.

S-a lăsat pe spate. Era întruchiparea nonșalanței. Fără sacou, cu cravata slăbită, cu o expresie calmă, de parcă nu ar fi sugerat să las totul baltă și să zbor în Europa.

Era miercuri, la cinci zile după cearta noastră de scurtă durată și la trei zile după împăcare. Luam prânzul în biroul meu și purtam o conversație foarte plăcută, când mi-a dat din senin vestea.

— Am aflat astăzi că trebuie să mă întâlnesc acolo cu o parte dintre directorii executivi ai filialelor noastre, înainte de Festivalul de Film de la Cannes, a spus el. Vicepreședintele ar fi trebuit să facă asta, dar soția lui a intrat în travaliu. Plec sâmbătă și rămân acolo o săptămână.

În mod normal, m-aș fi alăturat lui. Parisul era unul dintre orașele mele preferate și nu mai făcusem de mult timp o vizită acolo, dar nu puteam să renunț la toată munca mea pentru a mă plimba prin Franța, când Legacy Ball urma să aibă loc peste doar câteva săptămâni.

— Nu pot, am spus cu reticență. Trebuie să fiu aici pentru pregătirea balului.

— Credeam că totul e aproape gata, a spus el, cu o mină nedumerită.

Teoretic, avea dreptate. Locul de desfășurare era asigurat, găsisem furnizori de catering, iar graficul locurilor și programul de divertisment fuseseră stabilite — Veronica Foster s-a dovedit a fi surprinzător de talentată și am strecurat-o în program, pentru un scurt spectacol la sfârșitul serii —, însă, dat fiind norocul meu, ceva avea să meargă prost în clipa în care puneam piciorul pe pământ francez.

— Da, dar acesta este cel mai important eveniment din cariera mea. Nu pot să plec pe ultima sută de metri. Echipa mea are nevoie de mine.

— Echipa ta pare suficient de competentă pentru a se descurca pe cont propriu câteva zile, a spus și a bătut cu degetul în teancul de hârtii de pe biroul meu. După ce ne întoarcem, vei mai avea mai mult de o săptămână la dispoziție pentru a te pune la punct cu totul. Nu trebuie să fii fizic în New York ca să-ți faci treaba. Și eu voi fi ocupat dimineța, așa că în timpul zilei vom lucra și noaptea vom explora Parisul. E o situație din care avem amândoi de câștigat.

— Cum rămâne cu diferența de fus orar? Echipa mea încă va lucra când se va face seară în Paris.

— Atunci programează-ți ședințele pentru după-amiază devreme. Aici va fi dimineată. Vei vedea Parisul primăvara, *mia cara*! Flori superbe, croasante proaspete, plimbări de-a lungul Senei...

— Nu știu...

Am ezitat, gândindu-mă la imaginea pe care mi-a descris-o el și la eventualitatea că ceva ar putea merge prost.

— Am rezervat deja un apartament la Ritz.

Dante a făcut o pauză înainte să arunce a doua bombă a zilei.

— Și poți să alegi o rochie din showroomul lui Yves Dubois, pentru bal.

Am rămas fără aer.

— Joci murdar.

Yves Dubois era unul dintre cei mai mari creatori de modă din lume. El crea doar opt rochii pe an, unice, rafinate și lucrate manual. De asemenea, se știe că era foarte pretențios în privința persoanelor cărora le permitea să poarte una dintre creațiile sale; se zvonea că a refuzat odată o vedetă de cinema de renume mondial, care ar fi vrut să poarte creația sa la Gala Oscar.

— Încerc doar să te atrag în cursă, a replicat el, cu un rânj. Dacă chiar nu poți sau nu vrei să vii, nu trebuie s-o faci. Dar ai muncit al naibii de mult în ultimele luni. Meriți o mică pauză.

— Frumos mod de-a o da la întors! Ești sigur că nu e din cauză că devii neliniștit când nu ești lângă mine? l-am tachinat eu.

— Nu a fost mereu așa, dar mi se pare că încep să sufăr de genul acesta de anxietate.

Și-a ațintit privirea în ochii mei, ca o vâpaie singuratică arzând într-o seară rece de iarnă.

Un val de căldură mi s-a răsfirat pe piele.

Nu ar trebui să merg la Paris, dar poate că m-am săturat să-mi trăiesc viața luând în considerare doar lucrurile pe care „ar trebui” să le fac.

Am luat decizia într-o clipită:

— Atunci, cred că merg la Paris.

În următoarele două zile, mi-am pregătit cât mai bine echipa. Le-am dat șase numere diferite de telefon la care mă puteau contacta și am repetat protocolul de urgență de atâtea ori, încât am crezut că Shannon mă va urca ea însăși în avion, ca să nu fie tentată să mă sugrume.

Cu toate acestea, am fost îngrijorată în legătură cu plecarea mea până când am urcat în mașină, pentru a ajunge la hotel. Priveam orașul pe geamul mașinii.

La fel ca New Yorkul, Parisul este un oraș pe care ori îl iubești, ori îl urăști. Eu mă dădeam în vânt după ambele orașe. Mâncarea, moda, cultura... nu găseai nimic asemănător în altă parte, iar odată ce am ajuns la Paris, mi-a fost ușor să mă las cuprinsă de atmosfera magică a orașului.

Primele noastre trei zile au constat în acomodare și, în cazul meu, în adaptarea la noul program de lucru. Dimineța îmi petreceam orele liniștite rezolvând sarcini administrative și aveam ședințe după-amiaza, când echipa mea și furnizorii din New York erau online. Credeam că voi fi distrasă de orașul din fața ferestrei mele, dar am fost surprinzător de productivă.

Nu am putut să rezist unei raite rapide la cumpărături pe Rue Saint-Honoré și, desigur, unei vizite la showroomul lui Yves Dubois, unde am petrecut două ore alegând și probând o rochie pentru bal.

— Nu asta.

Yves și-a ȱuguiat buzele când mi-am trecut degetele peste o rochie roz uluitoare, cu mărgelile argintii.

— Rozul este prea spălăcit pentru tine, dragă! Ai nevoie de ceva mai îndrăzneț, mai ȱipător. Ceva care să lase o impresie puternică.

Și-a inclinat capul și a mijit ochii, după care a pocnit din degete.

— Frederic, adu-mi rochia Phoenix!

Asistentul său a ieșit din cameră și s-a întors câteva minute mai târziu, cu rochia în cauză.

Am inspirat adânc.

— Noua mea creație. Opt sute de ore de cusut manual, fir auriu brodat pe întregul material al rochiei. Cea mai elegantă creație a mea de până acum.

Yves nu era modest, dar avea dreptate. Chiar era cea mai bună creație a sa de până acum. Nu mi-am putut lua ochii de la ea.

— În mod normal, costă o sută patruzeci de mii de dolari, a spus el. Dar pentru tine, viitoarea doamnă Russo, ca s-o porți la Legacy Ball? O sută treizeci de mii fix.

N-am stat deloc pe gânduri.

— O iau!

În acea seară, Dante s-a întors într-un apartament de hotel plin de sacose de cumpărături. Acestea erau răsfirate pe podea, pe mese și pe jumătate de pat. Yves avea să-mi trimită rochia direct la New York, așa că nu trebuia să-mi fac griji că o voi strica pe drum, dar s-ar putea să fi exagerat puțin cu cumpărăturile.

— Ar fi trebuit să rezerv o cameră separată pentru achizițiile tale? m-a întrebat Dante când a văzut grămada de cutii cu pălării Dior de pe pat.

— Ar fi trebuit, dar e prea târziu pentru asta.

Mi-am încuiat noul colier cu diamante Bvlgari în seiful hotelului, apoi am scos un obiect din una dintre gențile mai mici.

— Ți-am cumpărat și ție ceva.

I-am înmănat cutiuța neagră și am așteptat, cu inima bătându-mi nebunește, până când a deschis-o. A rămas uimit.

— Sunt butoni pentru manșetă în formă de înghețată, i-am spus eu, încântată. Știu un bijutier pe Rue de la Paix care face piese personalizate. Onixul este sosul de soia. Rubinul este cîrcașă, chiar dacă cîrșele nu au ce căuta în combinația asta, dar cred că roșul înfrumusețează designul.

Era un cadou făcut pe jumătate în glumă, dar cu sinceritate. Dante avea zeci de butoni de lux, însă îmi dorisem să-i ofer ceva mai personal.

— Îți plac? l-am întrebat.

— Îi ador.

Și-a înlocuit butonii pe care îi purta cu cei noi.

— Mulțumesc, *mia cara!*

Căldura din vocea lui m-a învăluit ca o mângâiere. Dante mi-a cuprins fața cu o mână și m-a sărutat. Nu am mai ieșit la cină în seara aceea.

În celelalte seri am făcut tot ce ne-a tăiat capul. Ne-am plimbat prin colțurile pline de farmec ale librăriei Shakespeare and Company, am explorat Luvrul după orele de program și ne-am prefăcut că ne uităm la filme franțuzești alb-negru, într-un cinematograful, sărutându-ne pe ascuns ca niște adolescenți.

Vizitasem Parisul de multe ori, dar să-l explorez cu Dante a fost ca și cum l-aș fi văzut pentru prima dată. Mirosurile din brutării, piatra cubică de sub picioarele mele, florile care înfloreau peste tot în oraș — totul era mai strălucitor, mai viu, ca și cum cineva ar fi presărat praf de zâne peste oraș.

În ultima noastră seară în Paris, Dante m-a scos la o cină privată în Turnul Eiffel. Monumentul avea trei restaurante; al nostru se afla la al doilea etaj și avea o priveliște spectaculoasă. Rezervase întregul spațiu, așa că eram doar noi, meniul cu șapte feluri de mâncare și Parisul la picioarele noastre, în toată splendoarea sa nocturnă.

— Bun, ce fel de mâncare nu-ți place, dar tuturor le place?

Am înghițit o bucăică de biban de mare, apoi i-am răspuns:

— Voi începe cu măslinile. Le urăsc. Sunt o năpastă pentru omenire.

— Aș spune că sunt surprins, dar tot tu mănânci murături cu cartofi prăjiți și budincă, așa că...

Dante și-a ridicat paharul de vin la buze, apoi a adăugat:

— Cu asta am spus totul.

Am mijit ochii.

— Nu eu sunt cea care ne-a golit borcanele de murături acum două săptămâni, pentru că nu se putea opri din a-mi fura gustarea.

— Nu exagera! Greta a cumpărat mai multe murături a doua zi, a spus el, râzând când m-am încruntat. Ca să-ți răspund la întrebare, nu suport popcornul. Textura e ciudată și miroase îngrozitor chiar și atunci când nu e ars.

— Serios? Atunci ce mănânci în timpul filmelor?

— Nimic. Filmele sunt pentru vizionat, nu pentru mâncat. M-am holbat la el.

— Uneori, sunt convinsă că ești un extraterestru, și nu o ființă umană.

A izbucnit iar în râs.

— Cu toții avem ciudățeniile noastre, *mia cara!* Cel puțin eu nu cânt Mariah Carey la duș.

— Am făcut asta *o dată*, am zis, îmbujorată. Am auzit cântecul într-o reclamă și mi-a rămas în cap, bine?

— Nu spun că e ceva rău, a adăugat el, zâmbind pieziș. A fost drăguț, chiar dacă ai cântat fals.

— *Nu* am cântat prost, am mormăit eu, dar indignarea mea a durat doar câteva secunde, biruită de zâmbetul său.

— Cum merge pregătirea pentru Cannes? l-am întrebat când chelnerul nostru ne-a pregătit farfuriile pentru felul trei. Ai terminat în timp util?

— Da, din fericire. Dacă ar fi trebuit să mai stau la încă o ședință în care discutăm despre ce șampanie să oferim la petrecerea de după, aș fi fost arestat pentru crimă, a mormăit el.

— Sunt sigură că ai fi putut evada. Ești un Russo, l-am tachinat eu.

— Da, dar hârţogăraia ar fi fost o bătaie de cap.

— Îţi place hârţogăraia. Asta faci toată ziua!

— O să mă prefac că nu m-ai insultat într-un asemenea hal în toiul a ceea ce *ar trebui* să fie o ultimă noapte romantică în Paris.

Se dădea rănit, dar ochii îi sclipeau jucăuş. Am surâs înainte să-l întreb:

— Te gândeşti vreodată la ce ai fi devenit dacă nu te-ai fi născut un Russo?

Viaţa lui fusese stabilită din prima zi. Dar unde ar fi fost Dante dacă ar fi putut să-şi aleagă propria cale?

— O dată sau de două ori, a răspuns el, ridicând din umeri, aparent nepăsător. Nu ştiu niciodată răspunsul. Munca îmi ocupă cea mai mare parte a timpului şi, deşi îmi plac hobbyurile mele — boxul, tenisul, călătoriile —, n-aş fi făcut o carieră din ele.

M-am încruntat, întristată de răspunsul lui.

— Sunt un om de afaceri, Vivian. Pentru asta m-am născut. Îmi place munca mea, chiar dacă anumite aspecte nu sunt întotdeauna distractive. Să nu crezi că îmi resping adevărata vocaţie stând într-un birou, pentru că m-aş simţi obligat să stau acolo.

Cred că avea dreptate. Dante — dur, îndrăzneţ, fermecător când voia să fie, dar agresiv când era provocat — era născut pentru a conduce şedinţele din sala de consiliu. Nu mi-l puteam imagina în alt rol decât cel de director executiv.

— Şi tu? a întrebat el. Dacă nu ai planifica evenimente, ce ai fi făcut?

— Aş vrea să spun că aş fi fost astronaut, dar, sincer, sunt groaznică la ştiinţele exacte, am recunoscut. Nu ştiu. Cred că îţi semăn. Sunt mulţumită de meseria mea. Planificarea evenimentelor poate fi stresantă, dar este distractivă şi creativă... şi nu este nimic mai satisfăcător decât să aduci la viaţă o idee.

— Deci amândoi suntem fericiți așa cum suntem acum,
a spus el, oferindu-mi un zâmbet.

Inima mi-a zvâcnit la auzul vorbelor sale.

— Da. Cred că da.

Aerul a devenit dens. Am ezitat, apoi am adăugat încet:

— Mă bucur că am venit la Paris.

Dante mă sfredelea cu privirea. Ochii îi străluceau, pregătiți
să mă mistuie.

— Și eu.

Ne-am holbat unul la celălalt, uitând de mâncare. Greutatea
multor cuvinte nespuse atârna între noi și amenința să des-
trame tăcerea.

S-a auzit o sonerie stridentă, iar el s-a uirat spre telefonul
său. A scos o înjurătură în italiană.

— Îmi pare rău! Trebuie să răspund. Urgență la serviciu.

— E în regulă, l-am liniștit eu. Fă-ți treaba!

Și-a împins scaunul în spate și a răspuns la telefon. Eu
mi-am terminat mâncarea, dar eram atât de distrasă, încât abia
am gustat din langustină.

Mă bucur că am venit la Paris.

Și eu.

Chiar și în absența lui Dante, inima îmi bătea de parcă era
în competiția pentru aurul olimpic la atletism. Cum spuneam,
fusesem de multe ori la Paris. Acum era însă prima oară când
mă îndrăgosteam în Orașul Iubirii.

CAPITOLUL 31

Dante

— Le-am găsit pe toate.

— Ești sigur? am întrebat și am încremenit.

Aproape că lăsasem apelul lui Christian să ajungă în căsuța vocală. Voiam să mă bucur de ultima mea noapte la Paris cu Vivian, dar curiozitatea a pus stăpânire pe mine. El nu m-ar fi sunat decât dacă ar fi avut vești importante.

Am avut dreptate.

— Da. Supraveghem toate cele opt locații, a spus Christian. Doar spune-mi când, și vei scăpa de familia Lau pentru totdeauna.

Am strâns telefonul între degete. Am așteptat să mă cuprindă ușurarea. Bucuria, triumful, pornirea de *răzbunare*, fir-ar să fie! Îl puteam doborî pe Francis așa cum visasem luni întregi.

Dar nu am simțit nimic din toate astea.

În schimb, am simțit un gol în stomac la auzul veștii date de Christian.

M-am uitat la Vivian. Stăteam în fața intrării restaurantului, suficient de departe pentru ca ea să nu audă ce spunem, dar suficient de aproape pentru a-i zări zâmbetul blând și mulțumit în timp ce admira orașul de sus.

Mă ardea pieptul. Arăta al naibii de fericită. În ciuda călătoriei de ultim moment și a pregătirilor pentru Legacy Ball, Vivian prinsese viață la Paris. Îmi doream să rămân aici, cu ea, pentru totdeauna.

Fără șantaj, fără Francis, fără pretențiile cercurilor selecte. Doar noi. Pentru că asta era, cel mai probabil, ultima noastră călătorie împreună.

— Dante? m-a strigat Christian.

Mi-am luat ochii de la Vivian.

— Te-am auzit. Cum rămâne cu afacerea lui? l-am întrebat, simțind cum mă ia o migrenă.

— Suntem pregătiți și în privința asta.

— Bine. Și celălalt proiect al nostru? Cu start-upul?

Trăgeam de timp. Ar fi trebuit să-i dau undă verde lui Christian din secunda în care mi-a confirmat că a găsit toate copiile lui Francis, dar ceva mă împiedica să formulez ordinul.

— Compania lui Heath a avut niște probleme, a spus Christian, satisfăcut. Software-ul a avut câteva defectiuni în ultima vreme. Angajații sunt agitați. Investitorii sunt speriați. OPI-ul s-a dus. Este chiar regretabil.

— Foarte.

Recunoșteam ipocrizia situației, având în vedere că planul meu și al lui Christian ar fi îndepărtat-o pe Vivian pentru totdeauna, dar nu-mi păsa. Nu eram niciodată logic când venea vorba de Vivian. Ea era singura mea scânteie de egoism, într-o viață întreagă de rațiune.

— Sincer, a fost atât de ușor, încât aproape că m-am plictisit. Acum, că am scăpat de problema cu start-upul, ce vrei să fac în legătură cu Francis?

Nu i-am răspuns. Nu știam ce să fac. Tăcerea lui Christian era apăsătoare.

— Permite-mi să-ți reamintesc că pentru asta ai lucrat timp de opt luni, a spus el. Omul te-a șantajat și a amenințat viața fratelui tău.

— Sunt conștient! am răbufnit eu.

Mi-am trecut o mână prin păr, încercând să gândesc, în ciuda presiunii care îmi strângea craniul ca-n menghină.

Posibilele consecințe ale aprobării mele mi s-au derulat în minte, ca un film pe repede înainte. Christian distruge dovezile și compania Lau Jewels. Vivian află că mijloacele de subzistență ale familiei ei se duc pe apa sâmbetei. Eu îi spun adevărul despre șantaj. Ea mă părăsește...

Presiunea mi s-a răspândit în piept.

La naiba! Dacă făceam un atac de cord în mijlocul Turnului Eiffel, în timp ce vorbeam cu Christian, el avea să mă tachineze toată viața.

— Tu decizi, Russo.

Era nerăbdător.

— Care e următoarea noastră mișcare?

Nu l-a rostit, dar i-am auzit avertismentul din voce. Știa exact de ce ezitam și nu era deloc impresionat. Am închis ochii. Migrena mă chinuia din ce în ce mai tare.

Nu sunt precum cei din familia mea.

Omul te-a șantajat și a amenințat viața fratelui tău.

Doar spune-mi când, și vei scăpa de familia Lau pentru totdeauna.

Trebuia să scap de șantaj. Indiferent de sentimentele mele pentru Vivian, în joc era viața fratelui meu și nu puteam să risc ca acele fotografii să ajungă la Romano. Acesta l-ar fi jupuit de viu pe Luca dacă ar fi aflat că a atins vreo femeie din familia lui, cu atât mai mult când era vorba de draga lui nepoată.

Dacă scăpam de șantaj, nimic nu mă împiedica să mă răzbun pe Francis. Puteam să las trecutul în urmă, dar el nu merita asta.

— *Data viitoare când îl vezi pe fratele tău, ar trebui să-i spui să fie mai atent.*

Francis avea pe chip zâmbetul unui șarpe care tocmai dăduse peste prada prinsă în capcană.

— *Nu mi-ar plăcea ca pozele astea să ajungă în mâinile lui Romano.*

Nu m-am atins de dosarul de pe biroul meu. Văzusem destule. Nu aveam nevoie să le văd pe toate.

— *Oricum, sunt sigur că ești ocupat, așa că n-o să-ți mai răpesc din timp.*

Francis s-a ridicat și și-a netezit cravata.

— *Gândește-te la ce ți-am spus. O căsătorie cu fica mea ar fi benefică, mai ales pentru... longevitatea familiei tale.*

Zâmbetul lui s-a lățit, dezvăluindu-i incisivii ascuțiți.

— *Nu crezi?*

Amințirea a scos la iveală toate emoțiile de atunci.

Șocul. Neîncrederea. Furia împotriva fratelui meu și împotriva ticălosului care avusese tupeul să apară neinvitat în biroul meu și să mă șantajeze.

Nu, Francis Lau nu merita niciun pic de milă din partea mea.

M-am întors cu spatele la restaurant și am luat o decizie.

— *Distruge-l!*

După ce am închis, m-am întors la masă și am încercat din răspunderi să mă comport normal. Vivian nu a spus nimic la restaurant, dar când ne-am întors la hotel, mi-a aruncat o privire îngrijorată.

— E totul în regulă? m-a întrebat ea. Ai fost tăcut de când ți-a sunat telefonul.

— Totul e în regulă.

Mi-am dat jos sacoul și i-am evitat privirea.

— Sunt doar supărat că ne-a fost întreruptă cina.

— A fost totuși o cină minunată.

A suspinat și s-a așezat pe pat cu un zâmbet visător.

— O să visez la acel desert tot restul vieții mele.

— La desert, nu la mine? Sunt ofensat.

— Nu totul se învâрте în jurul tău, Dante, a replicat ea și și-a dat ochii peste cap.

— Dar ar trebui.

Am zâmbit când am văzut-o cum strâmbă din nas, deși aveau o strângere de inimă.

Ne tachinam în glumă, ca întotdeauna. Dar un ceas pe care îl auzeam doar eu ticăia în spatele veseliei, marcând scurgerea ultimelor noastre momente împreună.

Ar trebui să-i spun adevărul. Dacă nu acum, măcar atunci când vom ateriza în New York. Avea să afle mai devreme sau mai târziu, și voiam să audă totul de la mine. Însă gândul de a-i spune despre șantaj și de a-i spulbera ultimele convingeri idealiste pe care le avea despre taică-său, de a-i mărturisi ceea ce îl lăsasem pe Christian să facă... mă sfâșia.

Acestea erau ultimele noastre momente împreună și eram destul de egoist ca să le păstrez pentru mine.

Vivian a râs când am împins-o pe spate și am venit deasupra ei. Mișcările mele erau destul de blânde, așa că ea a aterizat ușor pe pat.

M-a privit, iar mina ei sfidătoare și iritată a fost înlocuită de un zâmbet care mi-a străpuns inima.

— Ultima noapte în Franța...

Mi-am coborât capul astfel încât buzele mele să le atingă pe ale ei, cu fiecare cuvânt.

— ... mă întreb cum ar trebui s-o petrecem...

— Ei bine, aveam de gând să fac o baie lungă, să citesc, poate să-mi pun masca aia de față despre care ai spus că mă face să arăt ca Jason din *Vineri 13...*, a zis Vivian, ochii ei sclipind jucăuș. Dar poate că ai tu o idee mai bună.

— S-ar putea să am.

Am sărutat-o delicat și i-am desfăcut încet fermoarul rochiei. Mătasea i-a alunecat pe piele, iar eu am ridicat-o ușor, pentru a o dezbrăca de restul hainelor.

În mod normal, aș fi fost prea nerăbdător ca să mă mișc atât de încet, dar în seara asta mi-am lăsat atingerea să zăbovească pe fiecare rotunjime și pe fiecare adâncitură. I-am atins corpul cu gura și cu mâinile, mângâindu-i sânii prin sutien și scoțându-i lenjeria intimă cu dinții, centimetru cu centimetru, până când a gemut de frustrare.

— Dante, *te rog!* a răsuflat ea, cu pielea îmbujorată de plăcere, chiar dacă abia o atinsesem.

Gemetele mele au vibrat pe pielea ei. Voiam să prelungesc această noapte cât mai mult posibil, dar nu-i puteam refuza nimic. Nu când se uita la mine așa și mă implora.

I-am dat chiloții laoparte și am admirat priveliștea perfectă din fața mea.

— La naiba, iubito! Ești atât de udă pentru mine.

A gemut din nou când mi-am frecat ușor dinții de clitorisul ei. O dată, de două ori, lăsând-o să se obișnuiască cu senzația, înainte de a cuprinde cu buzele mugurele moale și a-l suge.

Strigătele crescânde ale lui Vivian erau muzică pentru urechile mele în timp ce îi provocam primul orgasm din acea noapte. Aș putea să o ascult la nesfârșit — gemetele delicate, scâncerele slabe și felul în care imi striga numele când își dădea

drumul pe limba mea. Era cea mai dulce și cea mai murdară simfonie pe care o auzisem vreodată.

Încă își venea în simțiri când am pătruns-o. Mi-a scăpat un geamăt când am simțit cât de strâmtă și de umedă era. Corpul ei se potrivea cu al meu așa cum oceanul îmbrățișează țărmul: natural, fără efort, perfect.

Am rămas nemișcat, sărutându-i gâtul și buzele înainte de a începe să mă mișc. Suspinele de plăcere ale lui Vivian îmi vibrau în întregul corp în timp ce ieșeam și intram în ea, într-un ritm lent, senzual. M-am forțat să mențin ritmul domol. Era perfectă și îmi doream să mă bucur de fiecare secundă. În cele din urmă, totuși, mi-am pierdut controlul și am iuțit ritmul. Mi-am stăpânit o înjurătură când ea s-a arcuit spre mine, primindu-mă și mai adânc.

— Mai repede! m-a implorat ea, cu vocea inundată de dorință. *Te rog!*

Am strâns din dinți, cu mușchii încordați și am încercat să nu-mi dau drumul. Sudoarea mi se prelingea pe frunte.

— *Se sapessi il potere che hai su di me!* am spus, cu vocea aspră ca șmirghelul.

M-am oprit preț de o secundă, apoi am apucat-o de șolduri și i-am oferit ceea ce mi-a cerut, împingându-mă în ea tot mai tare și mai repede, până când am simțit cum unghiile ei mă zgârie pe spate.

Vivian avea ochii pe jumătate închiși, obrații rozalii și buzele întredeschise. Nu mai contenea cu gemetele. Era atât de frumoasă, încât aproape că nu-mi venea să cred că e reală.

Privirea mea a zăbovit pe chipul ei. Încercam să-mi întipăresc în memorie fiecare trăsătură. Am sărutat-o, înăbușindu-i strigătul de plăcere, iar ea m-a strâns în brațe. După un minut,

---

¹ Dacă ai ști ce putere ai asupra mea! (în it., în orig.)

am cedat și propriul orgasm m-a străbătut într-o avalanșă fierbinte și orbitoare.

— Ei bine..., a răsuflat Vivian după ce m-am rostogolit pe o parte, lângă ea. A fost cu siguranță mai distractiv decât o baie.

Am râs pe înfundate, cu toate că mă încerca iar un sentiment de vinovăție și parcă mi se căsca un gol în piept.

— Orgoliul meu îți mulțumește pentru apreciere!

— Spune-i „cu plăcere” din partea mea! a zis ea cu un căscat, apoi s-a cuibărit mai aproape de mine, petrecându-și un braț și un picior peste mine. A fost ultima noastră noapte și a fost perfectă, a murmurat ea. Ar trebui să...

Un alt căscat.

— ... venim la Paris mai des. Data viitoare...

Încă un căscat.

— ... să mergem la...

Vocea ei somnoroasă s-a stins. Mi-am lipit buzele de creștetul ei. A început să respire profund și uniform.

Am încercat să adorm, dar mă tot frământam. Simțeam o apăsare puternică în piept. Mă holbam la tavan, atent la respirația lui Vivian, întrebându-mă cât timp mai aveam la dispoziție, înainte ca totul să se destrame.

Lui Christian îi trebuia doar o zi ca să distrugă dovezile. Una sau două ca Francis să-și dea seama de ce s-a întâmplat, în funcție de cât de atent monitoriza locurile în care ascunsese copiile. Și încă vreo două zile până când efectele prăbușirii afacerii aveau să fie vizibile.

I-aș putea spune adevărul lui Vivian când urma să aterizăm la New York. Aș prefera să-l audă de la mine decât de la taică-său, care ar încerca, fără îndoială, să răstălmăcească lucrurile în așa fel încât să pară că el era victima.

Dar... *la dracu!* Nu puteam să-i dau o asemenea veste dintr-odată. Nici nu puteam să mă prefac că totul e în regulă și

s-o las să se apropie și mai mult de mine. Nu când despărțirea noastră era inevitabilă.

Alți oameni încercaseră ani la rând să se apropie de mine. Vivian nici măcar nu a trebuit să se străduiască. Fiecare minut pe care l-am petrecut împreună m-a făcut să las și mai mult garda jos, chiar dacă nu era conștientă de asta.

Dacă l-aș lăsa pe tatăl ei să scape basma curată, am putea să ne salvăm relația. Chiar dacă ar afla că el e un om de nimic, Vivian era prea loială familiei ei ca să mă ierte pentru că i-am distrus. Dacă, printr-un miracol, ea *era* de acord ca eu să-l distrug pe taică-său, relația noastră ar fi putut supraviețui oare consecințelor? Cu siguranță, nu aveam de gând să stau în fața familiei Lau de Ziua Recunoștinței, în fiecare an, și să mă port frumos. Oricum, mă îndoiam că m-ar primi lângă ei.

Nu puteam să o păstrez și nici să o las să plece.

Nu încă.

Am închis ochii, încercând să găsesc cea mai bună cale de scăpare din această încurcătură. Logica îmi spunea că deja profitasem de câteva momente frumoase împreună cu Vivian în seara asta și că trebuia să mă distanțez, înainte de a mă atașa și mai mult de ea. Sentimentele îmi spuneau să dau dracului logica și să uit de rațiune.

Mintea sau inima mea. Una dintre ele avea să câștige. Doar că nu știam care.

CAPITOLUL 32

Vivian

Am plecat de la Paris fericită.

Mâncarea fusese delicioasă. Hainele, frumoase. Sexul, uimitor. Lucrasem cât stătusem acolo, dar parcă fusesem în vacanță. În afară de asta, organizarea evenimentului Legacy Ball mergea, *în sfârșit*, ca pe roate, la fel și pregătirile de nuntă, iar relația mea cu Dante era minunată.

Viața era grozavă.

— A fost groaznic, a spus Sloane după ce am ieșit din cinematograful. Ce-a fost cu scena aia cu avionul? Și *dezvăluirea sentimentelor*! Aș vomita dacă cineva m-ar compara cu planeta Venus, mai ales dacă persoana în cauză m-ar cunoaște de doar trei săptămâni. Cum ar putea cineva să se îndrăgostească într-un timp atât de scurt?

Eu și Isabella am făcut un schimb de priviri amuzate. Fuseserăm nevoite să amânăm seara noastră de film, din cauza călătoriei mele la Paris, dar, în cele din urmă, urmăriserăm filmul de dragoste cu care ne tot săcăise Sloane.

Ne așteptaserăm să nu-i placă deloc.

— Timpul funcționează diferit în operele de ficțiune, am răspuns. Știi că ai putea să nu te mai uiți la filmele astea, nu?

— Mă uit la ele tocmai pentru că îmi place să comentez pe seama lor, Vivian! E terapeutic.

— Mda...

Am privit-o din nou pe Isabella și ne-am ascuns zâmbetele de Sloane.

— Oricum, trebuie să mă duc acasă și să hrănesc peștele înainte să moară.

Tonul lui Sloane dădea de înțeles că această sarcină era ca și cum ar fi fost nevoită să curețe runelele de metrou cu o periuță de dinți.

— Am destule pe cap și fără să am de-a face cu un animal mort, a adăugat ea.

Păstrase peștișorul lăsat în urmă de fostul chiriaș, dar refuzase să-i dea un nume, deoarece prezența lui în viața ei era „temporară”.

Îl avea de mai bine de un an.

Totuși, eu și Isabella știam că nu trebuie să vorbim despre asta, așa că i-am urât, pur și simplu, noapte bună și am plecat. În drum spre casă, m-am oprit la restaurantul thailandez preferat al lui Dante. Greta era în concediul ei anual, în Italia, așa că nu ne mai gătea nimeni în următoarele câteva săptămâni.

— Dante e acasă? l-am întrebat pe Edward când m-am întors.

— Da, doamnă! E în biroul lui.

— Grozav! Mulțumesc!

Încercasem să-l conving pe Edward să-mi spună pe numele mic de când mă mutasem aici, dar am renunțat după două luni.

Am bătut la ușă și am așteptat ca Dante să mă invite înăuntru. Stătea la biroul său, cu fruntea încrățită și cu ochii în monitor. Probabil că abia ajunsese acasă, din moment ce încă purta costumul de serviciu.

— Bună!

Am pus mâncarea pe masă și l-am pupat pe obraz.

— S-a terminat programul de lucru. Ar trebui să te relaxezi, i-am zis.

— În Asia programul de lucru nu s-a terminat.

S-a depărtat de birou și și-a frecat o tâmplă. Apoi s-a uitat la punga de mâncare de pe birou.

— Ce ai adus?

— Cina.

Am scos recipientele de plastic, șervețelele și tacâmurile.

— De la restaurantul ăla thailandez care-ți place atât de mult, de pe East 78th. Nu eram sigură ce ai vrea să mănânci, așa că am luat găluște cu curry, *stir fry* cu busuioc și...

Am deschis ultimul recipient, în care era preparatul lor special.

— ... varză cu rață.

Dante era înnebunit după salata aia cu carne de rață. Odată, a amânat o convorbire cu redactorul-șef de la *Mode de Vie* doar ca să poată mânca acel fel de mâncare cât încă era fierbinte.

S-a holbat la ea, cu o expresie indescifrabilă.

— Mulțumesc, dar nu mi-e foame. Chiar trebuie să termin asta în următoarea oră, a spus și și-a întors privirea spre monitor. Poți să închizi ușa când ieși?

Zâmbetul mi s-a evaporat când l-am auzit cum mă repede.

Se purtase un pic distant de când ne întorseserăm la New York, în urmă cu două zile, dar acum era pentru prima dată disprețuitor pe față.

— Bine.

Am încercat să-mi păstrez tonul optimist.

— Dar tot trebuie să mănânci. O să le las aici în caz că ți se face foame mai târziu.

Am făcut o pauză, apoi am adăugat:

— Cum merge la muncă? În general, vreau să spun.

Era foarte stresat din cauza diverselor probleme legate de lanțul de aprovizionare și din cauza Festivalului de Film de la Cannes, al cărui sponsor era Russo Group. Nu-l puteam învinovăți că era cam irascibil.

— Bine, a răspuns el, fără să-și dezlipească privirea din monitor.

Avea umerii încordați, iar tensiunea îi umbrea trăsăturile. Părea un om complet diferit de Dante, bărbatul glumeț din Paris.

— Dacă e ceva în neregulă, poți vorbi cu mine, i-am spus încet. Știi asta, nu?

A înghițit în sec. Cum el a rămas tăcut, mi-am luat porția și am mâncat-o singură în living. Mâncarea mirosea delicios, dar când am înghițit-o, avea gust de carton.

Dante a rămas la fel de îmbufnat în următoarea săptămână. Poate că era vorba de muncă. Poate era altceva. Orice ar fi fost, l-a transformat din nou în omul rece și închis în sine, care mă făcea să-mi smulg părul din cap.

Schimbarea atitudinii sale după întoarcerea din Paris a fost atât de bruscă, încât aveam impresia că am nimerit într-un portal al timpului și că am rămas blocați în primele zile ale logodnei noastre. Nu mă vizita la prânz, era mereu „ocupat” în timpul cinei și nu venea în pat decât la mult timp după ce adormeam. Când mă trezeam, el era deja plecat. Vorbeam aproape mai puțin decât făceam sex, ceea ce nu se mai întâmpla deloc.

Am încercat să fiu înțelegătoare, pentru că toată lumea trece prin perioade mai grele, dar joia următoare mi-am pierdut răbdarea.

Picătura care a umplut paharul a fost în acea seară, când m-am întors acasă de la muncă și l-am găsit pe Dante în bucătărie, cu Greta. Ea tocmai se întorsese din vizita de la familia ei

din Napoli. Cu toate acestea, se apucase deja de lucru — insula de bucătărie din marmură și tejghelele gemeau sub greutatea diferitelor condimente, sosuri și mâncăruri.

Mirosul m-a ademenit încă din foaier, dar când am intrat în bucătărie, și ea, și Dante au tăcut.

— Bună seara, domnișoară Lau! m-a salutat Greta.

Când eram singure, îmi spunea Vivian, dar în preajma altor persoane, eram întotdeauna „domnișoara Lau”.

— Bună seara!

Am privit pregătirile demne de un bancher.

— Dăm o petrecere despre care eu nu știu? Pare cam multă mâncare pentru două persoane.

— Chiar este, a spus ea, după o scurtă pauză.

S-a încruntat și i-a aruncat o căutătură lui Dante, care era ca o statuie, apoi s-a pus iarăși pe treabă. Pulsul mi-a luat-o la goană.

— Și dăm totuși o petrecere?

— Bineînțeles că nu, a spus Dante când Greta a rămas tăcută.

Nu mi-a dat ocazia să mă relaxez, căci a adăugat:

— Christian și iubita lui vin la cină în seara asta. Sunt în oraș pentru câteva zile.

— În seara asta?!

M-am uitat la ceas.

— Cina este în mai puțin de trei ore! am exclamat eu.

— De-aia am venit acasă mai devreme.

Respiră! Nu țipa! Nu-i arunca bolul cu roșii în cap!

— Aveai de gând să-mi spui că așteptăm musafiri sau trebuia să fie o surpriză?

Străngeam cu putere cureaua genții.

— Sau nu sunt invitată deloc la masă?

Greta toca mai repede, cu ochii fixați pe usturoi.

— Nu fi ridicolă!

Ridicolă? *Ridicolă?*

Mi-am ieșit din pepeni.

Încercasem din răspuțeri să fiu înțelegătoare, dar mă săturasem să mă trateze ca pe o străină cu care era obligat să împartă casa. După magia Parisului și progresele pe care le făcuserăm în ultimele luni, relația noastră regresase brusc și eram ca la început, ca anul trecut, în vară.

Atunci fusese de înțeles.

Acum, după tot ce se întâmplase între noi, era inacceptabil.

— Care parte este ridicolă? am cerut eu să știu. Partea în care îi cer logodnicului meu să aibă politețea de a mă informa când avem oaspeți la *noi* acasă? Sau partea în care ne-am îndepărtat atât de mult în decurs de o săptămână, încât n-aș fi surprinsă dacă nici nu m-ai *invita* la cina asta? Aș vrea să știu, pentru că nu eu sunt cea absurdă în situația de față!

Cuțitul Gretei a rămas în aer. Bucătăreasa mă privea cu ochi mari. Era prima oară când ridicam vocea în fața ei, de când mă mutasem aici, și doar a patra oară când ridicam vocea în viața mea. Prima oară se întâmplase când soră-mea „împrumutase” și pierduse una dintre cărțile mele preferate, cu autograf, în liceu. A doua fusese când părinții mei mă forțaseră să mă despart de Heath, iar a treia fusese noaptea în care Dante îl găsise pe Heath în apartament.

Dante s-a încordat. Tensiunea dintre noi era atât de sufocantă, încât respiram anevoie. Atmosfera din bucătăria cu aer condiționat era grea, dogoritoare, de parcă eram în mijlocul deșertului, la amiază.

— Tocmai mi-am amintit că aștept în curând o livrare de alimente, a spus Greta. Mă duc să verific pe unde sunt.

A lăsat cuțitul și a fugit mai repede decât un olimpic care concurează pentru medalia de aur.

În mod normal, mi-ar fi fost rușine să fac scandal, dar mă aprinsesem prea mult ca să-mi pese.

— E o cină, a mârâit Dante. Christian m-a anunțat abia ieri că va fi în oraș. Faci din țânțar armăsar.

— Atunci puteai să-mi spui de ieri că vine!

Am ridicat tonul din nou, apoi m-am forțat să respir.

— Nu cina mă deranjează, Dante. Ci *refuzul* tău de a comunica. Am crezut că am depășit problema asta.

De emoție, mi s-a pus un nod în gât.

— Am promis că nu ne vom comporta ca niște străini. Că nu ne vom închide în sine de fiecare dată când apar probleme. Ar trebui să fim parteneri.

Dante și-a trecut o mână peste față. Când a lăsat-o să coboare, am zărit conflictul din ochii lui: remușcările și vinovăția duceau o luptă cu frustrarea și cu ceva necunoscut, care m-a lăsat fără aer.

— E mai bine să nu știi unele lucruri, *mia cara!*

Alintul pe care la început îl disprețuisem și pe care ajunsese să-l iubesc a fost ca o mângâiere efemeră. Ușoară, și totuși aspră, ca valurile unei furtuni violente. Umbra de melancolie de pe fața lui a mai zăbovit o clipă, apoi Dante s-a închis iar în el.

— Ne vedem la cină!

A plecat, lăsându-mă cu un gol în stomac și cu sentimentul de nedescris că relația noastră se schimbase pentru totdeauna.

CAPITOLUL 33

Vivian

Eu și Dante abia dacă am schimbat vreun cuvânt în timpul cinei. Cu toate acestea, i-am împins peștele în legume când nu era atent și m-am bucurat de privirea lui îngrozită când a văzut că diferitele alimente din farfurie erau amestecate. În afară de acest act meschin de răzbunare, mi-am concentrat atenția asupra lui Christian și a iubitei lui, Stella. Christian era fermecător, ca întotdeauna, dar avea ceva care mă neliniștea. Îmi amintea de un lup în piele de oaie.

Stella, pe de altă parte, era caldă și prietenoasă, deși puțin timidă. Ne-am petrecut cea mai mare parte a cinei discutând despre călătorii, astrologie și noul ei rol de ambasadoare a casei de modă Delamonte, care, întâmplător, era un brand care aparținea de Russo Group.

Așadar, în ceea ce privește invitații noastre de ultim moment la cină, ar fi putut fi mult mai rău.

După desert, i-am făcut Stellei un tur al penthouse-ului, în timp ce Dante și Christian discutau despre afaceri. A fost mai mult o scuză pentru a-mi trage sufletul după ore întregi de tensiune între mine și Dante, dar m-am bucurat cu adevărat de compania Stellei.

— Nu întreba! i-am spus când și-a înclinat capul spre una dintre picturile din galerie.

Tabloul hidos ieșea în evidență printre toate capodoperele semnate de Picasso și Rembrandt.

— Nu știu de ce a cumpărat-o Dante. De obicei are gusturi mai bune.

— Probabil că valorează o grămadă de bani, a spus Stella în timp ce ne îndreptam spre living.

— Așa se pare. Dovada că prețul nu este întotdeauna un indicator bun al calității, am spus eu, pe un ton sec.

Pașii noștri au răsunat pe podelele din marmură. Am încetinit când am auzit glasul familiar al lui Dante răsunând din biroul său. Nu îmi dădusem seama că plecaseră din living.

— ...nu o pot ține pe *Magda* la nesfârșit, a spus Dante. Ar trebui să te bucuri că n-am aruncat-o la gunoi după manevra pe care ai făcut-o cu Vivian și Heath.

Mi s-a uscat gâtul când am auzit numele.

Ce manevră? Cu excepția unui apel telefonic ciudat, în cursul căruia îl întrebasesem ce îi mai face nasul (mai puțin afectat decât orgoliul său) și îi spuseseam că nu ar trebui să mai ia legătura cu mine, nu mai vorbisem cu Heath de când venise la apartament.

De asemenea, nu-mi puteam imagina de ce Christian ar fi interesat de oricare dintre noi. De unde îl cunoștea pe Heath? Christian era o figură importantă în domeniul cibernetic, iar fostul meu iubit deținea un start-up în domeniul tehnologiei, dar această legătură era cel mult fragilă.

— E un nenorocit de tablou, nu un animal sălbatic, i-a răspuns Christian. Cât despre Vivian, au trecut luni întregi, s-a rezolvat. Las-o baltă! Dacă încă ești supărat, n-ar fi trebuit să mă inviți la cină.

— Bucură-te că lucrurile s-au rezolvat cu Vivian!

Tonul lui Dante ar fi putut îngheța interiorul unui vulcan. Am înghițit în sec, încercând să scap de senzația de uscăciune din gât. Nu a funcționat.

— Dacă...

Nu mi-am mai putut stăpâni tusea. Sunetul pe care l-am scos i-a întrerupt fraza.

Două secunde mai târziu, ușa s-a deschis, dezvăluind două fețe surprinse și nu prea mulțumite. O ușoară nuanță de roșu a colorat pomeții lui Dante când m-a văzut.

— Văd că ați terminat mai devreme turul casei.

— Scuze! a luat Stella cuvântul, părând stânjenită. Eram în drum spre living și am auzit...

S-a oprit. Evident, nu voia să spună că trăseserăm amândouă cu urechea, chiar dacă fix asta făcuserăm. Ar fi trebuit să-i sar în ajutor, dar n-am fost în stare decât să zâmbesc forțat când Christian și Stella ne-au mulțumit pentru cină și s-au scuzat repede.

— Despre ce manevră vorbea? mi-am regăsit eu vocea în tăcerea care a urmat după plecarea lor.

— Nu-ți bate capul cu asta!

Dante mi-a răspuns cu o voce tăioasă, dar avea obraji stacojii.

— A fost un nemernic, ca întotdeauna.

— Având în vedere că m-a menționat pe mine și pe fostul meu iubit, cred că *trebuie* să-mi bat capul puțin.

Mi-am încrucișat brațele la piept, apoi am continuat:

— O să te sâcâi cu chestia asta, așa că ar fi mai bine să-mi spui acum.

Și mai multă tăcere.

— Christian a fost cel care i-a trimis mesajul lui Heath, a spus el. Cel care se presupune că ar fi fost de la tine.

Am simțit că îmi fuge pământul de sub picioare.

— De ce ar face asta?

— Ți-am spus: pentru că e un dobitoc.

A făcut o mică pauză, apoi a continuat reticent:

— S-ar putea ca eu să-l fi provocat, dar îi sare țandăra prea ușor.

— De-ai venit acasă mai devreme.

În toți anii mei ca director general, am scurtat o călătorie de lucru numai de două ori, Vivian, și în ambele dăți a fost din cauza ta.

La momentul respectiv nu luasem în seamă ce îmi spusese pentru că fusesem prea distrasă de tot ceea ce se întâmpla, dar cuvintele lui căpătau dintr-odată sens.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme?

Am regretat că mâncasem atât de mult la cină. Îmi era greață.

— Chiar și atunci când ți-am spus că nu știu cum a primit mesajul, tu n-ai zis nimic, am continuat eu.

— Era irelevant.

— Nu tu stabileai ce e și ce nu e relevant! Nu știu ce i-ai spus lui Christian, dar *nu-mi place* să fiu folosită ca pion în jocul ăsta al vostru.

Mă simțeam deja ca un pion în preajma alor mei. Nu voiam și nu trebuia să mă simt așa și în prezența lui Dante.

— Nu e un joc, a mormăit el. Christian s-a enervat și a făcut ceva stupid. Cu ce te-ar fi ajutat dacă ți-aș fi spus? Te-ai fi supărat pentru ceva ce se întâmplase deja.

— Faptul că nu pricepi care e problema *face* parte din problemă.

M-am întors cu spatele, sătulă să mă mai cert cu el.

— Caută-mă când ești gata să vorbești ca un adult!

Într-o relație trebuie să mai lași și de la tine, și eu mă săturasem să mă tot sacrific.

În dimineața următoare, m-am trezit devreme pentru a-mi limpezi mintea în Central Park. După patruzeci și cinci de minute de hoinăreală, încă eram supărată, așa că am făcut ceea ce făceam mereu pentru a mă descărca: am sunat-o pe soră-mea.

Și ea crescuse cu părinții noștri și trecuse prin tot procesul căsătoriei aranjate. Dacă putea cineva să mă înțeleagă, ea era aceea.

— Ai vrut vreodată să-l omori pe Gunnar?

Era alarmant de câte ori mă gândisem la crimă de când mă logodisem cu Dante. Poate că asta înseamnă să fii căsătorit sau aproape căsătorit.

Agnes a râs.

— Da, de mai multe ori. De obicei, când refuză să-și strângă șosetele de pe jos sau să ceară indicații când deja am întârziat. Dar nu suport să văd sânge, așa că e în siguranță pentru moment.

— Dacă problemele mele ar fi la fel de simple precum șosetele lăsate pe jos...

— O, nu! Te-ai certat cu Dante?

— Da și nu.

I-am povestit pe scurt ce s-a întâmplat, începând cu schimbarea lui ciudată de atitudine după călătoria de la Paris și terminând cu revelația din seara precedentă. Până acum nu-mi dădusem seama de cât timp nu mai vorbisem cu ea. Înainte ne sunam săptămânal, dar în prezent ne era mai greu, din cauza programului fiecăreia și a faptului că ea și soțul ei locuiau în Europa.

— Uau! a exclamat Agnes după ce am terminat. Ai avut câteva săptămâni... interesante.

— Mic-mi spui?

Mi-am trecut vârful pantofului din piele peste o crăpătură din pământ. Mama ar fi tipat la mine că îmi stric pantoful, dar ea nu era aici, așa că nu-mi păsa de opinia ei.

— Mi se pare că regresăm, i-am mărturisit lui Agnes. Ne înțelegeam atât de bine! El se deschidea, comunica... și acum ne-am întors de unde am plecat. E tăcut și retras, iar eu sunt *frustrată*. Nu pot să fac asta pentru tot restul vieții mele, Aggie. O să... Doamne! O să fim cuplul dintr-un documentar de

pe Netflix, am spus îngrozită. „Dragoste și crimă: cuplul din vecini”.

— Poftim?

— Nu contează.

— Bine, uite ce cred eu! *Nu* ai luat-o de la capăt, a spus ea. Îți amintești cum era când v-ați logodit? Nu vă suportați unul pe celălalt. Ați parcurs un drum lung de atunci, chiar dacă de curând ați făcut câțiva pași înapoi.

— Nu-mi place că ai întotdeauna dreptate, am suspinat eu.

— De aceea sunt sora mai mare, a glumit ea. Uite, nici noi nu ne plăceam la început. La un moment dat, în timpul logodnei, am fost pe punctul de a anula totul.

— Serios? Dar voi doi sunteți atât de îndrăgostiți unul de celălalt!

— Suntem acum, dar n-a fost dragoste la prima vedere. Nici la a doua, nici la a treia. A trebuit să depunem eforturi pentru ea, a spus Agnes. Cu două zile înainte de a-i vizita pe mama și pe tata, de Anul Nou Chinezesc — îți amintești când mama s-a speriat că găluștele de orez lipicios nu erau suficient de lipicioase? —, ne-am rătăcit în timpul unei drumeții și ne-am certat rău. Eram gata să-mi arunc inelul de pe munte și să-l împing pe Gunnar după el. Dar am supraviețuit, la fel și relația noastră.

Un câine lătra în fundal, iar Agnes a așteptat să se liniștească, înainte de a continua:

— Nimeni nu este perfect. Uneori, partenerii noștri fac lucruri care ne scot din minți. Știu că eu am obiceiuri pe care Gunnar nu le suportă. Dar diferența dintre cuplurile care rămân împreună și cele care nu fac asta este următoarea: pe de o parte, să înțelegi care sunt adevăratele motive de despărțire și, pe de altă parte, să fii dispus să treci peste impedimentele care *nu sunt* motive reale de despărțire.

— Ar trebui să fii consilier de relații, i-am spus. Ți irosești talentul făcând marketing pentru bijuterii.

— O să țin minte asta, a chicotit ea. Doar să nu-i spui ratei, altfel mă va *obliga* să preiau rolul de director de marketing.

Am strâmbat din nas la această perspectivă.

— Chiar ai fi anulat nunta?

Agnes a fost întotdeauna fiica „mai bună” dintre noi două. Mai binevoitoare, mai puțin sarcastică. Eu nu mă puteam abține de la o înțepătură subtilă din când în când, dar ea era întotdeauna cuviincioasă acasă.

— Probabil că mama și tata te-ar fi...

— Dezmoștenit, a încheiat ea.

— Știu. Dar, oricât de mult aș fi vrut să-i fac fericiți, n-aș fi putut să mă leg de cineva care nu-mi plăcea, pentru tot restul vieții mele. Asta e un lucru de care mi-am dat seama acum când sunt mai în vârstă, Vivi. Nu-ți poți trăi viața încercând să le faci pe plac celorlalți. Poți fi politicoasă și respectuoasă și poți face compromisuri, însă, când vine vorba despre căsătorie, e viața ta. N-o irosi!

Emoțiile mi-au pus ditamai nodul în gât. Nu eram tristă sau supărată, dar cuvintele lui Agnes mi-au atins un punct slab. Lacrimile îmi înțepau ochii.

— Dar totul a mers bine pentru tine, am spus.

Sora mea și soțul ei, Gunnar, erau întruchiparea unui cuplu de la țară. Atunci când el nu era în Athenberg, participând la procedurile parlamentare, își petreceau timpul făcând cumpărături la piața locală a fermierilor și gătind împreună. Conacul lor din Eldorra părea desprins dintr-un basm. Aveau doi cai, trei câini și, întâmplător, o oaie.

Mama refuza să stea acolo de fiecare dată când venea în vizită, pentru că nu-i plăcea că animalele lăsau păr peste tot.

Cred că asta nu a făcut decât s-o încurajeze pe Agnes să adopte și mai multe animale.

— Da. Sunt foarte norocoasă, a zis ea domol. Așa cum am spus, a fost nevoie de timp și de efort, dar am făcut așa încât relația să meargă. Cred că și tu și Dante puteți. Poate că nu mai fac parte din cercurile societății de pe Coasta de Est, dar cunosc bine reputația lui Dante. Nu s-ar fi deschis în felul în care a făcut-o dacă nu ar fi avut sentimente profunde pentru tine. Întrebarea este dacă și tu ai aceleași sentimente pentru el.

Mă uitam peste lac, la clădirile care străluceau în depărtare. Stăteam la capătul îndepărtat al podului Gapstow, unul dintre locurile mele preferate din Central Park. Mulțimea începea să se adune, dar era destul de devreme și încă se mai auzea ciripitul păsărilor.

Dante era acasă. Mânca, făcea duș și se ocupa de activitățile normale, de zi cu zi, care nu ar fi trebuit să aibă impactul pe care îl aveau asupra mea. Oricât de supărată aș fi fost pe el și oricât de retras ar fi fost el, doar faptul că știam că exista mă făcea să mă simt mai puțin singură.

— Da, am spus încet. Am.

— Mă gândeam eu că așa e, a zis ea și parcă o vedeam cum zâmbește. Mai ai nevoie să te descarci sau te simți mai bine?

— Deocamdată sunt bine. Mulțumesc că m-ai ținut departe de închisoare! am spus, râzând.

— De-asta sunt aici.

Am auzit câinele lătrând din nou, urmat de murmurul vocii lui Gunnar.

— Trebuie să închid. Plecăm la Athenberg diseară, pentru Balul de Primăvară al Reginei Bridget, și n-am terminat de împachetat. Dar sună-mă dacă ai nevoie de mine, bine? Și când ai ocazia, mai vorbește cu tata.

Asta nu era de bine.

— De ce? Ce s-a întâmplat? E bolnav? Părea în regulă când am vorbit acum două săptămâni, înainte să plec la Paris.

— Nu, nimic de genul ăsta, m-a asigurat Agnes. Pur și simplu părea absent când l-am sunat acum câteva zile. Probabil că exagerez eu, dar locuiesc atât de departe... M-aș simți mai bine dacă te-ai interesa ce face.

— Bine. Distracție plăcută la bal!

Am rămas în parc încă o oră după ce am închis. Într-un fel, discuția cu soră-mea m-a ajutat să-mi privesc mai clar relația cu Dante. Mi-am vărsat oful și *chiar* mă simțeam mai bine. Oricât de enervantă ar fi fost atitudinea lui Dante, nu era un motiv de despărțire. Încă.

Dar care erau adevăratele mele motive de despărțire? Adulterul și violența nu intrau în discuție. Însă cum rămâne cu minciuna? Cu valorile diferite? Cu lipsa de încredere și de comunicare? Unde trasam granița între lucrurile pentru care puteam să fac compromisuri și cele pe care nu le puteam trece cu vederea?

Mi-aș dori să existe un ghid pentru acest tip de probleme. Aș da bani buni pe el.

Aș fi rămas mai mult în parc, dar cerul albastru s-a întunecat brusc. Vântul s-a înțepit, iar norii de furtună s-au adunat deasupra mea, amenințători. M-am alăturat rapid celorlalți oameni care se îndreptau spre ieșire, dar am parcurs doar un sfert din drum, când a început să toarne cu găleata.

Fulgerele străpungeau cerul, însoțite de tunete asurzitoare. Am scos o înjurătură când am pășit într-o baltă și aproape că am alunecat. Apa mi-a lipit hainele de piele. Am încercat să nu mă gândesc la cât de transparentă era cămașa mea albă acum.

Fusese o zi atât de frumoasă cu numai câteva minute în urmă, dar asta era vremea imprevizibilă pe timp de primăvară, în New York. După cerul albastru și vremea senină, furtuna parcă anunța sfârșitul lumii.

CAPITOLUL 34

Vivian & Dante

Vivian

Luni, am luat mâncare la pachet de la restaurantul Moondust și m-am îndreptat spre biroul lui Dante ca să mâncăm prânzul împreună. Un burger și shake-ul său preferat, alb-negru, pentru el; un sendviș cu pui și un shake cu căpșuni pentru mine.

Era o reamintire a primei noastre întâlniri și o ramură de măslin din partea mea. Dante era cel care ar trebui să caute împăcarea, dar, dacă m-aș fi închis în mine ori de câte ori el se purta rece, nu am fi ajuns nicăieri. Nu voiam să fim unul dintre acele cupluri care își ascund neînțelegerile sub preș.

În afară de asta, sigur se purta atât de ciudat dintr-un motiv întemeiat, iar eu eram hotărâtă să-l aflu.

— Bună ziua, domnișoară Lau!

Stacey, recepționista de la sediul central al Russo Group, m-a întâmpinat cu un zâmbet strălucitor.

— Bună, Stacey! I-am adus ceva de mâncare lui Dante, am zis și am ridicat pungile de hârtie. E în biroul lui?

Era prima dată când apăream neanunțată la locul lui de muncă. Era posibil ca Dante să fi mâncat deja, dar, după cum îl

știam, se poate să nu fi luat masa. Dacă nu mâncam împreună, probabil că sărea peste prânz.

— Da, dar este într-o ședință, a spus ea după un scurt moment de ezitare. Nu sunt sigură când va termina.

— E în regulă. Îl aștept.

Cât așteptam, puteam să răspund cu ușurință la e-mailuri și să vorbesc cu furnizorii la telefon. Legacy Ball era prioritatea mea pentru moment, dar, odată ce se termina, aveam să pun accent pe pregătirea nunții noastre.

— Sunteți sigură?

Stacey nu părea convinsă. Când am asigurat-o că sunt de acord să aștept, a cedat.

Erajul se golise, toți plecaseră la prânz, iar pantofii mei au atins ușor marmura albă în timp ce îmi croiam drum spre birou.

Biroul central al Russo Group era un exemplu perfect de stil modern, combinat cu stilul elegant european. Lacul negru și sticla reflectau accentele aurii bogat ornamentate și tablourile cu rame aurite; florile luxuriante înfloreau lângă gresia pictată în diferite nuanțe neutre.

Sala de așreptare se afla la capătul holului. Când am ajuns la jumătatea drumului, am auzit o voce cunoscută. Una care *nu* îi aparținea lui Dante.

Mi-am oprit pașii la câțiva metri în fața biroului său. Geamurile fumurii mă împiedicau să văd înăuntru, însă conversația tensionată se auzea perfect.

— Habar n-ai ce ai făcut!

Timbrul aspru al tatălui meu mi-a stârnit fiori reci pe șira spinării. Dacă nu ar fi fost atât de liniște în încăpere, nu l-aș fi putut auzi. Vorbele lui se auzeau înfundat, dar le înțelegeam.

Inima mea și-a întezit bătrăile. Plănuisem să îl sun mai târziu, așa cum îmi sugerase Agnes, dar nu aș fi crezut niciodată

că va fi *aici*. Chiar acum, în biroul lui Dante, fără ca măcar să ne anunțe dinainte. Tata vizita rareori New Yorkul în timpul săptămânii de lucru și nu trecea niciodată pe aici fără să-mi dea de veste, fie înainte, fie imediat după ce ateriza.

Deci ce făcea aici într-o după-amiază de luni?

— Știu exact ce am făcut, a spus Dante trăgănat, pe un ton scăzut, *sumbru*. Ultima dată când ai apărut neinvitat, ai fost în avantaj. Te-ai folosit de fratele meu ca să mă ai la mână. Eu doar am echilibrat balanța.

Fratele lui. *Luca*.

Mi s-a întors stomacul pe dos. Ce făcuse tata?

— Nu ți-a reușit! Nu le-ai găsit pe toate!

În ciuda exprimării sale convingătoare, vocea tatei s-a frânt spre final. Așa părea când devenea agitat, lucru de care-mi dădusem seama în adolescență.

— Dacă nu le-aș fi găsit, n-ai fi fost aici, a răspuns Dante, deopotrivă amuzat și derașat. Ai fi dat fuga la Romano cu una dintre copiile tale. Și totuși, ți-ai făcut timp în ziua ta de lucru aglomerată să vii la New York și să mă vezi. Înseamnă că nu mai ești în *avantaj*, Francis. Înseamnă că ești jalnic.

S-a auzit un foșnet, apoi Dante a continuat:

— Ți sugerez să te întorci la Boston și să te ocupi de compania ta, în loc să te faci de râs în continuare. Am auzit că ar avea nevoie de ceva ajutor.

A urmat o tăcere lungă, punctată de bătăile rapide ale inimii mele.

— Tu ești responsabil pentru comunicatele false!

În acuzația tatei se ghiceau revelația, furia și un strop de panică — toate prevesteau o izbucnire.

— Nu știu despre ce vorbești, a continuat Dante pe un ton indiferent. Dar pare grav. Un motiv în plus ca tu să pleci și să

rezolvi lucrurile înainte ca presa să afle. Știi cât de... răutăcioși pot deveni jurnaliștii odată ce simt miros de sânge.

— La naiba cu presa! a urlat tata. Ce *dracu* i-ai făcut companiei mele, Russo?

— Nimic din ce nu meriți. Ipotetic vorbind, desigur.

Am strâns și mai tare pungile de hârtie în pumni. Sângele îmi vâjâia în urechi și îmi era mult mai greu să le ascult conversația, dar m-am străduit să rămân cu urechile ciulite.

Trebuia să știu despre ce vorbeau.

Trebuia să confirm bănuiala oribilă care mă bântuia... chiar dacă mă distrugea.

— Vivian nu te va ierta niciodată pentru asta!

Mârâitul tatălui meu era ca al unui tigru rănit. Nu-l mai auzisem niciodată atât de furios, nici măcar atunci când eu și Agnes îi spărseserăm vaza Ming preferată, în timp ce ne jucam de-a v-ați ascunselea.

A urmat o pauză scurtă, tensionată.

— Tu chiar crezi că-mi pasă de opinia ei.

Vocea lui Dante era atât de glacială, încât am încremenit.

— Să-ți reamintesc că am fost *forțat* să mă logodesc cu ea? N-am ales-o niciodată de bunăvoie. M-ai șantajat, Francis, și acum nu mai ai niciun avantaj asupra mea. Așa că nu veni în biroul *meu* și nu încerca să te folosești de fiică-ta pentru a-ți salva pielea! Nu va merge.

— Dacă nu-ți pasă, atunci de ce n-ai rupt încă logodna? Așa cum ai spus, ai fost forțat să te logodești. Primul lucru pe care ar fi trebuit să-l faci după distrugerea fotografiilor era să scapi de *ea*.

Simțeam că-mi fuge pământul de sub picioare. O flămă s-a aprins undeva în pieptul meu și mi s-a răspândit în spatele pleoapelor, atât de intensă, încât mă temeam că nu va lăsa în urmă decât cenușă.

Am fost forțat să mă logodesc cu ea...

N-am ales-o niciodată de bunăvoie...

M-ai șantajat...

Cuvintele îmi răsunau neconținut în minte, ca un coșmar.

Dintr-odată, totul a căpătat sens.

De ce Dante a fost de acord să se căsătorească cu mine, deși nu avea nevoie de afacerile, de banii sau de relațiile tatei.

De ce fusese atât de rece cu mine la începutul logodnei.

De ce Luca nu mă plăcea și de ce intuiția mea pusese mereu la îndoială explicația pe care o dăduse Dante pentru logodnă.

Îmi venea să vomit. M-au trecut toate apele și mi se părea că o armată de păianjeni invizibili mi se târa pe brațe și pe piept. Trebuia să plec înainte să mă prindă că trag cu urechea, dar nu puteam să respir. Nu puteam să gândesc. Nu puteam decât să stau acolo și să văd cum lumea se prăbușea în jurul meu.

Nu am ales-o niciodată de bunăvoie.

M-ai șantajat.

Senzația usturătoare din piept mi-a încetșat vederea. Întâlnirea de la biblioteca din Valhalla, călătoria la Paris și toate momentele petrecute împreună.

Se prefăcuse în tot acest timp? Încercase să profite la maximum de o situație, în loc să...

Un hohot de râs auzit pe hol m-a adus la realitate.

Mi-am ridicat privirea. Doi bărbați îmbrăcați la costum veneau spre mine, plini de siguranța pe care o ai doar dacă faci parte din echipa de conducere a unei companii de miliarde de dolari.

Sosirea lor a rupt vraja care mă ținea ostatică. Cel din dreapta m-a observat primul, dar până când să mă și recunoască, eu deja trecusem în grabă pe lângă el, cu capul plecat și cu privirea în pământ.

Trebuie doar să ajungi la ieșire. Du-te la ieșire și coboară scările. Asta e tot ce trebuie să faci.

Încă cinci pași.

Patru.

Trei.

Doi.

Unu.

Am dat buzna în hol ca un înotător care găfăie după aer.

Am împins pungile cu mâncare către Stacey, care părea îngrijorată, și am mormăit ceva despre o urgență de serviciu, apoi am apăsător pe butonul liftului.

Din fericire, a venit în câteva secunde.

Am pășit înăuntru, liftul s-a pus în mișcare, iar eu mi-am lăsat, *în sfârșit*, lacrimile să curgă.

Dante

— Dacă nu-ți pasă, atunci de ce nu ai rupt încă logodna? Așa cum ai spus, ai fost forțat să te logodești. Primul lucru pe care ar fi trebuit să-l faci după distrugerea fotografiilor era să scapi de ea.

Vedeam roșu în fața ochilor. A rostit „să scapi de ea” atât de ușor, de parcă ar fi discutat despre o piesă de mobilier, nu despre fica lui.

Nu înțelegeam cum de un nemernic ca Francis avea gene în comun cu Vivian.

Arăta ca naiba acum. Tenul palid. Cearcăne întunecate. Riduri și semne de oboseală. Implicarea lui Christian în afacerea internă ale companiei sale își pusese amprenta asupra lui. Mi-ar fi făcut mai multă plăcere să-l văd suferind dacă n-ar fi

pronunțat numele ei și dacă nu l-aș fi simțit ca pe o împunsătură în piept.

Să n-o bag în seamă pentru o săptămână a fost destul de dureros. Să-i aud numele din gura tatălui ei dobitoc, știind cât rău făcuse el relației noastre...

Mi-am încordat maxilarul și m-am străduit să păstrez o expresie indiferentă.

— Conversația noastră a luat sfârșit.

Am evitat întrebarea lui Francis și m-am verificat ceasul.

— Mi-ai irosit deja ora de prânz. Pleacă, sau o să pun paza să te dea afară!

— Comunicatele alea sunt niște *tâmpenii!* a urlat Francis, strângând din pumni. Am muncit zeci de ani pentru a-mi construi compania. Tu erai încă un fetus când am înființat Lau Jewels și nu voi lăsa un plod bogat, care s-a bazat toată viața pe nepotism, să strice totul.

— Ți-a surâs ideea ca acel plod bogat să se însoare cu flică-ta. Până în punctul în care *ai dat-o în bară* și l-ai șantajat. Nu-mi place să fiu amenințat, Francis. Și întotdeauna mă răzbun înzecit. Acum..., am făcut o pauză și am pus mâna pe telefon, trebuie să chem paza sau ești în stare să pleci singur?

Francis tremura de indignare, dar nu era într-atât de prost încât să mă sâcăie și mai mult. Intrase cu o jumătate de oră în urmă, plin de nervi și de bravadă. Acum, era la fel de jalnic și de neputincios ca întotdeauna.

Și-a împins scaunul înapoi și a plecat fără să mai scoată vreun cuvânt. A trântit ușa în urma lui, zdruncinând tablourile de pe perete.

Nenorocitul naibii! A avut noroc că nu a căzut niciunul.

Abia am apucat să mă bucur de liniște, că s-a auzit o bătaie în ușă. Pentru numele lui Dumnezeu, ce trebuia să fac ca să am parte de liniște și de timp de lucru?

— Intră!

Ușa s-a deschis și Stacey a intrat agitată.

— Îmi pare rău să vă întrerup, domnule Russo, dar logodnica dumneavoastră v-a lăsat prânzul. Am vrut să vi-l aduc cât e încă fierbinte.

Temperatura din birou a scăzut instantaneu cu zece grade. Am început să tremur.

— Logodnica mea? Dar când a fost aici?

— Aproximativ acum zece minute. A spus că o să vă aștepte în sala pentru oaspeți, dar a plecat în grabă și a lăsat astea pe biroul meu.

Stacey a ridicat două pungi cu mâncare la pachet. Acestea aveau logoul distinctiv, negru și argintiu, al restaurantului Moondust.

Simțeam că îmi fuge pământul de sub picioare.

Vivian nu ar fi plecat fără să mă salute decât dacă...

La dracu'! La dracu', la dracu', *la dracu'!*

M-am ridicat atât de brusc, încât mi-am izbit genunchiul de birou. Nici măcar nu mai simțeam durerea din cauza valului de sânge din urechi.

— Unde...

Stacey a tăcut când mi-am luat în grabă sacoul de pe spătarul scaunului și am trecut pe lângă ea, spre hol.

— Spune-i Helenei, când se întoarce, să-mi anuleze restul întâlnirilor de azi, m-am forțat eu să spun. Lucrez de acasă pentru restul zilei.

Eram deja la jumătatea drumului spre ieșire, când m-a întrebat:

— Dar mâncarea?

Părea panicată, de parcă lipsa acelor pungi era motiv de concediere.

— Păstrează-o!

Nu-mi păsa deloc dacă o mânca, dacă o dădea porumbeilor sau dacă o folosea pentru un spectacol de artă în mijlocul bulevardului Fifth Avenue.

Zece minute interminabile mai târziu — liftul ăla nenorocit se mișca la fel de iute precum un melc injectat cu morfină —, am ieșit din clădire, cu pielea transpirată și cu bătăile inimii accelerate de o panică bruscă, de nedescris.

Nu înțelegeam cum de știam asta, dar eram absolut sigur că Vivian era acasă, și nu la birou.

Apartamentul meu era la doar cinci străzi distanță. Mersul pe jos era mai rapid decât să iau mașina, deși nu neapărat mai sigur. Am fost atât de distras de groaza care mi se agita în piept, încât aproape că am fost călcat de două ori, o dată de un curier pe bicicletă, care mi-a vorbit urât, și o dată de un taxi, care a luat curba mult prea repede.

În momentul în care am intrat în foaierul răcoros, simțeam gust coclit în gură, iar o peliculă subțire de sudoare îmi învăluia pielea.

Nu ar trebui să fiu atât de întors pe dos din cauză că Vivian m-ar fi auzit vorbind cu tatăl ei. Spusesem doar adevărul, și ea l-ar fi aflat oricum, mai devreme sau mai târziu. La naiba, mă tot pregătisem pentru acest moment încă de când eram în Paris!

Dar era o diferență între teorie și realitate. Și realitatea era următoarea: când m-am oprit în pragul camerei noastre și i-am văzut valiza deschisă pe pat, mă simțeam de parcă primisem un pumn în stomac și fusesem târât peste cărbuni încinși, în decurs de numai două minute.

Vivian a ieșit din dressing, cu un braț plin de haine. S-a oprit la vederea mea, iar o tăcere dureroasă, sufocantă s-a lăsat între noi, înainte ca ea să se miște din nou.

Și-a aruncat hainele pe pat. O priveam în timp ce inima amenința să-mi spargă pieptul.

— Aveai de gând să pleci fără să-mi spui? am întrebat-o pe un ton dur.

— Îți fac o favoare.

Vivian nu s-a uitat la mine, dar mâinile îi tremurau.

— Te scutesc de o conversație grea. Te-am auzit, Dante. Nu mă vrei aici. Nu m-ai vrut *niciodată* aici. Deci plec.

Așa s-a exprimat. Fără „dacă”, „și” sau „dar”. Aflase adevărul, iar acesta era modul ei de a face față. Mi-am strâns mâinile în pumni.

Avea dreptate. Îmi *facea* o favoare. Dacă pleca fără să pună întrebări, tăia ultima legătură pe care o mai aveam cu familia Lau, fără niciun efort din partea mea. Puteam să scap de familia ei și să merg mai departe.

Și totuși...

— Asta-i tot? După opt luni, după ce ai aflat ce a făcut taică-tău...

Și ce am făcut și eu...

— Asta e tot ce ai de spus?

Vivian și-a ridicat în sfârșit privirea. Avea ochii roșii de plâns, dar în ei mocnea o văpaie.

— Ce vrei să-ți spun? Vrei să te întreb cu ce te-a avut tata la mână? Să te întreb dacă ultimele două luni au însemnat ceva sau dacă ai încercat doar să profiți la maximum de o situație de rahat, până când ai putut scăpa de mine? Vrei să-ți spun cât de *devastator* este să afli că tatăl tău este... este...

Vocea i s-a frânt. S-a întors, dar am apucat să văd lacrima care-i aluneca pe obraz.

Simțeam că mi se rupe sufletul.

— Știi cum e să afli că cineva s-a logodit cu tine doar pentru că a fost *forțat*? Eu credeam că ne apropiem, când tu, de fapt, mă urai în secret. Nu că te-aș învinovăți, a scos ea un râset amar. Dacă aș fi în locul tău, și eu m-aș urî.

M-am căznit să înghit în sec, în speranța că o să scap de nodul greu din gât.

— Nu te urăsc, am spus cu voce joasă.

Nu te-am urât niciodată.

Indiferent ce făcea Vivian sau cu cine era înrudită, nu puteam s-o urăsc niciodată. Asta era singurul lucru pe care îl uram *la mine*.

— Taică-tău avea... poze compromițătoare cu fratele meu.

Nu știam de ce îi dădeam explicații. Îmi zisese clar că nu-i păsa, dar am continuat să vorbesc oricum, rostind cuvintele repede, în timp ce ea împacheta.

— Ar fi murit dacă ajungeau în mâinile cui nu trebuie.

I-am povestit despre copiile de rezervă, despre ultimatumul lui taică-său și despre insistența lui de a nu-i spune nimic lui Vivian despre șantaj. I-am mărturisit despre apelul primit la Paris și despre cum îmi dădusem seama că Francis avea opt copii ale dovezilor.

Când am terminat, era și mai albă la față decât atunci când am început.

— Și compania ratei?

S-a lăsat o tăcere îndelungată.

Asta era singura parte pe care o omiseseam. O parte importantă, dar care mi-a făcut inima să tresară când i-am spus în cele din urmă:

— Am făcut ceea ce trebuia să fac. Nimeni nu amenință un Russo.

Vivian se gândea la răspunsul meu. Aerul din jurul nostru scăpăra și îmi stârnea fiori.

Cum avea să reacționeze la confesiunea mea voalată? Cu furie? Șoc? Dezamăgire?

Indiferent de sentimentele ei față de taică-său în acea clipă, nu-mi imaginam că ar fi de acord ca eu să mă joc cu firma

familiei Lau. Dar, spre surprinderea mea, chipul lui Vivian nu a trădat nicio emoție. Doar o expresie aspră i-a străbătut fața.

— Îmi pare rău pentru ce a făcut tata, a spus ea. Dar de ce îmi spui toate astea acum? Ți-a convenit tot timpul să nu știu nimic.

Mi-am strâns iar mâinile în pumni.

— Am vrut să clarificăm lucrurile înainte...

Să pleci.

— ... să ne despărțim.

Dacă nu-ți pasă, atunci de ce n-ai rupt încă logodna?

Întrebarea lui Francis mă bântuia. Aș fi putut să-i spun oricând adevărul lui Vivian în ultima săptămână, dar trăsesem de timp. Găsisem scuze. Îmi spuseseam că o pregătesc pentru despărțirea noastră îndepărtându-mă de ea, când, în realitate, pur și simplu nu eram pregătit s-o las să plece.

Dar timpul se scursese. Alesesem răzbunarea în loc s-o aleg pe Vivian și acestea erau consecințele.

Nu mai amâna!

— Îmi pare rău că ai fost prinsă la mijloc. N-ai avut nicio dată vreo vină. Dar a trebuit să-mi protejez familia, iar asta este...

Cuvintele mi s-au oprit ca un cuțit în gât, înainte să le forțez să iasă:

— Este doar o afacere.

Gustul coclit mi-a revenit în gură, însă mi-am păstrat expresia indiferentă chiar și atunci când instinctul îmi striga să mă reped la ea, s-o iau în brațe, s-o sărut și să n-o mai las să plece niciodată.

Lăsasem sentimentele să mă domine mult prea mult timp. Trebuia să încep să gândesc logic.

Chiar dacă m-ar ierta pentru ce îi făcusem familiei ei, noi nu ne puteam continua relația. Eu și tatăl ei ne uram de moarte.

Și dacă aş rămâne cu ea, Francis ar avea de câștigat în continuare. Ar conștientiza că Vivian este o slăbiciune pe care eu nu mi-o permit și s-ar folosi de asta pentru a exploata situația în fel și chip.

Pentru binele amândurora, trebuia să ne despărțim.

Indiferent de cât de mult ar fi durut.

Vivian s-a holbat la mine. O puzderie de emoții i se citeau în privire. Când a clipit, acestea au dispărut numaidecât.

— Mda, a spus încet.

Și-a închis valiza și a tras-o de pe pat. S-a oprit în fața mea, și-a scos inelul de logodnă de pe deget și mi l-a pus în palmă.

— Doar o afacere.

A trecut pe lângă mine, lăsând în urmă parfumul discret de mere și o durere oribilă în pieptul meu.

Am strâns inelul în pumnul meu rece, apoi am înghițit cu greu.

Vivian nu-și împachetase toate lucrurile. Majoritatea hainelor ei încă atârnavă pe umerase, în dulap. Sticlutele ei de parfum erau pe comodă, lângă vaza cu florile ei preferate.

Totuși, camera nu fusese niciodată mai goală.

CAPITOLUL 35

Vivian & Dante

Vivian

În loc să-l caut pe tata sau să mă cazez la un hotel, după ce am plecat de la Dante, m-am plimbat prin Central Park, cu valiza după mine, ca un turist proaspăt coborât din tren în stația Penn.

Sperasem că aerul de primăvară îmi va limpezi mintea, dar n-a reușit decât să-mi amintească de ședința mea foto cu Dante. De Bow Bridge. De terasa Bethesda. Chiar și de banca unde luasem micul-dejun după ședința foto.

Am făcut ceea ce trebuia să fac. Nimeni nu amenință un Russo.

Dar a trebuit să-mi protejez familia, iar asta este doar o afacere.

Mă așteptam să fiu copleșită de emoții — orice emoții —, dar în afară de o scurtă strângere de inimă când am trecut pe lângă unul dintre locurile de la ședința foto, m-am simțit doar amorțită. Nu puteam nici măcar să invoc furia sau îngrijorarea față de posibila distrugere a companiei tatălui meu.

Se întâmplaseră prea multe, iar creierul meu refuza să funcționeze corect. Eram o actriță care trăia viața altcuiva, neatinsă de haosul din jurul ei. Pentru moment, cel puțin.

M-am plimbat prin parc până la apusul soarelui. Chiar și în starea mea de zombi, știam că nu e bine să rămân singură în parc după lăsarea întinericului. M-am urcat în cel mai apropiat taxi, am deschis gura să-i spun șoferului să mă ducă la hotelul The Carlyle și am sfârșit prin a-i da adresa lui Sloane.

Gândul de a-mi petrece noaptea într-o cameră de hotel impersonală mi-a stârnit, în cele din urmă, un strop de panică.

Am ajuns la apartamentul lui Sloane douăzeci de minute mai târziu. Ea a răspuns după al doilea sunet al soneriei, s-a uitat la bagajele mele și la degetul fără inel și m-a condus înăuntru, fără să scoată un cuvânt. M-am trântit pe canapea, iar ea a dispărut în bucătărie. Acum, că nu mai eram singură, începeam să simt din nou diverse lucruri.

Durerea din brațe, fiindcă târăsem valiza după mine toată ziua. Bășicile din tălpi, din cauza mersului în pantofii scumpi, dar nepractici. Golul *chinuitor* din piept, acolo unde inima mea obișnuia să bată, sănătoasă și întreagă. În schimb, organul zvâcnea acum ca o mașină pe ultima sută de metri, chinându-se să se întoarcă într-un loc unde nu aparținuse niciodată.

Am clipit pentru a scăpa de presiunea din spatele pleoapelor, iar Sloane s-a întors cu o cană și cu prăjiturelele mele preferate, cu unt și lămâie.

Am stat în tăcere pentru o secundă, apoi ea a vorbit:

— Trebuie oare să-mi ascut cuțitele și să pregătesc planuri de urgență pentru o acuzație de omucidere?

— Nu. Nimic atât de drastic, am răspuns eu, cu un râset slab.

— Eu o să dau verdictul ăsta. Ce s-a întâmplat? m-a întrebat și a mijit ochii.

— Eu... Eu și Dante ne-am despărțit.

Amorțeala mea a început să dispară atunci când am simțit o zvâcnire dureroasă.

— Mi-am dat seama de asta.

Răspunsul lui Sloane nu a fost, de fapt, sarcastic.

— Ce a făcut nenorocitul?

— N-a fost vina lui. Nu în întregime.

Am reușit să rezum evenimentele zilei, dar vocea mi-a cedat spre final.

Îmi pare rău că ai fost prinsă la mijloc... a trebuit să-mi protejez familia... asta e doar o afacere.

Încă o zvâcnitură, de data aceasta suficient de puternică pentru a-mi tăia respirația. Presiunea din spatele pleoapelor mele s-a întesit. Din fericire, Sloane nu a devenit teatrală după ce a auzit dezvăluirile șocante; nu era stilul ei. Acesta era unul dintre motivele pentru care venisem la ea, și nu la Isabella. Oricât de mult țineam la Isa, ea ar fi vrut să afle fiecare detaliu și să revină nonstop asupra situației. Nu aveam energia sau starea necesară pentru așa ceva.

— Bine, deci logodna este ruptă oficial, ceea ce înseamnă că avem nevoie de un plan, a spus Sloane. Vom suna furnizorii de catering mâine-dimineață și vom anula totul. S-ar putea să fie prea târziu pentru o rambursare completă, dar sunt sigură că îi pot convinge pe majoritatea, dacă nu pe toți, să acorde rambursări parțiale. De fapt...

Și-a ținut buzele, apoi a continuat:

— Uită de asta! Trebuie să pregătim comunicatul de presă despre despărțire mai întâi. Nu vrem ca vreuna dintre firme să ofere informațiile astea ziariștilor. Ziarele vor relata toate detaliile și...

— Sloane!

Strângeam cana cu putere. Fiecare cuvânt pe care îl scotea îmi sporea din ce în ce mai mult neliniștea.

— Putem discuta despre asta mai târziu? Apreciez ajutorul, dar nu pot... nu mă pot gândi la toate astea chiar acum.

Oroarea următoarelor săptămâni m-a copleșit. Trebuia să-mi mut restul lucrurilor din casa lui Dante, să-l înfrunt pe tata, să-mi dau seama cum va decurge relația mea cu el, să anuliez nunta și să fac față consecințelor publice ale ruperii logodnei mele. Pe lângă toate astea, Legacy Ball avea să aibă loc în mai puțin de o săptămână și începea un alt sezon aglomerat de evenimente.

Fruntea mi-a fost inundată de sudoare rece. Am inspirat cu nesaț, pentru a-mi încetini bătăile frenetice ale inimii. Chipul lui Sloane s-a înmuiat.

— Sigur! Bineînțeles! și-a dres ea glasul. Vrei s-o sun pe Isa? E mult mai bună la... asta — a arătat cu degetul între noi două — decât mine.

— Mai târziu. Vreau doar să fac un duș și să dorm, dacă nu te deranjează.

M-am holbat la ceaiul meu, simțindu-mă extrem de rușinată.

— Îmi cer scuze că am venit la tine pe nepusă masă! Pur și simplu... n-am vrut să fiu singură în seara asta.

— Vivian!

Sloane și-a pus mâna peste a mea, apoi a zis cu voce fermă:

— Nu trebuie să-mi ceri scuze. Stai cât de mult vrei. Oricum, camera mea de oaspeți nu este folosită. Tu, Isabella și tipul de la întreținere sunteți singurele persoane cărora le permit să intre în apartamentul meu.

— Nu știam că ai o asemenea relație cu tipul de la întreținere, am glumit eu. Scandalos!

Ea nu mi-a zâmbit, iar îngrijorarea i s-a întipărit pe chip.

— Odihnește-te! Vom rezolva totul mâine-dimineață.

N-am reușit să-i zâmbesc.

— Mulțumesc! am șoptit.

Sloane nu era genul care să te ia în brațe, dar a fost de ajuns că m-a strâns de mână.

Mai târziu, în acea noapte, m-am întins în pat, deși nu puteam să dorm din cauza oboselii.

Într-un fel sau altul, îmi pierdusem și tatăl, și logodnicul în aceeași zi. Pe doi dintre cei mai importanți oameni din viața mea. Unul era de nerecunoscut, iar celălalt ieșise brusc din viața mea.

Tata m-a mințit, m-a manipulat și m-a folosit, iar Dante...

N-am ales-o niciodată de bunăvoie.

Asta e doar o afacere.

Presiunea din spatele pleoapelor mele a explodat în sfârșit. Amorteala pe care o mai simțeam s-a dezintegrat cu totul, fiind înlocuită de o durere atât de ascutită, încât m-aș fi chircit dacă aș fi stat în picioare.

În schimb, m-am ghemuit și m-am lăsat scăldată de plânsul care îmi zguduia trupul. Suspinele m-au copleșit, până când gâtul mi s-a uscat și lacrimile mi-au curs fierbinți pe obraji. Dar, oricâte lacrimi vărsam și oricât de mult tremuram, nu puteam să scot niciun sunet.

Plânsul meu a rămas tăcut. Simțit, dar neauzit.

Dante

Mi-am luat următoarele trei zile libere de la muncă.

Încercasem să lucrez. Chiar încercasem, dar nu mă puteam concentra. În timpul fiecărei ședințe, auzeam vocea lui Vivian. Devenisem o povară pentru companie, așa că am rugat-o pe Helena să-mi anuleze întâlnirile pentru toată săptămâna și mi-am luat timp liber, să-mi limpezesc gândurile.

Asta însemna să deschid o sticlă de whisky în fiecare seară, să mă retrag în living și să ignor întrebările Gretei, până când aceasta pleca valvârtej, înjurând.

Seara asta nu făcea o excepție.

Am luat o dușcă.

Alcoolul îmi ardea gâtul și îmi umplea stomacul, dar nu reușea să mă scape de golul dureros. Pur și simplu nu eram obișnuit cu absența lui Vivian, după ce trăisem cu ea atâta timp. Avea să-mi treacă, la fel și atașamentul emoțional față de ea.

Oamenii se despart deseori și își văd apoi de viață. Nu era nimic al naibii de special.

Am mai luat o înghițitură. Șemineul nu era pornit, dar o amintire neclară a flăcărilor sale și a felului în care lumina lor dansa pe trăsăturile lui Vivian mi-a acaparat gândurile.

Ți-e teamă că voi rupe logodna? Că o să fug cu Heath și o să te las ca un prost în fața prietenilor tăi? De ce îți pasă?

Sunt butoni pentru manșetă în formă de înghețată. Știu un bijutier pe Rue de la Paix care face piese personalizate.

Nu e doar o afacere pentru tine. Și nu e doar o datorie pentru mine,

Mă bucur că am venit la Paris.

Durerea mi-a biciuit pieptul.

— Poate reușești să-i bagi mințile în cap, s-a auzit mârâitul Gretei dinspre hol. A stat și a băut în ultimele zile, așa cum făcea tâmpitul ăla de unchi al vostru, Agostino. *Non mi piace parlare male dei morti, ma grazie al cielo non è più qui con noi.*¹

— O să încerc.

Vocea lui Luca m-a făcut să mă opresc, apoi am ridicat din umeri și am dus din nou sticla la buze. Probabil că avea nevoie de un avans din banii lui de buzunar. Venea rar în vizită și doar dacă voia ceva.

¹ Nu-mi place să-i vorbesc de rău pe morți, dar slavă Domnului că nu mai este printre noi! (în it., în orig.)

Nu m-am uitat la el când a intrat și a luat loc vizavi de mine. M-a privit preț de o clipă înainte să vorbească:

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Nimic.

Capul mi se învârtea. Am clipit, încercând să alung amețeala, apoi m-am corectat.

— Eu și Vivian ne-am despărțit.

Cuvintele aveau un gust amar. Poate că ar trebui să trec de la whisky la ceva mai dulce, cum ar fi romul.

— Poftim?!

I-am observat chipul palid când m-am întors spre el. Mișcarea mi s-a părut la fel de anevoioasă ca înotul prin melasă.

Doamne, capul meu a fost întotdeauna atât de greu?

E orgoliul tău. Îți adaugă cel puțin zece kilograme.

Posibila tachinare a lui Vivian îmi răsuna în urechi.

O menghină mi se încheșta în jurul inimii. Era destul de rău că fiecare cuvânt și zâmbet al ei îmi erau întipărite în memorie. Acum auzeam lucruri pe care *nu le spunea?*

— De ce? a cerut Luca să știe. Cum rămâne cu Francis și cu fotografiile?

Mda. Încă nu-i spuseseam că distrusesem pozele. Pe de-o parte, pentru că fusesem distras, pe de alta, pentru că situația asta îl ținea sub control. La naiba, merita să transpire un pic mai mult, după mizeria în care mă băgase!

— Am avut grijă ca pozele să dispară, am spus sec. De aceea m-a vizitat Francis la începutul acestei săptămâni. Vivian ne-a auzit conversația. Ne-am despărțit. Sfârșit.

— Dumnezeu, Dante! Nu puteai să-mi spui asta mai devreme? De ce a trebuit să primesc un telefon de la Greta, care era neliniștită că extraterestrii au pus stăpânire pe corpul tău?

— Nu știi, Luca. Poate fiindcă am fost ocupat să-ți *scap fundul*, am mârâit eu.

S-a holbat la mine pentru o secundă, apoi s-a prăbușit pe scaun.

— Rahat! Păi, asta e bine, nu? Nu mai există niciun șantaj, niciun Francis, nicio Vivian. Asta e ce ți-ai dorit.

După o pauză lungă, am răspuns:

— Da.

— Nu pari prea fericit, a observat el.

Furia mi s-a dezlănțuit:

— Ce vrei să fac, să organizez o paradă?! Pentru numele lui Dumnezeu, tocmai ți-am salvat *viața*, și tu nu faci decât să comentezi dacă sunt eu *fericit* sau nu!

Luca nu s-a clintit.

— Ești fratele meu, a spus el calm. Fericirea ta contează pentru mine.

Brusc, furia mea s-a potolit la fel de repede cum a izbucnit.

— Dacă într-adevăr ar fi contat, nu ne-ai fi băgat în mizeria asta.

A făcut o grimasă.

— Da, păi, am făcut destul de multe lucruri... îndoielnice, după cum probabil știi.

Am pufnit în semn de aprobare.

— Dar ai fost inspirat când m-ai obligat să-mi iau o slujbă. Chiar îmi place să lucrez la Lohman & Sons, iar rutina mi-a prins bine. E plăcut să nu te trezești cu o mahmureală în fiecare zi, a zâmbit el. Recunosc, am fost plin de resentimente când ai adus vorba despre asta prima dată. Toată chestia cu șantajul nu părea reală pe atunci și uram felul în care mă pedepseai de parcă eram copilul tău, și nu fratele. Jobul, despărțirea de Maria. Am fost... egoist.

Mi-am coborât sticla și am îngustat ochii.

— Nu eu sunt cel al cărui corp a fost preluat de extratereștri. Cine ești tu și ce naiba i-ai făcut fratelui meu?

Luca a izbucnit în râs.

— Cum spuneam, rutina mi-a prins bine. Și faptul că n-am mai ieșit la fel de mult cu vechea mea gașcă. Eu...

Și-a dres glasul, apoi a continuat:

— Am cunoscut o fată. O cheamă Leaf. Ea chiar m-a făcut să văd lucrurile altfel.

— Te întâlnești cu cineva pe nume Leaf¹? am întrebat, neîncrezător.

— Părinții ei au fost hipioți, a explicat el. Este instructor de yoga în Brooklyn. Foarte flexibilă. Oricum, nu asta e ideea. Ideea este că am reflectat asupra vieții mele, cu ajutorul ei.

Pun pariu că asta a făcut. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Toate schimbările mari din viața lui Luca se învâneau în jurul femeilor, al băuturii sau al petrecerilor.

— Ea mă ajută să-mi vindec copilul interior, a continuat el. Asta include și ca noi doi să ne îmbunătățim relația ca frați.

Isuse! Presupun că o instructoare de yoga din Brooklyn, pe nume Leaf, era mai bună decât o prințesă mafiotă. Acum erau șanse mai mari ca frate-meu să devină vegan și șanse mai mici să fie ucis.

— Cum rămâne cu Maria? Am crezut că sunteți îndrăgostiți.

— N-am mai vorbit cu ea de când am avut acea discuție cu tine în biroul tău.

A tușit, apoi a continuat:

— Am discutat cu Leaf despre asta. Cred că am confundat adrenalina dată de sentimentul de iubire interzisă cu *dragostea adevărată*, înțelegi? Cele două sunt ușor de confundat.

Nu mai spune!

— Dar am discutat destul despre viața mea amoroasă. Vorbeam despre a ta. Despre Vivian.

---

¹ Frunză. (In engl., în orig.)

M-am încordat din nou.

— Ba bine că nu!

— Ar trebui să sărbătorești că ai scăpat de familia Lau, a spus el, ignorându-mă. Dar tu ești aici și bei singur, ca unchiul Agostino după ce a pierdut la poker. Amândoi știm de ce.

— Pentru că încerc să uit că am un frate enervant, cu gusturi groaznice la femei.

— Nu. *Pentru că*, de fapt, o placi pe Vivian, a subliniat el. S-ar putea chiar s-o iubești.

Speculațiile lui au fost ca o lovitură în piept. Mi-au dat peste cap bătăile inimii.

— Ești ridicol.

— Chiar sunt? Fii sincer!

Luca s-a aplecat în față și m-a fixat cu o privire dură. Nu eram obișnuit să văd expresia asta pe chipul lui. Era tulburătoare.

— Lăsând laoparte toate tâmpeniile cu Francis, *vrei* să fii cu ea?

Am vrut să trag de cravată, dar mi-am dat seama că nu purtam niciuna. Atunci, de ce dracului mi se părea că ceva mă strânge de gât?

— Nu-i atât de simplu.

— De ce naiba nu?

— Pentru că *nu* este! am răbufnit. Ce crezi că se va întâmpla? Vom avea mese fericite în familie, de Ziua Recunoștinței, după ce voi distruge compania lui taică-său? Ne vom căsători în fața tuturor prietenilor noștri, de parcă modul în care ne-am împăcat n-a fost complet aiurea? Dacă mă căsătoresc cu ea, Francis câștigă. Lumea se va întreba de ce naiba nu-l salvez când compania lui se duce de răpă. Va fi un haos total!

— Sigur, a spus Luca, aparent neimpresionat de explicația mea. Dar asta nu-mi răspunde la întrebare. Vrei să fii cu ea?

Furia lui Romano ar fi fost mic copil. Eu eram pe punctul să-mi pierd controlul față de Luca și să-l sugrum cu mâinile goale.

Dacă n-ar fi existat el, Francis nu m-ar fi șantajat. Dacă Francis nu m-ar fi șantajat, nu m-aș fi logodit cu Vivian. Și dacă nu m-aș fi logodit cu Vivian, nu m-aș fi...

Mi-a picat fisa. Revelația m-a lovit în piept, atât de tare și de brusc, încât puteam să jur că am auzit o izbitură.

Inimă zdrobită, coaste fracturate, respirație sacadată, toate în interval de un minut. Era ca și cum corpul meu mă pedepsea pentru că nu-mi dădusem seama de adevăr mai devreme, când fusese atât de evident.

Faptul că rămâneam mai mult în pat în fiecare dimineață, doar pentru a-i vedea primul zâmbet din zi.

Faptul că întâlnirile noastre la prânz, cu mâncare la pachet, au devenit momentul meu preferat al săptămânii.

Faptul că m-am deschis în fața ei, povestindu-i despre familia mea, despre viața mea, despre *mine*...

Și faptul că plecarea ei de luni m-a costat o bucată irecuperabilă din sufletul meu.

Plămânii mei nu mai aveau aer.

Cumva, la un moment dat, mă îndrăgostisem de Vivian Lau.

Nu o simpatizam și nu simțeam doar o dorință sexuală. Simțeam *dragoste*, în toată splendoarea ei terifiantă, imprevizibilă, nedorită.

Luca m-a privit în timp ce îmi pica fisa, cu o expresie amuzată și îngrijorată deopotrivă.

— Așa ziceam și eu.

La dracu'! Ladracu'ladracu'ladracu'ladracu'! LA DRACU'!

Mi-am trecut o mână peste față, tulburat.

Ce naiba trebuia să fac acum? Nu fusesem niciodată îndrăgostit. Nu-mi dorisem niciodată să simt așa ceva. Și acum,

fusesem subjugat de singura femeie de care nu trebuia să mă ating, ca un mare idiot.

— Când naiba te-ai transformat într-un frate mai mare?

Subiectul ăsta era mai sigur decât cel lăsat fără răspuns.

— Crede-mă, nu sunt și nici nu vreau să fiu. Prea multă responsabilitate. Dar asta e ideea, a spus Luca, afișând o mină serioasă. Ai sacrificat multe pentru mine, Dante. Nu întotdeauna recunosc sau apreciez asta, dar eu...

A înghițit cu greu.

— Știu. De multe ori ai fost alături de mine, când alții nu puteau sau nu voiau să fie. Ai fost de acord să te căsătorești cu Vivian, apoi ai renunțat la ea. La asta mă refeream când am spus că trebuie să ne îndreptăm relația. Ai fost întotdeauna ca un părinte pentru mine fiindcă *aveam nevoie* de unul. Dar acum... aș vrea să încercăm să fim frați.

De data aceasta, strângerea mea de inimă nu a avut nimic de-a face cu Vivian.

— Adică?

— Adică o să încerc să n-o dau în bară, ca să nu fie nevoie să mă scoți apoi pe cauțiune, a zâmbit el. Și o să-ți spun când o iei pe arătură, ca acum. O iubești pe Vivian. Mi-am dat seama de acest lucru chiar și în Bali. Dar de ce ai lăsat-o să plece? Din cauza mândriei și a dorinței tale de răzbunare? Lucrurile astea nu te vor duce prea departe.

— Leaf și-a spus asta?

— Nu.

Un alt zâmbet larg i s-a întins pe buze.

— Am citit un articol despre cele șapte păcate capitale, în sala de așteptare a dentistului meu.

Am scos un sunet barjocoritor, dar cuvintele lui mi-au rămas întipărite în minte.

Dar de ce ai lăsat-o să plece? Din cauza mândriei și a dorinței tale de răzbunare? Lucrurile astea nu te vor duce prea departe.

— Ar fi trebuit să te pun la muncă mai devreme. M-ar fi scutit de o grămadă de bani și de dureri de cap.

Mi-am trecut din nou mâna peste față, încercând să dau un sens acestei zile pline de suișuri și coborâșuri.

— De ce ești atât de preocupat de relația mea cu Vivian? Rânjetul lui Luca a dispărut.

— Pentru că tu m-ai protejat toată viața mea, a spus el, calm. Și e timpul să-ți întorc favoarea.

Am dat vina pe alcool pentru arsura din inima mea.

— De-asta mi-am angajat echipă de securitate.

— Eu o să te protejez nu de alți oameni, ci de tine.

Luca a făcut semn din cap spre sticla pe jumătate goală din mâna mea.

— Nu lăsa furia să distrugă cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat vreodată! Da, va fi greu să te împaci cu Vivian, dar întotdeauna ai fost un luptător. Așa că luptă dracului pentru ea!

CAPITOLUL 36

Vivian

Miercuri, după ce m-am mutat din casa lui Dante, am luat un avion spre Boston. Potrivit mamei, pe care o sunasem sub pretextul că trebuia să discutăm despre nuntă, tata era deja acasă.

Mi-am petrecut călătoria cu avionul repetând ce le voi spune. Dar, în timp ce stăteam vizavi de el, în biroul său, ascultând ticăitul ceasului și ritmul superficial al respirației mele, mi-am dat seama că nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru confruntarea cu tata.

Tăcerea s-a prelungit între noi încă un minut, apoi tata s-a rezemat de spătarul scaunului și și-a ridicat o sprânceană stufoasă, căruntă.

— Care este urgența, Vivian? Presupun că ai ceva important de discutat dacă ai apărut așa, din senin.

El era cel care trebuia să-mi ceară scuze, dar vocea lui severă m-a făcut să mă rușinez. Era aceeași voce pe care o folosea de fiecare dată când obțineam un rezultat mai mic la testele școlare. Am încercat să nu mă las afectată, însă era greu să depășesc decenii întregi de condiționare.

— Da, chiar am.

Mi-am scos bărbia în afară și mi-am îndreptat umerii, încercând să adopt iar atitudinea hotărâtă din urmă cu două zile. Însă avântul care mă cuprinsese atunci mi-a fost tăiat.

Era mult mai ușor să țip la tata în capul meu decât în viața reală.

Poate din cauză că era epuizat. Avea pungi sub ochi, iar ridurile îi desenau cute adânci pe față.

Începuseră să apară articole despre problemele cu firma. Nimic major încă, doar câteva zvonuri pe ici, pe colo, dar prevesteau o furtună. Atmosfera de la birou era extrem de tensionată, iar valoarea acțiunilor scăzuse.

Un ghimpe inadmisibil de vinovăție mi-a străpuns pieptul.

Tata era răspunzător pentru mizeria asta. *Nu trebuia* să mă simt vinovată pentru că îi ceream socoteală, indiferent cât de obosit sau de stresat era.

— Ei bine? a spus el, nerăbdător. Am amânat deja o ședință ca să mă văd cu tine. N-am de gând s-o amân din nou. Dacă n-ai nimic de spus acum, vom discuta la cină...

— L-ai șantajat pe Dante pentru a se însura cu mine?

Am rostit întrebarea înainte să-mi pierd curajul. Inima îmi bătea mai să-mi sară din piept. Expresia tatei s-a înăsprit, devenind imposibil de citit. Ceasul și-a continuat marșul asurzitor spre jumătatea de oră.

— Te-am auzit. În biroul lui Dante, am adăugat.

Am strâns poșeta în poală, ca să am un sprijin. Azi nu purtam tweed sau culori neutre. În schimb, optasem pentru un sacou de mătase croit la comandă și un strat în plus de ruj roșu, ca să capăt încredere. *Ar fi trebuit să mai pun două straturi.*

— Dacă ai auzit, de ce îmi mai pui întrebări? Ca să mă faci să pierd timpul?

Tonul îi era la fel de indescifrabil ca și chipul. O scânteie de furie s-a aprins în interiorul meu.

— Pentru că vreau să-mi confirmi! Șantajul este *ilegal*, tată, ca să nu mai spun că este greșit din punct de vedere moral. Cum ai putut să faci asta?!

M-am forțat să respir.

— Sunt atât de nedorită, încât a trebuit să forțezi pe cineva să se însoare cu mine?

— Nu fi dramatică! a izbucnit el. Nu era vorba de „cineva”, ci de Dante Russo. Știi ce uși ar deschide căsătoria cu un Russo? În ciuda averii noastre și a căsătoriei surorii tale, unii oameni ne privesc de sus. Ne invită la petrecerile lor și ne iau banii pentru străngeri de fonduri, dar ne vorbesc pe la spate, Vivian. Nu ne consideră destul de buni. Căsătoria cu Dante ar fi pus imediat punct acestor discuții.

— Ai șantajat pe cineva din cauza unor *vorbe*? l-am întrebat, neîncrezătoare.

Tata fusese întotdeauna conștient de aspectul său fizic și de reputația sa. Chiar și înainte să ne îmbogățim, făcea o gaură mare în bugetul nostru, insistând să plătească masa în timpul întâlnirilor cu prietenii săi, ca să nu le piardă respectul.

Dar nu mi-aș fi imaginat niciodată că nevoia lui de validare socială era atât de profundă.

— S-a ivit ocazia și am profitat de ea, a spus el cu răceală. Fratele lui a fost prost și nesăbuit. Care erau șansele să-l prind cu nepoata lui Gabriele Romano în timpul unei vizite la New York? a ridicat el din umeri. Soarta l-a pus în calea mea, iar eu am profitat de asta pentru familia *noastră*. Nu-mi voi cere scuze pentru șantaj.

— Ai fi putut alege pe oricine altcineva.

Pulsul îmi răsuna cu putere în urechi, dar am continuat:

— Pe cineva care ar fi *acceptat de bunăvoie* o căsătorie aranjată.

— Cineva care ar fi acceptat de bunăvoie nu ar fi fost suficient de bun.

— Tu te auzi?!

Scânteia de furie din interiorul meu s-a transformat în flămă. Mânia mea era atât de nestăpânită și de puternică, încât nu-l mai vedeam clar pe tata.

— Vorbim despre viețile unor oameni, nu despre jucării pe care le poți modela și manipula. Dacă fotografiile devin publice și fratele lui Dante moare? Dacă tu ești ucis pentru că ai păstrat dovezile? Cum ai putut fi atât de...

Crud. Insensibil. Corupt.

— Îngust la minte?! Nu e...

— Nu ridică tonul la mine!

Tata a trântit cu putere mâinile pe birou și obiectele de pe el au zăngănit.

— Eu sunt tatăl tău. *Nu* îmi vorbești mie așa!

Inima amenința să-mi explodeze în piept.

— Tatăl pe care eu îl știam eu n-ar fi făcut niciodată așa ceva.

Tăcerea era atât de grea, încât puteai auzi până și o molie bătând din aripi.

Tata și-a îndreptat spatele și s-a lăsat pe spătarul scaunului. M-a fixat cu privirea.

— Îți permiți luxul de a te gândi la ce este moral doar datorită *mie*. Fac ceea ce trebuie pentru a mă asigura că familia noastră este protejată și că îți merge cât mai *bine*. Tu și sora ta ați crescut protejate, Vivian. Habar n-ai la ce am fost nevoit să recurg ca să ajung unde sunt astăzi. V-am ferit de adevărul urât. Ți s-ar face rău dacă ai ști câți oameni mi-au râs în față și m-au înjunghiat pe la spate... Crezi că lumea e roz, dar ea e cel puțin gri!

— Protejarea familiei noastre nu înseamnă să distrugi familia altcuiva. Noi nu ne înjosim într-un asemenea hal, tată! Noi nu suntem așa.

O umbră de remușcare i s-a ivit în privire, apoi a dispărut.

— Eu sunt capul familiei, a spus el, hotărât. Noi suntem cine spun eu că suntem.

Cuvintele lui erau reci și insensibile. Un fior mi-a coborât pe șira spinării.

— Și relația mea cu Dante?

Palmele mă dureau de la cât de mult strângeam poșeta în poală.

— Nu te-ai gândit cum mă vor afecta faptele tale? O căsătorie aranjată și una forțată sunt total diferite. Mi-aș fi petrecut viața cu cineva care mă urăște, doar pentru că tu îți doreai ca el să facă parte din familia noastră.

— Nu face pe martira! Nu se cuvine. Soră-ta nu s-a plâns niciodată că s-a căsătorit cu Gunnar și că a trebuit să se mute în altă țară.

— Ea nu se plânge pentru că *ei chiar se iubesc*.

Fără să mă ia în seamă, tata a adăugat:

— Există lucruri mai rele decât să fii soția unui miliardar. Ești tânără și fermecătoare. În cele din urmă, l-ai fi făcut pe Dante să cedeze. De fapt, el deja părea topit după tine de sărbători.

— Ei bine, te înșeli. S-a terminat, tată. M-am mutat din casa lui. Nu ne mai căsătorim. Și...

Am aruncat o privire pe geam, spre holul principal, apoi am continuat:

— Compania se duce de râpă.

Pentru că ai provocat pe cine nu trebuia.

Dar nu am rostit cuvintele.

Tata și-a încordat maxilarul. Ura să i se aducă aminte faptul că situația nu era grozavă sub supravegherea lui.

— Compania va fi bine. Este doar un hop.

— Pare mai mult decât un simplu hop.

M-a sfredelit cu privirea. Mânia lui a fost înlocuită de un aer mai calculat.

— Poate că ai dreptate, a spus el. S-ar putea să fie mai mult decât un hop, caz în care am avea nevoie de ajutorul lui Dante. E supărat acum, dar are o slăbiciune pentru tine. Convinge-l să... ne dea o mână de ajutor!

Parcă mi-a picat cerul în cap.

— Ți-am spus, *ne-am despărțit*. Ne urăște. Nu are o slăbiciune pentru mine și nici pentru altcineva din familie.

— Nu e adevărat. Am văzut cum se uita la tine când v-am vizitat eu și maică-ta. Chiar dacă v-ați despărțit, sunt sigur că l-ai putea face să înțeleagă situația, dacă te-ai strădui suficient.

L-am scrutat cu atenție, observându-i părul perfect vopsit, costumul scump și ceasul strălucitor. Era ca și cum aveam în față un actor care se prefăcea a fi Francis Lau.

Cum se transformase din părintele banal, dar bine intenționat, din copilăria mea, în individul din fața mea?

Rece. Diabolic. Obsedat de bani și de statut și hotărât să le câștige — și să le păstreze — cu orice preț.

Arăta la fel, dar abia de-l mai recunoșteam.

— Asta nu se va întâmpla.

Vocea îmi tremura, dar cuvintele mele erau ferme.

— *Tu* te-ai băgat în mizeria asta, tată. Nu te pot ajuta.

Uram ideea ca mama și sora mea să fie afectate, în cazul în care Lau Jewels s-ar fi prăbușit, dar nu mai puteam să joc rolul de pion pentru tata. În plus, amândouă aveau și alte venituri, s-ar fi descurcat din punct de vedere financiar.

Întorsesem și celălalt obraz de prea multe ori. Fusesem prea dispusă să accept orice îmi spuneau părinții să fac, pentru că era mai ușor decât să mă împotrivesc și să-i dezamăgesc. În ciuda defectelor lor, îmi iubeam tatăl și familia. Nu voiam să le fac rău.

Dar abia acum îmi dădeam seama că, dacă nu spuneam ce simțeam cu adevărat atunci când ei întreceau măsura, asta ne făcea mai mult rău pe termen lung.

Neîncrederea se citea pe chipul tatei.

— Îl alegi pe fostul tău logodnic în detrimentul familiei tale? Așa te-am crescut noi? Să fii atât de nerespectuoasă și de neascultătoare?

A mârâit cuvântul ca pe un blestem.

— Neascultătoare?!

Indignarea a pus stăpânire pe mine ca o vijelie bruscă, înlăturând orice urmă de vinovăție.

— Am făcut *tot* ce mi-ai cerut! Am studiat la facultatea „potrivită”, m-am despărțit de Heath și am jucat rolul ficei perfecte în societate. Am fost chiar de acord să mă căsătoresc cu un bărbat pe care abia îl cunoscusem, pentru că asta te-ar fi făcut fericit pe *tine*. Dar m-am săturat să-mi trăiesc viața pentru *tine*! E viața *mea*, tată! Nu a ta! Și, așa cum tu nu mai poți lua decizii în numele meu... eu nu mai pot găsi scuze pentru *tine*! Nu mai fac asta!

De data aceasta, tăcerea era la fel de apăsătoare ca o pătură de plumb.

— Bineînțeles, ești liberă să iei propriile decizii, a spus tata, în cele din urmă, cu vocea lui terifiant de calmă. Dar vreau să știi un lucru, Vivian. Dacă pleci azi din acest birou fără să-ți ceri iertare pentru *impertinență*, nu mai ești fiica mea. Și nici o membră a familiei Lau.

Ultimatumul său m-a lovit cu forța unui tren scăpat de sub control, străpungându-mi pieptul. Pulsul îmi zvâcnea sălbatic în urechi. Atmosfera s-a răcit brusc în timp ce ne pironcam cu privirea. Furia lui glacială ducea o luptă tăcută cu hotărârea mea îndurerată.

Aici era monstrul invizibil de care mă temeam încă din copilărie, întins ca un cadavru macabru al relației pe care o avuseserăm. Puteam să-l acopăr sub preș și să mă uit în altă parte sau puteam să rămân pe poziții și să-l înfrunt direct.

M-am ridicat, plină de frică și de adrenalină, pe când stăpânirea de sine a tatei părea să se clatine. Se aștepta să bat în retragere.

Îmi pare rău!

Scuzele aproape că mi-au ieșit pe gură din obișnuință, însă mi-am amintit că nu aveam de ce să-mi cer scuze.

Voiam să mai stau un minut, să-i memorez chipul și să jelesc ceva ce murise cu mult timp în urmă.

În schimb, m-am răsucit pe călcâie și am plecat.

Nu plânge! Nu plânge! Nu plânge!

Tatăl meu mă renegase, iar eu nu încercasem să-l opresc, pentru că prețul era prea mare.

Îmi venea să plâng, dar mi-am înfrânat lacrimile, deși mă copleșea un sentiment apăsător de singurătate. În decurs de o săptămână, îmi pierdusem familia și îl pierdusem și pe Dante. Singurul lucru care îmi rămăsese eram eu însămi.

Și, momentan, trebuia să fie suficient.

CAPITOLUL 37

Vivian

Apropierea cu pași repezi a evenimentului Legacy Ball, pe lângă haosul care îmi dădea viața peste cap, s-a dovedit a fi o binecuvântare neașteptată. În cele două zile dintre înfruntarea cu tata și eveniment, m-am aruncat în munca mea cu atâta ardoare, încât până și Sloane, dependentă absolută de muncă, și-a exprimat îngrijorarea.

Treziri la cinci dimineața. Cina la birou. Prânz petrecut trecând în revistă fiecare detaliu și asigurându-mă că avem planuri de urgență pentru orice, de la o pană de curent în tot orașul la o încăierare între oaspeți.

Când a venit ziua balului, halucinam din cauza lipsei de somn.

Dar nu mă deranja. Îmi prindea bine să fiu ocupată. Dacă eram ocupată, aveam mai puțin timp să sufăr, cu gândul la viața mea personală.

Cu toate acestea, în ciuda tuturor planurilor mele, nu mă pregătisem pentru un anumit lucru: efectul pe care îl va avea asupra mea intrarea în clubul Valhalla.

În timp ce zâmbeam și făceam conversație cu oaspeții, simțeam o strângere de inimă. În seara asta eram gazda, ceea ce însemna că nu eu verificam dacă era totul în regulă cu mâncarea și muzica. Asta era treaba echipei mele. Treaba mea era să socializez

cu oamenii, să arăt bine, să pozez... și să nu-mi petrec fiecare secundă căutându-l cu privirea pe Dante.

Vizitasem Valhalla numai de două ori și în ambele dăți mă însoțise și el. Nu-l zărisem încă. Era posibil să nu apară deloc. Dar prezența lui întunecată, magnetică și omniprezentă se făcea simțită în sală.

Râsul lui răsuna în colțurile încăperii. Parfumul lui plutea în aer. Îi simțeam până și atingerea pe piele. Săruturile fierbinți, momentele furate — amintirile erau atât de vii, încât le vedeam peste tot în jur.

Dante *reprezenta* Valhalla, cel puțin pentru mine. Și prezența mea în club în seara asta, fără el, era asemenea unei corăbii care părăsea portul fără ancoră.

— Vivian!

Vocea lui Buffy m-a salvat de o cădere nervoasă pentru care nu aveam timp. Plânsesem mai mult în ultima săptămână decât în toată viața mea și, sincer, mă săturasem.

— Ce rochie *uimitoare*!

A venit lângă mine, elegantă ca întotdeauna, într-o rochie de brocart verde, care aducea un omagiu de bun-gust temei balului, respectiv atmosfera dintr-o grădină secretă. Purta diamante magnifice la gât și la încheieturi.

Am clipit ca să-mi stăpânesc lacrimile și am schițat un zâmbet.

— Mulțumesc! Și ținuta ta este minunată!

Buffy m-a cântărit din creștet până în tălpi.

Rochia lui Yves Dubois întorsese multe capete, și pe bună dreptate. Era lungă până la pământ, croită cu rafinament, din mătase roșie și pene aurii atât de strânse una lângă alta, încât păreau un frunziș. Fire aurii strălucitoare alcătuiau silueta complexă a unui phoenix pe mătase, subtilă, aproape invizibilă, cu excepția cazului în care lumina cădea pe broderie într-un anumit unghi.

Era îmbrăcăminte, operă de artă și armură, toate la un loc. O piesă suficient de îndrăzneță pentru a declara puterea, dar orbitoare, căci puțini oameni observau tristețea de dedesubt.

— Yves Dubois *couture*, a spus Buffy. Dante este un logodnic generos.

Privirea ei s-a îndreptat spre degetul meu inelar gol. Simțeam că mă cuprinde o vagă neliniște. Eu și Dante nu ne anunțaserăm încă despărțirea, dar lipsa inelului de logodnă atrăsese atenția tuturor în seara asta.

Se șoptea deja pe la colțuri, nu numai despre relația noastră, ci și despre căderea liberă a Lau Jewels la bursă. Presa de scandal o luase razna în ultimele patruzeci și opt de ore. Deși toată lumea fusese foarte amabilă cu mine până acum — eu tot eram gazdă, indiferent de problemele mele familiale —, șușotelile lor nu trecuseră neobservate.

— Mi-am cumpărat singură rochia, am dat eu replica.

I-am zâmbit când a rămas surprinsă.

— Fac parte din familia Lau.

Chiar dacă tatăl meu m-a renegat.

— Îmi permit să-mi cumpăr propriile haine.

Nu eram miliardară, însă grație fondului meu fiduciar, investițiilor și veniturilor din planificarea evenimentelor, aveam banii mei.

Buffy și-a revenit repede:

— Desigur! Cât de... modern din partea ta! Apropo de Dante, ni se va alătura curând? E seara ta cea mare. Sunt surprinsă că nu e deja aici.

Am făcut o grimasă. Era prea reținută ca să mă întrebe direct despre inel, dar era clar că o interesa subiectul.

— A avut o urgență la serviciu.

Speram să nu-mi audă bătăile inimii peste muzica din difuzoare.

— Va ajunge dacă va termina ședința la timp.

— Chiar sper asta. Nu ar fi un Legacy Ball adevărat fără prezența unui Russo, nu-i așa?

M-am forțat să zâmbesc. Din fericire, Buffy s-a scuzat imediat și am putut să respir din nou.

M-am plimbat prin încăpere, mai conștientă ca niciodată de privirile subtile ale invitaților și de ochadele aruncate asupra mâinii mele. Le-am ignorat cât de bine am putut. Aveam să-mi fac griji în legătură cu bârfele a doua zi.

Seara aceasta era seara mea cea mare și refuzam să permit cuiva să mi-o strice. Lăsând laoparte absența evidentă a lui Dante, sala de bal era plină ochi cu oameni care făceau parte din înalta societate din Manhattan. Dominic și Adriana Davenport stăteau de vorbă cu un grup de titani de pe Wall Street; câteva tinere mondene flirtau la bar cu niște moștenitori de fonduri fiduciare.

Încăperea în sine era o capodoperă. Patruzeci de copaci importați din Europa delimitau spațiul, decorați cu șiruri eterice de lumini, care străluceau ca niște bijuterii pe un fundal cu frunziș. Deasupra meselor atârnavau flori și arbuști în valoare de șaptezeci de mii de dolari, iar brelocuri vintage, cu numele fiecărui invitat, caligrafiat manual, marcau locurile la masă.

Totul era perfect: tortul cu patru etaje, cu cremă de unt, decorațiunile florale și frunzele din aur comestibil, de douăzeci și patru de carate; turnurile din căpșuni și trandafirii roz și albi; arcadele din lemn cu mușchi și becurile supradimensionate care împodobeau barul.

Și totuși, privirile și șoaptele nu conteneau.

Am tras cu nesaț aer în piept.

E în regulă. Nimeni nu va face o scenă în toiul Legacy Ball.

Am luat un pahar de șampanie de pe o tavă, în încercarea de a-mi înăbuși senzația de jenă.

— Gazda bea singură în marea ei seară? Nu e posibil așa ceva.

Am zâmbit când am auzit vocea familiară, apoi m-am răsucit.

— Aveam nevoie de o pauză de la..., am gesticulat în jurul camerei. Știi tu.

— O! Știu, a spus Kai sec, chipeș ca întotdeauna, îmbrăcat într-un costum pe măsură și purtând ochelarii lui obișnuiți. Îmi acorzi acest dans? m-a întrebat și mi-a întins mâna.

L-am lăsat să mă conducă pe ringul de dans. Zeci de perechi de ochi s-au ațintit asupra noastră, ca niște rachete ghidate cu laser, care își căutau ținta.

— Mi se pare mie, a început el, sau și tu te simți de parcă ai fi într-un acvariu uriaș?

— Unul frumos și scump, am căzut eu de acord, iar el a zâmbit.

— Ce mai faci, Vivian? m-a întrebat Kai, îngrijorat.

Am presupus că vorbea despre despărțirea mea de Dante. Erau prieteni, dar oare cât de mult știa el despre ce se întâmplase? Am ales un răspuns sigur, neutru.

— Am avut și perioade mai bune.

— Nu l-am mai văzut pe Dante în ring săptămâna asta. De obicei recurge direct la violență când e supărat.

Gluma nu mi-a pus un zâmbet pe față. Eram prea agitată fiindcă i-am auzit numele.

— Poate că nu e supărat.

Nu ne mai vorbiserăm de când mă mutasem. Ar trebui să fiu supărată pe el. Cea mai mare parte din vină îi aparținea tatălui meu, dar nici Dante nu era complet nevinovat. Totuși, era greu să mă simt altfel decât tristă atunci când mă gândeam la el. Într-o vreme, chiar crezusem...

— Poate.

Kai s-a uitat peste umărul meu. Privirea lui a devenit cercetătoare.

— Știi, n-am vrut să spun nimic fiindcă erai logodită, dar ești una dintre cele mai frumoase femei pe care le-am cunoscut vreodată!

Am clipit, surprinsă de schimbarea bruscă de ton și de subiect.

— Mulțumesc!

— S-ar putea să fie prea devreme, dar, din moment ce nu mai ești cu Dante...

Mâna lui Kai a alunecat pe spatele meu și s-a oprit deasupra fundului meu. Suficient de jos încât gestul să fie sugestiv, dar suficient de sus încât să fie considerat politicos. Am înțepenit.

— Poate ieșim împreună cândva.

Șocul și panica mi-au învăluit pieptul. Era cumva beat? Nu semăna deloc cu acel Kai pe care îl cunoșteam eu.

— Ăăă...

Am răs stânjenită și am încercat să mă răsucesc din strânsoarea lui, dar n-am reușit, din cauza rochiei.

— Ai dreptate. *Este* prea devreme. Și, chiar dacă te plac ca prieten — am accentuat ultimul cuvânt —, nu sunt sigură că vreau să ne dăm întâlniri acum.

Nu mă asculta. Era prea ocupat să se uite peste capul meu, cu un zâmbet hain.

— Uite-l că vine! a murmurat el.

Până să-l întreb despre cine vorbea, am simțit pe umăr o mână caldă și *familiară*.

— Ia-ți mâinile de pe logodnica mea!

Mânios și impetuos, ordinul suna atât de amenințător, încât era la o scânteie distanță de combustie.

— Scuze!

Kai mi-a dat drumul, cu o expresie ciudat de mulțumită de sine.

— Nu mi-am dat seama...

— Mă doare-n cot de ce ți-ai dat tu seama!

Spuse pe un ton egal, vorbele acelea letale mi-au înghețat sângele în vine.

— Atinge-o pe Vivian din nou, și te omor!

Simplu. Brutal. *Sincer*. Ochii lui Kai au lucit jucăuș.

— Am înțeles.

Și-a înclinat capul spre noi și a spus:

— Distracție plăcută!

L-am privit îndepărtându-se, prea uimită ca să mai leg două cuvinte. Abia după ce Dante m-a întors și mi-a strâns mâna într-a lui, mi-am regăsit vocea:

— Ce faci aici?

Prezența lui era prea puternică, parfumul lui, prea copleșitor. Eram subjugată de aroma bogată de pământ și mirodenii. Când eram în preajma lui, îmi pierdeam cu ușurință capul, indiferent cât de supărată sau rănită eram.

Am simțit că rămân fără aer când ochii lui i-au întâlnit pe ai mei. Păr negru. Pomeți sculpturali. Buze ferme, senzuale. Trecuse mai puțin de o săptămână de când ne văzuserăm ultima oară, și totuși Dante era mai frumos decât îmi aminteam.

— Am fost invitat. De tine, cred.

Atitudinea dură și rece a dispărut, înlocuită de căldură și voieșie. Ca și cum plecarea lui Kai acționase un întrerupător. Mi s-a părut că observ la el și o urmă de emoție, dar probabil mă înșelam. Dante nu era niciodată emoționat.

— Știi ce vreau să spun. Ce faci *aici*, dansând cu mine?

Palma îmi ardea în mâna lui. Voiam cu disperare să mă îndepărtez, dar nu puteam, fiindcă toată lumea ne privea. Toți ochii erau așintii asupra noastră.

— Pentru că tu ești logodnica mea, iar aceasta este scara ta cea mare. Ai muncit luni întregi pentru Legacy Ball, Vivian. Chiar credeai că o să-l ratez?

Cuvintele mi-au înțepat inima ca niște ace, injectând-o cu un val de electricitate și adrenalină. M-am străduit să-mi recapăt calmul. Dacă învășasem ceva săptămâna trecută, acest lucru era că fiecare reușită venea la pachet cu o prăbușire devastatoare.

— Nu mai sunt logodnica ta.

Dante a rămas tăcut.

La prima vedere, arăta ca un director general enigmatic, care a ieșit într-o seară în oraș. Costumul făcut la comandă i se mula pe corp, punându-i în evidență umerii lași și mușchii puternici. Luminiile blânde îi scoteau în evidență trăsăturile îndrăznețe, iar bărbia lui își păstra obișnuita înclinare mândră și arogantă.

Dar o privire mai atentă a scos la iveală ușoarele pete purpurii de sub ochi. Riduri îi mărgineau gura, iar strânsoarea lui era aproape disperată.

— Ne-am certat doar, a spus el, cu vocea scăzută. Nu ne-am despărțit oficial.

După șocul și frustrarea care mă dăduseră peste cap, acum refuzam să-l cred.

— Ba da, ne-am despărțit. Ți-am dat înapoi inelul. Tu l-ai luat. M-am mutat din casa ta.

Într-un fel. Trebuia să-mi iau restul lucrurilor după ce îmi mai reveneam puțin.

— În lumea mea, asta înseamnă că ne-am despărțit. Ca să nu mai spun de toate... complicațiile dintre tine și tata.

Diferența dintre acest Dante și cel care mă privise plecând cu patru zile în urmă era atât de clară, încât eram convinsă că un impostor extraterestru pusese stăpânire pe corpul lui.

— Da, ci bine, despre asta voiam să vorbesc cu tine.

A înghițit în sec. Toate rămășițele măștii sale jucăușe au dispărut, dezvăluind emoții pe care nu credeam că le poate avea vreodată.

— Am dat-o în bară, Vivian! Am spus o mulțime de lucruri pe care nu trebuia să le spun și acum încerc să îndrept situația.

Cuvintele au vibrat în aer și mi-au ajuns întâi în piept, nu la urechi. Până să le proceseze creierul meu, inima îmi era deja zdruncinată. Dante nu putea să-mi facă asta. Nu acum, nu aici,

când *abia* începusem să îmi revin, după cât suferisem la începutul săptămânii.

— Nu contează. Așa cum ai spus și tu, a fost doar o afacere. Ochii lui Dante păreau îndurerați.

— *Mia cara...*

Nu mai puteam să respir. Balul a dispărut din jurul nostru, dezintegrându-se ca niște bucăți de hârtie mototolite, aruncate în foc de prezența lui Dante.

Mia cara.

El era singurul om care putea să rostească aceste cuvinte atât de încet și de dureros, ca și cum ar fi fost un substitut minunat pentru alte cuvinte pe care ne era prea frică să le spunem.

Am clipit ca să-mi înfrânez lacrimile.

— Am plecat acum patru zile, Dante. M-ai lăsat să plec, fără să miști un deget. Te aștepți să cred că te-ai schimbat într-o perioadă atât de scurtă?

— Nu. Nu mă aștept să crezi nimic din ce spun, dar sper că o vei face, a replicat el, calm. Îmi pare rău că ai aflat așa adevărul. Ar fi trebuit să-ți spun mai devreme, numai că...

A înghițit în sec, apoi a continuat:

— ... nu eram gata să te las să pleci. M-am închis în mine după călătoria la Paris și mi-am spus că mă comport așa ca să-ți fie ție mai ușor, dar, de fapt, voiam să am de câștigat în ambele privințe: să te păstrez și să mă păcălesc că nu fac asta. L-am urât pe tatăl tău, Vivian. Încă îl urăsc. Și am detestat ideea ca el să iasă învingător în situația asta, mai ales dacă...

Dante și-a întepit strânsoarea în jurul meu.

— ... dacă rămâneam cu tine, așa cum îmi doream. Nu a fost cel mai bun raționament al meu și nici nu sunt mândru de ce am făcut, dar asta e adevărul. Da, am fost forțat să mă logodesc. Dar tot ce s-a întâmplat după aceea, întâlnirile noastre, discuțiile noastre, călătoria la Paris... nimeni nu m-a forțat să

fac acele lucruri. Au fost reale. Și am fost destul de prost încât să cred că le-aș putea da uitării și că te-aș putea scoate din mintea mea, dar..., a zis el, cu vocea copleșită de emoții. Ai plecat de mai puțin de o săptămână și deja mă simt ca și cum aș fi petrecut o eternitate în iad.

Puteam, în sfârșit, să respir. Fiecare răsuflare se transforma în ceva dulce ca mierea și îmi picura în piept, umplându-l de căldură.

Îmi venea să plâng, dar m-am abținut. Nu era nimeni lângă noi. Toată lumea se distanțase de Dante, iar majoritatea oaspeților se întorseseră la conversațiile lor, în loc să se holbeze la noi. Cu toate astea, nu-mi permiteam să mă pierd cu firea. O simplă fisură m-ar zdruncina complet.

— Dar nu s-a schimbat nimic, am spus. Încă îl urăști pe tata, iar el tot câștigă dacă ne căsătorim.

Nu am pomenit încă de renegare sau de problemele cu compania. Acelea erau alte subiecte spinoase.

— Te înșeli, a spus Dante. Ceva s-a *schimbat*. Am crezut că pot trăi fără tine. Că răzbunarea mea este mai importantă decât sentimentele mele pentru tine. Mi-au trebuit doar câteva zile — la naiba, câteva ore! — ca să-mi dau seama că nu pot să stau fără tine și că sentimentele mele sunt mai presus de orice. N-am vrut să-ți distrag atenția în timp ce te ocupai de pregătirile pentru bal, de aceea nu te-am căutat mai devreme. Dar...

A înghițit în sec, apoi a continuat:

— Te iubesc, Vivian! Mai mult decât l-aș putea urî vreodată pe tatăl tău. Și mai mult decât am crezut vreodată că sunt capabil să iubesc.

Inima mea părea să se înalțe ca un balon și am simțit un bolovan în stomac. Corpul meu parcă sfida legile fizicii, dar, oricum, în relația noastră nimic nu fusese normal.

Te iubesc, Vivian!

Curvințele lui mi-au răsunat în minte și mi-au învăluit inima, care era copleșită de aceleași simțăminte: *Și eu te iubesc! Chiar și după tot ce ai făcut. Chiar dacă n-ar trebui. Te iubesc mai mult decât te-aș putea urî vreodată!*

Singura diferență era că eu încă nu puteam să le rostesc.

— Tu și eu, a spus Dante, privindu-mă în ochi. Relația noastră poate funcționa. Asta... dacă vrei.

Dacă mă poți ierta. Adevăratul înțeles al vorbelor lui plutea între noi. Chiar puteam să trec atât de ușor peste ce se întâmplase? Dante părea sincer, dar...

N-am ales-o niciodată de bunăvoie.

Am făcut ceea ce trebuia să fac.

Asta e doar o afacere.

Am revenit cu picioarele pe pământ. Îl iubeam pe Dante. Eram conștientă de asta încă de când fuseseam la Paris și nu avea rost să pretind că sentimentele mele se schimbaseră ca prin minune, peste noapte, în ciuda celor întâmplate.

Îmi plăcea felul în care se înfripau zâmbetele lui, prințre încruntări. Îmi lipseau umorul și inteligența lui, puterea și vulnerabilitatea lui, gesturile grijulii și ambiția lui. Însă doar pentru că îl iubeam nu însemna că aveam încredere în el sau în mine.

Relația noastră poate funcționa. Asta... dacă vrei.

Toată săptămâna fusese un roller-coaster emoțional și își pusese amprenta asupra mea. Nu știam ce voiam. Nici măcar nu știam ce atitudine să adopt privind problemele companiei tatălui. Evident, Dante jucase un rol în asta. Dar cât de ruptă eram cu adevărat, când eu dădeam vina, într-o anumită măsură, pe Lau Jewels pentru ceea ce devenise familia mea?

— Ieși la o întâlnire cu mine! mi-a propus el când nu i-am răspuns. Vom face tot ce vrei. Putem chiar să mâncăm popcorn.

Nu am zâmbit la auzul glumei. În privire i-am citit din nou neliniștea.

— Am mai ieșit la întâlniri.

— Da, înainte. Acum ar fi altceva. Doar o întâlnire, te rog! Inima mi-a zvâcnit, dar am clătinat din cap.

— Nu cred că e o idee bună.

— De ce nu?

O expresie de nemulțumire și de panică i-a înăsprit ușor trăsăturile.

— Dintr-o mie de motive. Îmi urăști familia. N-ai vrut niciodată să te căsătorești și nu m-ai vrut niciodată *pe mine*. Ai fost forțat s-o faci, iar dacă ne împăcăm din nou, tata tot câștigă. Și... nu ne potrivim, Dante. Relația noastră a fost cam nestatornică, dar am făcut-o să meargă pentru că a *trebuit*. Acum, că nu...

Îmi căutam cuvintele.

— Lucrurile au fost dificile încă din prima zi. Poate că este un semn.

Relația noastră fusese compromisă de la început. Chiar dacă îl iubeam, nu vedeam cum am putea trece peste greșelile din trecut. Inima mi s-a strâns iar, însă de data asta era o durere atât de ascuțită, încât nu eram sigură cum voi supraviețui.

Dar trebuia să supraviețuiesc.

— Ai menționat șase motive, a spus Dante. Șase e un număr rezonabil. Pot să înfrunt chiar și o mie.

Mi se rupea sufletul.

— Dante...

— Tu nu crezi că e o idee bună, dar o să-ți dovedesc contrariul.

Horărârea i se citea pe chip, însă buzele lui mi-au atins fruntea cu blândețe.

— Acordă-mi timp, *mia can!* Doar de asta am nevoie, în afară de tine.

CAPITOLUL 38

Vivian & Dante

Vivian

— Bună, Vivian! Ca de obicei?

— Da, te rog! Doză dublă, am spus când barista mi-a preluat comanda.

Frecventam des cafeneaua de lângă biroul meu, deci știau care e cafeaua mea preferată.

— Mulțumesc, Jen!

— Nicio problemă, mi-a zâmbit ea. Ne vedem mâine!

Am plătit și m-am îndreptat spre zona de preluare, fără să fiu foarte atentă pe unde merg. Eram prea distrasă de mesajele noi care îmi tot apăreau pe ecranul mobilului.

Telefonul meu sunase tot weekendul. Prieteni, cunoștințe, reporteri, toată lumea își dorise să mă felicite sau să îmi vorbească, după succesul răsunător pe care îl avusese Legacy Ball.

În rubrica lor de stil, de duminică, *Mode de Vie* numise evenimentul „unul dintre cele mai rafinate baluri din istoria instituției”, iar în aceea dimineață mă trezisem având și mai multe mesaje.

Era abia luni și deja aveam douăzeci și două de cereri de clienți noi, cinci propuneri de interviuri și nenumărate invitații la baluri, proiecții și petreceri private. Zvonurile despre problemele companiei Lau Jewels nu conteniseră, dar nu erau suficiente pentru a anula prestigiul câpătat în urma balului. Experiența era deopotrivă palpitantă și epuizantă.

Chiar în momentul în care am deschis un e-mail nou de la un potențial client, m-am ciocnit de cineva. Cafeaua din mână i s-a revărsat pe o parte a paharului neacoperit și pe pantofi.

— Îmi pare atât de rău! am spus eu, îngrozită.

Am ridicat privirea, uirând de e-mail.

— N-am vrut să...

Apoi am amuțit când am dat cu ochii de un păr negru familiar. Buzele mi-au rămas întredeschise, dar cuvintele nu ieșeau.

— E în regulă, a spus Dante. Se mai întâmplă! A fost vina mea că mi-am lăsat paharul neacoperit, deși e atât de aglomerat aici.

Am privit uimită cum a luat un capac de pe teighea și l-a pus peste pahar.

Era mijlocul zilei de lucru, dar, în loc de costum, purta pantaloni negri și o cămașă albă cu mânecile suflecate. Fără cravată.

— Ce faci aici?

În ciuda bărăilor iuți ale inimii mele și a gâtlejului uscat, am reușit să vorbesc.

Era a doua oară când îi puneam această întrebare în două zile. Sediul firmei lui era la câteva străzi distanță, dar erau cel puțin șase cafenele pe drum.

— Iau cafea, la fel ca tine, a răspuns, ridicând jucăuș din sprânceană.

Mi-a pus o mână pe braț și m-a tras ușor într-o parte, înaintea ca o blondă de douăzeci și ceva de ani să treacă fulgerător pe lângă noi, cu o tavă plină de cafele.

Dacă nu m-aș fi mișcat din acel loc, rochia mea Diane von Furstenberg ar fi acum plină de cafea Americano și de *cold brew*.

Mâna lui Dante a zăbovit puțin pe brațul meu. Și-a retras-o și a întins-o spre mine:

— Apropo, eu sunt Dante.

Amintirea atingerii lui îmi ardea pielea. M-am holbat la mâna lui întinsă, întrebându-mă dacă se lovise la cap și avea amnezie.

Nu știam cum altfel să răspund, așa că i-am strâns mâna cu precauție:

— Vivian.

— Mă bucur să te cunosc, Vivian!

Palma lui era caldă, *aspră*. Amintirile neclare ale pielii lui bătătorite mi-au stârnit fluturi în stomac. Acele momente aparțineau trecutului, nu cafelei mele preferate, unde purtam cea mai bizară conversație din lume cu fostul meu logodnic (amnezic?).

— Deci vii des pe aici? m-a întrebat el cu nonșalanță.

Am ieșit din starea de șoc când i-am auzit replica banală de *agărat*.

— Serios? am răspuns, pe un ton nesigur.

Un surâs i-a încrețit colțurile ochilor. Uram cât de adorabil *arăta*.

— E o simplă întrebare.

— Da. *Știi* și tu că vin des pe aici.

Mi-am retras mâna și m-am uitat spre teighea. Barista nu-mi pregătise încă băuturile.

— Ce faci, Dante? Și nu mă refer la comanda cafelei.

— Ai spus că relația noastră a avut un început dificil, și ai avut dreptate. Așa că iată-mă aici, încercând un nou început. Fără afaceri, fără prostii. Doar noi, întâlnindu-ne în mod normal, ca doi oameni oarecare.

Mărturisirea lui mi-a strâns pieptul ca într-o menghină.

De-ar fi așa...

După o clipă tensionată, zâmbetul lui Dante a revenit, lent și devastator. Am regretat toate dățile în care îi spuseseam să se încrunte mai puțin. Îmi era mult mai ușor să-i rezist unui Dante încruntat decât unuia zâmbitor.

— Nu vreau să par prea îndrăzneț, din moment ce abia ne-am cunoscut, dar ți-ar plăcea să ieșim în oraș?

Mi-am înăbușit un zâmbet, văzând cât de absurdă era situația, și am scuturat din cap că nu.

— Îmi pare rău. Nu sunt interesată de întâlniri acum.

— Atunci nu va fi o întâlnire, a spus el, fără să stea pe gânduri. Va fi o cină între doi oameni care încearcă să se cunoască mai bine.

L-am privit pe sub gene. El m-a sfredelit cu privirea, păstrând o expresie inocentă, dar cu o sclipire jucăușă în ochi.

Barista mi-a strigat, în sfârșit, numele. Mi-am abătut privirea și mi-am luat comanda.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, *Dante*, dar trebuie să mă întorc la muncă.

M-a urmat și mi-a deschis ușa.

— Dacă nu vrei să ieșim la o întâlnire, atunci măcar dă-mi numărul tău! Îți promit că nu-ți voi face farse și nu-ți voi trimite poze deochete, a zâmbit el, poznaș. Cu excepția cazului în care le vrei, desigur.

Mi-am reținut încă un zâmbet și am ridicat, în schimb, o sprânceană.

— Întotdeauna ești atât de insistent cu femeile pe care le întâlnești într-o cafenea?

— Doar cu cele pe care nu mi le pot scoate din minte, a spus el, cu ochii fixați într-ai mei.

Aerul a devenit umed. O briză a trecut pe lângă mine, dar nu m-a scăpat nicidecum de greutatea bruscă a rochiei mele și nici de căldura care se răspândea în pântecul meu.

Eram prinși într-o situație foarte complicată, dar pentru o clipă m-am lăsat purtată de fantezia de a fi un cuplu normal. O „primă întâlnire” normală, ieșiri normale, o relație normală. Doar o femeie care era atrasă de un bărbat și un bărbat care era atras de o femeie.

— Dacă îți dau numărul meu de telefon, promiți să nu mă mai urmărești?

— Amândoi eram pe picior de plecare, așa că nu știu dacă asta se pune ca „urmărire”, dar da, promit, mi-a spus el, zâmbind.

I-am dat numărul meu. Îl avea deja, bineînțeles, însă l-a tastat în telefon ca și cum nu l-ar fi avut.

— Dante! l-am strigat eu când deja se îndepărtase, iar el s-a întors spre mine. De unde ai știut că voi fi aici la ora asta?

— N-am știut. Dar știu că e cafeneaua ta preferată și că întotdeauna vii aici în jurul prânzului. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Vivian!

Dante

Un țârâit. Două. Trei.

Mă plimbam prin cameră, cu inima răscolită de emoții. Așteptam să răspundă.

Era zece și jumătate, ceea ce însemna că se pregătea de culcare. De obicei, îi lua o oră să se relaxeze cu un duș sau o baie, în funcție de cât de stresată era; apoi urmau o rutină de îngrijire a pielii în zece pași, extrem de complicată, și puțină lectură, dacă nu era prea obosită.

Îmi planificasem apelul astfel încât să-i vorbesc după ce ieșea de la duș.

Patru. Cinci.

Presupunând, bineînțeles, că-mi răspundea la telefon.

Deveneam din ce în ce mai agitat.

Vivian îmi dăduse numărul ei în acea după-amiază. Deci voia s-o sun, nu? Dacă nu ar fi vrut, ar fi plecat pur și simplu. La naiba, o parte din mine *se așteptase* s-o facă!

Zăbovisem în cafeneaua aia nenorocită aproape două ore, sperând s-o văd. O frecventa în fiecare zi, dar ora varia în funcție de volumul ei de muncă. Nu era cel mai bun plan din lume, însă dăduse roade, chiar dacă însemnase să sar peste ședința de la prânz.

Șase. Șapt...

— Alo? s-a auzit vocea limpede și dulce, ca prima gură de aer după ce ieși la suprafață, dintr-un lac rece.

— Bună! Sunt Dante.

— Dante..., a spus ea, ca și cum ar fi încercat să-și amintească cine sunt.

Cel puțin îmi făcea jocul. *Deci făceam progrese.*

— Ne-am întâlnit la cafenea azi, după-amiază, i-am amintit, puțin mai vesel.

— Ah, corect! Ar fi trebuit să aștepți trei zile, a spus Vivian. Să suni o femeie în aceeași zi în care ai primit numărul ei ar putea fi considerat un gest disperat.

M-am oprit în fața ferestrei și am privit întinderea întunecată a Central Park. Imaginea parcului se suprapunea peste imaginea camerei din spatele meu: sticlele de parfum pe jumătate goale de pe măsuța de toaletă, patul perfect făcut, în care rămăsese parfumul ei, fotoliul în care îi plăcea să se ghemuiască și să citească seara.

Nu-și luase încă restul lucrurilor din apartament și nu știam dacă asta era o binecuvântare sau un blestem. O binecuvântare, pentru că îmi dădea speranța că se va întoarce. Un blestem, pentru că, oriunde mă întorceam, ea era acolo. O prezență frumoasă, obsedantă, pe care o simțeam, dar pe care nu o puteam atinge.

O durere familiară își făcea loc în pieptul meu.

— N-aș putea să aștept, *mia cara*, am spus cu voce joasă.

Îmi priveam atent propria reflexie: un bărbat copleșit de oboseală și dezgust de sine. Nu mai dormisem cum trebuie de o săptămână, iar înfașșarea mea avea de suferit.

— Chiar sunt *disperat*.

A urmat tăcerea, atât de răscolitoare, încât a înghițit totul, în afară de bărăile dureroase ale inimii mele. Recunoașterea propriei slăbiciuni — ca să nu mai pomenim despre disperare —, era ceva nemaiauzit pentru un Russo. Fir-ar să fie, nu-mi plăcea să recunosc nici când răceam! Dar negarea sentimentelor mele mă adusese în iadul din prezent și nu aveam de gând să fac aceeași greșală de două ori. Nu când venea vorba de Vivian.

Țineam strâns telefonul, așteptând răspunsul ei.

A rămas tăcută. Tăcerea ei s-a prelungit și mai mult, așa că am verificat de două ori dacă a închis. Dar încă era pe fir.

— Nu am...

Mi-am dres glasul, dorindu-mi să îmi exprim sentimentele cu mai multă ușurință. Era una dintre puținele abilități pe care bunicul nu mă îndemnase să le cultiv când eram mic.

— Nu a trebuit niciodată să... fac curte cuiva, așa că e posibil să nu mă pricep. Dar am vrut să-ți aud vocea.

Nu aveam cuvinte frumoase, ci doar adevărul.

M-am lovit de și mai multă tăcere. Durerea mi se resimțea și în voce:

— Apartamentul nu e la fel fără tine, *mia cara*.

În ciuda agitației personalului și a livrărilor, a mirosului bucatelor Gretei și a obiectelor de artă și de mobilier, în valoare de milioane de dolari, apartamentul era pustiu în absența ei.

Un cer fără stele, o casă fără inimă.

— Nu spune asta, a șoptit Vivian.

Aerul s-a schimbat. Veselia de mai devreme a fost strivită sub greutatea emoțiilor noastre.

— Este adevărul, am spus. Hainele tale sunt aici. Amintirile cu tine sunt aici. Dar *tu* nu ești aici, iar eu...

Am tras aer în piept și mi-am trecut mâna prin păr.

— La naiba, Vivian! Nu credeam că o să-ți simt lipsa atât de mult. Dar mi-e dor de tine.

Aveam toți banii din lume, însă aceștia nu-mi puteau cumpăra singurul lucru pe care mi-l doream.

Pe ea.

O voiam de când o găsisem împachetând. La naiba! O voiam de când ne întorseserăm de la Paris și devenisem distant, ca un idiot, dar fusesem atât de preocupat de răzbunarea pe raică-său, încât nu mai văzusem nimic altceva în fața ochilor.

A fost nevoie ca fratele meu — tocmai el, dintre toți oamenii! — să mă ajute să conștientizez situația.

O iubeam pe Vivian. Mă îndrăgostisem de ea, puțin câte puțin, de când apăruse neinvitată la expoziție și îmi aruncase priviri sfidătoare.

— Spune ceva, iubito! am continuat eu, când ea a rămas mută.

— Spui că ți-e dor de mine acum, dar sentimentul va trece. Tu ești Dante Russo. Poți avea pe oricine, a spus ea, nesigură. N-ai nevoie de mine.

Vocea i s-a frânt când a rostit cuvântul „mine”. A fost ca o lovitură în stomac.

Nu ai vrut niciodată să te căsătorești și nu m-ai vrut niciodată pe mine.

Acesta era unul dintre cele șase motive pentru care nu voia să ne împăcăm, iar eu mi-am asumat o parte din vină. Însă și părinții ei au făcut-o să se simtă de parcă lumea se putea des-cotorosi ușor de ea. Nu aveam să-i iert niciodată pentru asta.

Eram ipocrit, dar nu-mi păsa.

— Nu vreau pe *nimeni altcineva!* am mârâit eu. Te vreau pe *tine!* Agerimea și inteligența ta, bunătatea și farmecul tău. Felul în care râzi cu tot chipul și în care zâmbetul tău face lumea puțin mai bună. Vreau până și combinațiile alimentare dezgus-tătoare pe care le pregătești și care au un gust bun datorită ție.

A râs și a suspinat în același timp.

— Dar așa ești tu, Vivian, am zis cu voce joasă. Iei cele mai obișnuite sau neașteptate lucruri și le faci să fie extraordinare. Vezi mereu jumătatea plină a paharului și binele în toți oame-nii, chiar dacă ei nu-l merită. Și sunt destul de egoist să sper că vei înțelege cât de mult te vreau și *câtă nevoie am de tine*. Astăzi, mâine și în toate zilele care vor urma.

Un alt suspin, mai înăbușit de data asta, dar la fel de plin de simțăminte.

La naiba! Îmi doream s-o pot vedea. S-o țin în brațe. S-o consolez. Și să mă uit în ochii ei, ca să știe că vorbesc serios.

— Știu că mi-a luat ceva timp să-mi dau seama cum stau lucrurile, iubito, și nu mă prea pricep să exprim ceea ce simt, dar..., m-am oprit și am expirat zgomoros. Dă-mi o șansă, ca să ți-o dovedesc! Ieși la o întâlnire cu mine! Doar una.

Dacă la început tăcerea ei doar se prelungise, acum era tor-tură pură.

Inima îmi bătea nebunește, dar s-a oprit cu totul când Vivian mi-a răspuns, ușor și ezitant. Era emoționată:

— Bine. Doar una.

CAPITOLUL 39

Dante

— *Micetta*, mă bucur atât de mult să te văd!

Greta a trecut pe lângă mine și a luat-o pe Vivian în brațe. Folosea apelativul „pisoiaș” doar cu nepoții ei, dar se pare că prefera s-o strige așa și pe Vivian.

— Casa nu este la fel fără tine.

M-am încruntat când i-am auzit tonul tăios. Mă tratase cu răceală toată săptămâna. Eram destul de sigur că îmi arsesse intenționat codetele de porc, seara trecută. Mă forțasem să înghit două îmbucături, însă renunțasem și comandasem ceva de mâncare. Dar nu doar ea se comporta așa; până și Edward îmi arunca priviri dezaprobatore atunci când credea că nu sunt atent.

Personalul meu nu știa ce se întâmplase cu Vivian. Știau doar că ea plecase și mă învinovăteau pentru asta. La naiba, și eu credeam că e vina mea, motiv pentru care încercam să mă revanșez!

În ultimele două zile, după conversația mea cu Vivian, planificasem întâlnirea. Eram cu nervii la pământ. Nu mai fusesem atât de emoționat din liceu, când eu, un boboc, o invitasem în oraș pe cea mai populară fată din școală.

Mi-am băgat mâinile în buzunare în timp ce Vivian o strângea la piept pe Greta. Dintr-un motiv inexplicabil, crăpam de invidie.

Probabil că zburau porcii dacă eram invidios pe menajera mea de șaptezeci și patru de ani.

— Și eu mă bucur să te văd! a spus Vivian, cu căldură. Sper că nu muncești prea mult.

— Nu, doar mă asigur că *șeful meu* — a ridicat Greta vocea, chiar dacă stăteam la mai puțin de trei metri distanță — n-o dă în bară mai mult decât a făcut-o deja. Este o slujbă cu normă întreagă, *micetta*. Nu e pentru cei slabi de inimă.

Afirisita de Greta! În fiecare zi mă întrebam de ce nu o dădusem încă afară.

S-a lăsat o tăcere ciudată.

Vivian a aruncat o privire în direcția mea, apoi a întors iute capul. Suflul meu era vraște.

— Ei bine — a spus Greta, dându-și seama că transformase situația într-una incomodă — , o să vă las să discutați. O să fiu în bucătărie.

A bătut-o ușor pe mână pe Vivian, apoi mi-a aruncat o căutătură urâtă.

N-o da în bară! spunea privirea ei. Mi-am încrețit și mai mult fruntea. De parcă aș fi avut nevoie să-mi spună ea asta!

— Oare ar trebui să mă îngrijoreze faptul că întâlnirea e la tine acasă? m-a întrebat Vivian.

Îi spuseseam să se îmbrace comod, dar chiar și într-o simplă rochie de bumbac și în sandale, era al naibii de frumoasă. Mi-a tăiat respirația.

La noi acasă.

— Doar dacă ți-e frică de mâncare și de distracție.

— Ai o părere bună despre abilitățile tale de pregătire a întâlnirilor romantice.

— Nu te-ai plâns niciodată.

Și-a dat ochii peste cap, dar pe buzele mele s-a întins un zâmbet când i-am văzut surâsul. Tot era un progres, oricât de mic.

— Deci, mi-am dres eu glasul în timp ce ne îndreptam spre living, unde pregătisem totul. Legacy Ball a fost un succes. Tot orașul sporovăiește despre asta.

— Sporovăiesc despre apariția Veronicăi Foster, a spus ea. Cine ar fi crezut că are o voce atât de bună?

Cele mai multe persoane mondene care cochetau cu arra „reușeau” datorită nepotismului, nu talentului. Veronica era o excepție surprinzătoare.

— Veronica a fost o senzație datorită ție, i-am spus. I-ai dat o șansă după ce ai văzut o filmare cu ea cântând. Sunt sigur că Buffy e fericită.

— Da. Reputația mea rămâne intactă.

O altă tăcere stânjenitoare s-a așternut între noi. Acțiunile Lau Jewels se prăbușiseră la niveluri-record, după un potop de articole negative în presă. Reputația lui Vivian nu era încă prea afectată — mă asiguraseam de asta —, dar nu era imună la zvonuri și la speculații.

Aceste speculații circulau din cauza mea. Vinovăția mă măcina pe dinăuntru. Într-o încercare disperată, apărusem la balul de vineri seară. Pe de-o parte, mă așteptasem ca ea să mă plesnească peste față și să plece, însă pe de alta, fusesem neobișnuit de optimist și speram că mă va asculta.

Și o făcuse.

Nu știam de ce meritam acest gest din partea ei, dar îl acceptasem din toată inima.

Când am ajuns în fața livingului, am șovăit preț de o clipă înainte să deschid ușile.

Revino-ți, Russo!

Aveam aproape patruzeci de ani. Eram prea bătrân ca să mă mai comport ca un adolescent aflat la prima întâlnire. Dar exact asta era: prima noastră întâlnire adevărată.

Fără minciuni, fără secrete, fără înșelătorii.

Doar noi.

Un val de neliniște m-a străbătut când Vivian a cercetat camera, cu ochi mari.

Mă întrebam ore întregi ce să facem la întâlnire, înainte de a mă hotărî și a alege ceva simplu, dar intim. Astăzi nu era vorba despre strălucire și *glamour*. Scopul era să petrecem timp împreună și să ne reclădim relația.

Îi plăceau romantismul și astronomia, așa că am pus pe televizor un film fantasy despre o stea căzătoare, care era de fapt o femeie (sau ceva de genul ăsta). Nu auzisem niciodată de filmul ăsta, dar, după spusele nepoatei Gretei — da, apelasem la ajutorul unei eleve de liceu —, era „superdrăguț”.

Peste douăzeci de recipiente pline cu mâncare erau așezate pe masa de cafea, lângă chipsuri, murături și budincă. Cum-părasem o mașină de popcorn de epocă și o instalasem ieri, pentru o experiență cinematografică completă. Popcornul e dezgustător, dar Vivian și majoritatea oamenilor mâncau așa ceva, naiba știe de ce.

— Ai spus că n-ai găsit un nou loc preferat cu găluște după ce s-a închis restaurantul din Boston, așa că m-am gândit să te ajut, i-am spus când ochii ei s-au oprit asupra cutiilor cu mâncare la pachet. Porții din treizeci și patru dintre cele mai bune restaurante care servesc găluște, conform lui Sebastian Laurent însuși.

Directorul general al Laurent Restaurant Group era un gastronom renumit. Dacă spunea el că o mâncare e delicioasă, atunci așa era.

— Ești sigur că nu este o manevră pentru a mă umple cu atât de multă mâncare, încât să nu mai pot pleca? m-a tachinat Vivian.

Umerii ei s-au relaxat pentru prima dată de când a sosit. Am zâmbit.

— Nu pot să confirm sau să neg, dar, dacă vrei să rămâi, nu te voi opri.

Faptul că încă nu își luase și restul lucrurilor, pentru că fusese ocupată cu Legacy Ball, era pentru mine un semn că obiectele erau deja acolo unde le era locul. Unde era și locul ei. Cu mine.

S-a îmbujorat, dar nu mi-a răspuns.

— De unde ai știut că acesta a fost unul dintre filmele mele preferate în copilărie? a întrebat ea când filmul a început.

A luat o gălușcă dintr-o caserolă și a mușcat delicat. Nu eram sigur că le putea mânca pe toate treizeci și patru într-o singură zi, dar le puteam încerca pe celelalte mai târziu.

— Nu știam, am recunoscut. Căutam un film despre stele care să nu fie un documentar. Nepoata Gretei m-a ajutat.

Ar trebui să-i cumpăr fetei un cadou de mulțumire. Poate o mașină sau o vacanță într-un loc la alegerea ei.

— Primești sfaturi de la o adolescentă? Lui Dante Russo nu-i stră în fire să facă așa ceva.

— Da, păi, să mă port ca Dante Russo nu a fost cea mai bună decizie în ultima vreme.

Privirile ni s-au întâlnit. Zâmbetul ei a dispărut, lăsând în urmă o expresie vagă de precauție.

— Luca a venit pe la mine luni seară. I-am spus ce s-a întâmplat. Pentru prima dată în viața lui, a dat un sfat, în loc să-l primească. Și a fost un sfat al naibii de bun.

— Ce a spus?

— Că trebuie să lupt pentru tine. Și a avut dreptate.

Vivian a început să respire greoi. Ceva a explodat pe ecran, dar nu ne-am dezlipit privirea unul de altul.

Înima îmi bătea mai-mai să-mi spargă pieptul. Aerul s-a încărcat de dorință și părea să împrăstie scântei. Exact când tăcerea a devenit prea apăsătoare, ea a vorbit din nou.

— L-am înfruntat pe tata miercuri, a spus ea încet, provocându-mi cel mai mare șoc. Am zburat la Boston și am intrat în biroul lui. Nu i-am spus că vin. Mi-aș fi pierdut curajul dacă aș fi făcut-o.

Am așteptat ca ea să continue. Când nu a făcut-o, i-am dat un mic ghiont.

— Ce s-a întâmplat?

Se juca cu mâncarea.

— Pe scurt, ne-am certat din cauza lucrurilor pe care le-a făcut. Mi-a cerut să te rog să... îl ajuți cu problemele companiei. L-am refuzat. Și m-a renegat.

Vorbea frust, iar vocea ei era teribil de tristă. Mi se rupea inima.

Fir-ar!

— Îmi pare rău, scumpo!

Îl detestam pe Francis, dar făcea parte din familia ei. Îl iubea, iar conflictul dintre ei probabil că o devastase.

— E în regulă. Adică, într-un fel, a continuat Vivian, scuturând din cap. A fost alegerea mea. Aș fi putut să fiu de acord cu tata, dar nu ar fi fost corect. Încă eram un pion pentru el și am refuzat să-l las să mă folosească pentru a te manipula.

Ar fi funcționat. Francis Lau își dăduse seama de slăbiciunea mea. I-aș fi dat lui Vivian tot ce-mi cerea.

— Este compania familiei tale, i-am spus, urmărind-o cu atenție.

Sincer, eram surprins că nu era mai supărată pe mine. Știam că faptele mele îi vor vătăma familia și, implicit, pe ea. Și nu aveam altă scuză decât mândria și setea mea de răzbunare.

— Ce vrei să se întâmple în continuare? am întrebat-o.

— Nu vreau să dea faliment, evident. Dacă aș putea ajuta în orice alt fel, aș face-o. Dar...

A scos un oftat.

— O să sune urât, dar tata nu a suportat niciodată consecințele propriilor fapte. El este șeful la birou și acasă. Face cum îl taie capul, iar ceilalți oameni trebuie să fie de acord cu el. Aceasta este prima oară când a trebuit să facă față repercusiunilor. Nu înțelege decât puterea și autoritatea. Subtilitatea nu funcționează în cazul lui, mai ales când vine vorba despre asemenea probleme. Nu sunt de acord cu acțiunile tale, dar te înțeleg. Deci, chiar dacă ar trebui să te urăsc..., a spus ea, iar vocea i s-a frânt, nu te urăsc.

Încheieturile degetelor mi s-au albit; îmi strângeam prea tare un genunchi.

— Chiar dacă firma lui dă faliment?

— Crezi că o va face?

— Este foarte posibil. Spune-mi adevărul, Vivian! Vrei să intervin și să-i pun capăt?

Încă nu ajunsesem într-un punct critic. Ceea ce făcusem firmei Lau Jewels era reversibil, dar măsurile salvatoare trebuiau luate cât mai repede. În curând, nici măcar nu voi mai putea să rezolv situația.

— O voi face, am continuat. Fără manipulare din partea lui taică-tău. Fără întrebări. Doar spune dacă vrei!

Vorbisem serios seara trecută. O iubeam mai mult decât îl uram pe Francis și, dacă pentru a fi cu ea trebuia să-l salvez pe nemernic, aș fi făcut-o fără să stau pe gânduri.

Ochii lui Vivian străluceau în lumina televizorului.

— De ce să faci asta după ce te-ai chinuit atâta să-l pedepsești?

— Pentru că nu-mi mai pasă de pedeapsă ori de răzbunare. Îmi pasă de tine.

Ochii îi străluceau acum și mai puternic. Un mic fior i-a străbătut corpul când mi-am trecut degetul mare peste obrazul ei. Nu ne mai stătea capul la mâncare și la film.

Nu știam cu ce să compar durerea de nedescris din piept. Era nesfârșită, iar foamea mea putea fi satisfăcută doar de pielea ei moale.

Vivian nu m-a atins, dar nici nu s-a îndepărtat.

— Ce facem, Dante? a șoptit ea.

Mi-am trecut degetul peste buza ei de jos.

— Rezolvăm lucrurile așa cum ar face orice alt cuplu.

— Majoritatea cuplurilor nu sunt atât de sucite ca noi.

— Nu e nimic în neregulă dacă ești un pic sucit. Așa, totul e mai interesant.

Am zâmbit auzind oftatul ei ușor, apoi am redevenit serios.

— Mută-te înapoi, *mia cara!* Poți să iei vechea ta cameră dacă încă nu te simți în largul tău dormind în a noastră.

Am înghițit în sec.

— Greta îți simte lipsa. Lui Edward îi e dor de tine. *Mie* îmi e dor de tine. Al naibii de mult!

— Chiar crezi că e atât de simplu? Mă mut înapoi și totul se rezolvă?

— Nu. Dar este un prim pas.

Relația noastră era un haos total. Nu eram chiar atât de naiv.

Mi-am îndepărtat mâna și mi-am trecut delicat buzele peste ale ei, pentru a le gusta măcar puțin.

— Tu și cu mine, iubito! Asta e destinația finală. Și sunt dispus să merg până-n pânzele albe ca să ajungem acolo.

CAPITOLUL 40

Vivian

Nu m-am mutat înapoi cu Dante.

Într-o anumită măsură, îmi doream să mă întorc, dar nu eram pregătită să mă arunc din nou cu capul înainte atât de curând.

Cu toate acestea, am fost de acord să mai ies la o întâlnire cu el.

La trei zile după seara noastră de film, am ajuns într-un colț liniștit al Grădinii Botanice din Brooklyn. Era o după-amiază minunată, cu cer senin și soare strălucitor, iar picnicul părea desprins dintr-un basm.

O masă joasă din lemn fusese pusă peste o pătură groasă, înconjurată de perne uriașe, felinare aurii, din sticlă și un coș uriaș. Pe masă erau farfuriile de porțelan și un festin, inclusiv baghete, mezeluri și deserturi.

— Dante! am exclamat, uimită de complexitatea întregului aranjament. Ce...

— Mi-am amintit cât de mult îți plac picnicurile.

Palma lui a alunecat de pe șoldul pe mijlocul meu. Priveliștea din fața noastră îmi făcuse pielea de găină, dar acum simțeam că mă străbate un val de fierbințeală.

— Te rog, nu-mi spune că ai închis grădina pentru asta!

Majoritatea vizitatorilor luau picnicul pe una dintre peluze, dar noi eram fix în mijlocul unei grădini adevărate.

— Bineînțeles că nu, a spus Dante. Doar o parte.

Răsetele pe care le-a scos după ce am gemut exasperată au fost ca un pahar cu apă rece într-o zi toridă. Atmosfera era suficient de confortabilă când ne-am așezat la masă. Întâlnirea era relaxată și decurgea fără probleme, complet opusă celei emoționante, dar tensionate, din seara precedentă. Aici, aproape că puteam uita de problemele care ne așteptau în afara grădinii.

— Cred că e cea mai lungă întâlnire la care am fost vreodată, am spus.

Începuse cu o expoziție specială la Muzeul Whitney, urmată de cocktailuri mimosa la un brunch exclusivist și, acum, de picnic.

La suprafață, părea ca orice altă întâlnire fastuoasă, dar bănuiam că Dante avea un motiv ascuns. Zvonurile legate de relația noastră și de compania tatei se înmulțeau. Fiindcă mă scotea în oraș într-un loc public, făcea o declarație clară: relația noastră era solidă (chiar dacă nu așa stăteau lucrurile) și nicio calomnie la adresa mea nu avea să fie tolerată. Legătura mea cu el era cea mai bună formă de protecție împotriva bârfelor răutăcioase.

Nimeni nu voia să-l scoară din sărite pe Dante.

— Putem face să dureze și mai mult.

Zâmbetul lui mi-a mers direct la inimă. Dacă era supărat că îi respinsesem propunerea de a ne muta împreună, nu o arăta. Nu mai adusese subiectul în discuție.

— Ce-ai zice de o excursie de o noapte în nordul statului New York? Am o cabană în Adirondacks.

— Nu întinde coarda! Îți scad orele în plus din următoarea noastră întâlnire!

— Deci *va mai fi* o întâlnire.

— Poate. Depinde dacă mă mai enervezi sau nu.

Râsul lui puternic mi-a stârnit furnicături pe șira spinării.

— Nu trec frecvent prin Brooklyn, dar vin mai des de când iubita fratelui meu locuiește aici, a zis și a făcut o grimasă. Ghici cum o cheamă!

— Habar n-am.

— Leaf, a spus el, pe un ton batjocoritor. Numele ei este Leaf Greene.¹

Aproape că m-am înecat cu apă.

— Părinții ei au un simț al umorului unic.

Leaf Greene? Cred că anii de școală au fost o tortură pentru ea.

— L-a ajutat pe Luca să facă „muncă lăuntrică”, indiferent ce naiba ar însemna asta. Dar frate-meu nu se mai droghează cu cocaină și nici nu mai bea până leșină într-un club de noapte, deci e un progres, a continuat el, pe un ton sec.

— Cum mai e relația ta cu Luca?

Îmi spusese că vorbeau mai des, dar nu știam cum stăteau lucrurile între ei. Dante a turnat ceai rece de mentă într-un pahar și mi l-a întins.

— Diferită. Nu în sensul rău, dar... diferită. Luca s-a maturizat în ultimul an și nu-mi mai fac atâtea griji că voi primi un telefon în toiul nopții, ca să-l scot pe cauțiune. Am căzut de acord să luăm masa împreună de două ori pe lună, a zis și a făcut o altă grimasă. Ultima a fost la Leaf acasă, iar ea a gătit un nenorocit de pui-tofu.

— Tofu poate fi delicios dacă e pregătit cum trebuie, am râs eu.

— Tofu ca tofu, nu ca pui. *Puiul* trebuie să fie pui, a mârâit Dante. Și, în caz că te întrebai, nu, *nu l-a gătit* cum trebuie. A avut gust de carton.

Nu m-am putut abține să râd din nou.

Publicul credea că suntem încă logodiți, dar mie îmi lipsiseră asemenea momente intime: micile glume, detaliile personale,

¹ Frunză verde. (în engl., în orig.)

conversațiile despre subiectele banale, care, luate în ansamblu, însemnau la fel de mult precum discuțiile mai semnificative. Dragostea nu este alcătuită doar din momente importante. De cele mai multe ori, se dezvăluie în momente mici.

De exemplu, întâlnirea de acum era un efort depus pentru o potențială împăcare. Nu eram pregătită să am din nou încredere deplină în Dante, dar într-o zi s-ar putea să am.

— Pentru cineva care nu a mai avut o relație serioasă de ani întregi, te pricepi destul de bine să organizezi întâlnirile astea, î-am spus după ce am terminat de mâncat.

Am început să ne plimbăm prin grădină, pentru a ne dezmoți și pentru a ne bucura de împrejurimi înainte de a pleca. În jurul nostru înfloreau florile de primăvară: liliac, bujori, azalee, sânger, geranium sălbatic și albastrele spaniole. Aerul era plin de mirosurile dulci ale naturii, dar abia dacă le-am luat în seamă. Eram prea distrasă de parfumul lui Dante și de căldura emanată de corpul lui, deși mergeam la distanță unul de celălalt.

— E ușor când îl cunoști pe celălalt.

Răspunsul lui a fost deopotrivă degajat și intim. Inima mi-a cresărit.

— Și vrei să zici că mă cunoști?

— Îmi place să cred că da.

Ne-am oprit la umbra unui copac din apropiere și m-am sprijinit de trunchiul său. Ramurile se arcuiau deasupra capetelor noastre. Lumina soarelui pătrundea prin frunziș, transformând culoarea din ochii lui Dante într-un chihlimbar intens, lichid. O urmă de barbă mijea pe maxilarul lui puternic și pe obraji. Am simțit furnicături în tot corpul când mi-am amintit de felul în care barba lui îmi zgâria ușor coapsele.

Erau scântei în aer, de parcă aș fi aprins un chibrit și l-aș fi aruncat într-o baltă de combustibil. Focul pe care îl ținuserăm în frâu în timpul prânzului a ieșit la suprafață, într-un val

nestăvilit. Pielca mea era, brusc, prea fierbinte, hainele, prea grele. Ceva electric șerpuia în jurul nostru, lent și sinuos.

— De exemplu...

Oare vocca mea fusese întordeauna atât de pițigăiată și de firavă?

— De exemplu, știu că ești încă speriată, a spus Dante încet. Știu că nu ești pregătită să ai din nou încredere deplină în mine, dar vrei să ai. Altfel, n-ai fi aici.

Observația lui mi-a străpuns masca de parcă aceasta ar fi fost făcută doar din răsufare și șoapte.

— Asta e o presupunere destul de îndrăzneță.

— Poate.

Un pas l-a adus mai aproape de mine. Pulsul mi s-a întesit.

— Atunci spune-mi: ce-ți dorești?

— Eu...

Vârfurile degetelor lui mi-au atins încheietura mâinii, iar inima mi-a luat-o la goană.

— Îți voi da orice îți dorești.

Dante și-a împreunat degetele cu ale mele, privindu-mă fix. Cuvintele erau de prisos, pierdute în ceața care îmi întuneca mintea. Ne-am sfredelit cu privirea. Aerul era încărcat de lucruri pe care voiam să ni le spunem, dar nu eram în stare.

Ochii lui au devenit și mai pătrunzători. Dante stătea pe loc, tensionat, cu maxilarul și umerii atât de încordați, încât mușchii lui aproape că tremurau. Mi-a vorbit pe un ton jos, aspru:

— Spune-mi ce vrei, Vivian! Mă vrei în genunchi?

O, Doamne!

Am rămas fără aer când s-a lăsat încet în jos — o mișcare deopotrivă mândră și supusă. I-am simțit respirația pe piele.

— Vrei asta?

Și-a coborât degetele în jos, pe partea din spate a coapsei mele, lăsând scânteii în urmă. Gândurile mi se învălmășeau, dar

înțelegeam că nu era vorba despre sex. Ci despre vulnerabilitate. *Despre ispășire.*

Iertare.

Era un moment crucial, deghizat într-unul fără importanță și condensat într-un singur cuvânt.

— *Da.*

Răspunsul meu a fost comandă și capitulare, geamăt și suspin. Dante a expirat lung.

Dacă aș fi fost cu oricine altcineva, mi-aș fi făcut griji că alți oameni ar trece pe lângă noi și ne-ar vedea. Dar prezența lui Dante era ca un scut invizibil, care mă proteja de restul lumii. Dacă el nu voia să ne vadă nimeni, atunci nu ne vedea nimeni.

Palmele lui ardeau în timp ce îmi depărta coapsele. Abia mă atinsese, și eu eram deja excitată. Mi-am dat capul pe spate, încându-mă în poftă, ardoare și în atingerile lui pline de adorație. Barba lui țepoasă îmi zgâria pielea și îmi stârnea mici unde de plăcere pe șira spinării.

— Îmi pare rău!

Șoapta dureroasă m-a învăluit, furisându-se în venele și în oasele mele.

— Îmi pare rău că te-am rănit..., a zis și m-a sărutat ușor pe interiorul coapsei. Pentru că te-am îndepărtat...

Mi-a tras chiloții într-o parte și a atins ușor, cu limba, clitorisul meu.

— Pentru că te-am făcut să te simți nedorită, când tu ești singura persoană pe care am iubit-o vreodată.

Cuvintele lui sincere s-au amestecat cu geamătul meu când mi-a cuprins clitorisul cu buzele. Mi-am arcuit corpul spre el, apoi mi-am înfipt mâinile în părul lui. Nu puteam decât să mă agăț de el în timp ce mă venera cu buzele, cu mâinile și limba. Dur, însă delicat. Ferm, dar rugător. Carnal, dar tandru. Fiecare mișcare îmi trezea o nouă senzație.

Presiunea îmi creștea simultan în piept și în pântec. Nu mai aveam suflare, pluteam pe un nor de emoție și adrenalină. S-a tras înapoi și și-a trecut ușor dinții peste clitorisul meu. Apoi a băgat două degete în mine, iar eu am început să mă zvârcolesc.

Dante îmi cunoștea corpul. Știa exact în ce locuri să mă atingă și eram ca un instrument bine acordat în mâinile lui. El era un maestru care dirija o orchestră de suspine și gemete.

Și-a apăsat degetul mare pe clitorisul meu în același timp în care mi-a atins punctul G. Mi-am dat drumul.

Orgasmul m-a zguduit, iar strigătele mele încă răsunau în aer când Dante s-a ridicat în picioare, respirând sacadat. Și-a sprijinit mâinile de o parte și de alta a capului meu și a sărutat cu tandrețe lacrimile care îmi alunecau pe obraji. Nu-mi dădusem seama că plângeam.

S-a oprit când a ajuns la buzele mele. S-a lăsat liniștea între noi, iar gura lui a rămas foarte aproape de a mea, în așteptare. Sperând. Cerându-mi permisiunea. Aproape că am cedat. Aproape că mi-am înclinat bărbia în sus și m-am apropiat de el. Corpul meu vibra în urma orgasmului.

În schimb, mi-am întors capul. Doar un pic, dar suficient ca Dante să se retragă.

Am făcut împreună un pas mare înainte, dar eu nu eram încă pregătită pentru următorul. Eram prea secătuită fizic și emoțional.

— Îmi pare rău, am șoptit.

— Nu trebuie să-mi ceri scuze, *mia cara*.

Și-a împletit degetele cu ale mele, puternice și liniștitoare. Ochii lui erau blânzi.

— Vom face oricâți pași e nevoie, OK? Vom ajunge la destinație.

CAPITOLUL 41

Vivian

Eu și Dante n-am mai vorbit despre întâlnirea noastră de la Grădina Botanică, dar aceasta mi-a rămas în minte zile întregi după aceea.

Nu datorită sexului, ci vulnerabilității. Răbdării. Dovezii că relația noastră va fi diferită de data asta.

Pentru prima dată, am crezut cu adevărat că împăcarea era posibilă. Poate nu acum, dar într-o zi. Așa cum spusese Dante, vom ajunge la destinație.

Tocmai plecam de la cina pe care o luaserăm în vârful clădirii Empire State Building, la a treia noastră întâlnire, când mi-a sunat telefonul.

Îi povesteam lui Dante despre ziua de naștere a lui Buffy Darlington, care mă rugase să-i organizez cea de-a șaiszeci și cincea aniversare. Devenise o clientă loială, ceea ce era atât o binecuvântare, cât și un blestem. Așteptările ei erau mai mari decât clădirea în care ne aflam acum.

Mi-am verificat telefonul și am tresărit când am văzut numele apelantului.

— Îmi pare rău, trebuie să răspund. E sora mea.

Era târziu în Eldorra și nu mai vorbisem cu Agnes de când îi povestisem despre înfruntarea mea cu tata. Oare se întâmplase ceva cu ea sau cu Gunnar?

— Desigur.

Dante și-a băgat mâinile în buzunare și a dat din cap spre celălalt capăt al punții de observație panoramică.

— Nu te grăbi! O să te aștept acolo.

Mi-era greu să mă obișnuiesc cu acest Dante, în locul directorului executiv nepolitic și arogant pe care îl cunoscusem vara trecută, dar nu mai eram aceiași oameni ca acum nouă luni.

Dante cel de dinainte nu ar fi fost atât de răbdător sau de înțelegător. Eu cea din trecut nu aș fi rezistat atât de mult în fața avansurilor sale. Și amândoi nu am fi aici, încercând să ne reconstruim relația, când ar fi fost mult mai ușor să abandonăm totul și să mergem mai departe.

— Mulțumesc! i-am spus, simțind o căldură ciudată în piept.

Am așteptat până când s-a îndepărtat destul, înainte să răspund.

— Trebuie să mă salvezi, a spus Agnes direct. Mama mă scoate din minți.

Ușurarea mi-a slăbit nodul de neliniște din piept.

— E patru dimineața la tine. Chiar ai sunat să te plângi de mama?

— Nu puteam să dorm, și da, chiar de-asta am sunat. A încercat să ne redecoreze casa, Vivi. *De două ori*. Și e aici de mai puțin de o săptămână.

Conform spuselor lui Agnes, mama se certase rău cu tata când aflase că el m-a renegat. În prezent, locuia la sora mea, în Eldorra, de aceea știam că lucrurile mergeau prost. Mai ales pentru că ura animalele lui Agnes, care lăsau foarte mult păr.

— Ce vrei să fac eu? Sunt în New York.

M-am uitat la Dante. Corpul lui înalt se profila impunător pe fundalul panoramei oraşului.

— Oricum, n-ar trebui să vorbeşti cu mine. Tata se va supăra.

— Te rog! Eu sunt supărată *pe el*, iar cearta asta e între voi doi, nu între noi două.

A ezitat, apoi a adăugat:

— Încă un motiv pentru care te-am sunat. E şi el aici. În Eldorra.

Simţeam că-mi pică cerul în cap.

— Încearcă să se împace cu mama şi spune că are nevoie să petreacă puţin timp departe de birou, cât membrii consiliului „discută despre ce se va întâmpla mai departe”.

Cu alte cuvinte, se gândeau să-l dea afară. Valoarea acţiunilor Lau Jewels rămăsese stabilă de duminică, dar era mai scăzută decât în general. Articolele negative afectaseră compania.

— Ar trebui să vii în vizită, a spus Agnes.

Mi-a scăpat un pufnet de refuz.

— Haide, Aggie!

— Vorbesc serios. Trebuie să stăm împreună, ca o familie, acum mai mult ca niciodată. Nu să ne certăm. Ce a făcut a fost îngrozitor, dar el încă este tatăl nostru, Vivi.

— Şi în ce situaţie n-o să mai fie lucrul ăsta suficient?

Dacă în privinţa sentimentelor mele faţă de Dante eram confuză, în privinţa tatei eram şi mai nehotărâtă. Oare voiam să mă împac cu el sau relaţia noastră era ireparabilă?

Agnes a tăcut.

— Dă-i o şansă! a spus ea, în cele din urmă. Te rog! Pentru mine, pentru mama şi pentru tine. Vorbiţi acum, când toată lumea a avut ocazia să se calmeze! Chiar dacă nu vă împăcaţi, măcar vei pune punct conflictului. În plus, mi-e dor de tine. Nu te-am mai văzut de toamna trecută.

— Asta se numește manipulare emoțională.

— Am învățat de la cei mai buni.

— De la mama, am spus amândouă la unison.

Când era vorba despre a te face să te simți vinovat de ceva, Cecelia Lau era expertă.

— Când pleacă?

Priveam orașul de sub mine. Ce minunat ar fi să rămân aici pentru totdeauna, departe de grijile și de incertitudinile care afectează viața de acolo, de jos!

— Luni. Știu că te anunț din scurt, dar, dacă poți veni, mi-ar face plăcere să te văd. Chiar mi-e dor de tine! a spus ea, pe un ton mai dulce.

Mi-am mușcat buza de jos. Acum, că Legacy Ball se terminase, scăpasem de stres. În plus, nu mai vizitasem Eldorra de peste un an. Dar oare eram pregătită să-mi revăd tatăl atât de curând?

Nehotărârea mă măcina pe dinăuntru.

— Și mie mi-e dor de tine, am spus, în cele din urmă. O să văd ce pot face. Salut-o pe mama din partea mea și dormi puțin! Te sun mâine.

Am închis și m-am alăturat lui Dante.

— Îmi cer scuze! Treburi de familie.

Am oftat și mi-am strâns sacoul mai bine pe mine. Vântul se potolise, dar tot era răcoare.

— Ai mei sunt în Eldorra, iar Agnes vrea să-i vizitez. Să discut cu ei despre ce s-a întâmplat.

Dante nu era chiar omul potrivit cu care să vobesc despre asta, având în vedere relația lui cu tata, dar nu știam cui altcuiva să împărtășesc problemele astea. El era singurul, în afară de mine și de tata, care înțelegea pe deplin situația. Nici măcar Agnes și mama nu știau despre rolul pe care îl jucase el în problemele companiei, deși erau la curent cu toate celelalte necazuri.

Dante și-a păstrat o expresie neutră.

— Vrei să te duci?

— Poate, am spus și am oftat. Vreau s-o văd pe sora mea și trebuie să vorbesc personal cu mama. Dar nu știu dacă sunt pregătită să-l înfrunt iar pe tata, singură. El pleacă luni, așa că trebuie să iau o decizie repede.

— Ar trebui să te duci.

Mi-am smucit capul în sus, uimită.

— Dacă n-o faci, o să te întrebi mereu *ce-ar fi fost „dacă”*.

Luna arunca pe fața lui Dante lumini și umbre, punându-i în evidență trăsăturile proeminente, dar blândețea din ochii lui m-a sfașiat.

— Vreau să fii lângă tatăl tău? Nu. Nu cred că merită să te aibă aproape. Dar am senzația că ai nevoie de o explicație mai bună din partea lui decât cea pe care ai primit-o în Boston. Deci, din acest motiv, ar trebui să mergi. S-o vezi pe sora ta. Să înțelegi puțin mai bine situația.

— Corect.

Am expirat prelung.

— Cred că ar trebui să caut zboruri în curând.

Era joi seara. Dacă aș pleca sâmbătă, aș sta în Eldorra o zi și un pic.

— Ai putea.

Dante a făcut o pauză, apoi a adăugat:

— Sau ai putea lua avionul meu.

Am căscat ochii cât cepele.

— Ai spus că s-ar putea să nu fii pregătită să te vezi din nou singură cu tatăl tău. Dacă vrei, pot să merg cu tine, mi-a zis el pe un ton tandru. Având în vedere... problemele mele cu familia ta, înțeleg dacă nu vrei, dar oferta rămâne valabilă. Poți să ieși avionul meu. E mai ușor decât să găsești un bilet de avion așa târziu.

Ceva mi-a fluturat brusc în piept.

— Dacă vii cu mine, înseamnă că va trebui să stai în aceeași casă cu tata.

Nu existau hoteluri sau hanuri în apropierea casei surorii mele. Era izolată.

— Știu, a zis el și s-a strâmbat.

— Ai fi de acord cu asta?

— Voi supraviețui. Acum nu nevoile mele contează, *mia cara*.

— Și munca?

— Cred că-l pot convinge pe șefu' să-mi dea o zi liberă, a zis el și mi-a zâmbit.

M-a cuprins o stare de bine.

Să plec într-o călătorie lungă cu Dante era o idee proastă... dar să merg să-mi văd tatăl fără să am un sprijin era și mai rău.

— Putem pleca mâine?

CAPITOLUL 42

Vivian & Dante

Vivian

Sora și cumnatul meu locuiau în Helleje, un ținut idilic cu sate frumoase, conace vechi de secole și situri de patrimoniu conservate de stat, situat în nord, la trei ore de capitala Eldorrei, Athenberg.

Eu și Dante am aterizat pe micul aeroport din Helleje vineri după-amiază. Ne-au trebuit alte patruzeci de minute de mers cu mașina pentru a ajunge la moșia de douăsprezece hectare de la țară, a lui Agnes și Gunnar.

— Vivian!

Sora mea a răspuns la ușă, întruchiparea eleganței rustice, în bluza ei albă, largă și cizmele de călărie.

— Mă bucur atât de mult să te văd! Și pe tine, Dante! a spus ea politicos.

Am presupus că tata nu-i spusese ce făcuse Dante. Altfel nu ar fi fost atât de calmă. Nu eram surprinsă. Tata nu ar fi recunoscut niciodată de bunăvoie că cineva i-a pus capac.

Eu și Dante ne-am lăsat bagajele în camera noastră de la etaj, înainte de a ne reîntâlni cu Agnes în living. Gunnar era

Într-o ședință a Parlamentului, așa că era cu adevărat un weekend petrecut în familie.

M-am oprit când am văzut-o pe mama stând pe canapea, lângă sora mea. La prima vedere, părea la fel de aranjată ca întordeauna, dar o examinare mai atentă a scos la iveală ridurile de la gură și cearcănele violete.

O durere m-a lovit în piept.

Ochii i s-au luminat și s-a ridicat puțin când m-a văzut, înainte de a se așeza la loc. A fost o mișcare neobișnuit de ciudată pentru Cecelia Lau, iar inima mi-a zvâcnit. Agnes își plimba privirea de la una la alta.

— Dante, ce-ar fi să-ți fac un tur al casei? a spus ea. Dispunerea camerelor poate fi derutantă.

El s-a uitat la mine. I-am făcut un mic semn din cap.

— Mi-ar plăcea, a răspuns el.

Mama s-a ridicat în picioare când au ieșit din cameră.

— Vivian, mă bucur să te văd!

— Și eu pe tine, mamă.

Apoi am fost cuprinsă de brațele ei. Lacrimile mi-au înțepat pleoapele când i-am simțit parfumul familiar.

Acasă la noi, nu ne prea manifestam afecțiunea. Ultima dată ne îmbrățișaserăm când aveam nouă ani, dar asta părea o îmbrățișare de care aveam nevoie amândouă.

— Nu eram sigură că vei veni, a spus ea după ce mi-a dat drumul și ne-am așezat pe canapea. Ai slăbit? Pari mai slabă. Trebuie să mănânci mai mult.

După părerea ei, fie mâncam prea mult, fie prea puțin. Pentru mine nu exista cale de mijloc în privința asta.

— Nu prea am avut poftă de mâncare, am spus. Din cauza stresului. Totul a fost... haotic.

— Da.

Ea a inspirat adânc și și-a trecut o mână peste perlele de la gât.

— Ce încurcătură! N-am fost niciodată atât de supărată pe tatăl tău. *Imaginează-ți*: să-i faci asta lui Dante Russo, dintre toți oamenii...

Am întrerupt-o, punându-i întrebarea care mă chinuia de când auzisem conversația lui Dante cu tata.

— Știai despre șantaj?

A rămas cu gura căscată.

— *Bineînțele*s că nu!

Părea îngrozită.

— Cum ai putut să crezi asta? Șantajul este sub demnitatea noastră, Vivian.

— Întotdeauna ai fost de acord cu ceea ce face tata. Am presupus doar...

— Nu întotdeauna, a zis ea și s-a întunecat la față. Nu sunt de acord că a încercat să te dezmoștenească. Tu ești fiica *noastră*. El nu are dreptul să decidă dacă pot sau nu să te văd și nici să te renege. Și i-am spus lucrurile astea.

Aveam un nod în gât. Mama nu-mi luase niciodată apărarea până atunci.

— A venit și el?

— E sus, e bosumflat, a răspuns, puțin încruntată. Apropo de asta, ar trebui să mergi în camera ta și să te schimbi înainte de cină. Porți tricou și pantaloni de yoga? În public? Sper că nu te-a văzut nimeni important la aeroport.

Deodată, blândețea din cuvintele ei s-a făcut nevăzută.

— Întotdeauna faci asta.

— Ce fac?

Părea nedumerită.

— Critici tot ce fac și tot ce port.

— Nu te criticam, Vivian, doar îți dădeam o sugestie. Crezi că este potrivit să porți pantaloni de yoga la cină?

Era uimitor cât de repede a trecut de la indignare și îngrijorare la critică. Tata era responsabil pentru majoritatea problemelor mele de familie, dar din cauza ei mocnea altă nemulțumire în interiorul meu.

— Chiar dacă n-aș purta pantaloni de yoga, mi-ai critica părul, tenul sau machiajul. Sau felul în care mă așez pe scaun ori mănânc.

Am înghițit în sec.

— Mă faci să mă simt ca și cum nu sunt niciodată destul de bună. Ca și cum ai fi mereu dezamăgită de mine.

Dacă tot discutam despre problemele noastre, puteam să le spun pe toate. Șantajul fusese picătura care umpluse paharul, dar problemele din casa Lau persistau de ani întregi, dacă nu chiar de decenii.

— Nu fi ridicolă! a spus mama. Spun lucrurile astea pentru că *îmi pasă*. Dacă ai fi un străin pe stradă, nu m-aș obosi să încerc să te ajut să te îmbunătățești. Ești copilul meu, Vivian. Vreau să fii cea mai bună versiune a ta.

— Poate, am spus, cu un nod în gât. Dar mie nu mi se pare că este așa. Te comporți de parcă te-ai pricopsit cu mine și acum trebuie să te descurci.

Mama s-a holbat la mine. Ochi îi luceau de uimire. Știam că are intenții bune. Nu era răutăcioasă, dar micile înțepături se adunaseră în timp.

— Vrei să știi de ce sunt atât de dură cu tine? a spus ea, într-un final. Pentru că facem parte din familia Lau, nu din familia Logan sau Laude, a accentuat ea aceste nume. Nu suntem singura familie din Boston proaspăt îmbogățită, ci și cei mai desconsiderați de către snobii „cu sânge albastru”. De ce crezi că se întâmplă asta?

Era o întrebare retorică. Amândouă știam de ce. Bani cumpărau o mulțime de lucruri, dar nu puteau cumpăra renunțarea la prejudecăți.

— Trebuie să muncim de două ori mai mult pentru a obține un strop din același respect acordat celorlalți. Suntem criticați pentru fiecare pas greșit și examinați pentru fiecare defect, pe când alții scapă basma curată, în ciuda unor chestii mai rele. *Trebuie* să fim perfecți, a suspinat mama.

Grației pielii ei perfecte și dichisirii, mama arăta de obicei ca o femeie de treizeci sau de patruzeci de ani, dar astăzi își arăta adevărata vârstă.

— Ești o fiică bună și îmi pare rău dacă te-am făcut vreodată să simți contrariul. Te critic pentru a te proteja, dar..., și-a dres glasul, poate că nu e întotdeauna abordarea corectă.

Am reușit să râd printre lacrimile care îmi inundau ochii.

— Poate că nu.

— Nu mă pot schimba complet. Sunt bătrână, Vivian, indiferent cât de bine arată pielea mea.

Ea a zâmbit puțin când m-a bufnit râsul a doua oară.

— Anumite lucruri au devenit un obicei. Dar pot încerca s-o las mai moale cu... observațiile.

Era tot ce puteam cere. Dacă ar spune altceva, ar fi nerealistă în cel mai bun caz și nesinceră în cel mai rău. Oamenii nu se pot schimba complet, dar efortul contează.

— Mulțumesc! am spus încet. Pentru că m-ai ascultat și pentru că l-ai înfruntat pe tata.

— Cu plăcere!

S-a așternut o tăcere ciudată. Conversațiile sincere nu erau ceva obișnuit în familia Lau și niciuna dintre noi nu știa ce să facă mai departe.

— Păi...

Mama s-a ridicat prima și și-a netezit rochia elegantă, de mătase.

— Trebuie să verific supa pentru cină. N-am încredere în bucătarul lui Agnes. Pune prea multă sare.

— Eu o să fac un duș și o să mă schimb.

După o pauză, am continuat:

— Tata... o să fie prezent la cină?

Călătoria ar fi fost o pierdere de vreme dacă el se închidea în camera lui și mă evita tot timpul.

— O să fie, a spus mama. Mă asigur eu de asta.

Două ore mai târziu, eu și tata stăteam la masă, unul în fața celuilalt; el lângă mama, eu, între Agnes și Dante.

Atmosfera era tensionată în timp ce mâncam în tăcere. De când intrase în încăpere, nu mă privise nici pe mine, nici pe Dante. Era furios pe noi, atitudine care se ghicea după maxilarul încordat și după încruntătura sa. Dar, indiferent ce avea de spus, nu a scos un sunet în prezența mamei și a soră-mii.

Dante mânca încet, aparent indiferent la mânia tăcută a tatei, iar biata mea soră a încercat să destrame tăcerea:

— Ar fi trebuit să vedeți fața ministrului de interne când a intrat pisica regală pe scenă, a spus ea, povestind o întâmplare de la balul de primăvară al palatului. Nu știu cum a ajuns în sală. Regina Bridget a reacționat bine, dar am crezut că secretarul ei de comunicare o să facă un atac cerebral.

Nimeni nu i-a răspuns. Meadows, felina regală a Eldorrei, era adorabilă, dar nu ne păsa în mod deosebit de aventurile ei zilnice.

Cineva a tușit. Tacâmurile de argint s-au ciocnit puternic de porțelanuri. Pe undeva prin casă, unul dintre câini a lătrat. Mi-am tăiat porția de pui cu atâta forță, încât cuțitul a zgâriat farfuria.

Mama s-a uitat la mine. În mod normal, m-ar fi certat pentru asta, dar în seara asta nu a scos un cuvânt.

Mai multă tăcere.

În cele din urmă, n-am mai suportat.

— Ne era mai bine înainte să ne îmbogățim.

Trei furculițe au încremenit în aer. Dante a fost singurul care a continuat să mănânce, deși ochii lui erau întunecați și urmăreau reacțiile celorlalți.

— Mâncam cina în familie în fiecare seară. Mergeam cu cortul și nu ne păsa dacă hainele noastre erau din sezonul trecut și nici ce fel de mașină conduceam. Și nu am fi forțat niciodată pe cineva să facă ceva împotriva voinței lor.

Insinuarea atârna greu în aer.

— Eram mai fericiți și eram oameni mai buni, am zis și l-am privit pe tata.

Eram mai înverșunată decât mă așteptasem, dar trebuia să o spun. Mă săturasem să trec sub tăcere ceea ce gândesc doar pentru că era *nepotrivit* sau pentru că *nu se cuvenea*. Eram o familie. Trebuia să ne spunem adevărul, indiferent de cât de greu ne era să-l auzim.

— Așa eram?

Tata părea impasibil.

— Nu te-am auzit plângându-te când ți-am plătit toate taxele la facultate, ca să poți absolvi fără datorii. N-ai fost preocupată să fii *mai fericită* sau *un om mai bun* când ți-am plătit cumpărăturile și anul petrecut în străinătate, a spus el, răutăcios.

Am strâns și mai tare furculița.

— Nu spun că n-am beneficiat de bani. Dar dacă beneficiaz și chiar mă bucur de acel ceva, asta nu înseamnă că nu pot să-l critic. Te-ai schimbat, tati!

I-am spus intenționat „tati”, așa cum îl strigam înainte. Suna îndepărtat și ciudat, ca ecourile unui cântec de mult uitat.

— Te-ai îndepărtat atât de tare de...

— Destul!

Tacâmurile și porțelanurile au zăngănit, ca într-un déjà-vu straniu, din biroul tatei.

Lângă mine, Dante și-a lăsat în sfârșit furculița jos, apoi și-a încordat mușchii, ca o panteră gata să țâșnească.

— Nu voi răbda să mă insulti în fața propriei familii, a continuat el, aruncându-mi o privire aspră. E destul de neplăcut că l-ai ales pe *el* — nu s-a uitat la Dante, dar toată lumea știa despre care *cine* vorbea — în locul nostru. Noi te-am crescut, te-am hrănit și ne-am asigurat că nu-ți lipsește nimic, iar tu ne mulțumești întorcându-ne spatele, când avem cea mai mare nevoie de tine. N-ai dreptul să-mi ții morală. Eu sunt *tatăl tău*.

Asta a fost întotdeauna scuza lui. *Eu sunt tatăl tău*. Ca și cum asta îi justifica orice greșeală și îi dădea dreptul să mă manipuleze ca pe o piesă de șah, într-un joc la care nu am vrut niciodată să iau parte. Simțeam un gust amar în gură.

— Nu, nu ești. M-ai renegat, ai uitat?

A urmat o tăcere grea. Îmi țiuiam urechile. Mama a rămas cu gura căscată; soră-mea a făcut ochii mari.

Dante nu s-a clintit niciun centimetru, dar i-am simțit sprijinul și căldura.

— Nu m-ai tratat ca pe o fiică, am spus. Ci ca pe un pion. Dorința ta de a mă desființa în clipa în care am refuzat să-ți fac pe plac este o dovadă în acest sens. Voi fi întotdeauna recunoscătoare pentru oportunitățile pe care mi le-ai oferit în copilărie, dar trecutul nu scuză prezentul. Și adevărul este că nu sunt mândră să te numesc părinte pe tine, cel din prezent.

Mi-am fixat privirea asupra tatei. Fața lui căpătase o nuanță stacojie.

— Măcar îți pare rău pentru ceea ce ai făcut? l-am întrebat, calmă. Știind cum îi va afecta pe oamenii din jurul tău?

Cum ne va afecta pe noi?

Mi-am dorit, *m-am rugat* pentru o fărâmbă de remuşcare. Ceva care să-mi spună că bătrânul meu tată încă era acolo.

Dacă era, eu nu-l vedeam. Ochii lui au rămas reci şi neîn-
durători.

— Am făcut ce trebuia să fac pentru familia mea.

Spre deosebire de tine.

Cuvintele nespuse nu m-au afectat deloc. Nu m-am obosit să răspund. Auzisem tot ce aveam nevoie să aud.

Dante

L-am găsit pe Francis în living după cină. Se holba la şemineu. Era primăvară, dar nopţile în Helleje erau destul de reci şi era nevoie de mai multă căldură.

— Nu te simţi bine, nu-i aşa?

A tresărit la auzul vocii mele. O încruntătură i s-a ivit pe chip când şi-a ridicat privirea şi m-a văzut intrând.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre Vivian.

M-am oprit în faşa lui, cu paharul de whisky pe jumătate gol în mână.

— Şi despre faptul că ai pierdut-o.

Umbra mea s-a revărsat pe canapea. Era îndeajuns de mare şi de întunecată ca să-l înghită cu totul.

Francis s-a uitat la mine. Părea mai mic fără fanfaronada lui obişnuită. Şi mai bătrân, din cauza ridurilor care îi brăzdau faţa şi a pungilor de sub ochi.

Cu o lună în urmă, îl uram cu o pasiune arzătoare, atât de mult, încât simplul gând la el îmi încetăşa vederea. Acum, uitându-mă la el, simţeam doar dispreţ şi un pic de ură. Dar, în mare parte, furia mea se transformase în indiferenţă. Eram gata

să-l las pe Francis Lau în urmă și să merg naibii mai departe... după ce discutăm și noi un pic.

— O să-și vină în fire, a zis Francis și s-a afundat mai adânc în canapea. N-o să întoarcă niciodată spatele familiei.

— Știi, ăsta e clenciul: tu nu mai faci parte din familia ei.

Am avut nevoie de fiecare strop de voință ca să-mi țin gura la cină. Aceasta era bătălia lui Vivian, prilejul ei de a-și înfrunța familia; nu avea nevoie de ajutorul meu. Însă cina se terminase și eram doar eu și taică-său în cameră, nu aveam de ce să mă abțin.

— Îți folosești familia drept scuză, i-am zis. Spui că vrei ce e mai bine pentru ele, dar tot ce ai făcut a fost pentru tine. *Tu* ai vrut statut social și influență. *Tu* ți-ai vândut fiicele unor bărbați pe care abia îi cunoșteau, pentru propriul orgoliu. Dacă ți-ar fi păsat cu adevărat de familia ta, ai fi pus fericirea lor mai presus de dorințele tale. Dar n-ai făcut-o.

Întâlnirile aranjate ale fetelor Lau avuseseră succes — deși un semn de întrebare plana încă asupra relației mele cu Vivian —, dar Francis nu avea de unde să știe cum vor decurge lucrurile atunci când făcuse înțelegerile.

S-a împurpurat la față.

— Nu știi *nimic* despre noi și nici despre ce a trebuit să fac ca să ajung unde sunt.

— Nu, nu știu, pentru că nu-mi pasă. Nu dau doi bani pe tine, Francis, dar *o iubesc* pe Vivian, așa că o să mă exprim scurt și la obiect, de dragul ei.

A deschis gura, dar am continuat înainte ca el să poată vorbi.

— Spui că a plecat de lângă familia ei, când ea este singurul motiv pentru care stai aici chiar acum. Dacă nu erai tatăl ei și dacă ea nu ținea în continuare la tine, în ciuda rahatului prin care ai făcut-o să treacă, acum ai fi îngropat sub dărâmăturile companiei tale. Dar eu nu sunt la fel de drăguț ca Vivian.

Amcniințarea mea vagă plutea în aer.

— Depinde de Vivian dacă vrea să se împace cu tine. Dar, dacă mai vorbești cu ea așa cum ai făcut-o în seara asta la masă, dacă o rănești în vreun fel, dacă o faci să verse o singură lacrimă sau dacă îi provoci o singură secundă de tristețe, o să-ți iau *totul*. Afacerea, casa, reputația. Te voi pune pe lista neagră și nici măcar nu vei putea trece de paznicul de la barul tău local de rahat. M-auzi?

L-am pironit cu privirea, iar el a pălit. Furia mea poate că se potolise, dar era încă acolo, pe punctul de a izbucni din nou, din cauza unui cuvânt greșit. Eram gata să-l dau uitării pe Francis, însă, dacă o supăra pe Vivian...

Înverșunarea îmi răscolea pieptul, era o văpaie mai mare decât cea din șemineu.

Francis și-a strâns o mână pe un genunchi. Era plin de resentimente, dar fără Vivian care să-l salveze sau pe care s-o întoarcă asupra mea, nu putea să facă nimic.

— Da, a spus el, în cele din urmă.

— Bun.

Zâmbetul meu era lipsit de căldură.

— Ține minte! De data asta, am fost milos de dragul ei. Data viitoare, nu voi mai fi atât de iertător.

Mi-am terminat băutura dintr-o singură înghițitură și i-am îndesat paharul gol în mână, ca și cum ar fi fost unul dintre chelnerii pe care îi lua peste picior, apoi am plecat.

Cu șase luni în urmă, aș fi dat foc afurisitei de camere, cu tot cu Francis în ea. Dar în seara asta nu voiam o înfruntare sau o ceartă. Ura mea față de el aproape că mă costase femeia pe care o iubeam, iar eu refuzam să mai îrosesc o singură secundă în compania sa. Mai ales că exista altcineva cu care aș fi preferat să-mi petrec timpul.

CAPITOLUL 43

Vivian

Mi-a bătut la ușă în timp ce mă pregăteam de culcare. Știam cine e încă de dinainte să deschid, dar asta nu m-a împiedicat să simt un gol în stomac când l-am văzut pe Dante în hol.

Purta același pulover de cașmir și aceiași blugi ca la cină. Nu știam unde se dusesse după masă, dar acum era aici, iar eu eram extrem de emoționată. Până acum, nu-mi dădusem seama cât de mult aveam nevoie să-l văd, *doar* pe el. Era singurul care mă putea liniști după o zi atât de agitată.

Ne-am holbat unul la celălalt, tăcerea fiind plină de cuvinte nespuse, până când am deschis ușa mai larg, în semn de invitație. Mica mișcare a rupt vraja și amândoi ne-am relaxat vizibil după ce el a intrat și eu am luat loc pe pat.

— Te-ai descurcat bine. L-ai ținut piept lui taică-tău.

Dante s-a sprijinit de perete, cu o mână în buzunar, iar ochii lui i-au găsit pe ai mei.

— Mulțumesc! am răspuns eu, schițând un zâmbet trist. Dar mi-aș fi dorit ca discuția să fi decurs mai bine.

— A decurs așa cum trebuia, a spus el, iar ochii îi sclipeau. Acum știi ce fel de om este. A mers prea departe, *mia cara!* Nu spun asta pentru că sunt subiectiv. Dacă aș putea alege, aș prefera să-ți refaci relația cu el și să fii fericită. Însă omul în care

s-a transformat nu merită timpul sau energia ta, a spus el, pe un ton blând.

— Știu, am zis, simțind cum mi se pune un nod în gât.

Nu promisem răspunsurile pe care mi le doream, dar îl aveam lângă mine pe bărbatul de care aveam nevoie.

— Sunt impresionată că te-ai abținut la cină, am adăugat, încercând să destind atmosfera. Mă pregătisem pentru insulte. Poate chiar pentru câteva amenințări și pumni, ca să fie atmosfera mai interesantă.

Dante nu scosese niciun cuvânt în cursul discuției noastre. Nu-l mai văzusem niciodată atât de tăcut pentru atât de mult timp, dar l-am apreciat. Trebuia să-mi duc singură propriile bătălii, în loc să mă bazez pe alții să le poarte pentru mine.

— Mi-am exersat stăpânirea de sine, a zâmbit el ușor. Cum am spus, acum nu eu sunt important.

Am devenit conștientă de situație când ne-am privit unul pe celălalt. Camera mea era suficient de mare pentru a găzdui patru persoane, dar prezența lui Dante umplea fiecare colț, zăpăcindu-mi gândurile și ușurându-mi golul din piept.

— Mulțumesc că ai venit cu mine!

Am încercat să-i ignor privirea, care mă învăluia în căldură.

— Știu cât de ocupat ești și nu e distractiv să stai sub același acoperiș cu cineva pe care îl urăști.

— Nu știu ce să zic. A fost destul de amuzant să-l văd cum aproape i-a explodat o venă la masă.

— Ești oribil, am râs eu fără să vreau.

— Doar cu cei care o merită, mi-a zâmbit el iarăși. Mă bucur să te aud râzând din nou, *mia cara!*

Zâmbetul mi-a dispărut la auzul cuvintelor lui, care aveau o semnificație ascunsă. O altă tăcere s-a lăsat între noi, încărcată de tensiune. Aveam senzația că un roi de licurici îmi dansa pe piele. Mi-am simțit rochia grea și m-am foit pe loc, încercând să înăbuș nevoia care îmi pulsa în pântec.

Ochii lui Dante s-au întunecat. Maxilarul i-a zvâcnit, apoi el s-a dezlipit de perete.

— E târziu, a spus pe un ton aspru. Ar trebui să ne odihnim. A ajuns la jumătatea drumului spre ușa înainte să strig:

— Așteaptă!

S-a oprit, cu umerii încordați. Nu s-a întors să se uite la mine.

Nu mai respiram, ci mă gândeam la următoarea mea mișcare. Mă împăcasem cu mama, într-un fel. Găsisem răspunsurile de care aveam nevoie de la tata. Singura relație pe care o mai aveam de lămurit era cea cu Dante.

Aceasta suferise mai multe schimbări în ultimul an. Trecuserăm de la străini la colegi de cameră, la adversari, la prieteni, la iubiți, la foști iubiți... Și lista continua. În cele din urmă, schimbările trebuiau să înceteze, iar eu trebuia să stabilesc concluzia.

M-am ridicat, pulsul bătându-mi mai repede cu fiecare pas. M-am oprit între Dante și ușa. Se holba la mine cu o expresie indiferentă, dar cu o privire arzătoare.

Ce reprezenta pentru mine un adevărat motiv de despărțire? Că îmi ascunsese faptul că tata îl șantajase? Că mă respinsese? Că încercase să distrugă compania familiei mele? Toate erau demne de furia mea, însă, de asemenea, toate avuseseră un motiv.

A fost nevoie de timp și de efort, dar am făcut-o să meargă. Cred că și tu și Dante puteți.

— Nu erai obligat să mă însoțești.

Timpul lui era cel mai valoros lucru de care dispunea. Ochii aceia negri ardeau acum și mai tare.

— Nu, a răspuns el.

Inima mea și-a iuțit bătăile.

— În această după-amiază, mai multe ziare importante și-au retras articolele despre fraudă de la Lau Jewels.

Primisem notificările despre noutăți înainte de cină.

- Interesantă sincronizare, i-am spus.
  - Da, sau poate că a fost o coincidență.
  - Poate. Dar eu nu mai cred în coincidențe.
- Cuvintele mele erau pline de speranță.
- De ce ai făcut-o?

— Pentru că ei încă sunt familia ta, *mia cara!* mi-a răspuns el, mai blajin. Pentru că, dacă aş putea să mă întorc în timp şi să-l împiedic pe taică-tău să mă şantajeze, n-aş face-o. Altfel..., a continuat el, pe un ton mai scăzut, nu te-aş fi întâlnit.

Cuvintele lui îmi răsunau în urechi şi îmi fremătau în corp. Un nod mi s-a înţepenit în gât, aşa că am făcut singurul lucru de care eram în stare. M-am ridicat pe vârfuri şi mi-am lipit uşor buzele de ale lui. Pentru o clipă am rămas nemişcaţi.

Apoi mâna lui era pe obrazul meu, iar gura lui se mişca peste a mea. Delicat şi disperat, ca şi cum ar fi vrut să se familiarizeze cu gustul meu, dar îi era teamă că voi dispărea în orice clipă.

Dorinţa moleşitoare s-a încolăcit în interiorul meu. Îmi împleteam limba cu a lui şi savuram sărutul. Îndrăzneţ, plin de dor şi îndulcit cu iertare.

Am scos un oftat de dorinţă, îndreptându-ne spre pat. Dante deţinea de obicei controlul, însă de data asta m-a lăsat să preiau conducerea. M-a privit, cu ochii înceţoşaţi şi cu pieptul zvâcnind, cum îi scoream hainele. Ne exploram unul pe altul cu mâinile, pe când inimile noastre băteau în sincron şi săruturile noastre deveneau mai pasionale. Ardoarea începea să ne coplească.

M-am lăsat dusă de val şi l-am primit încet, centimetru cu centimetru, până când a intrat complet în mine. Am gemut la unison. Mâinile lui Dante mi-au prins şoldurile, în timp ce eu mă legănam. Transpiraţia îmi acoperea pielea, scâncetele şi gemetele umpleau aerul, iar o presiune delicioasă creştea în mine, din ce în ce mai puternică, până când mintea mi-a fost înceţoşată de dorinţă.

Mușchii lui erau vizibil încordați, din cauza efortului de a-și amâna plăcerea, dar nu a încercat să preia controlul, în timp ce eu ne aduceam pe amândoi aproape de orgasm.

Era prima dată când ne dădeam drumul împreună.

Intimitatea copleșitoare a momentului a declanșat un al doilea orgasm, mai mic. Încă nu îmi revenisem, când Dante m-a tras în jos și m-a sărutat.

— Arăți bine când preiei controlul, *mia cara!*

Glasul său blând era o mângâiere la fel de plăcută precum atingerea mâinii lui pe gâtul meu.

— Și eu cred la fel.

Mi-am atins buzele de ale lui, apoi mi-am luat o mină serioasă.

— Nu sunt încă pregătită să mă mut din nou cu tine. Mai am nevoie de timp. Dar... o vom face și pe asta, în cele din urmă.

— Nu te grăbi! Eu voi fi aici.

Dante și-a trecut degetul mare peste ceafa mea.

— *Per te aspetterei per sempre, amore mio!*¹

— *Spero non ci vorrà così tanto.*²

Am zâmbit văzându-i uimirea.

— Vorbesc șase limbi, Dante! Italiana este una dintre ele.

L-a bufnit râsul.

— Ești plină de surprize.

M-a sărutat din nou.

— *Ti amo!*

Te iubesc!

Poate că mă simțeam așa datorită celor întâmplate cu familia mea. Sau poate datorită faptului că preluasem, în sfârșit, controlul asupra vieții mele. Orice ar fi fost, a dărâmat zidurile din pieptul meu. I-am răspuns în șoaptă:

— Și eu te iubesc!

¹ Te-aș aștepta pentru tordeauna, iubirea mea! (în it., în orig.)

² Sper că nu va dura atât de mult timp. (în it., în orig.)

CAPITOLUL 44

Dante

— E constelația Scorpion, a spus Vivian, arătându-mi un punct de pe cer. O vezi?

I-am urmărit privirea. Arăta ca orice alt grup de stele.

— Da, da, arată grozav!

Ea și-a întors capul și a mijit ochii.

— Chiar o vezi sau minți?

— Văd stele. O mulțime.

Vivian a oftat și a râs.

— Ești incorigibil.

— Ți-am spus: nu sunt și nu voi fi niciodată expert în astronomie. Mă aflu aici doar pentru priveliște și companie, am zis, apoi am pupat-o pe creștetul capului.

Stăteam înținși pe o grămadă de păături și perne, în fața complexului de lux din Deșertul Atacama din Chile, una dintre cele mai importante destinații din lume pentru observarea stelelor. După tot ce se întâmplase luna trecută, acesta era locul perfect de relaxare înainte de nuntă, pe care o amânaserăm pentru septembrie, din cauza renovărilor care durau mai mult decât ne așteptaserăm.

Ne petrecuserăm ultimele patru zile făcând drumeții pe vulcani, răsfațându-ne în izvoare termale și explorând dune de

nisip. Asistența mea rămăsese cu gura căscată când o anunțasem că îmi iau zece zile libere, dar alcătuisese itinerariul perfect pentru prima mea vacanță adevărată de când devenisem director executiv.

Îmi lăsasem chiar și telefonul de serviciu acasă. Echipa mea avea numărul meu în caz de urgență, dar știau că nu trebuie să mă deranjeze decât dacă se prăbușea compania, la propriu.

— Adevărat. Cred că te pricepi doar la a sta ca un bibelou frumos, a răspuns Vivian, mângâindu-mă pe braț. Cu toții avem talentele noastre...

A scos un mic țipăt când am rostogolit-o și m-am lungit deasupra ei.

— Ai grijă ce zici! am mârâit și am ciupit-o jucăuș. Altfel, te voi pedepsi chiar aici, unde te poate vedea oricine.

Stelele se reflectau în ochii ei, care străluceau poznaș.

— Mă ameninți sau îmi promiți?

— Ce-ți mai place să mă tachinezi! am gemut eu.

— Tu ești cel care a început.

Vivian și-a înfășurat brațele în jurul gâtului meu și m-a sărutat.

— Nu începe ceva ce nu poți termina, Russo!

— Când am făcut eu asta vreodată?

Mi-am plimbat buzele pe linia delicată a maxilarului ei.

— Dar, înainte de a-i șoca pe ceilalți oaspeți cu un spectacol destinat adulților, am spus eu, făcând-o să râdă, am o mărturisire de făcut.

Înima mea a luat-o la galop. Mă pregătisem o lună întreagă pentru acest moment, și totuși mi se părea că mă clatin pe marginea unei stânci, fără parașută.

Vivian și-a înclinat capul.

— Mărturisire în sensul că ai uitat să rezervi plimbările noastre cu caii, pentru mâine, sau mărturisire în sensul că ai

ucis pe cineva și ai nevoie de ajutorul meu pentru a îngropa cadavrul?

— De ce te gândești întotdeauna la ce-i mai morbid?

— Pentru că sunt prietenă cu Isabella, iar tu ești înfricoșător.

— Parcă spuneai că talentul meu este să stau ca un bibelou, am tachinat-o eu.

— Drăguț și înfricoșător. Nu se exclud reciproc.

— Bine de știut, dar nu, n-am omorât pe nimeni, am spus, sec.

M-am ridicat în picioare. Noaptea era răcoroasă, dar pielea-mi ardea.

— Slavă Domnului! Nu mă descurc prea bine cu lopețile.

Vivian s-a ridicat și ea, apoi m-a iscodit cu privirea.

— Deci confesiunea ta e de bine sau de rău? Trebuie să mă pregătesc sufletește?

— E de bine, sper.

Mi-am dres glasul. Inima îmi bătea ca nebuna.

— Ți amintești de călătoria mea în Malaysia de acum câteva săptămâni?

— Cea de șaptezeci și două de ore? Da, a spus și a scuturat din cap. Nu-mi vine să cred că ai zburat până acolo doar ca să stai o zi. Cred că ai avut o întâlnire foarte importantă.

— A fost. M-am dus s-o văd pe mama.

Părinții mei se mutaseră din Bali și acum locuiau în Langkawi.

— De ce?

Și-a arcuit o sprânceană, nedumerită. Știa că eu și mama nu ne înțelegem atât de bine cât să las totul baltă pentru ea. Ai mei încă mă exasperau de moarte, dar mă împăcasem cu defectele lor. Erau așa cum erau și, în comparație cu oamenii ca Francis Lau, erau niște sfinți.

— Trebuia să iau ceva.

Mi-am făcut curaj și am scos o cutie mică din buzunar. Vivian s-a holbat la ea, uimită.

— Dante...

— Când te-am cerut prima dată în căsătorie, nu a fost chiar o cerere adevărată, am spus eu, în timp ce pulsul îmi bubuia în urechi. Logodna noastră a fost o fuziune, iar inelul, o semnătură. Eu l-am ales pe ăsta — am dat din cap spre diamantul de pe degetul ei — în special pentru că era rece și impersonal. Dar acum, când într-adevăr facem asta...

Am deschis cutia, dezvăluind o piatră roșie orbitoare, încrustată în aur. În toată lumea existau mai puțin de treizeci asemenea pietre.

— Am vrut să-ți dau ceva cu o încărcătură emoțională.

Vivian a tresărit. Emoția i-a însuflețit trăsăturile. Pe chipul ei se citeau o mie de nuanțe de șoc și de încântare.

— Diamantele roșii sunt cele mai rare diamante colorate din lume. Doar vreo treizeci au fost extrase, până în prezent. Bunicul meu a cumpărat unul dintre primele diamante roșii în 1950 și a cerut-o în căsătorie pe bunica. Ea i l-a dat tatălui meu, care i l-a dat mamei mele...

Am înghițit anevoie.

— Care mi l-a dat mie.

Inelul strălucea ca o stea căzătoare pe cerul întunecat. Mama îl purta rar. Îi era prea teamă să-l piardă în timpul călătoriilor, dar îl păstrase în siguranță, pentru ziua în care voi avea nevoie de el. A fost unul dintre puținele gesturi sentimentale pe care le făcuse de dragul meu.

— O moștenire de familie, a murmurat Vivian.

— Da. Una care îmi amintește foarte mult de tine. Frumoasă, rară și al naibii de greu de găsit... dar a meritat fiecare minut pe care l-am petrecut încercând să ajung aici. Am crezut, pentru treizeci și șapte de ani, că perechea mea nu există. În

mai puțin de un an, mi-ai dovedit că m-am înșelat. Și chiar dacă relația noastră nu a fost minunată la început, sper că îmi vei da a doua șansă, ca să-ți dovedesc că poate fi.

Pulsul mi-a luat-o razna cu totul când am rostit cea mai importantă întrebare:

— Vivian Lau, vrei să fii soția mea?

Ochii ei erau înlăcrimați. O lacrimă i-a alunecat pe obraz, iar Vivian a încuviințat din cap.

— Da. *Da*, bineînțeles că vreau să fiu soția ta!

Tensiunea a fost înlocuită de râsete, suspine și o senzație de ușurare. I-am scos inelul vechi de pe deget și l-am înlocuit cu cel nou, apoi am sărutat-o.

Feroce, pasional și din toată inima.

Uneori, avem nevoie de cuvinte pentru a comunica.

Alteori, nu avem nevoie de niciunul.

Epilog

Dante

Ziua nunții noastre a început senină, pe malul Lacului Como.

Două sute patruzeci de invitați au sosit din întreaga lume pentru a participa la festivitățile de la Vila Serafina. Renovările se încheiaseră la timp pentru ca o armată de decoratori să o transforme într-un paradis de lumini, flori și verdeață.

Ceremonia propriu-zisă se desfășura afară, pe cea mai înaltă terasă a vilei, cu vedere spre lac. Soarele era fierbinte, iar eu stăteam sub foișor, așteptând să apară Vivian.

— Nu pot să cred că te căsătorești! a șoptit Luca. Nu credeam că se va întâmpla cu adevărat. Știu că ți-am spus să lupți pentru ea, dar eram sigur că-ți va da una...

— Taci din gură! am spus eu, zâmbind.

Camerele erau așintite asupra noastră. Voiam ca fotografiile de astăzi să fie perfecte.

— Nu e treaba cavalerului de onoare să comenteze inutil, am adăugat.

Mi-am plimbat neliniștit privirea peste mulțime. Aproape toți invitații își confirmaseră prezența. I-am zărit pe Dominic și pe Alessandra între familia Laurent și familia Singh, iar pe prietena lui Christian, Stella, lângă regina Bridget și prințul

Rhys al Eldorrei. În mod surprinzător, și părinții mei reușiseră să ajungă la nuntă și renunțaseră la hainele lor obișnuite de plajă, în schimbul unei ținute festive.

I-am observat și pe membrii familiei Lau. Francis era aici în calitate de însoțitor al Ceceliei, dar fusese lipsit de toate îndatoririle de tată al miresei. În schimb, Cecelia avea s-o conducă la altar. A fost un afront public umilitor pentru cineva atât de obsedat de reputația sa, dar probabil că, pentru el, *să nu* fie invitat deloc la nuntă era mai nasol.

Stătea îmbufnat și tăcut lângă ginerele său. Vivian se gândise săptămâni întregi dacă să-l invite sau nu, înainte de a ajunge la compromisul actual. Îi era teamă că mă voi supăra, dar nu-i mai acordam niciun un pic de importanță lui Francis. Individul era de domeniul trecutului.

Atât timp cât Vivian era fericită, și eu eram fericit.

— Ar trebui să fie. N-ai fi aici fără mine, a spus Luca, atrăgându-mi din nou atenția asupra lui și umflându-se în pene. Cine te-a adus cu picioarele pe pământ când tu erai ocupat să-ți plângi de milă?

— Îți dau un șut în fund dacă *nu* raci!

Cine a inventat frații mai mici merită un loc special în iad.

— Tăceți *amândoi!* s-a răstit Christian, de lângă Luca. Isuse, frații sunt enervanți! Slavă Domnului că n-am unul!

Amin!

Kai era singurul cavaler de onoare care avea bunul-simț să-și țină gura.

Își fixase privirea spre locul unde stăteau Agnes, Sloane și Isabella, îmbrăcate în rochii de domnișoară de onoare, roz-pal. Isabella a ridicat o sprânceană. Kai a mijit puțin ochii, apoi au început notele maiestuoase ale cântecului de nuntă și el și-a îndreptat privirea spre culoar.

Invitații s-au ridicat în picioare. Toate gândurile despre frații enervanți și cavalerii de onoare la fel de enervanți mi-au ieșit din minte când Vivian a apărut la capătul culoarului. La naiba, orice gând s-a evaporat!

Doar ea exista pentru mine.

Mi s-a tăiat răsufierea când a pornit spre mine la braț cu mama ei. Vivian avea un zâmbet blând pe chipul luminos.

Îmi menționase odată un proverb chinezesc care spune că un fir invizibil îi leagă pe cei destinați să se întâlnească, indiferent de timp, loc și circumstanțe. Simțeam acum smucitura nevăzută a aceluși fir care se întindea între noi și care vibra, promițând ceva ce numai soarta ne putea oferi.

Înainte credeam că nu am fi fost împreună dacă tatăl ei nu ne-ar fi forțat. Mă înșelasem amarnic. O parte din mine își va croi mereu drum spre ea. Ea era Steaua Nordului, cea mai strălucitoare nestemată de pe cerul meu.

Ochii mi s-au umezit când Vivian a ajuns în fața mea. Am clipit, ca să mă stăpânesc. Altfel, Luca, Christian și Kai aveau să mă ia mereu peste picior din cauza asta.

Mama ei mi-a întins brațul lui Vivian. Cecelia se supăraseră când fiica ei refuzase să o lase să-și bage nasul în pregătirile de nuntă. Se pare că, până la urmă, mai simțea și altceva în afară de dezaprobare — emoțiile i se citeau în ochi.

— Ce dichisit sunteți, domnule Russo! a murmurat Vivian.

Mâna ei era mică și delicată în a mea.

— Aș putea spune același lucru despre dumneavoastră, doamnă Russo!

Purta o rochie făcută la comandă și avea o coafură și un machiaj de milioane, dar, chiar și îmbrăcată într-un sac, tot ar fi fost cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată.

— Nu sunt încă doamna Russo. Mai am timp să-mi trăiesc fantezia de mireasă care și-a luat călcăiele la spinare, a glumit ea.

Un zâmbet răutăcios mi-a apărut pe buze.

— Îmi place să alerg după tine.

Obrajii lui Vivian s-au aprins.

Preotul și-a dres glasul, întrerupându-ne conversația șoptită. Am schimbat un ultim zâmbet secret, după care ne-am îndreptat întreaga atenție spre ceremonie. Vorbele preotului, jurămintele, schimbul de inele. Bătăile inimii mele au înăbușit orice sunet și orice mișcare, până la finalul ceremoniei.

— Acum vă declar soț și soție. Puteți...

Am luat-o pe Vivian în brațe și am sărutat-o înainte ca preotul să-și încheie propoziția. Mulțimea a început să scandeze și să fluiere. Abia dacă i-am auzit. Eram prea ocupat cu soția mea.

Soție. Cuvântul mi-a provocat un fior pe șira spinării.

— Nerăbdător, ca întotdeauna, m-a tachinat Vivian, cu o expresie amuzată. Va trebui să lucrăm la asta. Răbdarea este o virtute.

— N-am pretins niciodată că sunt virtuos, scumpo! Să păcătuiești este mai distractiv, am zis și i-am zâmbit iar cu vicleanie. Așa cum vei afla diseară.

Roșeața i s-a răspândit în obraji, iar rânjerul meu s-a lățit.

Nu mă săturam s-o fac să zâmbească și să roșească.

Ea era soția, partenera, steaua mea călăuzitoare.

Și nici nu mi-aș putea dori altceva.

Vivian

— Copilul meu s-a căsătorit! Cresc atât *de repede*, a oftat dramatic Isabella. Încă îmi amintesc când erai o inocentă de douăzeci și doi de ani, navigând prin jungla din New...

— Nu mai fi teatrală! Vivian este cu un an mai în vârstă decât tine, a zis Sloane și a luat o înghițitură de șampanie. Cu câțiva ani mai în vârstă, dacă vorbim despre maturitate.

Mi-am înăbușit un hohot de râs când am auzit-o pe Isabella tresărind ofensată. Se făcuse seară, iar festivitățile de nuntă continuau. Petrecerea se ținea în curtea masivă a vilei, sub un baldachin de flori și de lumini sclipitoare.

Oaspeții încă erau plini de energie după ore de băut și de dansat, dar eu aveam nevoie de o pauză. Să fii mireasă era o muncă cu normă întreagă. *Toată lumea* voia să vorbească cu tine.

— *Lăsând laoparte calomniile de adineauri*, a spus Isabella cu o privire îndreptată spre Sloane, mă bucur că tu și Dante v-ați rezolvat problemele. Acum pot să șterg de pe lista mea de dorințe rolul de *domnișoară de onoare în Italia*.

— Mă bucur că visurile tale au devenit realitate, am spus, sec.

— Și eu. Tot ce a mai rămas de făcut este să găsesc un italian sexy pentru o noapte de...

Isabella și-a curmat vorba când a auzit o tuse în spatele meu. M-am întors și mi-am înăbușit un alt râset la vederea lui Kai. El avea cea mai proastă — sau cea mai bună — sincronizare atunci când flecăream cu Isabella, în funcție de cum priveai situația.

— Îmi pare rău să întrerup încă o conversație... fascinantă, a spus Kai, zvâcnind din buze. Dante devine neliniștit fără mireasa lui. Vivian, poate vrei să vezi ce face. A trebuit să povestească de zece ori cum te-a cerut în căsătorie și cred că e gata să doboare pe cineva curând.

Am aruncat o privire spre locul în care Dante stătea împreună cu un mic grup de invitați. Părea plictisit și iritat. Mi-a surprins privirea și a mimat din buze un „Ajutor!”. Mi-am reținut un zâmbet.

— Mă întorc imediat, am spus. Trebuie să-mi salvez soțul.

— Vom fi bine, a zis Sloane și a gesticulat din mâini. Bucură-te de noaptea nunții tale!

— Felicitări din nou! a ciripit Isabella, evitând privirea lui Kai.

I-am lăsat în urmă și mi-am croit drum prin curte. Am parcurs-o doar pe jumătate, înainte ca mama să mă oprească.

— Vivian! Ai văzut-o pe sora ta? S-a dus la toaletă acum o oră, dar nu s-a întors încă.

— Nu. Poate că e acolo cu Gunnar, am glumit eu.

— *Vivian!* Serios acum! Asta nu e o glumă de făcut în public! a exclamat ea, scandalizată.

— Sunt sigură că e bine, mamă. E la o petrecere. Așa că petrece și tu!

I-am întins un pahar de șampanie de pe o tavă din apropiere.

— Louis Roederer. Preferata ta.

Relația noastră se îmbunătățise de când purtaserăm acea discuție în Eldorra. Mama nu era perfectă; așa cum spunea și ea, nu se putea schimba complet. Mă scosese din minți în săptămânile de dinainte de nuntă, dar *își dădea silința* să mă trateze altfel. Nici măcar nu mă contrazisese când îi cerusem make-up artistului un ruj roșu, în loc de unul într-o nuanță neutră, deși mama considera că buzele și unghiile roșii sunt „nepotrivite” pentru mine.

Tata, pe de altă parte, era la fel de distant ca întotdeauna. Plecase imediat după ceremonie; după spusele lui Agnes, nu suporta bârfele despre faptul că nu mă condusesese la altar. Nimeni din afara cercului nostru nu știa motivul din spatele înstrăinării noastre și nici nu avea să afle. Unele lucruri trebuiau să rămână private.

Mă împăcasem cu ideea că relația noastră era tensionată și abia dacă m-am gândit la el când mama a acceptat șampania drept mită.

— Bine, a spus ea. Oricum trebuie să vorbesc cu Buffy Darlington. Dar, dacă o găsești pe sora ta, spune-i că telefonul ei e la mine. Sincer, nu știu ce *face*...

Am plecat de lângă mama și am ajuns la Dante la timp.

— Deci povestește-mi cum ai cerut-o în căsătorie! a spus o invitată, parcă nebăgând în seamă faptul că mirelui i se zbătea un ochi. Vreau să aud *fiecare* detaliu.

— Mii de scuze pentru întrerupere!

Mi-am pus mâna pe pieptul lui Dante, înainte ca el să poată răspunde.

— Pot să-l fur puțin? Treburi de nuntă.

— Oh, desigur, a spus femeia, fâstăcită. Felicitări din nou! Arăți minunat!

Am zâmbit și l-am îndrumat pe Dante spre un colț liniștit din curte.

— Mulțumesc! Bucurați-vă de restul serii!

— Mulțumesc! Dracu' să mă ia! a izbucnit Dante după ce femeia s-a îndepărtat.

Butonii în formă de înghețată pe care îi cumpărasem de la Paris au sclipit când și-a trecut o mână peste față. Priveliștea m-a făcut jenant de fericită.

— Acum știu de ce oamenii se căsătoresc pe ascuns. Discuțiile de genul ăsta sunt insuportabile.

— Da, dar sunt sigură că îți place măcar *un* lucru la petrecerea asta, am zis și mi-am încolăcit brațele în jurul gâtului său.

Umerii i s-au relaxat, iar încruntarea a fost înlocuită de un zâmbet slab.

— Poate unul, a răspuns și și-a așezat mâna pe talia mea.

M-am cutremurat sub atingerea lui caldă.

— Aperitivele cu homar sunt destul de bune.

— Și?

— Și..., s-a prefăcut el că se gândește. Florile sunt minunate. Având în vedere că au costat o sută douăzeci de mii de dolari, ar fi și culmea să nu fie frumoase.

— Dar oamenii? l-am întrebat și mi-am scos bărbia în afară. Cineva tolerabil?

— Hmm. Am stat toată noaptea cu ochii pe o anumită femeie...

Dante și-a aplecat capul și buzele lui le-au atins pe ale mele.

— E frumoasă, fermecătoare și are cel mai luminos zâmbet pe care l-am văzut vreodată... dar cred că e măritată.

— Ce... păcat!

Mi s-a tăiat brusc răsuflarea când palma lui a urcat pe talia mea, aprinzându-mi mici văpăi pe piele.

— Mare păcat! a spus și m-a sărutat din nou. Am auzit că soțul ei este destul de protector cu ea. Dacă mă vede vorbind cu ea, ar putea face ceva necugetat.

— Cum ar fi?

Mîntea mi s-a încetșat când și-a pus mîna pe ceafa mea.

— Cum ar fi s-o sărute în fața a două sute patruzeci de oameni. La naiba cu manierele!

Dante mi-a cuprins gura într-un sărut adevărat, iar petrecerea, muzica, invitații... toate au dispărut, înlocuite de atingerea lui fierbinte. Senzația mi s-a răspândit în piept și în vene, umplându-mă de căldură. Acea căldură care există doar atunci când ajungi la capătul unei călătorii lungi... și vezi că ai ajuns, în sfârșit, acasă.

Mulțumiri

Pentru cititorii mei — vă mulțumesc că mă însoțiți în această nouă călătorie! Scrisul poate fi o profesie singuratică, dar mesajele, comentariile, dragostea și sprijinul vostru continuu sunt cea mai bună companie pe care o pot cere, ca autoare.

Pentru Becca — mulțumesc că ai fost cobaiul meu și că mi-ai suportat milioanele de mesaje despre coperti, fragmente din roman și, practic, despre tot ce-mi trecea prin minte! Sunt mai mult decât recunoscătoare!

Pentru Brittney, Sarah, Rebecca, Salma, Aishah și Mia — feedbackul, reacțiile și comentariile voastre detaliate îmi înveslesc întotdeauna inbox-ul (chiar dacă uneori îmi spuneți lucruri pe care nu vreau să le aflu). Vă mulțumesc pentru că m-ați ajutat să-i fac pe Dante și pe Vivian să strălucească!

Pentru Viola și Aliya — vă mulțumesc pentru sugestiile voastre, pentru traducere și pentru că v-ați asigurat că nu măcelesc limba italiană (Google Translate nu este întotdeauna cel mai bun prieten al scriitorilor). Eu, Dante și Greta vă suntem veșnic recunoscători.

Pentru Amy și Britt — sunteți niște nestemate! Într-o zi, NU vom mai avea un termen-limită strict. Vă promit!

Pentru Cat — după atâtea mesaje și sesiuni de brainstorming... am reușit! Răbdarea și talentul tău sunt cu adevărat admirabile și sunt norocoasă să te am în echipa mea.

Pentru asistentele mele personale, Amber și Michelle, și pentru agenta mea Kimberly — sunteți cele mai tari și vă apreciez enorm!

Pentru Ellie și echipa Piatkus — sunt foarte încântată să lucrez din nou cu voi, acum la seria „Kings of Sin”! Vă mulțumesc din suflet pentru grija pe care le-o purtați cărților mele și pentru tot ceea ce faceți!

În cele din urmă, Ninei și echipei de la Valentine PR — vă mulțumesc pentru munca depusă și pentru că ați făcut această lansare de carte atât de ușoară! Sunteți cei mai buni!

xo, Ana

Despre autoare

Ana Huang este autoare de bestsellere *USA Today*, *Publishers Weekly*, *Globe and Mail* și Amazon. Scribe povești de dragoste New Adult, cu eroi arătoși și virili, eroine puternice și scene pline de pasiune, angoasă și tandrețe.

O împătimită a călătoriilor, Anei îi place la nebunie să includă destinații de vis în poveștile ei și nu va refuza niciodată un *chai latte*. Când nu citește și nu scrie romane, Ana e ocupată să viseze cu ochii deschiși, să urmărească seriale pe Netflix și să caute următorul ei restaurant preferat pe Yelp.

Îți mulțumesc că ai citit *Regele furiei*! În cazul în care ți-a plăcut cartea, ți-aș fi recunoscătoare dacă ai lăsa o recenzie pe o platformă online la alegerea ta. Recenziile sunt ca bacșișurile pentru autori. Fiecare ajută!

Cu multă dragoste,
Ana!

P.S.: Vrei să discuți despre cărțile mele și despre alte subiecte distractive cu cititori ca tine? Intră în grupul meu exclusiv de cititori: Ana's Twisted Squad!

Pentru comenzi și informații vă rugăm contactați:

Editura EPICA

Str. Vasile Lucaciu, nr. 115, sector 3

București, cod poștal 030693

Tel.: 031 0699705

E-mail: vanzari@edituraepica.ro

office@edituraepica.ro

Magazinul virtual și blog:

www.edituraepica.ro

**La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează**

Uniunii Scriitorilor din România

cont nr. RO65 RNCB 0082 0005 0872 0001, alina n. 1)

BCR Sucursala Unirea, București

Tipar executat la:

**EVEREST
TIPOGRAFIA**